

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

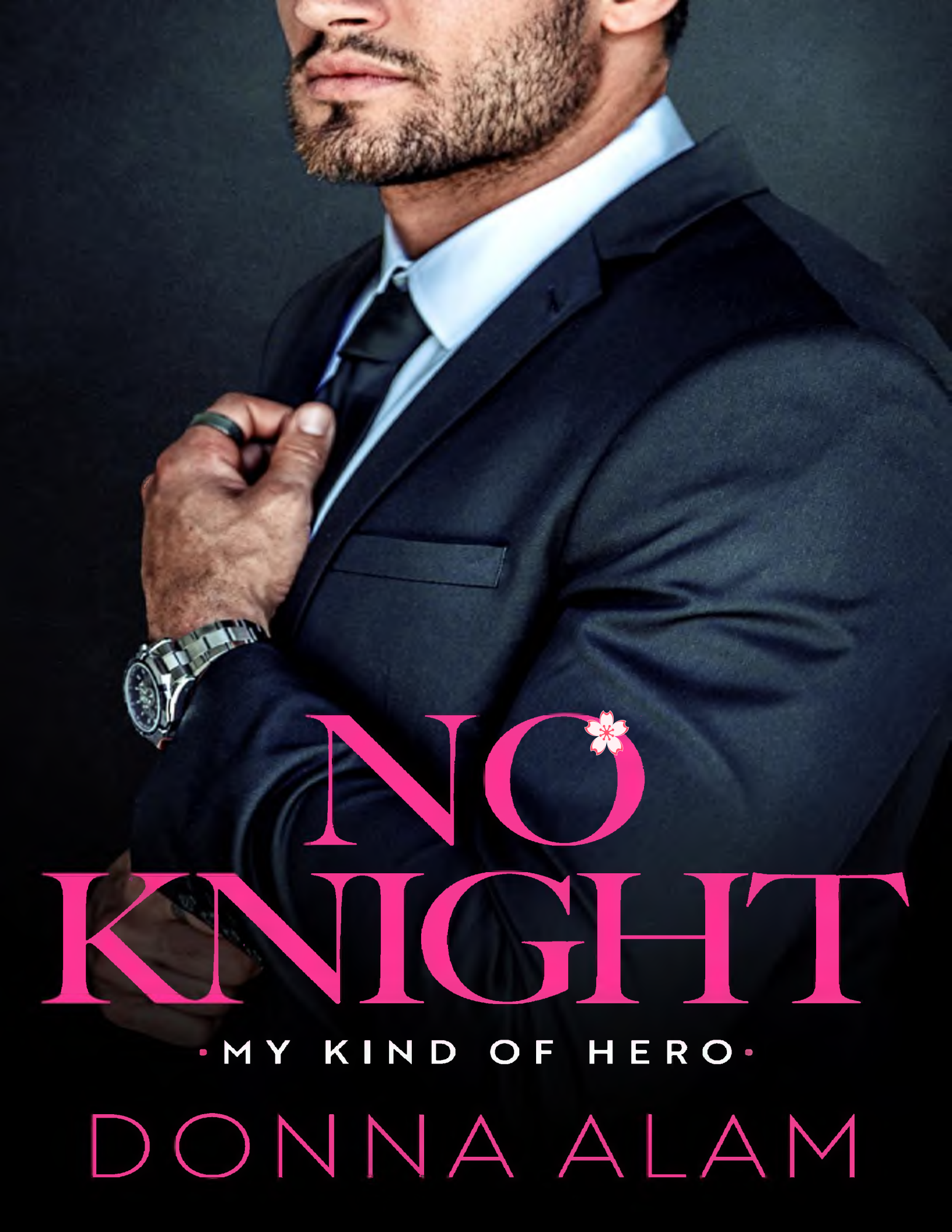
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NO KNIGHT

• MY KIND OF HERO •

DONNA ALAM

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

HAYIR KNIGHT

DONNA ALAM'IN DİĞER ESERLERİ

Benim Kahramanım

Romeo Yok

Aziz Yok

□ e Whittingtons

Röportaj Kumar

Sıradan Erkekler Değil

Sıradan Bir Beyefendi Değil

Aşk + Diğer Yalanlar

Ondan Önce

Sonsuza Kadar Bir Gece

Yalancı Yalancı

Asla Sonsuza Kadar Değil

Londra'da Aşk

Sahip Olmak ve
Nefret Etmek
(Olmayan) O Kişi
Öne Çıkan

Phillips Kardeşler

Flynn Gibi
Aşık Olmak
Rafferty'nin
Kuralları

Harika İskoçlar

Zor
Kolay
Zor Kolay

Seksi İskoçlar

Seksi İskoç Kötü
İskoç Pis İskoç
Bekar Baba İskoç
Seksi İskoçlar Koleksiyonu (kutulu set)
Sürpriz İskoç
Sürpriz Paket

Ve Daha Fazlası!

Oyunlarını
Oynayan Asker
Çocuk Beyefendi
Oyuncu

HAYIR KNIGHT

• IY KIND OF HERO •

D O N N A A L A M

Bu eser kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı © 2025 Donna Alam
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde herhangi bir biçimde iletilemez.

Montlake, Seattle tarafından
yayınlanmıştır www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, Amazon.com, Inc. veya bağlı şirketlerinin ticari markalarıdır.

AB Ürün Güvenliği iletişim bilgileri:
Amazon Publishing, Amazon Media EU S.à r.l. 38,
avenue John F. Kennedy, L-1855 Lüksemburg
amazonpublishing-gpsr@amazon.com

ISBN-13: 9781662521065
eISBN-13: 9781662521072

Kapak tasarımı @blacksheep-uk.com
Kapak fotoğrafı Michelle Lancaster

İÇİNDEKİLER

[Alıntı](#)

[Bölüm 1: MATT](#)

[Bölüm 2: MATT](#)

[Bölüm 3: MATT](#)

[Bölüm 4: MATT](#)

[Bölüm 5: RYAN](#)

[Bölüm 6: RYAN](#)

[Bölüm 7: MATT](#)

[Bölüm 8: MATT](#)

[Bölüm 9: RYAN](#)

[Bölüm 10: MATT](#)

[Bölüm 11: MATT](#)

[Bölüm 12: MATT](#)

[Bölüm 13: MATT](#)

[Bölüm 14: RYAN](#)

[Bölüm 15: RYAN](#)

[Bölüm 16: MATT](#)

[Bölüm 17: RYAN](#)

[Bölüm 18: MATT](#)

[Bölüm 19: RYAN](#)

[Bölüm 20: RYAN](#)

[Bölüm 21: MATT](#)

[Bölüm 22: MATT](#)

[Bölüm 23: RYAN](#)

[Bölüm 24: MATT](#)
[Bölüm 25: RYAN](#)
[Bölüm 26: RYAN](#)
[Bölüm 27: RYAN](#)
[Bölüm 28: RYAN](#)
[Bölüm 29: MATT](#)
[Bölüm 30: RYAN](#)
[Bölüm 31: MATT](#)
[Bölüm 32: RYAN](#)
[Bölüm 33: RYAN](#)
[Bölüm 34: RYAN](#)
[Bölüm 35: MATT](#)
[Bölüm 36: RYAN](#)
[Bölüm 37: RYAN](#)
[Bölüm 38: MATT](#)
[Bölüm 39: RYAN](#)
[Bölüm 40: MATT](#)
[Bölüm 41: MATT](#)
[Bölüm 42: MATT](#)
[Bölüm 43: MATT Epilog:](#)
[RYAN TEŞEKKÜRLER](#)
[Önizleme: *Kumar!*](#)
[Bahse girerim o...](#)
[YAZAR HAKKINDA](#)
[Yazarı Amazon'da takip edin](#)

Mutluluk ne kadar sık hazırlık, aptalca hazırlıklarla yok
edilir!

—Jane Austen

Bölüm 1

MATT

"Romantik romanları suçluyorum."

"Onlar benim değil." Yaya geçidinde durup, sanki ilahi bir müdahale beklermişçesine karanlık gökyüzüne bakıyorum. "Sana söyledim, kız kardeşim bizde kaldığında bırakmış." Tam olarak yalan sayılmaz. Zaten pek bir işe yaramadılar.

"Sen kendi iyiliğin için fazla iyisin," diye devam etti Fin, açıkça havaya girmiş bir halde. "Ve bu bir iltifat değil."

Ondan gelen bu söz, onun fark ettiğinden daha büyük bir iltifattır.

"Kim eski sevgilisinin düğününe gidip iyi vakit geçirmeyi bekler ki?"

Ben, tabii ki, diye düşünüyorum, ışık değişirken, turistlerin ve New Yorkluların arasına karışıyorum. Bakışlarım, karşıdan gelen çarpıcı bir sarışının bakışlarıyla buluşuyor, sonra gözleri hayranlıkla smokinime düşüyor. Ama ben havamda değilim. Ne kadınlar için, ne de bu konuşma için.

"Beni aşağılamak için davet ettiğini bilmiyordum," diye ısrar ediyorum. "İyi şartlarda ayrıldığımızı sanıyordum."

"Ama bu bir hakaret miydi?"

"Şey, hayatımda bir iki kez *'sürtük'* denmiştim," diyorum, İrlandalı aksanımı kullanarak. "Ama erkek arkadaşımın destek tekerleği gibi olduğumu duymak aynı şey değil. Daha da kötüsü, haklı olabilir."

"Ha?"

"Fin, son üç kız arkadaşım benden sonra başka erkeklerle evlendi."

"Yani sen... geçici erkek arkadaş gibisin. Onlar sonsuza kadar kalacakları yuvalarını bulmadan önce."

Sinirden burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. *Nasıl bir karısı olduğunu asla anlayamayacağım.* "Bak," diyorum sert bir sesle. "Gün bitti. Bitti gitti. Şimdi tek istediğim beynimi kapatıp bir içki içmek."

"Bu plan hoşuma gitti. Cumartesi geces, bir otel barında. Şansın yaver gitsin."

"Otel barına gitmeyeceğim." Bir elimi cebime sokarak, telefonlarına dalmış iki gencin arasından yanlara doğru kayıyorum.

"Eminim ki atasözü '*Mutsuzluk arkadaşlık sever*'dir... '*Mutsuzluk minibarı sever*' değil."

"Sadece bir içki istiyorum," diye mırıldandım. "Ders değil."

"İşte devrim niteliğinde bir fikir. Neden bir içki ve biraz arkadaşlık olmasın?"

"Sen bir geveze." Kalabalıktan uzak, daha sakın bir yan sokağa girerken, iltifat olmayan bu sıfatı mırıldanıyorum.

"Biraz rahatlamayı hak ediyorsun. Gençlerin dediği gibi, kendine iyi davran." "Havamda değilim."

"Kesinlikle havandasın." "Bak, tek gecelik ilişkilerle işim bitti." "Hiçbir erkek böyle dememiştir."

"Ben buyum," diye homurdanıyorum, kötüleşen ruh halimi gizlemeye çalışarak.

"Ve dediğim gibi, sen *iyi* birisin."

Siktir et, belki de haklıdır. Öğleden sonrasını doğru şeyleri yaparak ve söyleyerek geçirdim. Bir zamanlar tutkuyla öptüğüm bir kadının yanağına dudaklarımı bastırdım, şimdi öptüğü adamla el sıkışıp onu tebrik ettim. Anneler ve büyükannelerle dans ettim, aşk ve evliliğe kadeh kaldırdım ve yanaklarım ağrıyana kadar gülümsemeye devam ettim.

Hepsi de iyi bir adam olduğum için.

Şu anda iyiliğin sonuna gelmiş iyi bir adam.

"Şu anda canım, pencereleri kirli, yerleri aşınmış ve barda dokunmak istemeyeceğiniz pretzellerin olduğu bir yerde güzelce sarhoş olmak istiyor."

"Sen bilirsin, booboo. Ama başkası yapınca daha eğlenceli oluyor."

"Biranın soğuk olduğu," diyorum, onun sözünü keserek, "ve insanların kendi işlerine baktıkları bir yerde."

"Oh, çok ince, Matías."

"İncelik sende işe yaramaz."

"Aramızdaki tek evli adam olarak, söylediklerime daha fazla dikkat etmen gerektiğini düşünüyorum. Belki de sana boncuklu ve 'WWFD' yazan o sevimli bileziklerden bir tane almalıyız."

Fin ne yapardı?

"Yani tam tersini mi yapayım?"

"Dinle, eğer yerleşmek istiyorsan, kendini ortaya koymalısın!"

Şu anda, daha çok yumruğumu suratına indirmek istiyorum. Neyse ki o birkaç kıta uzakta.

"Ayrıca, otel barı, ucuz bar. Fark etmez. Larenjit numarası yapman gerekecek çünkü o aksanın kadınlara, özellikle de oradaki kadınlara ne yaptığını biliyorsun. Külotlar sağa sola düşecek! James Bond kıyafetini de ekle, bal kavanozuna gelen arılar gibi olacaklar."

"Gideceğim yerde altmış yaşın altında kadın olmayacak."

"O zaman büyük külotlar." Piç kurusu gülüyor. "Ama bugün Cumartesi gecesi," diye ekliyor, her şeyi bilen ve çok sinir bozucu bir tonla. "Bu da demek oluyor ki, bayanlar kısa, kısa elbiselerle sivri topuklu ayakkabılarla sendeleyerek çıkacaklar ve kokteyl barlarına gitmeden önce ucuz içkiler arayacaklar."

Tanrım, bana güç ver...

"Ve kim bilir, belki de o kalabalığın içinde senin için bir kız vardır, banliyöde bir ev ve yarım düzine burun akıntılı çocuk hayal eden bir kız. Her şey bu gece başlayabilir."

Hedefime ulaştığımda, elimi kapı koluna koyup duraksıyorum, çünkü tam da bu görüntü kafamda canlanıyor. Aşk ve aile. Elbette, dünyaya bunun için getirildik. "Neden bahsettiğini bilmiyorum." Kapı kolunu çekiyorum, ruh halim düzelmemiş.

İçerisi karanlık ve oldukça sessiz, sadece birkaç yaşlı adam barda bardaklarının üzerine eğilmiş ya da ilgimi çekmeyen bir maçı izleyen televizyonlara bakıyor. Barmen dönüp bana başıyla selam veriyor. Dün de buradaydım. Ne içtiğimi biliyor.

"Hadi ama Matías. Spontane olan şeylerde güzellik vardır. Bazen sihir bile."

"Bu sihir nasıl?" diyorum, telefonu kulağımdan çekerek. "Seni ortadan kaybolduracağımı izle." Ve telefonu kapatırken tam da bunu yapıyorum.

Ondan buna ihtiyacım yok. Zaten aşk hayatımla ilgili beni sıkıştıran bir kız kardeşim ve annem var.

Anne: *Neden kendine güzel bir kız bulamıyorsun, Matías?*

Leticia: *Neden arkadaşların arasında evlenmeyen tek kişi sensin?*

Anne: *O kadar yakışıklı bir yüzün var (yanağımı sıkarken). Neden kimse onu sevmiyor?*

"Tanrım," diye mırıldanıyorum. Telefonumu cebime koyup, gergin çenemi ovuşturuyorum. Fin'in saçmalıklarına katlanmak için gerçekten çok iyi biri olmalıyım.

Yalan söylemiyordum. Artık geçici ilişkiler, tek gecelik ilişkiler ve seks için buluşmalarla işim bitti. Adını hatırlayamadığım bir kadının yanında uyanmak ve o farkına varmadan onu kapı dışarı etmek istemiyorum, bu ikimizi de berbat hissettirir. Ve Fin'e onu kıskandığımı itiraf edemem. Yani, onun adına mutluyum, ama kendime biraz acımaya da hakkım olduğunu düşünüyorum.

Benim istediğim sonsuza kadar süren bir şey. *Masal gibi*, alaycı bir şekilde burnumu çekerek düşünüyorum.

Düşüncelerimin bataklığında o kadar kaybolmuşum ki, birinin benimle bar arasına girdiğini hemen fark etmiyorum. En azından, göğsümün ortasına bir şey çarpmadan önce fark etmiyorum.

"Ne oluyor...?"

İlk düşüncem özür dilemekti — *Üzgünüm, pire kadar küçüktün, seni görmedim*. Ama bunu yapamadım, çünkü o ağzını açtı ve yüksek sesle ve çok keskin bir şekilde şöyle dedi:

"Geç kaldın."

Bölüm 2

MATT

"Anlamadım?"

Bakışlarım ince elinden ve mükemmel manikürlü tırnaklarından yukarı doğru kayarak, benimkilere bakan keskin mavi gözlerle karşılaşıyor. Tipik bir erkek olarak, şu anda bana yaklaşan ciddi ve ciddi anlamda güzel kadını hızlı ama kapsamlı bir şekilde inceliyorum. Minik ve öfkeli görünüyor, tıpkı bir bantam horozu gibi. Onun gibi çarpıcı da. Saçları koyu, parlak ve ustaca şekillendirilmiş. Yeşim rengi ipek, cömert kıvrımlarını örtüyor, dudakları erik rengi rujla boyanmış ve yanakları ince ama ışıltılı bir vurguyla öne çıkıyor. Elbette, minik ama güzel bir paket. Ama bir şeyden memnun değil.

"Saat yedide buluşmak için anlaşmıştık, ama o saat bile zordu." Güzel. Hırçın. Ve kafası karışık.

Cevabım, o benim bileğimi tutup kapı yönüne dönerken, şal elbisesi açılıp bronzlaşmış, tonlu bacaklarını ortaya çıkarırken, şaşkın bir öksürüktür. Parmakları ve başparmağı birbirine değmese de, beni çekmeye çalışırken bir şekilde tutunur. Çalışmak, burada anahtar kelimedir.

Dikkatini aniden geriye çevirirken hayal kırıklığına uğramış bir ses çıkarır. Yüzünde bir şey parlar ve sözleri ağzından çıkmadan bir saniye önce cevabını değiştirdiğini hissedirim.

"Takım elbisenin iyi olduğunu görmek güzel." Gözleri üzerimde dolaşırken sesi neredeyse kıskançlık dolu. "Kol düğmeleri hoş bir ayrıntı."

"Teşekkürler?" Sanırım?

"Tiffany taklidi mi?"

"Aslında Graff." Ve taklit değil, çok teşekkürler.

Bakışları beyaz altın düğmeden kalkar ve gözlerimiz buluştuğunda, omurgamdan elektriksel bir şey geçer. Tanıma hissi gibi, daha önce tanışmış olduğumuzdan değil, o kol düğmesini tırnağıyla hafifçe vururken bu etkiyi düşünmeye vaktim olmadığından.

"Sadece benim için para ödememi bekleme. Canal Street'te ucuza almış olman umurunda değil."

"Onlar bir hediye idi," diye cevap veriyorum kendime. Sanki kendimi savunmam gerekiyormuş gibi.

"Her neyse."

O tekrar arkasını döndüğünde garip bir şekilde kendimi yoksun hissediyorum. Yoksun, şaşkın ve serbest elimi saatimin üzerine koymam gerekip gerekmediğini merak ediyorum - saatim kol düğmelerimden daha değerli - ama o bir hırsız ya da dolandırıcı olamayacak kadar pahalı giyinmiş. Ve bir barın içinde iş arıyor olamayacak kadar zevkli giyinmiş, anlarsın ya.

"Hadi *ama*, bütün gece bekleyemem!" Bu sefer daha sertçe çekiyor.

Barmenin bizim konuşmamızı izlediğini fark ettim. Benim güvenliğimden çok eğleniyor gibi görünüyordu. Sanki bu tür şeyler bana her zaman oluyormuş gibi üzgün bir şekilde omuz silktim.

"Dinle, tatlım," diyorum, başımı eğip sesimi alçak ve yumuşak tutarak. Nazik davranıyorum, sanırım, ama o akıl hastanesinden kaçmış gibi görünmüyor. "Sanırım beni başka biriyle karıştırıyorsun." Siktir git, ama kibar olmakta bir zararı yok.

"Bu İrlanda aksanı mı?" Dudakları tiksinti ile kıvrılıyor ve ses tonundaki modülasyon eksikliği göz önüne alındığında, ihtiyatlılık onun uzmanlık alanı değil gibi görünüyor. Ama en azından bileğimi bırakıyor. Sanki tiksiniyor gibi.

"Ne olmuş yani?" Cevabım eğlenceli bir şekilde tereddüt ediyor. Neden bu konuşmayı yaptığımızı ve bu küçük, öfkeli kadının neden beni bir bardan kaçırmaya çalıştığını çok merak ediyorum. Fin'in aksanının kadınları baştan çıkardığı iddiası da buraya kadarmış.

Fin'e hakkını vermek gerekirse, genelde ABD'deki kadınların ağızını açtığımda daha alıcı olduklarını fark ettim. "Oh, İrlandalı mısın? Çok havalı! Benim de biraz İrlandalı kanım var." cümlesini kaç kez duyduğumu sayamadım. *Ve eski bir şakada da söylendiği gibi, genellikle gecenin sonunda biraz daha fazla kanları olsun isterler.*

"Sen İspanyol olman gerekiyordu," diye suçluyor minik bantam, boncuklu çantasını öfkeyle uyluğuna vurarak. "Öyle değilsen neden biyografine yazdın ki?"

Aslında bu bir tesadüf, çünkü ben İspanyolum. Ve İrlandalıyım. Ya da her ikisinden de birer ebeveynim olduğu için biraz melez sayılırım. Ama bunu söylemeye gerek yok. Beni sağa kaydıracağı biriyle karıştırdığı belli olduğu için. Benim için flört uygulamaları uygun değil.

"Dediğim gibi, beni karıştırdın..."

"Artık vazgeçebileceğini sanma. Ya da benden daha fazla para koparabileceğini benimle."

"Para mı?" Kaşlarım neredeyse saç çizgime kadar yükseldi. Genelde Para alışverişi olmaz. Fetiş amaçlı bir uygulama değilse tabii. O minik, otoriter bir kadın ve bu biraz seksi olsa da, geceyi testislerime sivri topuklu ayakkabılarla geçirme niyetim yok. *Bu ayrıcalık için para ödemiş olsa bile.*

"Takım elbisenin parasını zaten ödedim. Ve taksi ücretini de." Daha zayıf bir adamı - ya da daha az eğlenen birini - çökertmeye yetecek türden bir bakışla beni delip geçer. "Profesyonel yolu seçmem gerektiğini biliyordum."

Ne oluyor lan? Barmen biramı ve viskimi bara koyarken kulaklarını diktiğini fark ettim. Bu sefer onun bileğini tutup birkaç adım uzaklaştım, elim onun yanında devasa görünse de umursamadım.

"Yani, eskort gibi mi?" diye sessizce soruyorum.

"Hayır, tesisatçı gibi," diye tersler, hala aynı ses tonuyla kolunu geri çeker. Yine de göğsündeki pembe kızarıklıkta küçük bir çelişki olduğunu fark ederim.

Eğlencemi gizlemek için elimle ağzımı ovuşturuyorum. Onun ne yaptığı beni ilgilendirmez. Ama aynı zamanda, hayatta olmaz! Onun kadar güzel bir kadın neden bir adamı kiralamak zorunda olsun ki... Onu ne için kiraladıysa.

Testislerini ezmek için olsa bile.

"Bunu komik mi buluyorsun?" diye sorar, elini çıkıntılı kalçasının kıvrımına koyarak, öfke ve sinirle dolu, *benimle uğraşma* tavrıyla. "Tabii ki komik buluyorsun. Çünkü *sen* gerçek dünyada yaşamıyorsun, tanrı seni korusun." Küçük çantasını işaret ederek suçlayıcı bir parmakla işaret eder. "Geçimini ev kadınlarını kucaklayarak sağlıyorsun ve bunu terapi olarak gösteriyorsun!"

"Ben..." Bunun böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum.

"Ava'yı değil, içgüdülerimi dinlemeliydim. 'Daha ucuza gelir,'" diye ekliyor, muhtemelen Ava'yı taklit ederek, nefes nefese sızlanarak. "'Carl, Cuddle Collective'in saatlik ücretinden indirim yapacağını söylüyor. O iyi bir adam.'" Karanlık, zarif kaşlarından biri alaycı bir şekilde kalkar. "Ama Ava'nın söylemediği şey, Carl'ın güvenilirmez olduğu, aslında İspanyol olmadığı, lanet olası Bushwick'te yaşadığı ve bir takım elbise bile sahibi olmadığı!"

"*Bu* benim takım elbisem." Bana yöneltilen tüm suçlamalar arasında, neden buna cevap vermeyi seçtiğimi bilmiyorum.

"O zaman neden Abe's Formal Wear'da dururken sana Venmo'dan para gönderdim? Biliyor musun? Umurumda değil. Cuddle Collective'den Carl daha ucuz olabilir, ama bir eskort tutsaydım, en azından gecenin sonunda sikilirdim, sadece sikilmezdim!"

"Doğru hikaye."

"Anlamadım?" diye karşılık veriyor kavgacı bir tavırla.

"Her zaman iş için doğru kişiyi işe al. Bu benim mottom." İnanılmaz derecede eğlendiğim için gülmemi bastırıyorum. Bu kadar ilgi çekici bir sohbet hatırlamıyorum. Ya da bu kadar sert bir kadın. Özellikle de bu kadar küçük bir kadın. Geçirdiğim günün ardından, bulabildiğim her yerde eğlenmeye çalışacağım.

"Gerçekten mi?" diye alaycı bir şekilde soruyor.

"Bunun faydalarını görebiliyorum, özellikle bir kadın için. Aklıma ilk gelenler, sağduyu, güvenlik ve zevk." Ve görünüşe göre, artık bir mottom var. "Carl'a gelince

..." Sözlerim, başımı üzgünce sallarken kesildi. Şu anda Carl olmadığım için biraz üzgünüm.

Gözleri arkadaki bara kayıyor, belki içkilerimi fark etti, sözleri tereddütlü hale geliyor. "Sen gerçekten Carl değilsin, değil mi?"

"Ve bu da Abe's Formal Wear'dan bir takım elbise değil."

Şaşkınlık kaşlarını çatıyor, sonra bakışları smokinime kayıyor. Gözleri sonunda kalktığı anda, rüzgârlı yelkenlerinden rüzgârın kesildiğini görüyorum.

"Adım Matt."

"Kahretsin," diyor, elini alına götürüyor. Gözleri nemleniyor ve birkaç saniye içinde öfkeden üzüntüye geçiyor. "Bu olamaz. Bugün olmaz."

"Carl da gelecektir," dedim, çünkü işin aslı şu: Ağlayan kadınlarla başa çıkamıyorum. Bunu duygusal olarak baskıcı, aşırı erkeksi bir şekilde söylemiyorum. Ağlayan kadınlar benim kriptonitim —onların yanında olmak beni altüst ediyor.

Bir psikiyatrist beni muayene etse, bunun temel nedeninin üç kız kardeşim ve bir sürü kuzenim olduğunu bulacağına eminim. Onlar çok erken yaşlarda, benim önümde ağlarlarsa istedikleri her şeyi vereceğimi anlamış görünüyorlardı. Örumcek Adam figürlerimi Barbie bebekleriyle evlendirmek, makyaj becerilerini geliştirmek için canlı model olarak kullanmak, kavanozdaki son zencefilli kurabiyeyi yemek, hatta hurley sopasıyla televizyon ekranını kırdığım için ömür boyu suçlanmak.

"Carl gelmeyecek," diyor alt dudağı titremeye başlarken. "Neredeyse bir saat gecikti. Ev hanımlarını kucaklayarak geçimini sağlayan bir pislik tarafından dolandırıldığımı inanamıyorum!"

"Acaba boş yerleri var mıdır?"

"Bu en kötüsü," diyor, beni duymamış gibi görünüyor. "Hepsi profesyonel birini işe almak istemediğim için." Sulak gözleri benimkilere bakıyor. "Bir adım fazla gibi geldi. Belki de çok iğrenç?"

"Doğru." Ciddiyetle başımı sallıyorum ve göğsümdeki boşluğu hissetmemeye çalışıyorum. Onun kadar güzel birinin, onu işe aldığı şey için bir adam tutmasına gerek olmamalı. Ben teklif ediyorum demiyorum. Ne kadar güzel, hüznü ve ilginç olsa da, birkaç dakika önce ne kadar ateşli ve tutkulu olsa da, hala kafası tam olarak çalışmıyor olabilir!

"Aman Tanrım, ne dağınıklık. Ne tam bir felaket."

"O kadar da kötü değildir herhalde," diye kendimi buluyorum, gözyaşı yanağından süzülürken.

Ah, şimdi. Ağlama lan!

"Daha da kötü. Hayal edebileceğinden daha kötü," diye cevaplar acınası bir sesle. "Hadi ama." Ellerimi omuzlarına koyup bizi yakındaki bir masaya götürürüm. "Dünyada düzeltilemeyecek hiçbir şey yoktur," diye eklerim, onu sandalyeye oturturken büyükannem gibi konuşuyorum. "Peki ya güven? Ya da bir insanın ruhu?"

Kahretsin, bu biraz dramatikti. "Al." Bardan viskimi hızla alıp bardağı eline tutuşturuyorum. "Bunu iç. Kendini daha iyi hissedeceksin."

Bardağı dudaklarına götürdü ve - sürpriz - kendini daha iyi hissetmedi. O öksürmeye ve boğulmaya başlayınca ben de kendimi daha iyi hissetmedim, gözyaşları yüzünden akıyordu.

"Aman Tanrım. Bu şimdiye kadar tattığım en kötü şey." Elindeki bardağa dehşetle bakıyor. "Bu ne lan?"

"İrlanda viskisi." Bu dünyada kim bu güzel içkiyi hiç içmemiştir ki?

"Tadı bok gibi."

"Kıç gibi tadı yok. Ben bilirim. Çok fazla tattım..." "Kıç mı?"

"Viski," diye kaşlarını çatarak cevap veriyorum. "Orada ne olduğunu anlayacak kadar viski tattım, bu birinci sınıf bir viski."

"Sen öyle diyorsan."

"Öyle diyorum." Normalde halkım adına bu kadar kolay alınmam. Halkımın yarısı. Neyse. Bara gidip, bir shot ve bir pint karşılığında elli dolarlık banknotu masaya bırakıyorum, sonra da acınası manzaraya geri dönüyorum.

"Ah, canım. Ağlama." Midem düğümlenirken bardağımı masaya koydum.

"Ağlamıyorum. Viski yüzünden."

"Çok hızlı oldu. Genelde gözyaşları akmaya başlamadan önce en az yarım şişe içmen gerekir."

"Düğünde olmam gerekiyordu." Derin bir nefes alarak omuzlarını kaldırıp indirir.

Tesadüf bir kenara bırakarak, biramın büyük bir kısmını içtim. İçki içmeye ihtiyacı olan tek kişi o değil ve bu haber pek de yardımcı olmuyor. Ama tam bir pislik olmadığım için, onun önüne çöktüm ve ellerini ellerime aldım. "Olman gerekiyor mu?"

"Eski sevgilim evleniyor," diye fısıldadı. "Şu anda evlenmiş olmalı."

"Ah."

"Ağlamıyorum," diyor, omuzları tekrar titremeye başlarken bariz gerçeğin farkında değil. "Onun için değil. Ben asla ağlamam. Tabii ki... Aman Tanrım. Belki de on yıl boyunca içinde biriktirdiğin gözyaşları böyle olur. Neden şimdi oluyor bu? Şimdi böyle olmasındansa, onları ayak bileklerimde biriktirmeyi tercih ederim!"

"Hadi ama. Sakin ol." Tanrım, kız kardeşimin küçük çocuğunu sakinleştirir gibi konuşuyorum. "Eminim o kadar da kötü değildir."

"Sana anlatsam bana inanmazsın," diye karşılık verir, başını sallayarak, sözleri ağlamaklı ve ıslak. "Aylarca planladım, ama sonuç bu oldu."

Ağlayan kızların çekici olduğunu söyleyenlerin kafasını muayene ettirmeleri lazım. "Sessiz ol," diyorum biraz daha sert bir sesle, tavrımı değiştirerek ama yine de kız kardeşimin ebeveynlik tonunu kullanmaya devam ediyorum. Küçük Clodagh çok üzüldüğünde kullandığı tonu. "Bu hale gelmenin hiçbir faydası yok."

"Sen ne bilirsin ki?" diyor, ellerini çekerek.

"Ne biliyorum ki?" Görünüşe göre pek bir şey bilmiyorum. Çünkü beynim bir cevap bulmaya çalışırken, ağızım bu fırsatı değerlendirip bağımsız bir yükleniciye dönüşüyor. "Sadece seni bu durumdan kurtarabilecek türde bir adam olduğumu biliyorum."

Bölüm 3

MATT

Belki de ağlayan kızların bir özelliği vardır.

"Bekle." Başını eğdi, güzel gözleri mavi ve parlak. "Ne?"

"Ne?" Bir dakika, bu beklediğim tepki değildi. Zihnimde söylediklerimi tekrar ediyorum, ama açıklığa kavuşturmadan önce - ve *açıklığa kavuşturmak derken*, bu konudan bir milyon mil hızla uzaklaşmak demek istiyorum - gözleri büyüdü ve yüzündeki ifade anladığını gösteren bir ifadeye dönüştü.

"Yani sen profesyonel misin?" Ya da *yanlış anladı*, demeliyim.

"Şey, sanırım, ama..."

"Demek bu yüzden çok fazla kış tattığını söyledin." "Evet. Dur, hayır. Öyle demedim."

"Yargılamıyorum. Para al ya da alma, açıkça çok fazla kış *yalıyorsun*." Gözleri beni bir tür spekülatif bir şekilde süzer.

"Teşekkürler, sanırım." Yüzümün ifadesinin değiştiğini hissediyorum. Bu şimdiye kadarki en tuhaf konuşma. "Ama bu..."

"Aman Tanrım." Ellerimi tutup aramızda tuttu. "Bu harika!"

"Öyle mi?"

"Kesinlikle ilahi bir müdahale! Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim," diye ekliyor, bakışları tavana kayıyor. "Yani, tabii ki sana ödeme yapacağım. Zamanın için. Ve sadece zamanın için. Yani, bir dakika oldu..."

Bir dakika önce... arabaya bindiğinden beri mi?

Gözleri benim kasıklarımın düştüğünde, bu düşüncem doğrulandı.

Tanrı aşkına! Beni erkek eskort mu sanıyor? Gurur duymalı mıyım yoksa dehşete mi kapılmalıyım, bilmiyorum.

Fin ne yapardı? O piçin sesi sanki arkamda durmuş, omzumun üzerinden fısıldıyormuş gibi kulağımda çınlıyor — o kadar net duyuyorum ki, bileğime bakıp orada boncuklu bir bileklik görmeyi bekliyorum.

Fin'in ne yapacağını çok iyi biliyorum, o lanet olası fırsatçı, çünkü duygusal derinliği bir yoğurt kabı kadar. En azından evlenmeden önce öyleydi.

"Dinle," diyorum, yeniden başlıyorum. "Sanırım birbirimizi yanlış anladık. Seni bu durumdan kurtaracak türde bir adam olduğumu söylediğimde, fiziksel olarak kurtaracağımı kastetmedim." Fiziksel olarak kurtarmak istemediğimden değil. Hangi erkek istemez ki? Enerjik, ateşli ve çok seksi, bu kız tam bir cep roketi.

"Her zaman iş için doğru adamı işe al." Bunun senin motton olduğunu söylemiştin. Ve doğru adam sensin."

"Tam olarak öyle demedim." Ama aslında öyle. "Bak, ben . . ." Kahretsin, bunu söyleyemem bile, bu fikir çok saçma. "Demek istediğim —*bildiğim şey*, düğüne gitmeyerek hiçbir şeyi kaçırmayacağın." Cevabım istediğimden daha sert çıkıyor ve dizlerim ağrımaya başladığı için onun yanındaki koltuğa oturuyorum.

"Gitmek istediğimden değil," diye mırıldanıyor, parmak uçlarıyla gözlerini silerken.

"O zaman sorun yok. Gitme." Kolumu bira bardağımın yanındaki masaya dayadım.

"Anlamıyorsun. Orada olmam gerek."

"Belki anladığını sanıyorsun, ama benim tavsiyemi dinle, uzak durman daha iyi." Kendi hikayemi döküp bu düğümü daha da sıkılaştırmamak için belki de bardağıma uzanıyorum. Ya da belki de bu iş gerçekten susatıcıdır.

"Başka seçeneğim yok." Gözleri benimkilerle buluştu, derin mavi ve ciddi. "Herkesin bir seçeneği vardır. Gerçek şu ki, o seni özlemeyecek bile."

Sanki ıslak bir ringa balığıyla suratına tokat atmışım gibi başını geriye doğru çekiyor.

"Demek istediğim, o hayatına devam etti. Sen de etmelisin."

"Onu umursamıyorum," diyor, kaşlarını çatarak. "Ayrıca, her gün gözlerimin içine bakmak zorunda değil ki. Ofiste."

"Tabii, birlikte çalışmak bir karmaşıklık."

"Karmaşık olan, onun benim patronum olması. En azından CEO'nun kızı için beni terk ettiğinden beri öyle."

"Oh."

"C.E. *Oh...*" Derin bir omuz silkme hareketi yapar. "Bir çalışan olarak gitmem bekleniyor. Eski sevgilisi olarak, gelmemek gibi bir seçeneği kesinlikle reddediyorum." Viski bardağındaki

ve kalanları içti, sonra bardağı kesin bir tavırla masaya koydu.

Kendi cenazen, diye düşünüyorum. Bazı insanlara yardım etmek imkansız. "Kararını vermişsin gibi görünüyor."

"Daveti aldığım gün. Ve yalnız gitmeyeceğimi biliyordum."

Bana çaresizlik ve kararlılığın karışımı bir bakışla bakar. Bir şekilde sonra ne olacağını biliyorum.

"Hayır." Ses tonum kararlıdır, sanki yeğenimle konuşuyormuşum gibi parmağımı kaldırıyorum. "Bu olmayacak."

"Ama yapabilirsin." Refleksleri çok hızlı, yine bileğimi tuttu. "Kesinlikle yapabilirsin!"

"Bunun bir iltifat olduğundan emin değilim."

"Öyle. Ayrıca, buradasın ve müsaitisin!"

"Ben taksi değilim," diyorum, elini çekerek. "Ve bu olmayacak."

"Sana para veririm!"

"Bana ne kadar ödersen öde, yetmez," diye sertçe karşılık verdim ve acıyı hafifletmek için elinin sırtını okşadım. Bir günde iki düğün yapmam mümkün değil. Ne iyilik olarak ne de ücretli bir randevu olarak, Fin ne yaparsa yapsın.

"Profesyonel birini işe almadığım için cimri davranmış değilim. Sana iyi bir maaş ödeyebilirim, gerçekten iyi bir maaş."

Her zamanki maaşım kadar iyi değil, ama bunun bir önemi yok. Fin haklı olabilir; ben iyi biri olabilirim. Ama o kadar da iyi değilim. Ya da o kadar aptal değilim.

"Lütfen."

Aniden ellerim ellerinde buluyorum, başı eğik ve aramızda hafif bir çiçek kokusu yükseliyor. Tavan lambası saçlarını samur, bakır ve maun tonlarına çeviriyor. Sağ elimdeki parmaklarımı, ipeksi saçlarını okşamak gibi çılgın bir düşünceye karşı kıvırıyorum.

"Manikür yaptırmışsın galiba." Başparmağı benim başparmağımın üzerinde kayıyor, cildim onun dokunuşuna ateş gibi tepki veriyor.

"Kendine bakmak suç değil," diyorum sert bir sesle. Bileğimdeki tüyler diken diken oluyor, ama onun oyununu biliyorum. Ne yaptığını çok iyi biliyorum.

"Demek kendine iyi bakıyorsun. Bu, daha fazla paraya ihtiyacın olmadığı anlamına gelmez. Herkes parayı sever."

Hayatım boyunca harcayabileceğimden daha fazla param var, ama insanlara işlerimi anlatma alışkanlığım yok. Bu dersi ilk milyonumu kazandıktan kısa bir süre sonra öğrendim, çünkü bir bakmışsın, adını Google'da aratıyorlar, net servetini öğreniyorlar ve seni yeni en iyi arkadaşlarıymışsın gibi gözetliyorlar. *Ya da bir sonraki eski kocaları.*

"Belki başka bir şey istiyorsundur." O, hiç de tesadüfı olmayan bir hareketle eğildi. *Günlerce sürecektir bir dekolte.*

Ses tonundaki ima karşısında kaşlarımı kaldırdım ve parmaklarımı uyluklarımın üzerinde genişçe açtım.

"Hayır, sanmıyorum." Sesi alçalır, omuzları da onunla birlikte. "Tam olarak teklif ettiğimden değil."

"Tam olarak ne teklif ediyordun?"

"Teklif *etmiyorum*." Yanakları pembeye döner.

"Vazgeç sevgilim. Bugün çok fazla eski sevgilimin düğününe katıldım." Sözlerimi pekiştirmek için yakamı çııptım. *Smokinime bak. Savile Row, Abe's Formal Wear değil.*

"Eski sevgilin mi?" Yüzünde bir anlık bir ifade belirdi, sonra dik oturdu. "Ama... ama sen *biliyorsun*."

"Bir daha gitmeyeceğimi biliyorum."

"Lütfen, çaresizim. Tam da işe almam gereken türden bir adamsın. Şefkatli ve anlayışlı..."

"Ve birkaç saatliğine kiralanacak türden biri değil." Bardakımı bir kez daha dudaklarıma götürdüm. Kararsız biri gibi görünmüyor, ama kulakları o kadar saçın altında boyanmış mı diye merak etmeye başladım, çünkü dinleme becerisi çok yetersiz. "Ne iş yaparsam yapayım, bir günde iki düğüne katlanmam mümkün değil."

"Lütfen? Ben de sana iyilik yaparım, bir sonraki düğününe gelirim!" Kahkaha patladı içimden. "Görünüşe göre hakkımda bir şeyler duymuşsun."

"Senin her halinden *kalp kırıcı* olduğu belli," diyor, sesini baştan çıkarıcı bir şekilde alçaltarak.

"Bir dakika önce hakaret, bir dakika sonra iltifat." Bacaklarımdaki heyecanı görmezden gelerek alaycı bir şekilde başımı salladım. "Sadece biramı bitirip yoluma devam edeceğim."

Gözleri neredeyse anında tekrar parıldamaya başlar. "Sanırım kariyerime veda edebilirim," diye fısıldar, parmaklarını titreyen dudaklarına götürür.

"İşvereniniz boş zamanlarınızda ne yapacağınızı belirleyemez."

"Benim işim yüzünden boş zamanım yok. İş benim her şeyim."

"Bu pek sağlıklı gelmiyor." *Kettle, pot ile tanış. Şu anki görevimde, bunun çok fazla sürtüşmeye neden olacağını düşünüyorum.*

"Yaptığım işi seviyorum. Sorun, birlikte çalıştığım kişiler. Bir öğrenci yurdu gibi bir ofiste çalışıyorum. Her gün on saatten fazla bir süre, bir grup pislik finansçı ile birlikte geçiriyorum."

"Bankacılık mı?"

"Hedge fon."

"Ticaret salonunda."

Şaşkınlık dalgaları alnında yayıldı. "Evet, bunu nasıl..."

"Birincisi, cesaretin var." Ama altı derece ayrılıktan bahsedelim. Altı derece artı Atlantik.

"Cesur olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorsun. Bloomingdale's'ten daha cesursun," diyorum, yaşlı bir moruk gibi konuşarak.

"Cesur. Bunu sevdim." Eğlencesi bir kez daha kaybolur ve yerine titrek bir kaş çatma gelir. "Kendini tanı, değil mi?" Omuzlarını hafifçe silker. "İnsanlar genellikle benim arka ofiste çalıştığımı varsayar."

"O zaman dikkatlerini vermiyorlar."

"Çünkü ben bir kadıyım. Ya da belki de arka ofis benim başladığım yer olduğu içindir. İltifatın için teşekkürler, ama şu anda cesaretle çaresizliği karıştırıyorsun." Alt dudağını ısırp biraz çiğniyor. "Bu katta tek kadın benim. O pislikleri dinlemek zorunda kalmak yeterince kötüydü. Bunun merkezinde olmak ise bambaşka bir deneyim."

Sormamak için dilimin ucunu ısıriyorum. Görünüşe göre davet edilmesine gerek yok.

"Onlardan biriyle çıkarken, beni rahat bıraktılar. O beni terk ettiğinde, her şey bitti gibi görünüyordu." Saçının küçük bir tutamını kenara iterek, bakışlarını benden kaçırıyor.

"Bahisler mi?" Bu kelime ağzımdan çıkmadan önce durduramadım, ama o sanki ben konuşmamışım gibi devam etti.

"Eski sevgilim evlenme teklif etti ve CEO'nun kızı kabul etti. Düğün planlandı, bizim de katılmamız istendi, yani *çağırıldık*." Kısa bir süre kaşlarını çatı. "Görünüşe göre iş için iyi bir şey. Bugün müşterilerimize nasıl büyük bir aile olduğumuzu gösterme fırsatı. En azından hikaye böyle."

"İkimiz de biliyoruz ki seni zorla götüremezler."

"Terfi istiyorsam zorlayabilirler. Orada ya da başka bir yerde. Gitmezsem kendimi izole etmiş olurum ve bu noktaya gelmek için oradaki herkesten iki kat daha fazla çalışmak zorunda kaldım."

bulunduğum yere gelmek için diğerlerinden iki kat daha fazla çalışmak zorunda kaldım. Her şeyi bir kenara atmayacağım."

"Bunun eski sevgilinle ilgisi olmadığına emin misin?"

"Eski sevgilinin düğününe, seninle ilişkisini bitirdiğinden emin olmak için mi gittin?"

Boynumu kaşıyorum. "Hiç de öyle bir şey değildi."

"Aynı. Dedğim gibi, ona bugün yüzümü görmeme zevkini yaşatmak istemedim. Anlayacağın, ona hala hislerim var."

Bu daha mantıklı. Ama neden onun sözleri yüzüme yumruk gibi geldiğini anlamıyorum.

"Yani, bu duyguların çoğu nefret ve biraz da ateşli bir kin. Ama haftanın beş günü, onun beynini halıya vurma dürtüsüne henüz boyun eğmedim."

"Kendini kontrol etmeni takdir ediyorum," diyorum isteksiz bir gülümsemeyle. "Ama mesele o değilse, neden Cuddle Carl'ı tuttun?"

"Bir yalanı desteklemek için." Dramatik bir nefes verir, cesareti içinden sızır. "Aylardır tekrarladığım bir yalan."

"Bir erkek arkadaşın olduğu yalanı," diye tahmin ediyorum.

"Hayır. Bir nevi." Kafasını hafifçe sallar. "Bu gece sonunda, kimin şansı daha yüksek olursa olsun, içlerinden biri beni eve götürmeyecek."

"Şans mı? Yani..."

"Bahis oynadıklarını mı?" Başını sallar. "O zamandan beri yeni patronun eski sevgilisi için av sezonu açıldı. Onlara erkek arkadaşım olduğunu söyledim, ama bu hiçbir şeyi değiştirmede. Her fırsatta görünmez erkek arkadaşımdan bahsetmeme rağmen, biriyle geleceğime inanmıyorlar."

"Ne?" *Lanet olsun.*

"Biliyorum, değil mi? Kendime çiçek gönderdim. Şekerler. Sevimli çizimler sipariş ettim ve sanatçı erkek arkadaşımdan geldiğini söyledim. Ne tür bir deli bu kadar zahmete girer ki? Ne tür bir deli olduğunu söyleyeyim. Şu anda ona bakıyorsun."

"Siktir et. Onları insan kaynaklarına sürüklemelisin."

"Bu bir aile şirketi. Erkekler erkeklik yapar diye eski kafalı bir zihniyet var. Bu arada, erkekler..."

Erkekler ise doğru olanı yaparlar. Kapıları açarlar. Oturma yeri teklif ederler. Su birikintilerinin üzerine paltolarını sererler ve... kadın düşmanlığını ortadan kaldırırlar? En azından ben insanlara iyi davranmak için yetiştirildim. Saygı duymak için. Ve daha önce eski sevgilimin tiradından beni kurtaracak birini istemez miydim?

"Her neyse, haklılar gibi görünüyor. Oraya tek başıma gideceğim."

Hayal kırıklığından neredeyse inleyecektim. Ben beyaz şövalye değilim, ama bu, bir şeyler yapmam gerektiğini hissetmemi engellemiyor, sessizce bir içki içme isteğim ve dürüstlüğü beni zıt yönlerle çekiyor.

"Belki de sarhoş olup içlerinden birini seçmeliyim. Bu işi bitirmeliyim."

"Bana aptal biri gibi gelmiyorsun," diye cevap veriyorum, iç organları bu sesi neden sevmeyi bilmeden. Benim sirkim değil, benim palyaçolarım değil, değil mi?

"Bir parçam, bunun onların ilgisini sona erdirebileceğini merak ediyor." "Sona erdirmez."

Cevap olarak, umursamazca omuz silkiyor.

"Eğer şimdi patron oysa, neden bu konuda hiçbir şey yapmadı, eski sevgilin?"

"Başka birine sonsuz aşkını ilan ederken benim yatağında yatan adam mı? CEO'nun ailesine kendini sokan adam mı?" Elini hızlıca salladı. "Sen söyle."

Elimi ağzıma götürürken başımı eğiyorum. Aslında tamamen yabancı birine çok ağır sözler söylemekten kendimi alıkoymak için. "Onsuz daha iyisin." Kaşları daha da çatılırsa, ona oturacak yer sunabilirim. *Bu daveti kendime saklayacağım.*

"Belki de hepsinin beynini endüstriyel halıya vurmaliyim." "Belki de yapmalısın."

"Hapishaneye girmek için fazla güzel olduğumu düşünmüyor musun?"

İsteksizce gülümserim. Deli olanların yatakta çok ateşli olduğunu duymuştum. Benim öyle olduğumdan değil...

"İlgi duymadığımı tekrarlamaktan yoruldum. Bir erkek arkadaşım olduğunu. Sınırların ötesinde olduğumu. Şakalarının eski ve yersiz olduğunu."

"Bu çok yanlış," diye araya girdim, onun adına alçak ve öfkeli bir ses tonuyla. "Ama bu benim deneyimim. İşlerin daha da kötüye gideceğini sanmıyorum."

daha da kötüye gitmesini kaldırabileceğimi sanmıyorum."

Aklım başımda değil galiba. Hangisi daha kötü bilmiyorum: pes etmeyi düşünmem mi, yoksa bir gigolo gibi davranmam gerekmesi mi?

Jigolo mu?

Erkek fahişe

mi?

Erkek fahişe

mi?

Erkek eskort mu?

Belki de en kötüsü, bir günde iki kez düğün konuğu olmak.

Bölüm 4

MATT

Görünüşe göre, kafam biraz zayıf.

Günün ikinci düğün resepsiyonunda acı çekmekle kalmayacağım, aynı zamanda erkek arkadaşı taklidi yapan bir eskort taklidi de yapacağım.

Ne kadar kafa karıştırıcı bir durum.

İsteksizce teslim olurken, Ryan, geç tanıtımına göre - ve erkeklerin yazdığı şekilde, dedi - elini elime soktu ve yardımım için sonsuza kadar minnettar olacağını söyledi. Gözyaşlarının neredeyse buharlaşması garipti.

Son bir yudumu da içtikten sonra, ona ceketini giymesine yardım ettim ve birlikte bardan çıktık. Barmen, sanki bir çiftin kavgasını izlemiş gibi eğleniyordu.

Bu arada, flört etme girişimleri ve gözyaşları yüzünden kendimi biraz kandırılmış hissetmekten alıkoyamadım. Gözyaşları yeterince kötüydü. *O büyük, ciddi gözler.* Flört etme girişimi de sevimliydi, ama biraz çaresizdi. Ancak, eski sevgilisi ve sözde meslektaşları hakkında konuşurken hissettiği gerçek üzüntü, fikrimi değiştirdi. Kafam ne derse desin, bunu görmezden gelemezdim. Böylece yaptığım şey ve neden yaptığım konusunda içim rahatlayabilirim. Ama kafam almadığı şey, başka bir lanet olası düğüne katılmayı nasıl kabul ettiğim.

Neredeyse onun topuklu ayakkabısının ucunu testislerime batırmasını tercih ederdim.

En azından onunla olmak, muhtemelen içime kapanıp içki içerek geçireceğim bir akşamdan daha eğlenceli olacak. Aslında, onunla sokakta yürümek bile planladığımdan daha eğlenceli. Çiçek kokulu parfümünün esintisi, topuklarının sesi. Kolunun dokunuşu ve kalçalarının nazik sallanışı.

Spontane olmanın güzelliği.

Görünüşe göre Fin haklı olabilir.

Siktiğimin Fin'i, daha az hoşgörlü düşünüyorum. Geri kalan tavsiyelerini güneşin parlamadığı bir yere sokabilir — boncuklu bilezikleriyle birlikte oraya sokabilir, onu tanıyorsam, anal boncuk olarak kullanırdı.

"Komik bir şey mi var?"

"Yok." Postane çuvalına sığacak kadar küçük bir kadının beni sokakta sürüklemesine izin vermemden başka bir şey yok. Elimde postane çuvalı yok ama birazcık istesem ondan daha hızlı koşabilirim. *Bacaklarının uzunluğu... topuklarının yüksekliği.*

Belki de bu yüzden hala buradayım. O bacaklar ve o topuklu ayakkabılar için. Bu düşünceyi inceliyorum. Bu bir olasılık.

"Bir eskort tutmuş olsaydım, en azından gecenin sonunda sevişebilirdim."

Sözleri merakımı uyandırıyor.

Beklediğimden değil...

Hayır diyeceğimden de değil. *O kadar da iyi biri değilim.*

"Şimdi derin düşüncelere dalmış görünüyorsun," diyor, eğlenceli bakışları bana doğru kayıyor.

"Derin mi?" Düşüncelerim çok sığ olduğu için alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Sınıfla paylaşmak ister misin?"

"Pek değil." Kahretsin, o çok sevimli. Boğazımı temizlerim ve yüzümü düzeltirim. Yardım edeceğimi söyledim, edeceğim de. Poker terimleriyle, pota girmişim. Durum biraz boktan olsa da, bu iyi bir karar.

"Anlıyorum, Bay Gizemli."

"Hayır," diye cevap veriyorum. Onun beyaz şövalyesi olmayabilirim, ama tam bir salak da değilim. Ama bu, bununla biraz eğlenemeyeceğim anlamına gelmez.

"Hayır mı?" diye tekrarlar, yüzünde şaşkın bir ifade belirir. "Hayır, anlamadın. En azından bedavaya olmaz."

"Vay canına!" Gözlerini indirirken utanmış gibi bir kahkaha atar, kirpikleri bir meleğın kanatlarının karanlık izleri gibidir. Meleklerle inansaydım, onların ona biraz benzediğini düşünürdüm. Minyon, kıvrımlı ve kışının sallanışında birazdan fazla cennet var.

"Düğün nerede dedin?" diye sorarım, Lexington'ın akşam karmaşasına girerken.

"Pierre'de."

Yani Plaza'ya geri dönüyorum. Düğünden tanıdık birine rastlarsam eğlenceli olur. Belki de onlara düğün pastasını çok sevdiğimi söylerim.

"Kolumu bırakabilirsin." Dikkatimi ona çeviriyorum. "Kaçmayacağım."

Kırpışlarından bana bakarak yumuşak bir kahkaha attı.
"Belki de bu riski almak istemiyorum. Özellikle de seni buraya getirmek için çok uğraşmam gerektiği için."

"Bazıları 'ikna' der." *Diğerleri ise duygusal şantaj.*

"Ayrıca, bu ayakkabılar biraz yüksek," diyor, yeşil saten topuklu ayakkabılarının sivri uçlarına bakarak.

Aptal gibi, ben de bakarım. Narin bilekler ve minik ayaklar. Benimkine yaslandıklarında çok güzel görünürlerdi...

"Kibir, senin adın kadın." Yumuşak bir iç çekişi var. "Ve şeytan, şey, o Jimmy Choo olmalı."

O narin ayak bileklerinin omuzlarımda durduğu görüntüsü bir gösterge ise, şeytan benim beynimde oturuyor olmalı. "İstersen taksiye binebiliriz," diyorum, zihinsel bir alçakgönüllülük kalkanı oluşturarak. Onun iyiliği için.

"Çok tatlısın."

Kafamdan geçen görüntüleri görebilseydi böyle demezdi. Bunların bir anlamı yok. O çekici bir kadın ve ben heteroseksüel, kanlı canlı bir erkeğim, hepsi bu. Onun, benim seks satarak geçindiğimi düşünmesine izin veren kanlı canlı bir erkek.

Lanet olsun.

"Hepsi hizmetin bir parçası." Bu sözler ağzımdan ne kadar kolay çıkıyor. Onlara sadık kalmalı, hikayeye sadık kalmalıyım. Daha önce Fin'e söylediğim gibi, tek gecelik ilişkilerden iyi bir şey çıkmaz. *Bariz olan hariç, o da eğlencelidir ama kısa sürelidir.* "Ava kim?" diye soruyorum, daha önce olanları düşünerek.

"Komşum. Ona fikrimi anlattım, çünkü onun küçük bir erkek kardeşi var ve..."

"Carl mı?"

Yüzünü buruşturur. "Meğer kardeşi daha çocukmuş. Savunmam gerekirse, on yedi yaşından çok daha büyük görünüyor."

"Oh." Sesimi uzatıyorum. "Gençliği yozlaştırmak mı?"

"Elimden gelirse hayır. Neyse, Ava Carl'ı önerdi. Aynı merkezde çalışıyorlar."

"İnsanlar gerçekten kucaklaşarak mı geçiniyor?" Kulağa biraz abartılı geliyor. "Bu Ava için sadece bir yan iş. Aslında yoga öğretmeni, ama bu sarılmanın faydaları konusunda militan olmadığı anlamına gelmez. Dokunma,

insan ihtiyacıdır. Bundan vazgeçmek, kişinin fiziksel, zihinsel ve duygusal sağlığı için her türlü açıdan kötüdür."

"Doğru." Bana sorarsan, eski bir ip için para gibi geliyor.

"Sanırım herkesin sarılacak birisi yok," diye devam ediyor, "ama benim aklım almayan şey, seansların altmış dakika sürmesi. Kim bir saat boyunca sarılmak ister ki? Ben bir saat boyunca seks yapmak bile istemem."

Gülüyorum. En azından onun şaka yapmadığını anlayana kadar. *Birisi potansiyelini tam olarak kullanamıyor.*

"Sakin söyleme," diyor ciddi bir ifadeyle. "Müşterilerin paralarının karşılığını almak istiyorlar."

Kelimenin tam anlamıyla, sanırım. Yatmış olduğum kadınların benden ne bekleyebileceğini açıklamak üzere olduğumdan değil, hayali müşteriler ya da başka türlü.

Bana bir soru sorabilir miyim?" demeden önce beni incelediğini hissediyorum.

"Engelleyemem." Ancak cevap vermemeyi tercih edebilirim. Ya da gerçeği biraz daha uzatmayı tercih edebilirim. Ona açıkça yalan söylemedim. Daha çok onun varsayımıydı. Ve ben onu düzeltmedim.

Bu durum kesinlikle başıma bela olacak.

"Daha önce eski sevgilinin düğününe gittiğini söylemiştin. Sanırım onun senin mesleğini sorun edip etmediğini merak ediyordum."

"Bir kuralım var." Bir sloganım var. Neden kural olmasın? Ayakkabılarımın tabanını kaldırımda bir iki adım sürterek, söz konusu kuralı formüle etmeye çalışırken zaman kazanıyorum. "Özel hayatım hakkında konuşmam. Randevum varken konuşmam." Tam bir salak gibi konuşuyorum. Hangi kadın bu kadar saçma bir şeye ilgi duyar ki?

"Randevuda olmadığımızı söyleyebilirim."

"Ve ben de şu anda benim kendimden başka biri olmam gerektiğini iddia ederim. Bu yüzden özel hayatım özel kalır."

"Peki ya yarın Starbucks'ta karşılaşırsak?"

"O zaman biri kafama vurup beni oraya sürüklemiş demektir. Starbucks, dünyadaki tüm kötülüklerin kaynağıdır."

"Sadece kahve."

"Bu bir davet mi?" "Bu bir varsayım."

Sessizleşiriz, ama o başını çevirir, daha fazlasını beklerken, ben nefes alırım. "İyi şartlarda ayrıldığımızı söyleyebilirim." Yalan değil, çünkü öyle olduğunu düşündüm. böyle olduğunu düşünmüştüm.

"Bu güzel olmalı. Eskiden sevdiğin kişiyi öldürmek istememek."

Cevap yerine belirsiz bir ses çıkarırım. Onu sevdiğimi söyleyemem, ama düşününe gidecek kadar onu severdim. *Sevmek*, geçmiş zaman.

"Sen iyi birisin. Bunu yaptığın için demek istiyorum. Ama yine de sana ödeme yapmam gerek."

Ona keskin bir bakış attım.

"Bunun bir randevu olduğunu söyledin, ki bu sanırım bir *rezervasyonun* kibar bir ifadesi," diyor, yirmili yaşlarındaki bir grup diğer taraftan geçerken sesini alçaltıyor.

"Rezervasyon yapmak istediğini mi söylüyorsun?" Ses tonum alçak ve imalı, şeytan dilimi ele geçirmiş gibi.

"Evet. Evet. Yani, *öyle* değil." Yanakları çok sevimli bir şekilde pembeleşir. "Sana ödeme yapmak istiyorum, ama bunun için değil..."

"Ekstra faydalar için mi?" İlk sesi uzatınca yüzünde dehşet beliriyor. Nasıl gülmemek için kendimi tutabildiğimi, hiç bilmiyorum.

"Aynen öyle. Onlar. O." Her kelimeyle ses tonu sevimli bir şekilde yükseliyor ve nedense onu güneyle gibi gösteriyor. "Demek istediğim, sana zamanın için ödeme yapmalıyım."

"Teşekkürler, ama bu seferlik benden." *Keşke*, diye düşünüyorum saçma bir şekilde. "Mevcut." *Parmaklarım, penisim ve yüzüm yerine*.

"Bu doğru değil. İyi para kazanıyorum. Cuddle Carl'a para ödedim, sana da ödeyebilirim."

"Ama ben birkaç saatliğine kiralayabileceğin türden bir adam değilim."

"Oh. Evet. Haklısın." Utanarak başını salladı. Bu da beni biraz boktan hissettiriyor. "Peki, senin..."

Emip görmek ister misin? Neyse ki, 80'lerin porno yıldızı sesi ve aptallığı kafamda kalıyor.

"—genelde randevunuz süresi ne kadar?" diye sorar, farkında bunun hayal gücümün hayal gücümün bizi nereye götürdüğünü bilmeden.

"Her şey koşullara bağlı. Bu durumda bunun bir önemi yok."

"Ben hayırseverlik vakası değilim," diye tersler. "Hadi ama. Erkek arkadaş deneyimi ne kadar tutuyor?"

Erkek arkadaş deneyimi, Tanrım. Bu ne tür bir alternatif evren?

"Neden, ilgileniyor musun?" diye soruyorum nazikçe. Bu, yatak odasının zemininde çoraplar dağınık mı değil mi diye sormaktan daha iyidir,

"Sanırım çekiciliğini anlayabiliyorum." Çevik bir hareketle, bakışları kısa bir süre üzerimde dolaşüyor.

"Bariz olanın dışında mı?" Nesneleştirilmeyi oldukça sevdiğimi fark ettim. En azından Ryan tarafından.

"Yani, daha önce söylediğin gibi. Tüm avantajlar ve hiçbir saçmalık yok."

Ve işte egom, patlamış bir balon gibi havada sönüp gidiyor. "Onun saçmalıkları mı?" *Eski sevgilinin mi?*

"İlişki saçmalıkları. Aşk sarhoşluğu. Acele. İlişki," diyor ve elini yukarı doğru hareket ettiriyor. "Büyük aşk," diye ekliyor ve elini düzleştiriyor. Sonra aşağı doğru bir eğri. "Reddedilme. Karışıklık. Ayrılık. Kalp kırıklığı."

"Öyle de diyebilirsin." Neden uğraşıyoruz ki, hepimiz? Ama sonra Fin ve Oliver'ı ve aşkın hayatlarını nasıl tamamen değiştirdiğini düşünüyorum. Önceliklerini, bir başkasının mutluluğunu da içerecek şekilde nasıl değiştirdiklerini ve bunun da onları daha mutlu ettiğini. "Ama bazı şeyleri atladin."

Burnunu sevimli bir şekilde kırıştırır. "Seks mi? Seks yapmayı özlemiyorum. Ayrıca, kendi ihtiyaçlarımı kendim karşılayabilirim. Gerektiğinde."

İşte bunu görmek için para öderdim. Tercihen çok yakınında oturup, teninin sıcaklığını içime çekerek. "Ben kahkaha ve eğlenceyi kastettim. Saygı. Güzel zamanlar. Karşılıklı zevkler?"

"Risk almaya değmez," diyor, sözleri zar zor duyuluyor.

"Doğru." *O pislik ona gerçekten çok kötü davranmış.* "Benim iyi biri olduğumu söyledin," diyorum, konuyu değiştirerek. "O zaman bu gece tam da öyle olayım. Bunu senin için yapmama izin ver. Cupid bana iyi bir ok attıymış gibi sana yalakalık yapmama izin ver."

"Neden?" Gerçekten kafası karışmış gibi geliyor.

"Hikaye için. Söylemek zorunda kaldığın yalanları desteklemek için. Ve her yerdeki iyi erkekler adına. Hepimiz pislik değiliz, biliyorsun."

"Biliyorum," diye ikna edici olmayan bir şekilde cevap veriyor.

"Ve belki de birkaç kişinin kafasını kırmak için havamda olduğum içindir." O gülüyor. Ben gülmüyorum.

"Bu sadece sürü psikolojisi," diyor, parmakları kolumda kayıyor.

"Orman kanunları mı? Buna gerçekten inanmıyorsun."

"Bak, sürü dışındaki ceylanın başına ne geldiğini biliyorum. O, sakat olarak görülüyor."

"İşini gerçekten seviyor olmalısın."

"Evet, seviyorum. Seninkini seviyor musun?"

diye sordu. "Şu anda eğleniyorum."

"Bu iyi, ama maço tarzı yardıma ihtiyacım yok. Buraya gelmek için çok çalıştım ve planlarım var. Kendime bir isim yapmak istiyorum, ama o tür bir isim değil. Cupid'i getir, ama zor işleri bana bırak. Lütfen." İkincisi sonradan akla gelmiş gibi görünüyor.

"Peki." Bir an sessiz kalırız, sonra kendimi şöyle derken bulurum: "Buna nasıl dayanabiliyorsun bilmiyorum. Benim için eski sevgilimle geçirdiğim bir öğleden sonra yeterdi."

"İyi şartlarda ayrıldığınızı sanıyordum."

"Bu, en iyi arkadaş olmamız gerektiği anlamına gelmez."

Ağır bir nefes alır. "Anlıyorum. Neden hayatı bu kadar karmaşık hale getiriyoruz?"

Öyle olmak zorunda değil, diyor şeytan. Ben bunu çok kolaylaştırabilirim. Çok kolay.

"Eski sevgilinle çalışmak bir kabus olmalı."

"Bunun da avantajları var, özellikle de onun kirli küçük sırrı olduğum için." Bana anlamlı bir bakış attı. "Ve C-suite ofislerine biraz yaklaştığımda yüzündeki korkuyu görmekten nefret etmiyorum."

"Öyle mi?" diye gülerек soruyorum.

"Ah, düz poposu nasıl da büzülüyordur."

"Beynimden silmek istediğim bir düşünce var. Eski sevgilim olsun ya da olmasın, olanları durdurmak için hiçbir şey yapmıyorsa, o zaman tam bir salak olmalı. Bu taciz, açık ve net."

Kolumu sıkıca tutmadan önce dikkatsiz bir hareket yaptı. "Bir dahaki sefere, dinozorların yönetmediği bir yer bulacağım."

Ama tavrı şüpheli bir şekilde kayıtsız, diye karar verdim, tekrar sessizliğe büründüğümüzde.

Bir araba ışıklarda kornaya basıyor ve bir grup çıglık atan kız Uber'den iniyor, caddenin karşısında ise hot pantolon ve payetli tişört giymiş bir adam *West Side Story*'den bir şarkı söylüyor.

"O kendini güzel hissediyor ve ben seni bu duruma soktuğum için kendimi çok kötü hissediyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, senin korumana ihtiyacım yok," diye tekrarlar. "Kendi savaşlarımı kendim veririm."

"Bundan şüphem yok," diyorum hüznü bir gülümsemeyle. Beni Cuddle Carl sanarak bana yaklaşıp, sonra da bana saldırmaması. Nasıl da yön değiştirip

sıkı tutunması... Ne olursa olsun, planından vazgeçmiyordu. Çok cesur ve bu özelliğini seviyorum.

Sadece bu özelliğini değil.

"İyi, çünkü bu doğru."

"Barda," diye başlıyorum, "benim Cuddle Carl olmadığımı öğrendiğinde, ben herhangi biri olabilirdim. Herhangi biri *olabilirdim*, senin bildiğin kadarıyla bir katil bile."

"İyi bir tüccarı neyin oluşturduğunu biliyor musun?" "Para kazanma yeteneği, sanırım."

"Bunu da içgüdülerimizle yaparız. Benim içgüdülerim mükemmeldir." Gözlerinde kararlılığın ikiz alevleri parlıyor. "Yani hayır, ben rastgele birini seçmedim. Aslında, senin kim olduğun, yaptığın işler, benim haklı olduğumu kanıtlıyor, sence de öyle değil mi?"

"Seçildim," diye tekrarladım düz bir sesle.

"Özel hissediyorum." "Oh, o kadar mı özel?"

"Dikkatli ol, yoksa o adamın parlak tişörtünü ödünç almak zorunda kalırım." "Sen zaten güzelsin."

"Teşekkürler," diyorum sert bir kahkaha atarak.

"Ama bir katil?" O, küçümseyen bir hareket yaptı. "Seni bir tetikçi olarak görebilirim." Eğlenceli bakışları yine bana kaydı, üzerimde dolaştı. Boynum. Göğsüm. Ama daha aşağıya incek kadar cüretkar değildi. "Belki bir suikastçı."

"Ben daha çok kurban gibiyim." Ona keskin bir bakış atarım, ama o dikkatlice görmezden gelir.

"James Bond tarzı bir casus."

Fin'in söylediklerini düşünerek hafifçe burun kıvrıyorum. "Düşünsenize, Bond her fırsatta kendini kötü adamlara tanıtıyorsa, pek casus sayılmaz."

"Sen onun gibi olurdun."

"Bir aptal mı?"

"Sadece kötü adamları öldüren türden bir suikastçı."

"Sen öyle diyorsan." O kadar kasıtlı olarak farkında değil ki, hayran kaldım.

"Görünüşün var." Bir sonraki bakışında biraz cilveli bir hava var. "Uzun boylu, esmer ve gizemli."

"Benimle flört mü ediyorsun?" Topukları kaldırımında tıklatarak benim düzenli adımlarımla aynı ritmi tutmaya çalışırken, öyle hissediyorum. Ama o sürücü koltuğunda ve ben sadece yolcu olarak yanındayım. *Bu da hoşuma gidiyor.*

"Sadece iltifat ediyorum. Kitabı kapağına göre yargılıyorsak, sen bir tür uzman gibi görünüyorsun. Tehlikeli. Kendine güvenen."

Mesleğin cinayet olabilir. Ama kalbi olan bir tetikçi olursun. Bu kader, Matt. Bu gece benim yanımda olman gerekiyordu."

Hiçbir şey söylemiyorum, çünkü onun kurtarıcısı değil, daha çok piyonu gibiyim. Ama içimden bir ses, Ryan'ın sık sık zor durumdaki kız rolünü oynamadığını söylüyor, bu yüzden belki de gurur duymalıyım.

"Senin çelik gibi cesaretinden başka, benim senin hakkında ne düşündüğümü sormadın."

Yüzünü buruşturur. "Daha fazlasını duymaktan neredeyse korkuyorum." Alçak bir kahkaha atarım.

"Buna inanmıyorum."

"Otel çok uzak değil," diyor, konuşmanın yönünü değiştirerek.

"Evet, Pierre'in nerede olduğunu biliyorum."

"Manhattan'da mı yaşıyorsun?" Sorusunda bir rahatsızlık hissediliyor.

Kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tutuyorum. "Sadece düğün için buradayım. Hafta sonu için."

"Gerçekten mi?" *Bu şaşkınlık mıydı, yoksa sevinç mi?* "İrlanda'dan buraya kadar mı geldin?" Kararsız bir şekilde omuz silktim.

"Eski sevgilinin düğünü için çok uzak bir yol."

"Evet, ben öyle iyiyimdir." Kahretsin. Şimdi kendim hakkında bile böyle konuşuyorum. "Hail Mary olmadığına emin misin?"

"İtiraz ediyorum, demek istiyorsun?" Yüzümü buruşturuyorum. "Hayır. Peki ya sen, burada mı yaşıyorsun?"

"Lower East."

Bana iyi maaş verebilecekmiş gibi görünmüyor. Yani, Manhattan'da tüm konutlar pahalıdır, ama Lower East Side'da park manzarası yok.

Yaya geçidinde durup, mevsim normallerinin üzerinde sıcak esen rüzgârın taşıdığı çöp kokusunu görmezden geliyoruz. Ekim sonu genellikle geçiş dönemi olur, ama şehir kesinlikle mevsim değişikliğine direnmiyor. Işık değişiyor, biz de geçiyoruz, sonra ışıgı hiçe sayan bir DoorDash bisikletçisini atlatıyoruz. Ryan ciyaklıyor ve koluma yapışıyor, bir an sonra da garip bir gülümseme ve utançla kalıyor.

O anda çok sevimli görünüyor. Ama yakınlardaki bir yemek kamyonundan gelen yağlı et kokusu yüzünden midemin çıkardığı ses o kadar da sevimli değil. Bir gyro yiyebilirim. Saatlerdir bir şey yemedim.

"Umarım bu düğünde yemek vardır. O kadar açım ki, Tanrı'nın Kuzusu'nun arka bacağını bile yiyebilirim."

"Ne?" Cevabı eğlenceli bir şekilde gülüyor.

"Yiyecek bir şeye ihtiyacım var."

"Yemek var. Duyduğuma göre tabak başına 600 dolar." Bakışları bileğindeki ince saate kayıyor. "Ama oraya vardığımızda yemek bitmiş olacak herhalde."

"Harika," diye mırıldandım. İyi niyetimin karşılığında bir lokma bile alamayacağım. *Sözde iyi niyetimin.*

"Biri sorarsa, uçağının geç geldiğini söyleyelim. Zamanlama bizim lehimize olabilir." Son cümleyi fısıldayarak ekledi.

"Benim midem için değil. Açlıktan ölüyorum." "Öyle görünmüyorsun."

Bana tavus kuşu deyin, çünkü bu sözlü kayma beni çok gururlandırdı. "Ben iri bir adamım," diyorum, bunu olduğundan farklı bir şekilde göstermeye çalışmadan. "Ucuz değilim ve bir kez başladığımda doyurmak zor olur."

"Öyle mi?" Eğleniyor. Ve ilgileniyor. Neredeyse mırıldanıyor.

Beslemek istedim, ama bu da işe yarıyor. Seks satıyor olsaydım, oldukça iyi para kazanırdım herhalde. Hiç şikayet almadım. Bolca iltifat aldım. Birkaç şaşkın bakış. Ve birkaç "Sen şimdiye kadar yaşadıklarımın en iyisisin" lafı. "Sessiz olanlar her zaman en kötüleridir" atasözünün doğruluk payı olduğunu düşünüyorum.

Ne halt ediyorum ben? Bütün bu olay, kız kardeşimin romantik kitaplarından birinden çıkmış gibi. Evimde ağır ipuçları gibi bırakıp durduğu kitaplardan. *Okuduğum ve çok az yardımcı olan kitaplardan.*

"Geç kalıyoruz," diyor Ryan aniden, beni düşüncelerimden koparıyor.

"Bu, orada kalmamız gereken sürenin azaldığı anlamına geliyor."

"Doğru."

"Ayrıca, grup çalacak, böylece insanlar aksanını fark etmeyecek. Umarım," diye ekliyor, yüzünde bir anlık endişe

belirliyor. "Aksanım mı var?"

"Bunu söylediğim için üzgünüm." Eğlencesini gizleyerek, geçerken bir butiğin vitrinine bakıyor. "Belki de mümkün olduğunca az konuşmalısın, çünkü bu aksan hikayeye uymuyor."

"Peki hikaye ne?"

"Şey, Nathaniel, Nate, hayali erkek arkadaşım, İspanyol."

"Cuddle Collective'den Carl gibi."

"Cuddle Collective'den *Carlos* gibi. Onu yastıkla boğacağım," diye ekliyor oldukça mutlu bir şekilde.

"Gittikçe daha çok katil senmişsin gibi geliyor." Kaşları çatılır.

"Nate. Bu pek İspanyolca bir isim değil," diye devam ettim, neden kaşlarını çatıldığını anlamadan. *Belki vejeteryandır.*

"Biliyorum." Omuzlarını umursamazca kaldırıp indirir. "Hikaye kendiliğinden bir hal aldı."

"Arka plan hikayemiz mi?"

"Geçen yaz Floransa'da tanıştık." Adımları yavaşlamaya başlar, ta ki ikimiz de durup birbirimize bakana kadar. "Ve sen bir sanatçısın, bu yüzden eskizler."

"Kendine gönderdiğin eskizler."

"İyi bir dokunuştur, değil mi? Neyse," diye ekledi, yüzümde karışıklık ve onaylamama gördüğünde. "Sen nehir kıyısında çalışıyordun."

Bu delilik, değil mi? "İspanyol bir sanatçı? Arno nehrinin kıyısında mı?"

"Evet, sanırım."

"Neden İtalyan bir sanatçı değil?" Bu çok daha mantıklı olurdu.

"Öyle oldu işte, tamam mı?"

Hassas. "Anlıyorum. Özellikle Nathaniel gibi bir isimle." Neden Matías değil? Ya da Sebastien veya Hugo? Düşündüm de, benim ya da kardeşlerimin isimlerinden birini kullanmış olsaydı, bu çok daha garip olurdu. "O

—Ben—çizim mi yapıyordu, resim mi?"

"Ne önemi var ki?"

"Ne önemli olduğunu söyleyeyim. Yazın kavrulurdu. Daha kötüsü de olabilirdi, sanırım. Yağmurlu mevsimi seçebilirdin."

Kaşları yine çatıldı.

"Floransa'ya hiç gittin mi?" diye soruyorum.

"Tabii ki." Omuz silkme hareketi keskin ve huysuzca olsa da, cevabı kendinden emin.

"Yağmur yağmamış olmalı. Kokuyu fark ederdin." "Floransa kokar mı?"

"Eski kanalizasyon sistemine sahip tüm şehirler kokar," diye cevap veriyorum, kendimi biraz mühendislik meraklısı olarak ifşa ediyorum.

Burnunu kırıştırır ve bu çok sevimli bir harekettir. "Floransa'da kendimi berbat hissettim. Bu sayılır mı?"

"Sakın söyleme. Kalp kırıklığından kurtulmak için mi gittin?"

"Nasıl olduğunu bilirsin." Bana hızlıca bir bakış atar ve gözlerine yansımayan bir gülümsemeyle.

"Biraz."

Ben tam bir yalancıyım. Kalbim hiç kırılmadı, ama birkaç kez incindi. Ya da belki de bu sadece gururumdu ve acı, kendimi çok fazla ortaya koymamdan, kendimi çok fazla ortaya koymamdan kaynaklanıyordu. Gerçek şu ki, ben hiç gerçekten aşık olmamış bir seri monogamistim.

"Tekrar, yardımın için gerçekten minnettarım. Ve tekrar, zamanın için sana ödeme yapacağım."

"Yardım. Tabii, öyle diyelim." Ona bir bakış attım. "Ben olsam *zorlama* derdim." Gerisini görmezden geldim. Ondan para almaya niyetim yok. Ödememi eğlenceyle alacağım, sanırım.

"Az önce kaçmayacağını söyledin."

"Bu, bunu düşünmediğim anlamına gelmez. Seni bir çuvala koymayı da düşündüm."

"Bu İrlandalıların yaptığı bir şey mi?" diye sorar, eğlenerek.

"Evet. Pub'larda hayır cevabını kabul etmeyen kadınlara yaptığımız şey bu."

"Hayır cevabını kabul etmeyen erkeklere ne yaparsınız?"

"Düğüne vardığımızda öğrenebilirsin. Neyse," diye ekledim, o araya girmeden. Ya da tekrar tartışmaya başlamadan. "Uzun kalmayacaksak, ödeme olarak beni yemeğe çıkarabilirsin."

"Yemeğe. Sen at mısın?"

"Vicdanını rahatlatır, sanırım. Akşamımı mahvettiğin için."

"Vicdanım mı?" diye sordu. "Şimdi kim cesur davranıyor?"

"Senin kitabından bir sayfa alıyorum." Pub'dan ayrıldığımızdan beri nasıl oldu da daha da güzelleşti?

"Senin kitabın yeterince hareketli zaten."

Belki. Belki de değil. Ama hiç böyle bir akşam yaşamamıştım.

Bölüm 5

RYAN

Boş mermer giriş holünde müzik çınlıyor, bardaklar tıkırdıyor, odanın içinden neşe ve mutluluk dolu sesler geliyor. Terli avuçlarımı ve kıvrılan bağırsaklarımı görmezden gelmeye çalışırken, yavaş ve düzenli bir nefes veriyorum. Söylediklerime ve çektiğim onca sıkıntıya rağmen, burada olmak istemiyorum. Ama tadı kötü bir ilacı içmek gibi, bunu da içmek zorundayım.

Gösterişli çiçek aranjmanının içinde yer alan, mutlu çiftin evliliğini duyuran parlak tabelanın önünde duruyorum. *Soylarını lanetliyorum.* Ama aslında değil. Gelinle bir sorunum yok. Onun için üzülüyorum, sahip olduğu her şeyi düşününce bu hiç mantıklı gelmiyor ama sanırım artık aldatan pislik bir kocası da var, o yüzden onu lanetliyorum çünkü bunu hiç hak etmiyor.

"Her şey yolunda mı?"

Başımı sallıyorum, solumdaki adama bakma isteğine direniyorum. O tam bir erkek. Onu ilk gördüğümde biraz şok olduğumu itiraf etmeliyim. Neredeyse dilimi yutuyordum. Cuddle Collective'den Carl'ın iş profilinde çok çirkin fotoğraflar kullanmış olabileceğini düşündüm, çünkü önümdeki adam çok yakışıklıydı. Onun çekiciliğini küçümsemenin nedenlerini kafamda mantıklı bulabiliyordum. *Kadınların platonik bir kucaklaşma randevusu alırken, bundan daha fazlasını (kelimenin tam anlamıyla) elde edeceklerini düşünmelerini istemezsin.*

Kısacası, Matt çok çekici! O ateş gibi. O kadar seksi ki, daha az ciddi durumlarda, onun kolunda olmaktan bu kadar kayıtsız kalabileceğimi sanmıyorum. Saçları o kadar koyu ki neredeyse siyah, gözleri ise yaz altın rengi ile parıldayan derin orman yeşili. Çenesi çizgi roman süper kahramanlarına ait gibi ve eminim o elmacık kemiklerinde jambon dilimleyebilirim. Omuzları geniş, uylukları kalın. Adam kırsal kesimden gelen güçlü bir adam, ama sanki smokin giymek için doğmuş gibi görünüyor. *Modern zamanların Cary Grant'i gibi*
gibi - bu arketipi bana tanıttığın için teşekkürler, TCM - çok zarif,

karizma ve nezaket dolu. Bu isteksiz bir nezaket, ama orada. Yoksa burada olmazdı.

O iyi bir adam. Belki de Manhattan'daki son iyi adam.

Ama ben, harap bir barda durmuş, onun Cuddle Carl olmadığını fark ederken, bunların hiçbirini fark etmemiştim. Planlarımın, kendimin parçalandığını hissediyordum. Kör bir panik ve çaresizlik hissi beni ona tutunmaya itti. Önceki cesaretime rağmen, hemen hemen herhangi birini seçerdim. On sekiz ya da seksen yaşında, bilardo topu kadar kel ya da sadece annesinin sevebileceği bir yüze sahip olabilirdi. O anda bunların hiçbir önemi yoktu. Bir erkeğe ihtiyacım vardı ve o da oydu.

Bir erkeğe ihtiyacım vardı ve bir şekilde bir sürü erkekle kutsanmışım. İşi zihin sikmek olan bir erkek. Ve gerçek sikmek. Sanırım zevk tedarikçisi olan bir erkek. Bu düşünceyle midem bulanıyor. *Hiç de hoş olmayan bir şekilde değil.*

Onunla bir gece ne kadara mal olur acaba? Hayır, aslında merak etmiyorum. Merak ettiğim şey, onunla bir gece ne anlama geliyor. *Eminim her kuruşuna değer.*

Kendimi içten içe sarsıyorum çünkü o bedava hizmet vermiyor. Ayrıca, bu yüzden burada değil. Başka işlerimiz var.

Başka bir gülünç büyüklükteki çiçek aranjmanının içine yerleştirilmiş masa planına dönüyorum. *"Yerinizi burada bulabilirsiniz"* yazıyor, ama asıl yeriniz dans pistinde.

Klişeler gibisi yoktur. Ve ben bunu iyi bilirim.

Cesur olmak bir yana, oraya girme düşüncesi bile beni fiziksel olarak hasta ediyor. Orada *olduğu* için değil. Gaslightingıyla kendi akıl sağlığını sorgulamama neden olan adam, nihai ihanetiyle beni paramparça eden insan kopyası. Bu endişe onunla ilgili değil, çünkü kimse beni iki kez incitemez. Daha çok durumla ilgili. Bu düğünle. İlişkimizin gittiğini düşündüğüm, hayal ettiğim yönle.

Ama burada olmam gerektiğini söylediğimde yalan söylemiyordum — Dreyland Capital'in tüm çalışanlarının katılmasının beklendiğini söyledim. Eminim hasta numarası yapabilir, tatile çıkabilir veya başka bir etkinliğim olduğunu söyleyebilirdim. Belki bacağımı kırmışım gibi numara yapabilirdim. Ama burada olmam gerekiyordu. Bunu kendi gözlerimle görmem gerekiyordu. En azından kefaret olarak. Bir erkeğin tuzağına düştüğüm için ceza olarak.

Bir daha asla izin vermeyeceğim bir şey.

Eski sevgilime olan hislerim konusunda da şaka yapmıyordum ya da abartmıyordum. Ona her baktığımda gerçekten öfkeleniyorum. Sanki yüzünü yumruklayıp

yüzüne yumruk atabilirmişim
gibi. "Bizi buldun mu?"

Matt'in sözleri boynumu okşarken hafif bir titremeye direniyorum. Masa planına boş boş baktığımı fark ediyorum. "Hangi cehennem çemberine atıldığınızı bulamıyorum."

"Öfkeli olan. Dokuzuncu çember."

Gülümserim ve Matt'in çekiciliklerine zekâsını da eklerim. Okumuş. Kibar. Ve onun aksanının ritmik iniş çıkışlarına bayılıyorum. İspanyolca olmasa bile. Peki ya sesi? Mmm. O kadar derin ve gür ki, bir kızın tam da önemli yerine vuruyor gibi.

Sonra bizi görüyorum, oturduğumuz yeri görüyorum. *Paris adında bir masa.*
O pislik.

"Bizi buldu!" İkinci bir kararlılıkla hızla dönerim. Paris ilk tatilimizdi. Orada bana ilk kez aşkını ilan etmişti.

Benim yerim, istediğim her yer olabilir. Burada olmak *istemiyor* olabilirim, ama bazı kötülükler kaçınılmazdır. Bu da aşmam gereken bir engel daha. Asla geriye dönüp bakmayacağım başka bir şey. Hayatımın arka aynasında ikinci kez bakmayacağım bir deneyim. "Gidelim mi?" diye neşeyle ekliyorum.

"Sabırsızlanıyorum." Sesi alçak ve tonu düz. Ama gözleri dans ediyor.

Cuddle Carl - *soyuna* lanet olsun - gelmediğinde ne kadar şanslıydım.

"Bence çok uğraşıyorsun." Onun geniş, sağlam göğsüne şakacı bir şekilde dokunuyorum. "Gerçeği söyle, sen gizli bir düğün hayranısın." Ve onun geri kalanından bahsetmeye bile başlamayayım. O kadar yetenekli ellerdeki uzun, zarif parmaklar. Bir kızın düşmesini engelleyebilecek türden eller. *Belki de İrlanda viskisinin yan etkisi hayalperest olmak.*

"Beni yakaladın." Göğsü, eğlenceli bir sesle hareket etti. "Ben de tam olarak bunu yapıyorum."

"Biliyordum," diye şarkı söyler gibi söyledim.

"Başından beri beni çözdün."

Alçak ses tonu kollarımda tüylerimi diken diken etti. Ve şimdi ağzına bakıyorum, o dudakların benim dudaklarımla birleşmesinin nasıl bir his olacağını merak ediyorum. Nasıl hareket edeceğini, nasıl şekiller oluşturacağını. Tadı nasıl olacağını. Viski kokulu, bahse girerim, o rüya gibi (bu gecenin amaçları için gerçek olmasa da) aksanına uygun.

"Sanırım bu saçmalığı bir an önce bitirmeliyiz." Büyük balo salonu kapılarına dönüyorum ve Matt de peşimden geliyor.

"Ryan?"

Kapıda, yarı dönerek, elleri belime kayarken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Beni kendine doğru çekerken vücudum ona hiçbir direnç göstermiyor, odunsu kolonyasının kokusu beni içten içe etkiliyor. Dudaklarımızın birbirine çok yakın olduğunu fark edince nefesim kesiliyor ve bir an için, sanki klasik bir filmdeymişiz gibi beni öpeceğini düşünüyorum.

"Ne yapıyorsun?" Sesim biraz nefes nefese çıkıyor ve buna kızacak kadar aklım başında değil.

"Tonu belirlemek. Yabancılar birlikte yürüebilir, ama aşıklar sever."

"Bu hiç mantıklı değil." Belki de kanım bu yüzden beynim açlık çekiyor. Onun kollarında kendimi çok küçük hissediyorum. Yani, fiziksel olarak küçüğüm, ama nadiren böyle hissediyorum.

"Uçağım rötar yaptığı için geç kalmadık." Sesi boğuk ve alçak. "Biz deniz ve haftalarca ayrı kalmış sevgilileriz. Buradaki herkes - iş arkadaşların, şu anda bizi izleyenler, sevdiğin ve sevmediğin insanlar - geç kalmamızın gerçek nedenini biliyorlar." Gözleri içten aydınlanıyor gibi. "Ne yaptığımızı hissedebiliyorlar."

Sanki öğleden sonrasını gerçekten sevişerek geçirmişiz gibi içimden bir sıcaklık yükseliyor.

Ne güzel olurdu.

Aman Tanrım, kızarıyor muyum?

Sanırım şokta olmalıyım. On sekiz ay boyunca, bir kez bile içgüdüsel bir çekim hissetmedim. Bütün bu süre boyunca, boynumdan aşağısı uyuşmuş gibiydi. Tabii ki, kalbimde hala yanan nefret hariç. Hiç seks yapmak istemedim — ne kendimle, ne de başkasıyla.

"Kimse bizi izlemiyor," diye kekeliyorum. Neden izlesinler ki? *İzlemeseler iyi olur, yoksa neden cildimden buhar çıktığını sorabilirler.* Boğazımı hafifçe temizleyip, dizlerim biraz titremese ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmasa da uzaklaşmaya çalışıyorum. Bu durumu kontrol altına almalıyım, daha doğrusu kendimi kontrol altına almalıyım. "Gerçekten yok..."

Parmakları sıkılaşıyor. Ben çekilmiyorum çünkü...

Sadece rol yapıyoruz. Şu anda ona sarılmak istesem bile...

"Belki de bir eskort tutmalıydın," diye mırıldanıyor, kayarak uzaklaşıyor. saçımın bir tutamı. "En azından o zaman kontrol sende olur."

İçimde dolaşan o sıcaklık aniden merkezime düşer ve kalçalarımın arasındaki alanı ısıtır. "Kontrolüm olmadığını mı düşünüyorsun?" Sesimdeki o küçük titremeye lanet olsun.

Beni sarsan bir gülümseme attı. Şeytani mi? Çapkın mı? Ne kelime olduğunu bilmiyorum, ama açıkça cinsel bir yanı var. Bir şeyi kaçırdığımı hissediyorum. Onda bir şeyi kaçırdığımı.

"Öyle olduğunu düşünmen çok tatlı. Ama bak, bu odaya girdiğimizde, Latin bir aşığın kaprislerine maruz kalırsın. *Senin* Latin aşığın," diyor, abartılı r'leri ile aksanını abartarak. Belki *onun* aksanı değil, ama birinin aksanı. Hiç de İspanyol olmayan ve biraz komik birinin.

"Konuşmayı bana bıraksan iyi olur." Adam gerçekten yakışıklı, ama İspanyol aksanı hiç de öyle değil. Ama şu anda bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok.

"Derinden kırıldım," diyor, tam tersi bir ifadeyle. "Cidden, yardımın için minnettarım, ama..."

Yüzündeki ifade değişiyor. Sinir mi? "...Tanrı aşkına, lütfen burada konuşma."

"Yakışıklı bir dilsizle çıkıyorsun. Hikayen bu mu?" "Super Mario'nun seksi kardeşinden daha iyi!"

"Super Mario İtalyan."

"O zaman İspanyol kuzeni."

"Peki." Sesi şakacı bir şekilde düzleşir. "Kendimi dizginleyeceğim."

"Güzel." Ama ben hala öpülmek üzere olan bir sevgili gibi ona tutunuyorum. "Neden hala burada böyle durduğumuzu söylemek ister misin?"

"Sesi olmayan bir adam. Başka nasıl kendimi ifade edebilirim ki?"

"Bilmiyorum. Pandomim? Yorumlu dans? Şaka yapıyordum," diye aceleyle ekliyorum, o bir santim bile kıpırdamayınca. *Yapmaz, değil mi?*

"İyi, çünkü ben daha çok şöyle bir şey düşünüyordum..."

O yaklaşırken gözlerim kapanır ve dudakları benimkine dokunur. Bu bir öpücükten çok, geçici bir bakış gibidir, ama dudaklarının ne kadar yumuşak olduğunu anlamak için yeterlidir. Ve vücudumun onun kollarında kıvrılma arzusuyla titrediğini.

"... o," diye mırıldanıyor, uzaklaşırken.

Gözleri daha önce bu kadar koyu muydu? "O," diye tekrarlıyorum, yumuşak bir fısıltıyla. "Çiftler öpüşür, Ryan. Ve birbirlerine dokunurlar."

"Evet," diyorum, ne dediğimi tam olarak bilmeden. Ne teklif ettiğimi bilmeden.

"Kara ve denizlerle ayrılmış çiftler. Eh, onlar doyamıyorlar. Sence bununla başa çıkabilir misin?"

"Seninle başa çıkmak mı?" Elbette, cevabımın alay dolu olmasını istemiştim, arzu dolu değil. Çünkü onun berbat İspanyolca aksanına rağmen, parmaklarım onun önerisiyle kaşınıyor. Nöronlarım ateşleniyor ve cildim karıncalanıyor, varlığımın her zerresi daha fazlasını istiyor. Daha fazla öpmek, daha fazla dokunmak... her şeyden daha fazlasını.

Ama sonra Matt'in ne iş yaptığını hatırlıyorum. Sanki tüm bunları söndüren soğuk su dökülmüş gibi. "Bunda iyisin. Rol yapmada."

"Çünkü çok şanslı olmalıyım, değil mi?"

"Bence sen çok şanslısın." İşin olmasa bile. "Bu bir iltifat mı?"

"Gözlerim var."

"Çok güzel gözlerin var. Ama mesele şu ki, bu gece talimat almaya hiç niyetim yok."

"Aksanı mı kastediyorsun?" diye soruyorum, biraz kafam karışık, biraz endişeli ve hala bir şeyi kaçırmışım gibi hissederek.

"Güçlü, sessiz tip rolünü oynayabilirim."

"O zaman neyden bahsettiğini anlamıyorum."

"Biliyorum. Ve bu da işi eğlenceli kılan şey. En azından

benim için." "Tamam. Peki." Yani, neyse ne. "Artık

bırakabilirsin." "Sanmıyorum. Görünüşü korumam lazım."

"Sana söyledim. Kimse bizi izlemiyor. Gelin ve damat varken kimse bizi izlemez." Kafamı odaya çeviriyorum, bakışlarım hemen Heidi'ninkilerle buluşuyor. Muhasebe yöneticisi çok heyecanlı görünüyor, iki başparmağını havaya kaldırması bunu gayet iyi gösteriyor.

"Onların anı bitti." Matt'in sesi dikkatimi geri getiriyor. "Şu anda en önemli konu sensin. Gelecek haftanın dedikodu konusu. Kim senin yerine sıkıcı bir gelini izlemeyi tercih eder ki?"

"O çok güzel."

"Eminim seninle boy ölçüşemez."

Bir ses çıkardım. Katılmıyorum. Annabelle'in parası var. Ayrıcalıkları var. Onu seven bir ailesi var. *Ve benim eski sevgilim, zavallı sürtük.*

"Sen nadir bulunan bir güzelliğe sahipsin, Ryan. Ruhun da yüzün kadar büyüleyici."

"Senin iltifatlarına ihtiyacım yok," diyorum, o konseptte kapılma içgüdüleriyle mücadele ederek. O baştan çıkarma. En son ne zaman biri bana

bana bu kadar güzel bir şey söylediğini hatırlamıyorum.

Güzel göğüsler.

Kıçın bomba gibi.

Biraz daha gülümsersen daha güzel olursun.

"Ama gayretini takdir ediyorum." Elimi göğsüne kaldırıyorum, parmaklarım yukarı doğru kayıyor. Papyonunun kenarına dokunuyorum, sanki düzeltmek istercesine, sonra başparmağımı dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. Ağzı açılıp gözleri kararınca içimi ince bir heyecan kaplıyor. "Ama sanırım bu gece bir Latin aşığıyla başa çıkabilirim."

"Sözlerine dikkat et, güzel kız."

Ama sözler sadece sözlerdir. *Bunu çok iyi biliyorum.* "Hadi şunu bitirelim."

Matt başını eğdi, sonra dikleşti. Nedense, kolu hala benim etrafımda. O odaya girerken, o tüm duruşu ve özgüveniyle, ben ise biraz titrek bacaklarla, şikayet etmeyeceğim.

"Tam da ihtiyacım olan şey." Bir garson şampanya tepsisiyle geçerken, kimin için olduğunu umursamadan iki kadeh alıyorum. Birini Matt'in eline tutuşturuyorum ve diğerini neredeyse geri atıyorum.

Boş bardağı yakındaki bir masaya koyarken, "Susadın mı?" diye sorar.

"Öyle diyelim." Çok içki içen biri değilim, ama Tanrı biliyor ki, alabileceğim tüm yardıma ihtiyacım var.

"Şampanya, içkilerin pamuk şekeri gibidir," diyor, kadehini inceleyerek. "Sadece diline değdiği sürece tatmin edicidir." Sözlerinde açıkça ifade edilmese de cinsel bir ima var. Kariyeriyle ilgili hikaye doğru galiba.

"Şampanya sevmez misin?"

"Hava durumunu iyileştirmek için soğuk bir bira ve viski gibisi yoktur diyelim. Ya da kötüleştirmek için, sanırım."

Acaba o berbat pub'da kederini unutmak için mi oturuyordu? Bu düşünce, bana kadehini uzattığında yok oldu ve ben de kadehi aldım.

"Hadi," dedi, kolunu belime dolayarak. "Seni düşmeye düşmene izin vermeyeceğim."

Onun sözlerinden fazla teselli almamaya çalışıyorum. Ama dokunuşu? Buna dayanabilirim. Bu, bunu özlediğimi fark etmeme neden olsa bile. El ele tutuşmak ve sarılmak. Belki de Ava, dokunmanın temel bir ihtiyaç olduğu konusunda haklıdır. Yakın zamanda Cuddle Carl'ı işe alacağımdan değil. *Ama Matt'i işe almak?* Aşağı dudağımı kıvrarak saçma bir gülümsemeyi bastırıyorum.

Zamanlamamın doğru olduğunu görünce rahatladım. Dans pisti doluydu ve etrafındaki masalar sadece yarısı doluydu. Gözüm ikinci kez Heidi'ye takıldığında, o da gülümsedi ve odanın diğer tarafından teatral bir şekilde yüzünü yelpazeledi. *Katılıyorum Heidi, adam çok seksi.*

Müzik sorunsuz bir şekilde başka bir şarkıya geçiyor ve neredeyse gülmek üzereyim. "Komik olan ne?"

Kafamı hafifçe sallıyorum. Supremes değil, orası kesin, çünkü hoparlörlerden "You Can't Hurry Love"ın eşsiz giriş kısmı akmaya başlıyor.

Eski sevgilimin buna katılmayacağından eminim. Aslında, Annabelle'in bebek gibi gözlerine bakıp geleceğini gördükten sonra katılmadı. Statü, zenginlik, Upper East Side'daki şehir evi. Beni Twinkie ambalajı gibi attığında kariyerinde garantili bir sıçrama etkisi. En sevdiği tatlı, kıyameti bile atlatacak kadar kimyasal dolu birine güvenmemem gerektiğini bilmeliydim. *Ve ben de kendimi beyaz çöp sanıyordum.*

Ama burada, balo salonunda, onun düğününde olmak bana...

Şaşırtıcı bir şekilde hiçbir şey hissettirmiyor.

Beyaz masa örtüleri, altın rengi detaylar ve titreyen mum ışıklarıyla donatılmış masaları gördüğümde yeşil kıskançlık hissetmiyorum. Boyum kadar yüksek çiçek aranjmanları beni hiç etkilemiyor. Dekorasyon zarif, şık ve zamansız. Bir zamanlar hayalini kurduğum düğün bu olabilir, ama benim sahip olabileceğim bir düğün asla olmazdı.

Pierre'e gitmek kaderimizde yoktu. En fazla umabileceğim şey, Vegas'ta hızlı bir tören yapmaktı. Böylelikle, ailemin törene katılmaması hakkında soru sorulmazdı. Benim hakkımda dedikodu yapılmazdı.

Pete'in tüm bunlara kapılmasını neredeyse suçlayamıyorum. Ama bu, onu bir otobüsün tekerlekleri altında ezip geçmekten mutluluk duymayacağım anlamına gelmez. Sonra da geri geri üzerinden geçmekten.

İleride, beyaz bir şey gözüme çarptı. Yeni Bayan Peter J. Langley, tüm düğün kıyafetiyle. *Mükemmel Annabelle.* Nightingale ve Brown mezunu, yüz binlerce dolarlık eğitim almış, UES'de dadı olarak çalışan bir anne olmak için yaratılmış biri.

Bu kıskançlık değil. *Çok fazla* kıskançlık değil. Sanırım ona acıyorum çünkü Pete gibi bir pislikten daha iyisini hak ediyor. Ama bunu ona söylemek bana düşmez. Bana inanacağını da sanmıyorum. En azından şu anda.

"Bu buradaki," diyorum omzumun üzerinden, masaların arasından geçerken. Çok uzağa gitmemiz gerekmiyor. Doğal olarak, *yardımcılar* arka tarafa oturmuşlar.

arkaya oturmuş. Masamızın boş olduğunu görünce rahatladım, ama üzerinde çeşitli derecelerde sıvı dolu bardaklar vardı.

Tam da ihtiyacım olan şey. Pislikler içki içince daha da kötüleşir.

Nasıl bildiğimi sor.

"Masaya sanki seni kırmış gibi kaşlarını çatıyorsun." Dikkatimi geri çeken Matt, saçımın bir tutamını kulağımın arkasına kaydırıyor, yüzünde yumuşak bir hoşgörü ifadesi var.

"Kaşlarımı çatmıyorum." Elimi boş bir sandalyenin arkasına koyup, belli belirsiz tanıdığım birkaç yüz geçip giderken selam vermek için başımı salladım. *Analistler, sanırım.*

"Tanrım," diye mırıldanır Matt. "Gerçekten bir hedge fonunda çalışıyorsun."

"Uydurduğumu mu sandın?" Çantamı masaya bırakıyorum ve bu gece ilk kez telefonuma yapışık olmadığımı fark ediyorum. *Benim işimde, iletişim halinde olmazsam para kazanamam.*

Bana alaycı bir bakış attı. "Söylediklerine inanmadığım için beni affet."

"Haklısın. Peki seni ne ikna etti?"

"Creed parfümünün kokusu ve giriş seviyesi Rolex saatlerin parıltısı," diyor ve başparmağıyla analistleri işaret ediyor.

Graff marka kol düğmeleri. Daha önce söylediği sözler aklıma gelir. Gözlerim, vücut yapısı ve kıyafetin kesimine bakılırsa kesinlikle özel dikilmiş bir takım elbiseye kayar. Bileğine ve göremediğim saate bakarım — *henüz* dikkatimi çekmemiştir.

"Patek Philippe," diyor, bileğini kaldırarak. "Hangisi olduğunu bilmek ister misin?" "Hayır," diyorum çabucak, rahatsız bir şekilde yakalanmış hissederek.

"Benim işim de iyi para kazandırıyor."

"Görüyorum." *Bu, cömert bir şeker anne mi yoksa mutlu bir müşteri kitlesi mi sayesinde?*

"Devam et." Masanın ortasında, Fransız tarzı süs eşyalarıyla çevrili yaldızlı resim çerçevesine uzanıyor. "Sor bana. Aklında ne varsa sor."

Asla onun önünde *"zengin sevgili"* kelimesini ağzıma almam. "Ve gizemli havanı bozayım mı?"

Ağzı yukarı doğru kıvrılır ve çerçeve içindeki baskıya eşlik eden metni okur, bu da bizim sevimli masa ismimizin nedenini açıklar.

"Peter Paris'te evlenme teklif etti," dudaklarını bükerek etkilenmemiş bir şekilde okur. "Çok orijinal."

Oh, hiç bilmiyorsun. "O Pete." "Pete mi?"

Bana bir bakış attı.

"O Peter'ı tercih ediyor. Bu yüzden ona Pete diyorum," diyorum, ekşi bir tatlılıkla. "Kill Stinky Pete," diyor Matt, onu yere koyarken.

"Az önce ne dedin?"

"*Toy Story'deki* kötü karakteri tanımıyor musun?" "Çocuğun mu var?" Kalbim Jimmy Choos ayakkabılarımın içine düşer.

"Sadece ödünç aldım. Amcayım," diyor bir tür hava ile. "'Kill Stinky Pete', *Toy Story'deki* madenci her ortaya çıktığında yeğenimin televizyona bağırduğu şeydi. En azından çok daha küçükken." Gülümsüyor, bu anı içimdeki bir şeyi eritiyor. "Bu aralar daha çok Disney prenseslerine ilgi duyuyor."

"Kill Stinky Pete." Hoşuma gitti. Sanki kaderimde varmış gibi.

"Onun yastıkla boğma listesinin başında olmasının bir nedeni var."

Ağzım bir tarafa doğru kıvrılır. "Yeterince acı verici değil. Ve hata payı benim zevkime göre çok fazla."

"Tamam, katil," diyor gülerek.

"Bana öyle deme." Sözlerim kurşun gibi havada yankılanır. "Sadece hoşuma gitmiyor," diye eklerim, sertliğimi azaltmak umuduyla, dönüp sandalyemi çekiyormuş gibi yaparım. Ta ki eli benim elimi kaplayıp şefkatle sıkıncaya kadar. Güven verici bir şekilde.

"Hey, insanlar benim hoşuna gitmediğimi düşünmeye başlamadan önce o somurtkan yüzünü ters çevir."

Sanki, diye cevap vermek üzereydim, ama kendimi tuttum. Onu yakınımda hissedince nefesim kesildi. Boynumda nefesinin sıcaklığını hissettim, bu hafif esinti beni titretti.

"Öğleden sonrasını bacaklarının arasında geçirdikten sonra beni nasıl sevmezsin?"

Onun sözleri, alaycı sesi. Sanki iki parmağı içime derinlemesine sokulmuş gibi hissediyorum. Vücudum boş boş kasılırken, dönmek için ayakkabılarımın içinde ayak parmaklarımı kıvrıyorum. Çünkü dönersem, kendimi ona atabilirim.

Manhattan'daki son iyi adamın bir oyunu var. *Elbette var. Bu onun işidir.*

"Bu biraz açık saçık oldu," diye mırıldanıyorum, çenemi hafifçe kaldırarak ona profilimi gösteriyorum.

"Ne diyebilirim ki? Sevgilin müstehcen konuşuyor. Hoşuna gitmiyormuş gibi davranma."

"Çünkü tüm kadınlar bunu sever mi?" Neden bu kadar cadalozca konuştum bilmiyorum. *Kıskanç mıyım neyim?*

"Bir beyefendinin öpüşüp anlatmadığını duymadın mı?" Sandalyeyi çekip, oturmamı bekledikten sonra karşımda başka bir sandalyeyi yerleştirir. "Plan nedir?" Sanki kırıksıklıkları düzeltmek istercesine avucunu geniş uyluğuna sürer.

Kahretsin. Ne kalın uyluklar.

Ne var bunda, kendimi eğitiyorum. Elleri de büyük. Ayakları da. Onlara da takılacak mısın? Eminim her şeyi büyüktür.

"Ryan?"

"Plan mı?" Sesim çok yüksek çıkıyor ve yanaklarım birden radyoaktif gibi hissediyorum. Boğazımı temizleyip ses tonumu düzenliyorum. "Dürüst olmak gerekirse, buraya gelmekten ötesini pek düşünmemiştim." Çünkü *buraya gelmeye* o kadar odaklanmışım ve bir şeylerin ters gitmesinden o kadar endişeleniyordum ki. Ve ters gitti. Ama aynı zamanda çok da doğrudu. "Belki de akışına bırakmalıyız?"

"Bunu yapabilirim." Sevgi dolu erkek arkadaşının bakışları sadece bana yönelik.

Ne şanslıyım. Acaba kaç kadını erkek arkadaş deneyimiyle iflas ettirmiştir?

"Dans edebiliriz," diyor, parmaklarının ucuyla çenemi okşayarak.

"Dans edebiliriz."

"Belki birkaç içki içebiliriz."

"Onu da yapabiliriz." Büyüdüğüm kaosu ortam sayesinde, genellikle birkaç içki benim limitimdir. Ama annemin kötü alışkanlıkları benim değil, bu yüzden bugün için bir istisna yapabilirim. *Düşündüm de, muhtemelen çoktan yaptım bile.* "Uzun süre kalmak zorunda değiliz."

"Çünkü herkes ilişkimizin tavşan gibi sevişme aşamasında olduğumuzu anlayabilir."

Bana bakışından, neredeyse ben de buna inanacağım. Hiç etkilenmemiş gibi omuzlarımı hafifçe kaldırıyorum. Sanki konuşurken ağzının hareketleri beni etkilemiyormuş gibi. "Sen gerçekten ilginç birisin."

"Sen daha yarısını bile bilmiyorsun, tatlım," diyor, aksanını kalınlaştırarak.

Neden hayali erkek arkadaşımı İrlandalı yapmayı düşünmedim ki? İkisi incir ve bal gibi birbirine çok yakışıyor. Dudaklarımı ıslatmak için hafifçe yuvarladım ve Matt'in bakışları oraya düştü. Boğazı yutkunarak hareket etti ve birdenbire ne kadar yakın olduğumuzu fark ettim, ikimiz de güneşi arayan çiçekler gibi birbirimize yaklaştık.

"Size bir şey getireyim mi?" Bir garson yanımıza gelir. Tanrıya şükür. *Çünkü sanırım onun kucağına atlayacaktım.* "İçecek bir şey?" Beyaz gömlek, önlük ve omzunun üzerinden sallanan uzun sarı at kuyruğu... Matt, ona neredeyse hiç bakmadan, kibarca içecek siparişini söylerken bunların hiçbirini görmüyor gibi.

"Viski. Lütfen. Varsa single malt olsun." Gözleri bana cesur ve biraz da sahiplenici bakıyor.

"Şampanya?" İsteğim bir soru gibi geliyor, zihnim istediğim ama sahip olamadığım şeylerle dolup taşıyor.

"Tabii ki." Küçük bir not defterine not alıyor ve masanın diğer tarafına geçip terk edilmiş bardakları topluyor.

"Yarisını bile bilmediğim için mutlu mu olmalıyım?" diye soruyorum, kendimi tutamadan. Sandalyenin dikkatli mesafesinden sohbete geri dönüyorum.

"Kaçırmaktan mı korkuyorsun?"

"Tuvalet kabininde adını yazacak değilim ya."

"Eğlenmek için mi?" Ağzı isteksiz bir gülümsemeye kıvrılır.

Eminim herkes iyi vakit geçirirdi.

"Sormuş olduğumu unut." Çünkü bu tehlikeli bir alan. Tamamen flört gibi geliyor.

"Öğrenmek istemiyorsan, bunun yerine ne yapmalıyız?" Bu sözde çok fazla ima var.

"Yüzündeki o şey her neyse," diye karşılık veriyorum, "bunu yapmayalım." "Oyunbozan. Tamam." Aniden eğiliyor. "Bana bir şey söyle." "Ne gibi?"

"Herhangi bir şey. Bana herhangi bir şey söyle."

Gözlerim omzunun üzerinden, arka ofis çalışanlarından biri olan Josh'a kayar. Josh dans pistinden ayrılıp bize doğru yürüyor. "Söylentilere göre teknisyenlerden biri OnlyFans'ta."

Matt kıkırdar.

"Ama asıl ilginç kısmı bu değil. Bir eşi ve üç çocuğu var, ama takipçilerinin çoğu erkek, anlarsın ya."

"Bana başka bir şey söyle. Seninle ilgili bir şey."

"Matt, buna gerek yok, bu sadece tek gecelik bir şey."

(Bir erkek için) çok düzgün bir kaş alaycı bir şekilde kalkar. "Benim demek istediğim o *değil*."

Hepsi böyle der, diye ima ediyor gibi görünen karanlık kahkahası. "Davranışlarına dikkat edebilir misin?" Biraz fazla heyecanla soruyorum.

"Bak..." Sanki paylaşacak bir sırrı varmış gibi, elini bacaklarının arasına sokup sandalyesini kendine yaklaştırır. "Ben terbiyeli davranabilirim," der, gözleri beni yiyip bitirircesine. "Ama Nine Inch Males'ten Nate? Ne yazık ki, o toplum içinde nasıl davranacağını bilmiyor."

"Nine Inch..." diye başlıyorum ama gülmekten devam edemiyorum. Kısmen kıkırdama, kısmen homurtu. Elimle bu iğrenç sesi bastırmakta başarısız oluyorum. "Nine Inch ne?" diye soruyorum sonunda.

"Males." Alaycı ses tonunun kemiklerime kadar işlediğine yemin ederim. "Eğer bir eskort ajansım *olsaydı*, ona böyle ad verirdim."

"Aman Tanrım, lütfen burada böyle konuşma. Garip, alternatif bir evrende olsa bile, o aptalları yerlerine oturtmaya yardımcı olabilir." *Ya da en azından birini*.

"Nasıl yardımcı olur?"

"Önemli değil." Omzunun üzerinden dans pistine tekrar bakıyorum. Tabii ki, birlikte çalıştığım aptalları göremiyorum, ama muhtemelen barda içki içiyorlardır. *Belki de tuvalette kokain çekiyorlardır*, diye düşünürüm acımasızca. Bu işin neredeyse bir parçası olan kötü alışkanlıklar.

"Önemli değil mi?" diye tekrarlar ve tavuk sesleri çıkarmaya başlar.

"Kes şunu," derim. Kıkırdarım.

"*Baaawk, bawk, bawk*." Matt kollarını kanat gibi sallamaya başlar.

"Tamam!" diye kekeliyorum, hala onun taklidini gülerek izliyorum. "Sadece, para aldığı için... bilirsin. Muhtemelen hazırlıklıdır demek istedim." Tabii ki, bunu söylerken ona bakamıyorum.

"Bir soru soruyormuşsun gibi geliyor."

"Ne?" Ona bakıp gözlerimi kırıştıtırırım. *Yani, eğer teklif ediyorsan*. "Hayır. Hiç de değil. Genel bir yargıda bulundum." Kahretsin. *Kahretsin!* Bana bu sözleri söyleten neydi? "Bak, Cuddle Carl'ı işe almadan önce, birkaç eskort sitesine bakmıştım. Ve bu beni düşündürdü. Yüksek ücretler, yüksek kaliteli hizmet anlamına gelmelidir."

"Yani eskortların santimetre başına ücret aldığını mı düşünüyorsun?"

"Hayır!" diye kekeleyorum. Gülüyorum. Sonra kaşlarımı saç çizgimden çekiyorum. "Dokuz inç dedin... Konuşmanın tonunu değiştirebilir miyiz lütfen?" "İnç başına," diye tekrarlıyor, düşünceli bir şekilde. "Bu, hiç düşünmeyi bırak, cevabını aramayı bile hiç düşünmedim."

"Belki Nine Inch Males'ten Nate bilir. Pazar araştırması için."

Düşünür gibi parmağını dudaklarına götürdü. "Senin fikrine geri dönelim," dedi, kolunu bir filin hortumu gibi masaya vurarak. "Bir düğünde masanın üzerine kocaman erkeklik organımı vurmanın doğru bir şey olduğundan hiç emin değilim."

"Kocaman mı?" *Yardım edin!*

Neredeyse düşünür gibi ekledi. "Belki de bu yüzden bana büyük paralar ödüyorlar."

"Eh, senin adına sevindim," diyorum, her şeyi görmezden gelerek kendimi tutmaya çalışırken. *Kafamdan geçen ve külotumda titreyen her şeyi.* "Haklı olabilirsin, ama yine de onların yüzlerini görmek isterim. Bu onların kafalarını ciddi şekilde karıştırır." İkisinin de kafasını, diye gülerек düşünüyorum. İşin baskısı, içki ve kokainin etkisiyle, bir veya ikisinin zaten ereksiyon sorunu yaşadığını öğrenirsem şaşırmam.

Nasıl bildiğimi sor, çünkü burada varsayımlardan bahsetmiyorum.

Buna rağmen, New York'taki kızların yarısı finans sektöründe çalışan bir erkek arıyor gibi görünüyor. Bu kavramı gülünç buluyorum ve bu tür erkekleri çok abartılıyorlar. En azından, şu anda öyle düşünüyorum.

"Belki ofise bir striptizci tutabilirim," diyorum, dirseğimi masaya dayayıp yanağımı avuçlarımla destekleyerek. Belki de o içkiyi sipariş etmemeliydim. Ya da gelirken içtiğimi solumamalıydım.

"Bu seni güldürebilir, ama yeterli bir intikam olmaz."

"Aklımdaki intikam değil." Ancak onların oyununu kendi oyunlarıyla oynamak...

"Belki *de aklında olan* bu değildir." Bunu o kadar rahat, o kadar önemsiz bir şekilde söylüyor ki, içgüdülerim hemen harekete geçiyor.

"Durumun nasıl olduğunu sana anlatmadım çünkü beni savunacak birine ihtiyacım var."

."

"Biliyorum. Ama ben senin tuttuğun biri değilim." "Ne demek istiyorsun?"

Yine sandalyesine yaslanarak, kendinden emin bir şekilde oturuyor. "Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun."

"Hayır, yoksa başka türlü konuşmazdım." Savaşlarımı vermek için asla başkalarına güvenmem.

"Sence neden buradayım?"

"Çünkü sen..." *Güzel*, neredeyse söyleyecektim. "Çünkü benim için üzüldün."

Sanki "*Belki*" ya da "*Tam olarak öyle değil*" demek istercesine başını hafifçe eğdi. "Başka bir şekilde ifade edeyim." Bir yılan saldırır gibi tekrar öne doğru eğildi ve elimi tuttu. "Bu gece çalışmıyorum. Sipariş almıyorum."

Yine gözlerimi kırpttırıyorum, bu sefer daha hızlı. Ve ah, aklımdan geçenler.

"Ama endişelenmene gerek yok. Seni sikkmeyeceğim." O gözler, çok baştan çıkarıcı. "Seni sikkmek konusunda ise..." Bakışlarının elimin arkasına kayması neredeyse ihtiyatlı bir tavır sergiliyor. "Bu bayanın tercihi."

Bölüm 6

RYAN

Matt'in az önce söylediği şeyi - en azından benim anladığım kadarıyla - kafamdan silmeye çalışırken, garson içeceklerimizi getirir. Çünkü bakışlarının beni yiyip bitirmesinden, sözlerinin doğruluğunu hissettim. Ve bunun nereye varabileceğini sevdiğimden hoşlanmıyorum.

Bir eskort tutmuşum gibi değil... Onu bedavaya ödünç aldım sayılır.

Yani, istersem. Eğer kabul edersem.

Eminim ki o da bunu kastetmişti.

Ama yapamazdım. O eski barda büyük laflar ettim, biliyorum, ama normalde para ödemem gereken biriyle seks yapamazdım. *Yapabilir miydim?* Ama sadece biriyle seks yapmayacaktım. Onunla seks yapacaktım. Matt'le. Eğer istersem.

Hesap lütfen!

Sadece şaka yapıyorum. Kendimi kandırıyorum.

Gülümsememek için dudağımın içini ısııyorum çünkü, kahretsin, onun kollarında olmak bana bunu yapabileceğimi düşündürüyor. Tek bir küçük sorun dışında. Bu ahlaki bir sorun değil. Hatta etik bir sorun da değil. Daha çok, Matt'in cinsel açıdan bir başlangıç uyuşturucusu olabileceği hissine kapılıyorum.

Ayrıldığımızdan beri yalnızım. Seks yapmayı özlememiş olmam, dokunulmayı özlememiş olduğum anlamına gelmez, şimdi anlıyorum. Arzulamayı özledim. Sarılmayı özledim. Ama eğer pes edersem, bunu bir kez yaparsam, kim bilir nereye varabilir. *Her üç aylık ikramiyemi ona aktarsam daha iyi.*

"Ne?" Hâlâ beni izlediğini fark edince sesim neredeyse suçlayıcı bir ton alıyor. Onun sözlerini sindirmemi izliyor.

"Ben bir şey demedim." Dudaklarının lezzetli kıvrımlarında eğlence kalıyor.

"Ama bakıyorsun."

"Öyle mi? Bence bu daha çok hayranlıkla bakmak gibi bir şey."

"Hayal kurmak mı?" Çok tatlı şeyler söylüyor. Ama bu onun aksanından da kaynaklanıyor olabilir.

"Tabii ki çıplak popolu olanı değil."

"Çıplak... evet, bunu yapma." Sevimli ve saygısız.

"Birkaç dakika önce masaya sikimi vurmamı isteyen kadın söylüyor bunu."

"Konuşmayı biraz daha üst düzeye çıkaralım, olur mu?" diye cevap veriyorum, sanki Lil Wayne gibi ellilikleri yağdırırken, ona külotumu çıkarmayı talep ettiğimi hayal etmiyormuşum gibi. Dişleriyle. Eskortlara para ödeyerek yaptırılabilir bir türden bir şey gibi geliyor.

Kadının tercihi.

Onunla bir gece ne kadara mal olur acaba?

Bunu düşünmeyi bırak! Onun teklifi üzerinde düşünülmesi gereken bir şey değil. Ya da cevaplanması gereken bir şey. Sadece görmezden gelebilirim. Benden hoşlandığı gerçeği üzerinde durmaya gerek yok. *Yoksa neden teklif etsin ki? Yanılmıyorsam, bayanın seçimi demek, yine de para ödemem gerektiği anlamına geliyor.*

Yeter artık! Ona açıklama istemeyeceğimden değil!

"Sadece şunu belirtmek isterim," diyor, beni düşüncelerimden kopararak, "konuşmayı ilk başta çamurlu bir hale getiren sensin. Tabii ki, ara sıra çamurlu bir hale gelmesinde bir sorun yok."

Eminim o pislikte yapmıyordur. Eminim işi çoğunlukla otellerde geçiyordur. Binlerce dolarlık çarşaf ve yatak başındaki kovada soğuyan pahalı şampanyalar. Karayip adaları. Yatlar. Altı yıldızlı oteller, güneş kremi ve minik şortlar.

"Şimdi yapıyorsun," diyor. "Ne yapıyorum?"

"Ay'a bakmak. Bu konuda oldukça iyisin."

"Ha." Cevabım sadece bir nefes olarak çıkıyor. *Kendimi toparlamam lazım.* "Şu an ve burası, çukurluğa uygun bir zaman ve yer değil." Yetişkin hayatımı o yerden çıkmak için harcadığım için bunu bilmeliyim. Kuzey Carolina'lı o kız çoktan öldü. Artık "y'all" ya da "yonder" ya da "fixin'" yok. Uzun zaman önce kendimi tüm bunlardan kurtardım.

"O zaman ne yapmalıyız?" Ses tonunda çok fazla öneri vardı. "Bu akşam için, çiftlerin yaptığı şeyi yapmalıyız, sanırım."

"Bu çift." Parmağını ikimizin arasında gezdiriyor. "Onların öpüşeceklerini hissediyorum."

"Yaşlıların yapacağı bir şeye benziyor."

"İkinci aşama. Bazen üçüncü aşama?" Sanki aklına bir şey gelmiş gibi geri çekildi. "Beni yine kötü yollara çekmeye mi çalışıyorsun?"

"Belki de bizim ilişkimiz daha çok zihinlerin buluşmasıdır. Belki de biz sanat ve felsefe hakkında konuşan bir çiftiz."

"Sanattan çok anlar mısın? Çünkü ben anlamam."

"Bilmelisin. Yani, Nate bilmeli. Ama burada kimse sana sanatla ilgili sorular sormaz. Tabii sanat, vergi kaçırmanın bir yolu değilse. O durumda

—
"Onları şaşırtmak için yorumlu dansa mı güvenmeliyim?"

"Belki gırtlak iltihabı numarası yapmalıyım." Gözlerim masanın üzerinde dolaşırken, çoğu bardakların kaldırıldığı yere bakarken gülümsemem kaybolur.

"Onlar için endişeleniyorsun, değil mi?" diye sordu, bakışlarımı takip ederek.

Ne garip. Bir an için, buraya gelme sebebimi unuttum. "Sadece bu işi bitirmek istiyorum."

"Seni korkutuyorlar mı?"

"Onlarla gayet iyi başa çıkabiliyorum." Çoğunlukla başa çıkabiliyorum. Ya da çoğuyla başa çıkabiliyorum. *Bir tanesi hariç çoğuyla.* "Sadece aptalca bir yalanla yakalanmak istemiyorum. Gerçi benim hesaplarıma göre çoğu yalan aptalcadır."

"Bu çok siyah-beyaz bir düşünce. Bazı yalanlar geçerli nedenlerle söylenir."

"Peki, bunu yapmak için, bu kadar ileri gitmek için geçerli nedenlerim var. Ticaret salonundaki tek kadın olarak, erkek öğrenci yurdu ofis zihniyetine katlanmak zorundayım. Günlük hakaretlere katlanabilirim, ama sınıрым burada bitiyor." Uygunsuz davranışları gülerek geçiştirmeye veya görmezden gelmeye çalışmanın, sonunda başına bela açtığını zor yoldan öğrendim. Bazı erkekler, *hayırın* yorumu açık olduğunu düşünüyor gibi görünüyor. Bu suları test etmekten kendilerini alamıyorlar ve eğer yumuşak davranırsan... Tanrı yardımcın olsun.

Bu yüzden hiçbir saçmalığı kabul etmiyorum. Erkekler chino pantolon veya iş pantolonu ve Patagonia yelek giyerken, ben Coco Chanel'in sözlerine bağlı kalıyorum ve her gün en büyük düşmanımınla karşılaşacakmışım gibi giyiniyorum. Başka bir deyişle, ofisteki kişiliğim Miranda Priestly. Uyuşturucu bağımlısı.

Makyajım kusursuz, saçlarım geriye toplanmış ve kontakt lenslerim yerine gözlüklerimi takıyorum. Bu benim zırhım ve çok net bir şekilde şunu ifade ediyor: *Yüzüme konuşsan iyi olur.* Ve bu her zaman işe yaradı — benim sert versiyonum onları her zaman hizaya getirdi.

Ta ki artık işe yaramayana kadar. Bu yüzden bu gece yardım almam gerekti. Bana yardımcı olacak büyük, güçlü ve erkek birine. Bu da başlı başına sinir bozucu bir durum.

Derin bir nefes alıyorum, Matt'e ne kadarını anlatmaya hazır olduğumdan emin değilim. Ama onlar geri dönmenden önce ona bir şey söylemem gerekiyor.

"Bir zamanlar, ofiste her şey yolundaydı. Bir erkek arkadaşım vardı ve iş arkadaşlarım çoğunlukla beni erkeklerden biriymişim gibi davranırlardı. İdeal değildi, ama onların saçma şakalarına katlanabilir ve önceki gece kiminle yattıklarına dair abartılı hikayelerini dinlerken kafamı başka yerlere verebilirdim. Biraz ileri saralım, artık erkek arkadaşım yok ama ofiste bir düşmanım var, ancak Pete sadece birimizin ayrılıktan etkilendiğini iddia ediyor." *Saçmalık.*

"Ayrılıktan sonra, ofisteki şakalar, tabiri caizse, bir dönüş yaptı. Bazılarının cinsiyetçi olarak tanımlayacağı türden bir dönüş." *O bazıları benim.* Dudaklarımı birbirine sürtüyorum, o kız gibi görünmek istemiyorum, her şeyi onun için düzeltecek bir erkeğe ihtiyaç duyan kız gibi. "Çoğu zararsız..."

"Yaptıkları bahis olsa bile mi?" diye soruyor.

"Kulağa olduğundan daha kötü geliyor. Sorun, onlar toplu olarak değil, içlerinden biri."

"Adı ne?"

"Brandon." Dudaklarım kıvrılır. "Sadece kendisinin bildiği nedenlerden dolayı, şimdi sıra onda olduğunu düşünüyor."

"Sırası mı?" Matt sert bir bakışla sorar.

"Pete benimle işini bitirdiğine göre, sanırım."

"Siktir." Matt, sanki iğrenç bir şey tatmış gibi elini ağzına götürdü.

"Bana çıkma teklif etti, ben de reddettim," diye devam ettim, bu konuyu kapatmak istiyordum. "Ve bu sanki beni bir tür meydan okuma haline getirdi." Kimsenin dikkatini çekmediğini düşündüğü zamanlarda yaptığı kaba yorumlardan, doğrudan tacize kadar geldi.

"Bu çok saçma."

"Öyle, ama bu sadece benim için geçerli bir gerçeklik değil. Bu kelimeyi heceleyebilmeden çok önce taciz ediliyordum. İş yerinde kaltak ve daha kötüsü olarak adlandırılmaya alışmam ve kendimi sertleştirmem gerektiğini çok erken öğrendim. Sana asılırlar, sen reddedersen, kaltak olarak etiketlenirsin, sorun değil. Ama onlara karşı çıkarsan, birdenbire zor bir insan olursun.

"Ve resmi şikayette bulunmam gerektiğini söylemeden önce, bunun bir faydası olmayacağını ekleyeyim. O, üst yönetimde çok popüler. Rakamları iyi," diye ekliyorum zayıf bir omuz silkmeye. "Ama ilk başta erkek arkadaşımı uydurmamın sebebi de o."

"Bu şaşırtıcı değil."

"Benim için şaşırtıcıydı," diyorum mutsuz bir kahkaha atarak. "En azından o anda."

"Ne oldu?"

"İşten sonra, yeni iş arkadaşımızın ilk haftasını kutlamak için bir şeyler içiyorduk." Yutkunup saçlarımı kulaklarımın arkasına attım. "O ateşten geçmişti ve sen de takım oyuncusu olmalısın, değil mi?"

Matt gülümsedi ve ben onun gözlerinde acıma gördüğüm için kendimden nefret ettim.

"Bir saat sonra, ben gitmeye hazırlanıyordum. Tuvalete gittiğimde, çıkarken Brandon'ı loş koridorda uzanmış buldum."

Matt'in gülümsemesi kaybolur, yüzünde endişe ve tedirginlik karışımı bir ifade belirir. "*Hadi,*" der Brandon, elleri ve bira kokan nefesi ile. "*Ne kadar*

karşı koyarsan, o kadar çok istiyorum. Aramızda olacak."

Şok dalgası beni tsunami gibi sardı. Dürüst olmak gerekirse, korku. Gözlerinde vahşi bir bakış vardı.

"Kötü bir şey olmadı," diyorum. "Sadece, ilgilenmediğinde her kızın söylediği o saçma cümleyi söyleyerek onu itekledim. 'Benim erkek arkadaşım var.'"

"Karanlık koridorlarda dolaşıyor. Seni onu itmeye *zorluyor*. Lanet olsun, Ryan. Bu bir avcının davranışı."

Onun sözlerini eliyle savuşturuyorum. "Bu hikayeyi kullanmaya karar verdim. Hatta biraz süsledim. Böylece hikayemi uydurmaya başladım. Tatilde bir adamla tanışmıştım. Madridli bir sanatçı." Elimle onu işaret ediyorum. "İlginç, çekici ve aynı kıtada yaşamayan biri. Gerçekten mükemmel bir yaratım."

"*Uzun mesafe mi?*" Brandon'ın alaycı sesini duydum. "*Asla uzun sürmez.*" "*Ama sürerken eğlenceli olur,*" diye karşılık verdim.

Bu fikir hoşuna gitmedi.

"İşte benim hikayem buydu ve ben de ona sadık kaldım." Özellikle de onun çabaları yoğunlaştığında. Saçlarıma dokunmak, parmaklarıyla omurgamın tabanını okşamak ya da kalçama kısa süreli dokunmak gibi, benim olay çıkarmayacağımı bildiği anlarda fırsat kolluyordu. Asansörde penisini bana sürtmesi, kendime bunun bir kaza olduğunu söylemeye çalıştım.

"*Sikişeceğiz, Katil.*" Bunu geçen hafta söyledi, sanki bana bir şeyde yardım ediyormuş gibi omzuma yaslanarak, sevgilinin fısıltısı gibi bir şekilde. "*Senin siktiğin benim sikim olması sadece an meselesi.*"

"*Seninle sevişmek isteyen herkesin, mastürbasyon yapmak için çok tembel olduğuna eminim.*

"

"Bu ağız," dedi, homurdanarak ve eğlenerek. "Bir gün onu..."
"Ne kısmını ' ' ' erkek erkek arkadaşım
bilmiyor anlamıyor anlamıyor musun?" "Onu hiç görmediğim
kısmı."

"Onu hiç görmediğim kısmı." Onun cevabı, her zamanki gibi üstünlük taslayan bir tavırla.

Rahatsız bir şekilde omuz silktim. "Bu yüzden az önce o kadar çaresizdim." "Neden hâlâ orada çalışıyorsun?" diye sordu, ciddi bir kaşlarını çatarak sordu.

"Planlarım var," dedim, onları açıklamak istemiyordum. Uğursuzluk getirmek istemiyordum. "Mükemmel olmadığımı biliyorum ve bazı yönlerden bunu kendim yaptım."

"Siktir et," der hemen. Tutkuyla.

"Sadece benim akıllı ağızımın onu cesaretlendirdiğini söylüyorum. Ama şu eski deyişi bilirsin, sabah bir pislikle karşılaşırsan, bir pislikle karşılaşmışsındır, ama bütün gün pisliklerle karşılaşırsan, pislik olan sensindir?"

"Ve sen öyle biri değilsin."

"Ben öyle değilim. Biraz huysuz olduğumu biliyorum, ama kendi kusurlarımın fazlasıyla farkındayım." Ama Brandon'ın ilgisi samimi olsa ve beni korkutmak yerine çiçek verse bile, yine de onunla çıkmazdım. Bir daha asla finans sektöründen bir erkekle ilişki kurmayacağım. Çok fazla drama var. Çok fazla travma var.

"Sadece bu gecenin bir an önce bitmesini istiyorum." Sözlerim kırılğan geliyor. "Sadece bir şeyleri açıklığa kavuşturmak için yeterince uzun kalmamız gerekiyor." Ve Matt'in Nate adında bir İspanyol sanatçı olmadığını kimsenin fark edemeyeceği kadar uzun değil.

"Mesele, senin bir ilişkinin olması mı? Yoksa onların kafalarını kışkırlardan çıkarıp yeni yüzyıla katılmaları mı?"

"İkisi de bana uyar."

"O zaman dans etmeliyiz. Böylece beni tüm ofise gösterebilirsin, benim gibi iri yarı bir delikanlıyı."

Tsk. "Ne kadar da gösterişli."

"Mutlu çifti tebrik etmek ister misin?"

Aşağıya bakıp masanın örtüsünü düzelttim. "İstemek biraz abartılı olabilir." Herkes için eğlenceli bir zaman olacak, değil mi?

"Benim hakkımda ne düşünecek?"

"Umurumda bile değil."

"Ama hoşuna gitmeyeceğini biliyorsun. Hala benim burada olmamın bir nedeni o."

Sanırım bu doğru, tartışmanın anlamı yok. "Pete daha iyisini buldu." "Daha çok batırdı. Ama bana dönelim, tavus kuşu."

Hafifçe güldüm. "Oh, yani kabul ediyorsun?"

Neredeyse gözlerini deviriyor. "Burada olma sebebimi bilmek ister misin? Ve onları kastetmiyorum." Masada henüz doldurulmamış sandalyelere bakıyor. "Seninle gelmemin sebebi mi? Çünkü beni çok meraklandırıyorsun."

Merak uyandırıcı. Bu beklediğimden daha fazlası. *Güzel, seksi* ya da o tür sıradan şeylerden daha iyi. Ve ben, onun bakışlarını bir sünger gibi emiyorum, aramızda tek kelime yok, sadece binlerce çılgın fikir var. Sonra onun ne iş yaptığını hatırlıyorum — yine — ve göğsümde kabaran zevk, acı veren bir kabarcık gibi patlıyor.

"Bu işte iyisin," diyorum, sanki ne dediğimi biliyormuşum gibi.

Başını sallamadan önce yüzünde bir gölge belirir, parmakları aniden gerilen çenesini okşar. "Mesele şu ki, ben ciddiylim."

"Sohbet," diye bağırarak üzereyim. "Biz... konuşmalıyız." "Bunu daha önce önermiştim."

"Öyle mi? Hatırlamıyorum."

"Bana bir şey söyle," diyor, ve ben hatırlıyorum. "Bana Ryan hakkında bir şey söyle."

"Şimdi, gerçekten açmak istemeyeceğin bir sorun var." "Siktir et. Bana her şeyi anlat."

"Sen istedin," diyorum. Ama daha çok "*Senin cenazen*" gibi geliyor. "Ben tek çocuğum. Yetimim." Aptalca üzgün bir yüz ifadesi takınıp, işaret parmağımla ağlama hareketi yapıyorum, sonra neden ona söylediğimi bilmediğimi fark ediyorum. "En sevdiğin yemek?" diye soruyorum, o da başını sallıyor. "Carnitas, özellikle FiDi'deki bir Meksika restoranından. Oh, ve zeppole. Zeppole'yi unutmamak lazım."

"Özellikle nereden?"

"Midtown'da bir yer." Zeppole. İyi bir gün geçirdiğimde kendime ödül olarak yediğim bir şey, muhtemelen tadı bana geçmişî hatırlattığı için. Fil kulakları, küçük kasabalar ve köy panayırlarını. "Hobiler?" Çok fazla şey açığa vurduğumun farkında olarak aceleyle devam ediyorum.

"Her şey. Her şey."

"İşimi seviyorum, sanırım bunu zaten söylemiştim. Çalışmıyorsam, çalışmayı düşünüyorum. İçgüdülerim doğru olduğunda, bu dünyadaki en güzel şey."

"Seni seviyor olmalılar." Bu bir iltifat gibi gelmiyor.

"Evet, özellikle de beni ucuza aldıkları için."

"Ne?" diye mırıldanır. "Bu kıyafeti gerçekten satmıyorsun."

Ama burada iş bulduğum için şanslı olduğumu biliyorum. Muhtemelen sadece adım yüzünden mülakata çağrıldım. *Beni bir erkekle karıştırdılar galiba.* Harvard'dan MBA diplomam yok ve işletme fakültesine gitmedim. Kendimi yetiştirmek için çok çalıştığım, vasat bir üniversiteden mezun oldum ve bir yatırım bankasında işe başladım. Banka işinde arka planda bir görevim vardı ve sadece şanslıydım. Çok soru sordum. İş hakkında bilgi edindim. Ve mülakata girdiğimde, gerisini egom halletti. Ama evet, beni ucuza aldılar.

"Şikayet etmiyorum. Bu sektör kadınlara düşük maaş verdiği için kötü bir şöhrete sahip, ama benim bonusum bunu telafi ediyor. Başka ne var?" diye düşündüm ve bakışma yarışına geri dönmeyi reddettim. "Arkadaşlarımla pek ilgilenmem. Ya da genel olarak insanlarla. Dürtüselim, hızlı karar veririm, inatçıyım... ve yemek yapamam."

Bunun üzerine o gülüyor. Ve ben onu buna zorladığım için çok mutluyum. *"Çiftler öpüşür, Ryan. Birbirlerine dokunurlar."*

Evet, lütfen. Beni de o bayanın seçtiği şeye yazın, ne anlama geliyorsa gelsin.

"Sıra sende." Aklım düşüncelerle karışık ve bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, onun paylaşımcı olmadığını hatırlıyorum. *Randevularda.*

"Bir bakayım," diyor, ağzının bir köşesi kıvrılıyor. *Sulu bir ikram bekleyen kedi gibi.* "Görünüşe göre daha fazla kardeşim var."

Yüzümdeki ifade şaşkınlığımı yansıtıyor olmalı.

"80'ler ve 90'larda İrlanda'da televizyon programlarının kötü seçiminden dolayı."

"Vay canına. Aileniz ne kadar da iyi!" Belki de doğruyu söylemiyor, neden doğruyu söylesin ki?

"Ne sapkınsın, ailemin seks hayatından bahsediyorsun."

"Değilim! Sen yaptın..."

"Biliyor musun, ilk tanıştığımızda, senin bu kadar çabuk kızaran bir kız olduğuna inanmazdım."

"Kızarmıyorum! Kızarıyorsam da, bunun sebebi senin utanmaz olman."

"Sence, şu anda bulunduğum alanda başarılı olmamda ailemin de payı var mıdır?" Bunu, *"Cesaretin varsa sor bakalım"* der gibi bir tavırla söylüyor. "Seçtiğim kariyerden şikayetçi olduğumdan değil tabii."

Kafamda, şimdi tavuk sesleri çıkarma sırası bende. "İşinden zevk almak hayatı kolaylaştırıyor galiba," diye cevap veriyorum tereddütle.

Seks işçiliği hakkında hiç bir fikrim olmadı. Hatta seks işçileri hakkında bile. Yani, sanırım bu dünyanın en eski mesleklerinden biri, ama bu sabah bana seks için para öder miydin diye sorsaydın, cevabım kesinlikle hayır olurdu. Penis sadece bir kaydırma uzaklıkta varken neden para ödeyeyim ki? Bu tür bir flört hayatından hoşlandığımdan değil. Ama aynı zamanda, sanırım tüm penisler eşit yaratılmamış. Ve tüm penis sahipleri, kendi zevklerini tatmin etmekten başka bir şeyle ilgilenmiyor.

Bu seçimi yapmanın, yani profesyonel olmayı seçmenin, güçlendirici olabileceğini anlayabiliyorum. Daha önce de söylediği gibi, bu kararda bir güvenlik unsuru olabilir. Ve Matt gibi bir erkekle, eğlence de olurdu. Kahkaha. Gerçek bir bağ. Ve bir kızın kredi kartını sonuna kadar kullanacağı türden akıllara durgunluk veren seks.

Düşündüğümünden değil... Hayır, düşünmüyorum.

"İnsanları daha mutlu eder," diye cevaplıyor Matt gizemli bir şekilde.

Onun birçok kadını çok mutlu ettiğine inanmakta hiç sorunum yok. "Başka ne var?"

"Arkadaşlarımı tolere ederim. Çoğunlukla," diye ekliyor esprili bir tonla. "Tırmanmayı severim. Çoğunlukla kayaları. Yemek? Yemeği severim. Her türlü yemeği. Ve yemek yapabilirim, ki bu da iyi oluyor, çünkü iştahım çok açıktır. Aslında, şu anda, yeterince uzun süre hareketsiz durursan seni yerim."

Kahkaham yüksek ve içtendir.

"Ama seni ısırarak için aç olmam gerekmezdi herhalde."

Onun söylediklerini tam olarak anlamasam da hissediyorum, fiziksel olarak hissediyorum.

"Geri kalanlara gelince, bira ve İrlanda viskisini severim ve giyimim sağıcıdır." "Ne kadar sakın bir özgüven." Etkili olması için gözlerimi deviriyorum ve gözlerimi oraya dikmemek için çok uğraşıyorum.

oraya bakmamaya çalışıyorum. *Eminim bolca kutsanmıştır.* "Başka bir şey var mı?" "Eski sevgilime göre, bağlılık konusunda berbatım."

Bir sır mı kaçırdı? Özel hayatını gizli tutmak için çok fazla, ama onun bakış açısını da anlıyorum. Onu paylaşmakta zorlanırdım. "Ama buna ne kadar bağlı olduğunu bir bak!" Kafamdan geçen görüntüler biraz rahatsız edici olduğu için bir nevi patladım.

"Ya da belki de sadece bağlı *kalmalıyım.*"

"Bana yardım ettiğin için deli değilsin." Düşündüğüm şeyleri düşündüğüm için deli olan benim. "Sen iyisin."

Yine etkilenmemiş gibi bir ifade takınıyor.

"Sen... sen bir beyefendisin!" Sokakta bir beyefendi, yatakta bir ucube. Buna eğitilmiş bir tahmin diyelim. "Telefonunu ver," diyorum, elimi uzatarak. Aşırı ısınmadan önce dikkatimi başka bir şeye vermem lazım. "Eski sevgilini arayıp ona gerçeği anlatacağım."

Ağzı kıvrılır ve elimi yerine kendi elini tutar. "Teşekkürler, ama eminim bu, tek bacaklı bir adamın kış tekmeleme yarışmasında yenilmesi gibi olur."

"Bu bir sorun mu olur?" Göğsümde hafif bir sızı hissediyorum. "Çünkü ona geri dönmek mi istiyorsun?"

"Bugün onun düğün günü." "Oh, doğru. Üzgünüm."

"Önemli değil." Birbirine kenetlenmiş ellerimizi dizine koydu. "Sadece tuhaf bir gün oldu."

"Belki biraz tuhaf," diye kabul ediyorum, bakışlarımı yukarı doğru çevirerek. Sol kaşını ikiye bölen ince bir yara izi var ve bunun nedenini merak ediyorum. "Ama sen bu durumu takdire şayan bir şekilde atlattın ve bunun için gerçekten..."

"Minnettarım," diye sözümü tamamladı. Kaba bir şekilde. *Neden bu kadar iltifat etmekten hoşlanmıyor ki?*

"Öyleyim!" diye ısrar ediyorum.

"Gerek yok." Sert bir sesle konuşur ve elini çenesinin koyulaşan sakallarının üzerinde gezdirir.

Neden bu hareket sadece dudaklarını vurgulamak için? Ve neden daha önce ne kadar güzel şekilli olduklarını fark etmedim? Dolgun ve öpülesi, hatta şu anda biraz da somurtkan.

"Matt, dinle, ben..." Ama ne söylemek üzereysem, palyaçolar sirk çadırına geri dönünce sözüm kesildi.

"Killaaa!"

"Killer Queen!"

Tanrım, bu lakabı ne kadar da nefret ediyorum.

Brandon'ın abartılı selamlaması, MIT'den Dreyland Cap'e yeni katılan inek ama tatlı matematikçi de dahil olmak üzere dalkavukları tarafından yankılanıyor. Çocuk, tüm içkiler ve parti hediyeleri elinin altında olduğu için karanlık tarafa geçmiş gibi hissediyor olmalı.

"Kes şunu," diye şikayet ediyorum, palyaçoların liderine öfkeyle bakarak. Bu sırada, Jared, ben ona soğuk bir bakışla bakarken, Queen'in "Killer Queen" şarkısını falsolu bir şekilde söylemeye başlıyor.

"Hadi ama Kil... Yani Ryan. Bu tamamen bir iltifattır!"

"Sen öyle diyorsun," diye mırıldanıyorum. Biri ona gamzeli gülümsemesinin sevimli olduğunu söylemiş olmalı. Muhtemelen üç yaşındayken falan. Birisi ona artık durumun böyle olmadığını söylemeli.

"Killer Queen" yüksek sınıf bir fahişe hakkında bir şarkı, ama benzetme buradan gelmiyor. Dinamit ve lazer ışınları, yani müthiş temalar. En azından onların çarpık yorumları.

Ve ben kimsenin kedisi değilim ve iş yerinde nadiren eğlenceli davranırım, ama bu şarkı bana başka şekillerde hitap ediyor. Kendisi olmadığı biri gibi davranan bir kıza hitap ettiği gibi. *Bir barones gibi konuşmayabilirim, ama mahalleden bir kız gibi de konuşmuyorum.*

"Bu kim?" Brandon çenesini salladı.

"Benim Nathaniel'im." Ses tonum şöyle diyor: *Sence kim olabilir?* "Dediğim gibi, bugün sizinle takılmayacağım." Matt'in yanağını avuçlayarak, başparmağımı hafifçe ağzının köşesine bastırıyorum. "Bugün en sevdiğim arkadaşım benimle birlikte."

"Cenazede seni görmedim," diye homurdanır.

"Görmedin mi?" *Canın cehenneme.*

"Aman, lanet olsun!" Jared haykırır. "Bu o adam, tatilde tanıştığın adam!"

"Bu o adam," diye onayladım.

"Siktir!" Kyle bir koltuğa çöküyor. "Biri içkimi almış. Geri dönecektim." Sanki onun sarhoş şikayetiyle ilgileniyormuşum gibi bana bakıyor. "Votka, Red Bull, Fireball ve..."

"O zaman bir tane daha sipariş et," Brandon önermekten çok emir veriyor. "Bizi tanıştırmayacak mısınız?" Bu soruyu bana yöneltiyor, ses tonunda öneriye yer yok.

Onun isteği hakkında ne düşündüğümü ve bunu nereye sokabileceğini söylemek için ağzımı açtığımda, Matt'in, yani Nate'in parmaklarının omzumu hafifçe sıktığını hissediyorum. Bu aptallara o kadar odaklanmış olmalıyım ki, onun yaklaştığını ve kolunun şimdi sandalyemin arkasına dayandığını fark etmemişim.

"Ne haber?" Jared, Matt'in sağındaki koltuğa oturarak sordu.

"Nate konuşmaz..."

"*Buenas noches,*" hayali erkek arkadaşım ikna edici bir İspanyol aksanıyla diyor. *Ve ikna edici olmak komik olmaktan iyidir.*

"*¿Cómo estás?*" Jared, telenovela dizisindeki kötü bir aktör gibi cevap verir. "*Mi nombre es Jared.*" Ya da belki o bir

İspanyolca dersine giren bir anaokulu öğrencisi.

Jared'in dili katletmesine neredeyse sevinç çılgılığı atacaktım. *Ben bile bunu fark ettim.* Düşünden önce, aptalca bir yalan söyledikten sonra hasar kontrolü olarak, dolaylı bir şekilde ofisteki herkese başka bir dil konuşup konuşmadıklarını sordum.

Bazen ateşli olmak bir lanet gibi.

"*Bien, gracias,*" Matt—Nate—hoş bir şekilde cevap veriyor. Ve hiç endişelenmeden.

Bu arada, ben hala soğuk terler içindeyim. Sessizce dua ediyorum. *Lütfen ona birkaç kelime daha öğret, Tanrım.*

"İspanyolca biliyor musun?" Jamie, diğer arkadaşlardan biri, Jared'a sorar. "Hayır," diye itiraf eder. "Liseden bu Meksikalı kızı etkilemek için yeterince öğrenmiştim."

Meksikalı kızı etkilemek için yeterince öğrendim." Tekrar Matt'e döner. "*¿Hablar inglés?*" Jared devam eder.

"*Un poco,*" diye cevaplar Matt, eliyle küçük bir hareket yaparak.

Özellikle Jared'e kıyasla çok ikna edici geliyor. Kendimi onun söylediklerini düşünürken buluyorum — İtalya'da üç berbat hafta geçirdiğim halde neden İtalyan bir sahte erkek arkadaş seçmediğimi.

İtalya sefil değildi, ama ben öyleydim. Kendime bu tatili, kırık kalbimi iyileştirmek için bir yaz olarak satmışım. Bana biraz akıl verecek bir İtalyan aygırı bulmak için çok kesin planlarım vardı. Ne yazık ki, orada aldığım tek D, depresyondur.

"Gerçekten aynı dili konuşmuyor musunuz?" Jared, jant kapağındaki bir cırcır böceği kadar şaşkın görünüyor.

"İhtiyacımız olan tek dilde rahatça konuşuyoruz." Gösteriş için ve aniden canım istediği için, elimi Matt'in sol yanağına, dudaklarımı da sağ yanağına bastırıyorum. O, şaşkınlıktan düşük, mırıldanan bir ses çıkarıyor, sonra bir dizi baştan çıkarıcı kelime mırıldanıyor. Anlamını anlayamadığım kelimeler, ama etkileri sanki içime işleyen sıcak şurup gibi.

"Dostum, aşkı seviyorum." Jamie tatlı bir şekilde iç geçirir.

Görüş alanımın kenarında, Brandon'ın ona ölümcül bir bakış attığını fark ettim. "Ne dedi?" diye sordu.

Bilmiyorum, beynim yetismeye çalışırken neredeyse cevap veriyorum. Kanım beynimden bacaklarıma akmış gibi. Aman Tanrım. Ağzı —şekillendirdiği şekiller. Sözlerinin melodik yükseliş ve alçalışları. Adam İspanyolca konuşuyor, şükürler olsun!

Ama neden bunu söylemedi ki?

"Ben sadece temel selamlaşmaları ve *es calinete* biliyorum!" diyor Jared. "Sen Sıcak."

"*Hayır, hayır, eso no está bien,*" diyor Matt—Nate!—gülerek. "Doğru değil doğru. *Él está caliente.* O yakışıklı," diyor ve bana dönüyor. "*Ella está caliente.* O yakışıklı." Bunu, elini yüzümde gezdirirken mırıldanır gibi söylüyor. "Ryan." *Kutsal r'ler.* "Güzel."

"Vay canına," diye mırıldanıyor biri. Kim olduğunu bilmiyorum ve bakmıyorum çünkü sahte erkek arkadaşımın gözlerine bakmakla meşgulüm. Karanlık bir sahiplenme duygusuyla parıldayan gözler. *Adamım, o çok iyi.* Belli ki çok pratik yapmış, ama tanrım, bu adam tek bir bakışıyla bir kızın külotunu eritebilir — aksan gerekmez bile!

Yakışıklım başını eğerek o şehvetli diliyle mırıldanmaya devam ederken, beni kendine çekip kulağıma tatlı, seksi sözler fısıldıyor. Anlamını kavramam biraz zaman alıyor, ama titremeye neden olan ritimde, boğuk ses tonunda, "*canoodle*" kelimesini duyuyorum.

Biz canoodle yapan bir çiftiz. Kamuya açık yerlerde ikinci aşamaya yaklaşmadığımız sürece benim için sorun yok.

"Ne dedi?" Brandon, şakayı anlamayan okul zorbaları gibi bir kez daha sorar. Belki de şakanın kendisi olduğu içindir. Ve kesinlikle zorba olduğu içindir.

Brandon'a şöyle bir bakış atarım: *Sanki sana söylermişim gibi.*

"Arkadaşlar, bu benim Nathaniel'im," diye başlıyorum, göğsünü iyice okşayarak. *Zor bir iş, ama birinin yapması gerekiyor.* "Nate, bebeğim, bunlar benim iş arkadaşlarım" —diğer adıyla birlikte çalıştığım palyaçolar—"Tyler, Jared, Jamie, Kyle ve Dipesh. Dipesh neden uyuyor?" diye soruyorum, başını sallayan, çenesi göğsüne çarpan halini izleyerek.

"Alkolü kaldıramıyor," diye Kyle ekledi.

"Beni tanıtmayı unuttun," diye araya girer

Brandon. "Hayır, unutmadım."

Altı kişiden beşi farklı derecelerde ılık selamlar verirken, Brandon sadece homurdanıyor.

"Az önce onunla İngilizce konuştun."

"Ne demek istiyorsun?" Brandon'a keskin bir bakış attım. "O da seninle İspanyolca konuştu."

"Gözlem gücün on üzerinden on."

"Ee?"

"Birbirimize öğretiyoruz. O kadar saat boyunca telefonda ne yaptığımızı sanıyorsun?"

"Seksi bir İspanyol kız arkadaşım olsaydı ne yapardım biliyorum," diyor Jared şehvetle.

"Bir çiftin yapabileceği telefon seksi bu kadarla sınırlıdır." *Ya da değil, duruma göre,* diye düşünüyorum Matt'in gömleğinin üzerine elimi gezdirirken. Orada Michelangelo'nun *Davut heykeli* gibi hissediyorum.

"*Senin için her gün tekrar tekrar yaralanmaya razıyım,*" diyor Matt, elimi tutup yanağına bastırırken.

"*Evet, bebeğim. Evet,*" diyorum. Kahretsin. İspanyolca kelimeleri Google'da aramalıydım.

"Killer, beni öldüreceksin!" diye inliyor palyaçolardan biri.

"Bu izlemeye davet değildi," dişlerimi sıkarak cevap veriyorum.

"O zaman onu okşamayı bırak," diyor Brandon.

O pislige bir bakış atarım. "Gerçekten mi? Bar'daki *şu* seksî kız, Instagram'daki *şu* seksî kız hikayelerini kaç kez dinlemek zorunda kaldım."

Sosyal medya influencerları sayesinde, finansçı erkekler çok popüler hale geldi. İronik olan, bu adamların genellikle odadaki en zeki kişiler olmaları, ama aynı zamanda finansçı erkeklerin abartılı reklamlarına kanmış aptallar olmaları. Kendilerini karşı konulmaz görüyorlar, sanki işimiz sadece yatlarda ve partilerde geçiyormuş gibi. Gerçekte ise, ofiste uzun saatler geçiriyoruz, evde ise daha da uzun saatler telefonlarımıza yapışıp piyasa uyarılarını izliyor, e-postaları ve mesajları okuyor, diğer zaman dilimlerinden gelen telefonlarla uğraşıyoruz.

"İletişim kuramıyorsan, pek bir ilişki olamaz." Brandon sandalyesine yaslanarak Matt'e sert bir bakış attı.

"İhtiyacımız olan her şeyi başka şekillerde söylüyoruz."

"Bunu ciddiye aldığını sanmıyordum," diye ekşi bir sesle mırıldanır. "Birini getireceğini."

"Senin ne düşündüğünü neden umursayayım ki?"

Diğerleri okul bahçesindeki beşinci sınıf öğrencileri gibi ıslık çalarken, o bana sert bir bakış attı.

"Neyi kaçırdım?" Dipesh, dudaklarını şapırdatarak bir sürpriz kutusu gibi yüksek sesle sorar.

"Killer Queen erkek arkadaşını getirdi."

"İspanyol adam mı?" Dipesh, kim kimdir anlamaya çalışır gibi masanın etrafına bakarak, sarhoş gözlerle sorar.

"Evet."

"Boyun kaç?" Dipesh masanın karşısındaki Matt'e gözlerini kısarak bakar. Birden fazla Matt görse bile şaşırmam. *Neyse ki onun için.*

"Boyu 1,70'den uzun mu?" diye ısrar eder.

"Aptal olma." Masadaki herkese tiksinti dolu bir bakış atarım. *Sizi pislikler.*

"Uzun boylu," diye cevaplar Jared sonunda. "1,88 metre falan olmalı."

"Ve yakışıklı," diye ekler Jamie.

"Daha da önemlisi, o gerçekten İspanyol," diye ekler Kyle.

Dipesh tüm bunları dinler gibi başını sallar. Sonra ayağa fırlar. "Evet!" Zayıf bir Tarzan gibi yumruklarını göğsüne vurmaya başlar. "Kazandım, orospu çocukları! Ödeyin!"

Matt gözlerime bakar, yüzündeki ifade sanki "*Dalga geçiyorsun herhalde*" der gibi.

Bölüm 7

MATT

Senin için her gün tekrar tekrar yaralanabilirim.

Her kadın için tekrarlayan zorlanma yaralanmasına katlanmayı teklif etmem. Uzun mesafeli telefon seksi yoluyla.

O masadaki kimsenin İspanyolca bilmediği iyi oldu, seni aptal.

"Biraz bölgesel gibi görünüyordu." Rahat davranmaya çalışarak, dans pistinde bir daire çizerek döndük. Şanslıyım ki, grup ilham almak için Billie Holiday'e yönelmişti. Belki de Ryan'a bu kadar dokunmaktan bu kadar zevk almamalıyım, ama siktir et. Ben de bazı avantajlardan yararlanmalıyım. *Ne de olsa*, atasözünde de dediği gibi, *koyun için asılmak da, kuzu için asılmak da* aynıdır. "Bryce, değil mi?" diye ekledim, cevap vermediğinde onu dürterek.

"Brandon," diyor düz bir sesle. "Ofis hayatımın baş belası." "Ve bahis onun fikriydi."

Omuzu titrer. "Bana karşı bir garezi var gibi görünüyor."

O da sana kin beslemek isterdi, diye fısıldadı içimden bir ses. Ve ben de onu kökünden koparmak isterdim. Tercihen dokunmadan.

Bu da ne lan? Yani, ben kendimi iyi bir adam olarak görürüm. Doğru olanı yaparım ve kendini savunamayanların yanında dururum. Ama bu farklı bir his... Masadan atlayıp suratına yumruk atmak istemem çok gerçekçiydi. Ve bu sadece onun küstah tavırları yüzündendi. Ryan'a bakışları yüzünden, onun küçük hayalarını koparmak istedim.

Eğlenceye de, bayanın seçimine de bu kadar. Sözler ağzımdan çıktıktan sonra bunun nasıl geldiğini fark ettim. Çünkü sanki ona gerçekten ilgi duymak yerine iş için reklam yapıyormuşum gibi geldi.

Bir iç çekişi bastırıyorum. Geri adım atmanın anlamı yok. Teklifle ilgilenmiş gibi görünmüyordu. İkisi de.

"O sıksa adam göğsünü yumruklamaya başladığında kaburgasını kıracak sandım."

"Sus." Yaşlı bir çift gülümseyerek yanımızdan geçerken gözleri sola kaydı. "Patronum şurada," dedi, arkamda göremediğim birine doğru başını sallayarak. "Ve senin İspanyol olman gerekiyor."

"O sıksa adamın..."

"Kes şunu, İspanyol Mario." Ayağını benimkinden kaldırdı. "Bana İspanyolca konuştuğunu neden söylemedin?"

"Sen sormadın ki."

Gözlerini kısar, ağzında bir gülümseme belirir. "Peki sen İrlandalı mısın, İspanyol mu, yoksa..."

"*Soy lo que la señorita ordene.*" Ben bayanın istediği neysem oyum. "Bu bir cevap *değil.*"

"Elbette öyle. Sen anlamıyorsun diye... *Devam et, bana ne dediğimi sor.*

"Gösterişçi."

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişi bastırıyorum. "Ben yarı yarıyayım," diyorum. Yarı İrlandalı, yarı İspanyol ve kendi yoluma koyduğum engellere rağmen ona tamamen aşığım.

"Oh. Harika."

"Az önce ne dediğimi bilmek ister misin?" *Hadi, evet de.* İnsanlar anlamadığın şeyler söylediğinde sinir bozucu olabileceği için bile olsa. Mesela "*Sen kadınların evlenmek isteyeceği türden bir erkek değilsin.*" Ya da "*Sen uzun süreli bir erkek arkadaş değil, eğlenceli bir erkek arkadaşsın.*" Siktir.

"Bilmek neredeyse korkutucu."

Yine tavuk sesi çıkardım. Ryan, şakacı bir şekilde etkilenmemiş gibi bakıyor.

"İspanyolca dilimi keşfettiğine göre, gerçekten ağzımı kapalı tutmamı mı istiyorsun?" *Hadi, İspanyolca dilimin sana ne yapacağını sor.*

"Ne kadar iltifatlar," der, ciddi bir ifadeyle.

"İltifat etmenin birçok yolu vardır," diyorum, imasız bir şekilde. En azından ses tonumdan öyle anlaşıyor. "*Porque con esta lengua rendiría homenaje a tu belleza.*" Çünkü bu dilimle senin güzelliğine saygı gösterirdim.

"O zaman ne dediğimi bilmek ister misin?"

"Muhtemelen hayır."

"Hadi, maceracı ol." Sözleriyle inkar edebilir, ama o gözler...

"Ben riskten kaçınan biriyim."

Yumuşak bir kahkaha atıyorum. "Hiçbir şeyden korktuğuna beni ikna edemezsin."

Bakışları omzumun üzerinden kayar. Ve sertleşir. "Dans pistinde cinayet nasıl olur?"

"Bir şey bana Sophie Ellis-Bextor'dan bahsetmediğini söylüyor."

"Kim?"

Ağzımı açtım, kaç yaşında olduğunu sormak, "Murder on the Dancefloor"un bir klasik olduğunu söylemek için. Ama ağzımdan çıkan şey "Eski sevgilin arkamda, değil mi?" oldu.

Yüzünde neredeyse fark edilmeyecek bir değişiklik olur, bakışları yine omzumun üzerinden kayar. Ben de iki parmağımı yanağına koyar, bakışlarını nazikçe geri getiririm.

"Bana bak, tatlım. O pislik senin ilgini hiç hak etmiyor."

"Sadece yüzünü yine Bolognese olarak hayal ediyorum."

Yumuşak bir kahkaha atıyorum ve elini ensemin arkasına kaldırıyorum. "O pislige bir gösteri yapalım." Ona itiraz etme fırsatı vermeden, aramızdaki küçük mesafeyi kapatıyorum ve dudaklarımı nazikçe saç çizgisine bastırıyorum. Kafası çenemin altında ve vücudunun sıcaklığı, yumuşaklığı, sadece... *Lanet olsun*.

"Gerçekten, gerçekten dağınık Bolognese." Sesindeki titreme, onu daha sıkı tutmamı sağladı. "Neden böyle hissettiğimi bilmiyorum. Onu her gün görmüyor değilim."

"Siktir et onu. Senin gözyaşlarına değmez."

"Oh, ağlamayı bıraktım," diyor cesaret verici bir şiddetle. "Sadece... tüm bunlar." Neyi kastettiğini tahmin etmek zor değil. Otel. Gün. Tebrikler. "Bana böyle davrandıktan sonra tüm bunları elde ediyor. Adalet yok, biliyor musun?"

Ama onu döndürdüğümde, mutlu görünmüyor. Ben öyle demiyorum tabii. "Ona küçük bir '*siktir git*' göndermeye ne dersin?"

"Aklında ne var?" Ses tonunda çok fazla ima var. Gözlerinin parlaklığında çok fazla ilgi var. Kolum beline değdiğinde hafifçe inliyor, ama onu kendime çekip parmaklarımı şeftali gibi kıcına bastırdığımdaki ifadesine kıyasla bu hiçbir şey.

"Çok şok olmuş gibi görünmemeye çalış," diye fısıldıyorum. "Ellerime alışmış olman gerek."

"Şok edici olan ellerin değil." Dudaklarını sıkıştırdı, ama sözler çoktan ağzından çıkmıştı. "Lütfen bunu söylediğimi duymamış ol," diye ekledi çabucak.

ekliyor.

Zevk içimi kaplarken yumuşak bir kahkaha attım. "Sanırım yapamam. Bana tavus kuşu dedin ve şimdi kendimi öyle hissediyorum."

"Pantolonuna onu mu soktun? Aman Tanrım," diye ekliyor, sessiz ama utanç dolu bir ses tonuyla. "İki kadeh şampanyayı da içmemeliydim. Kafama vurmuş olmalı."

Tıpkı benim kafama çarpmış gibi.

"Bir tavus kuşu," diye düşünceli bir şekilde mırıldanıyorum. "Şey, tam olarak... tavus kuşu değil.

Sadece biraz ilgi çekici, diyelim."

"Bu çok uygunsuz." Ama gülümsüyor, gülümsememeye çalışsa da gülümsüyor.

"Sen başlattın. Ama ben bitirebilirim," diyorum, bizi yine ustaca döndürerek. "Seni bitireceğim."

Anlamımı anlamaya çalışırken gözlerini kırıştırıyor.

"Sözlerim tükendi," diyor, kirpikleri hala titriyor. "Ama en azından bu şekilde manzara daha güzel."

Şimdi onun görüşünü engellediğimi kastediyor. Bu zevki yaşıyorum ve o hiç de beklediğim gibi değil. Beklediğim, finans meraklısı, hesap tablolarıyla heyecanlanan ve güvercin göğsünü saklamak için pahalı bir yün yelek giyen biriymi. O bu stereotipe hiç uymuyor. Tahminimce 1,80 boyunda, sarışın ve mavi gözlü, ama şu anda gözleri kısık olduğu için bunu söylemek zor.

İşte bu kadar, pislik herif. Şimdi ona kim zorbalık yapıyor, iyice bak.

"Senin adamın, yeni evlenmiş biri için bizi çok yakından izliyor."

"O benim erkeğim değil. Ayrıca umurumda da değil."

"Ama o umursuyor," diyorum, onu iyice eğip, gözlerimi onun gözlerine dikiyorum. *Evet, pislik, iyice bak.*

"Ne yapıyorsun?" Sesi biraz paniklemiş, ama bacağı benim uyluğuma sürtünüyor, vücudu tamamen benimle birlikte.

"Latin aşıklarının yaptığı şeyi." Elimi göğüs kemiğine koyup, parmak uçlarımla köprücük kemiğinin pürüzsüz kanatlarını okşuyorum. Onu tekrar kaldırmadan önce memnuniyetle mırıldanıyorum. "Dans, dikey bir ifade biçimidir..."

"Yatay bir arzusun?"

"Eski usul misyoner pozisyonu demek istedim." Bu sözleri söylememe neden olanın oynadığım rol mü, yoksa arzu ya da kıskançlık mı olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim, bu andan daha fazlasını istediğim.

Ritim değişiyor ve sanki yukarıda biri beni kolluyormuş gibi. Kolumu beline doladım ve bacağımı bacaklarının arasına soktum. "Ne halt..."

"Sadece akışına bırak. O hala izliyor." Artık ona bakmadığım için bunu bilemem.

Ryan'la dans etmek, onu yatağıma atmaktan sonraki en iyi şey. Yakınlık. Dokunma, senkronize hareket eden bedenler. Ben yönlendiriyorum, o boyun eğiyor. Ben veriyorum, o...

Siktir. Kollarımı daha sıkı sararım, bir elim onun sırtında, diğer elim ise kaburgalarına dolanır. Tanrım, nasıl da hareket ediyor. Ateşli, kıvrımlı, tüm vücudu dalgalı bir kışkırtkanlık içinde, dudaklarımı boynunun kıvrımına bastırırım. Egzotik çiçekler ve sırlar gibi kokuyor ve tadı da öyle...

"Ryan." Derin ve kendinden emin bir erkek sesi.

Dudaklarımın ve ellerimin altında donup kalıyor. Dikleşiyorum, onu önüme çekip beline sahiplenici kollarımı doluyorum. Vücudumuz hala birbirine yapışık, önüm sırtına bastırılmış, sahiplenici bir ayı kucaklaması gibiyim. *Ve bu çok doğru geliyor.*

"Pete." *O t'nin* telaffuzuna dikkat edin. "Ve Annabelle." Onun zoraki gülümsemesini neredeyse duyabiliyorum. "Harika görünüyorsun."

"Teşekkürler," diye mırıldanır gelin.

"Tebrikler. İkinize de."

"Geldiğin için çok teşekkürler," damat gelmediğinde gelin ekler.

"Oh, bunu hayatta kaçırmazdım!" Bu zoraki cesaret sinirli ve öfkeli alt tonları zar zor bastırıyor. "Bu Nathaniel —Nate. Erkek arkadaşım."

Birdenbire, Pete limon emiyormuş gibi görünür.

Toplara ne dersin, Pete. Bu topları em.

"¡Enhorabuena!" diye başlıyorum, hayran olduğum muhteşem kız arkadaşımı öperken, tüm tebriklerim cömert bir kayıtsızlıkla. "Sana çok mutluluklar dilerim." Biraz Mario kimseyi öldürmez. Ryan topuğunun ucunu ayak parmaklarıma bastırđıęı için ayağım hariç.

"Teşekkür ederim," diye cevaplar gelin yumuşak bir sesle. Bu arada damat gözlerini ellerimden ayıramıyor. Tabii ki Ryan'ın ellerinden.

Uyursan, kaybedersin dostum.

Kollarımı ona daha sıkı sararım ve kulağına müstehcen bir şey fısıldarım. Müstehcenmiş, hadi oradan... *Seni o kadar sert boşaltacağım ki onun yüzünün neye benzediğini unutacaksın.*

Burada kimse İspanyolca konuşmadığı için iyi.

"Sana şef bıçakları aldım," diye patlar Ryan aniden. "Düğün hediye listesinden. Bir gün kullanmak isteyebileceğini düşündüm."

"Bu... çok nazıksın." Gelin şaşkın bir şekilde başını kaldırır. "Ne kadar nazık, değil mi Peter?"

"Evet. Çok nazık. Teşekkürler, Ryan."

Ryan'ın ifadesini göremiyorum, ama onun ifadesini görüyorum. Çok eğlenceli, diyeyim.

"Peki, biz..."

"Görülecek şeyler ve yapılacak şeyler," diye ağır bir aksanla ekledim ve döndüm. "Yapılacak şeyler," diye düzeltti o serseri.

"Hayır," dedim, Ryan'ı döndürdüm, sonra tekrar kucağıma aldım omuzlarımın kucağına geri döndüm. Omzumun üzerinden ona göz kırptım. "İlk seferinde doğru söyledim."

Ailemin bize küçük yaşlarda dans etmeyi öğretmiş olmasına minnettarım. İrlanda dansı, flamenko, salon dansları. O zamanlar tek istediğim dışarıda top oynamak olduğu için, gelecekteki faydaları pek ilgimi çekmiyordu. Ancak ergenliğe girdiğimde bu dansların faydalarını gördüm. Ve şimdi de onun gözlerinin bizi takip ettiğini hissettiğimde bu faydaları tekrar görüyorum.

"İyi misin?"

"Evet, iyiyim," diye mırıldanıyor.

"Hiç de hayal ettiğim gibi değil. Çok agresif bir şekilde... sıradan," diyorum. *Tamam, yalan.*

"Kendimi biraz kötü hissediyorum.

Onun için, yani." "O senin sorumluluğunda değil."

"O elması gördün mü?" diye bağırır. "Tabii ki gördün. Eminim ayda bile görülebiliyordur."

"Ona cinayet silahını sağladığında iyi bir şey yaptın."

"Garip konuştum, değil mi?"

"Sert bir adam gibi konuştun. Keşke onun yüzünün fotoğrafını çekseydim. Bolognese'den bile daha iyiydi."

O gülüyor ve bu ses beni derinden etkiliyor. Her zaman gülmeli. Deli gibi değil, ama mutlu, memnun ve sevilen biri olmalı,

onun gibi bir kadın.

"Teşekkür ederim," diyor sessizce.

"İspanyol Süper Mario'nun ortaya çıkması için mi?" "Onun için bile."

"Ne zaman istersen, canım. Ve ne zaman bıyığına binmek istersen..."

"Aman Tanrım," diye kekeliyor ve elini göğsüne koyuyor. "Senin bıyığın bile yok."

"Senin için bırakırım." Elini elimle kapattım. "Çünkü sana iyi davranan birini hak ediyorsun."

Ve orada, dans pistinin ortasında, Ryan hareketsiz kalır. "Ne dediğin umurumda değil," diye fısıldar, elini göğsüne koyarak. "Bence sen tanıdığım en iyi erkeklerden birisin."

"Ah, canım, iyi ile iyi huyluyu karıştırıyorsun." Sanki bir şeyi kanıtlamak istercesine, yüzünü ellerimle tutuyorum. Siktir et her şeyi. Sonuçları, onun benim hakkımda düşündüklerini ya da benim için iyi olmadığını söylediğim şeyleri umursamıyorum. Çünkü şu anda tek istediğim onu öpmek. O iç çekene kadar onu öpmek. Vücudu benimkine eriyene kadar onu öpmek.

Ben yaklaşp dudaklarımı onun dudaklarına yaklaştırdığımda, gözleri beklentiyle karardı. Dudaklarımız birleştiğinde, yine o tanıdık hissi hissettim. Sanki bunu daha önce yapmışız gibi, belki başka bir zamanda ya da başka bir evrende. Bu tanıdık his, kirpiklerinin titremesinden mi, yoksa hafifçe nefes almasından mı geliyor? Ya da belki de parmaklarını yakama dolamış olmasından? Çünkü hepsini hissediyorum. Hepsini hissediyorum. Sanki bunca zamandır özlediğim şey buydu.

Siktir. Dilinin ucu benimkine değdiğinde içimde bir zevk dalgası yayılıyor. "Hile yapıyorsun," diye fısıldıyorum, dudaklarımı onun dudaklarının köşesine bastırarak.

"Ben '*yaratıcı rakip*' terimini tercih ederim."

"*Yaratıcı.*" Dişlerimle alt dudağını ısırırken, bu kelimedede çok fazla ima var. Onun narin inlemesini emiyorum. "Bu kelimenin sesini seviyorum."

Dans pistinde öpüşmek için çok yaşıyım. Halka açık yerlerde sevgi ve tutku gösterileri yapmak için çok yaşıyım, ama yine de burada duruyorum ve bunların hiçbirini umursamıyorum. Dudaklarımı bir kez daha bastırdığımda, ağzı bir kez daha teslim oluyor, dans pisti kayboluyor, etrafımızdaki insanlar

onun küçük iniltisinin titreşimiyle buharlaşıyor. Onu istiyorum.

İstememeliyim, ama çok geç kaldım. Dudaklarının her baskısı, dilinin her çekingen dokunuşu baş döndürücü. "Oh, Tanrım," diye fısıldıyor, ben

öpücüğü yavaşlatıp biraz geri çekilip

ruh dolu gözlerine bakarken fısıldadı. Dili, sanki öpücüğümüzün tadını çıkarır gibi üst dudağının kıvrımına ustaca dokundu.

Sanki yeterince sertleşmemişim gibi.

"Bir arkadaşım bu akşam bana bir şey söyledi," diye fısıldıyorum, başparmaklarımla yanaklarını okşayarak. "Bana, spontane olanın içinde güzellik olduğunu söyledi. Bazen sihir bile."

"Bu gece kesinlikle spontane geçti."

Tüm o güzelliğe bakıyorum. Söylemek istediğim yüzlerce şey var, ama hiçbirisi mantıklı gelmiyor. "Ve sihirli, sence de öyle değil mi?"

"Evet," diye yumuşak bir sesle onayladı.

"Güzel. Çünkü bu yüzden bu gece benimle gelmelisin."

Bölüm 8

MATT

Dışarıda hava soğumuştı, ama Ryan'ın titremesinin sebebi bu değildi. Eğer onun kanı da benimki kadar kaynıyorsa, bunun sebebi beklentiydi.

"Yürüyor muyuz?" diye sordu.

"Taksiyle, sanırım." Ama beni engelleyen bir şey var. Önce yapmam gereken bir şey. *İçgüdüsel olarak ihtiyacım olan bir şey.* Ryan'ı buraya takip etmemin nedenlerinden biri de bu, fark ediyorum. "İçeri geri dönmem gerek," diyorum, elini bırakmadan. Kafamı kapıların yönüne doğru eğiyorum, kapıcı tereddüt ediyor, eli hala kapıda. "Bir şey unuttum." Yalan değil. Tam olarak yalan da değil. "Bir dakika sürmez."

Yüzünde belirsiz bir ifade belirir, ben de onu kollarıma çekip kulağına bir şey fısıldayarak durumu düzeltirim.

"Gerçekten mi?" İnanmazlığı soğuk havada bir kıkırdama olarak yankılanıyor. Ama şüpheli bir bakışla, onu içeri çekmeme izin veriyor.

"Burada bekle, tamam mı?" Onu kanepenin koluna yasladım, ama parmaklarını ensemden hissettim.

"Kondomun olmadığına inanamıyorum," diye fısıldadı, kulağımı gıdıklayan bir kıkırdama eşliğinde.

"Yargılandığımı hissediyorum," diyorum, sırtarak uzaklaşırken.

"Sanırım bu bir tür otobüs şoförünün tatili gibi."

Yine aynı şey. Beynim içimi dökme olasılığını değerlendirirken vücudum tereddüt ediyor. *Şimdi mi, sonra mı? Halka açık bir yerde mi, yoksa yalnız kaldığımızda mı?* Gerçeği söylemem gerektiğini biliyorum, onu doğruya yönlendirmem gerektiğini. Kadınlarla para karşılığında yatan biri olmadığımı itiraf etmem gerektiğini. Eskort olduğumu *söylediğimden* değil, ama bu fikrini de kafasından silemedim.

Çünkü ben bir aptalım, tabii ki.

"Bir dakika bekle," diyorum, işaret parmağımı kaldırarak. Bu durumdan kurtulmanın kolay bir yolu yok, ama yapabileceğim en iyi şey ona burada söylememek.

"Bekleyeceğim." Ses tonunda çok fazla ima var. Garip bir şekilde, birdenbire midemde kurşun ağırlığı varmış gibi hissediyorum.

Üç adım uzaklaşıp üç adım geri geliyorum ve onu tekrar kendime çekiyorum. Onu öpüyorum. "Sabırsızlanıyorum" diye fısıldıyorum. Kahretsin, onu çok istiyorum, ama önce bunu yapmam gerek. Sonrasında saf tutku dolu bir gece değil de suratına bir yumruk olsa bile. "Hiçbir yere gitme. Hemen döneceğim."

"Öyle olsa iyi olur."

Bir kez daha ona bakıyorum. Tamamen küstah, gözleri içten içe parlıyor.

Lütfen Tanrım. Bunu mahvetmeme izin verme.

Otel lobisinde, hızlı adımlarım yankılanıyor, konuklar ve misafirler arasında dolanıyorum, bu kattaki erkekler tuvaletini görmezden gelerek çenemi sıkıyorum. Merdivenleri iki basamak birden çıkıyorum. Kan ve adrenalin damarlarımdan hızla akıyor, Ryan'a olan arzum yüzeyin hemen altında kaynıyor.

İkinci katta, mermer girişten geçiyorum. Heybetli balo salonu kapılarına ulaştığımda duruyorum. Ceketimi, sonra da manşetlerimi düzeltiyorum ve içeri girerken adımlarımı yavaşlatıp sakinleşiyorum ve onu hemen görüyorum: Biraz belaya bulaşmayı hak eden iki adamdan biri.

Masaya yaklaşıyorum, onun görüş alanından uzak durarak, yaklaşırken adımlarımı tekrar yavaşlatıyorum.

"Sana söylüyorum, o sürtüğün amında bir tür vudu büyüğü var." O pisliğin sözleri üzerine duruyorum.

"Onunla şansın yok," diğer adamlardan biri karşılık verir. Jake, sanırım, içkiler yüzünden konuşması belirsizdir. "Seni görmekten nefret ediyor."

"Fikrini değiştirecek."

"Saçmalık."

"Öyle olsa iyi olur," diye homurdanır. "Benim sıramı istiyorum."

Siktir git sırası mı?

"Voodoo, sana söylüyorum. En iyi oyunları o oynuyor, yani, bu şeyleri nereden buluyor?"

"İçgüdü," diyor Dipesh. "Küçük ayrıntılara dikkat ediyor."

"Brandon da ona karşı küçük bir ilgisi var," diyor başka biri alaycı bir şekilde.

"Siktir git," diye karşılık verir Brandon. "Anlamıyorsun. Pete o olmasaydı bu noktaya gelemezdi."

"Pete evlendiği için terfi aldı. Ryan'ı mahvetti!"

"Evet, ama onun sayesinde fark edildi. Kadın büyü, sana söylüyorum." Yeterince dinledim.

Boş bir masanın önünden geçip yarısı dolu bir bardağı alıyorum, sonra teatral bir şekilde görünmez bir sandalye ayağına takılıp düşüyorum. *Oops*.

"Ne oluyor lan!" Brandon, akşamın son içkisini içmiş halde ayağa fırlar.

"*Disculpe!*" Ellerimi havaya kaldırarak, dilimi tüm vücudumla ifade ederek "Çok özür dilerim" derim. Parmağımla işaret ederim. "Bryce, değil mi?"

O, kirli pantolonuna bir peçete bastırırken, somurtarak "Brandon" diye mırıldanır.

Dişlerini ve dilini şaklatır. "Kendi üzerine işemiş gibi görünüyorsun." Kıkırdarım, sonra yoluma devam ederim.

Planladığım gibi tuvalete gittim. Neyse ki görevli yoktu. Prezervatif makinesi vardı ve üzerimde prezervatif yoktu ama otelde vardı.

Ellerimdeki dökülen kolayı yıkamaya başlarken, kapı açılır.

"Bu lanet olası bir Brioni takım elbise," diye başlar Brandon, büyük adam pozları vererek, göğsünü şişirip kollarını sanki her birinin altında rulo halı tutuyormuş gibi konumlandırarak. *Lanet olası aptal*.

Lavabodan dönerken parmaklarımdan su damlıyor.

"Dinle dostum, sen..."

Damlaları yüzüne fırlatıyorum.

"Ne oluyor lan?" Şaşkın bir şekilde yüzünü silmek için elini kaldırır ve başka bir kelime daha söylemeden kavga başlar. İki adım atıp onu hayalarından yakaladım. Biraz alışılmadık, kabul ediyorum, biraz samimi, ama bu çılgınlığın bir yöntemi var, çünkü onu sırtı duvara çarpana kadar sertçe itip kakıyorum. "Ne oluyor lan," diye tekrarlıyor... tabii ki aynı tonda değil. Birkaç oktav daha yüksek.

"Bunu sevdiğini sanıyordum," diye mırıldanıyorum, o çılgılık atana kadar parmaklarımla testislerini ezmeye devam ederken aksanımı koruyorum. "Bunu sevmiyor musun?" Cevap vermesine zaman tanımadan, sağ yumruğumu karnına indirerek nefesini kesiyorum. Sonra ön kolumu boynuna geçiriyorum. "Bu sana yapıldığında pek hoş bir his değil, değil mi?"

Onun gibi erkekler en aşağılık insanlardır. Kendilerine ait olmayan alanı sahiplenmiş erkekler, hepsi de lanet olası tacizciler ve tecavüzcülerdir. Onlar sadece

pisliktir.

"Hey, dostum," diye kekeliyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Sakin ol."

"Ben buz gibi soğukkanlıyım," diye hırlıyorum, aksanımın İrlandalıya kaymaması için zorlanarak. "Ama kadınımla ilgili ne olduğunu bilmek istiyorum. Neden bu kadar ilgini çektiğini."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye mızızlanır, nefesinden alkol kokusu gelirken yumruğumu böbreğine indiririm.

"Söyle!"

"O sadece... o sadece... biliyor dostum. Dokunduğu her şey altına dönüşüyor."

"Ve sence o senin zavallı küçük lambanı ovabilir mi?" Alnımı burnuna çarpma isteği duyuyorum... ama bu küçük sohbetin izini bırakmak istemiyorum. "O benim. *¡Hijo de puta! ¡Malnacido!*" Karnına bir yumruk. "*¡Cabronazo!*" Sonra bir tane daha. Oğlum. Orosu çocuğu. Piç. Seç birini. "Bu gezegende, onun için bir şey olabileceğin hiçbir yer ve zaman yok, duydun mu?"

Cevap vermediğinde, kolumu boğazına dayadım. "Evet, evet."

Acı içinde yutkundu. Gözyaşları ve sümükler.

Haklısın, cesareti olmayanlar bunun ne kadar acı verdiğini anlayamazlar. Neredeyse ona acıyabilirdim. *Neredeyse*. "O neydi?"

"Duyuyorum, duyuyorum lan!"

"Ona sadece saygı ile davranacaksın. Senin için o, uzak ve mesafeli bir ülke gibi olacak, eski Mısır gibi. İlginç ama ulaşılamaz. Dokunamayacağın bir şey. Tabii bunları sonsuza kadar kaybetmek istemiyorsan." Onu tekrar yakalamaya çalışıyorum ve o geri çekiliyor. Sanki onun terli testislerine dokunmak istiyormuşum gibi! Bu gerekli bir kötülük, hepsi bu. Mesajımı iletmek için gerekli bir şey. "Aslında, onun adını bile söylememelisin."

"Tamam. Tamam!"

"Kedi vudu," diye tükürdüm ve onu bırakarak yere yığılmasını sağladım.

Ellerimi yıkarım, İspanyolca mırıldanarak, onun kusma sesini ve dört ayak üstünde duruşunu görmezden gelirim. Ona domuz derdim, ama bu zavallı domuzları aşağılamak olurdu.

Zorbalar. Tanrım, onlardan ne kadar nefret ediyorum.

Bölüm 9

RYAN

Matt'in geniş fuayeyi geçmesini izlerken kalbim küt küt atıyor. Yürüyüşü gevşek ve kendinden emin, rahat. Yine de gözlerindeki bakış yoğunluğu ifade ediyor.

"Beni unuttuğunu sandım."

"Sanki bu mümkünmüş gibi." Sanki bunu yüzlerce kez yapmışız gibi beni kendine çekiyor. *Yüzlerce merhaba ve yüzlerce veda.* "Bitmişlerdi," kulağıma fısıldıyor.

"Bitmiş mi?" Biraz geri çekiliyorum. Banyoda prezervatif bitmiş mi?

"Boş olmayan bir makine bulmak için birkaç kat denemek zorunda kaldım." "Gerçekten mi?" Gözlerimin fal taşı gibi açıldığından eminim.

"Düğünler." Omuz silkiyor, bana yarı eğlenerek, yarı şehvetle bakıyor. "Herkesi tahrik ediyorlar."

"Ne?" diye gülerek soruyorum.

"Herkes hazır. Düğünler, insanların flört ettiği yerler olarak bilinir. Mantıklı, sanırım. İnsanlar etkileyici giyinir, alkol serbestçe akar ve havada feromonlar dolaşır. Ve bu çok güzel bir elbise," diyor, gözleri beni baştan aşağı süzerken, sanki elbiseyi çıkarmış gibi.

"Güzel kıyafetleri severim." Bekleyişin sıcaklığı içimi kaplarken, sözlerim titrek bir şekilde çıkıyor.

Kendimi her türlü kaliteli şeyle ödüllendiririm. Artık fakir olmamanın avantajlarından biri de bu.

"Oh, belli oluyor." Beni tekrar kendine çekiyor ve boynuma dokunan nefesi gözlerimi kapatıyor. "Seni bu elbiseden çıkarmak için kendimi ikna etmeye çalışırken, bunu yapmamak için kendimi ikna etmeye çalışırken," diye ekliyor karanlık bir kahkaha atarak, "sen elimi tutup benimle gelmemi istediğin andan beri."

Omurgamdan bir heyecan dalgası geçer. "İşlerin tam olarak böyle yürüdüğünden emin değilim."

"Yalancı." Boynuma cennet gibi bir öpücük kondurur, dili atan nabzımın üzerinde ustaca bir hareket yapar.

"Beni otoriter olmakla suçluyorsun galiba," derim, o tekrar geri çekilirken.

yapabileceğinden
eminim." *Sen. Seni istiyorum.*

"Ayrıca, bir fikrim var." Gözlerinde yine o ısıltı var, o güzelliğin içinde biraz tüm o güzelliğin içinde biraz yanlışlık var. *Eğlenceli türden bir yanlışlık.* Bu sefer, elimi tuttuğunda beni şaşırtmadı. İki adım geri attı ve dönünce yüzünde bir gülümseme belirdi. Beni de yanına alarak check-in masasına doğru büyük adımlarla yürüdü.

"Bir oda rezervasyonu yapmak istiyorum."

"Üzgünüm efendim, tüm odalarımız dolu," diye cevaplar ilk karşımıza çıkan resepsiyon görevlisi.

"Bu büyüklükte bir otel mi?"

"Bu akşam birkaç etkinlik var," diye özür dilercesine cevaplar.

Burası Ekim ayında New York. Otel muhtemelen dolu değil, fazla rezervasyon alınmış. Ama sonra kadının bakışlarının ona kaymasını fark ettim.

"Ancak, birkaç süitimiz boş."

Belli ki, onun kadar keskin gözlemci değildim. Gerçi pahalı smokini onu bir eskort olarak işaretlemiş sayılmazdı. *Tanrım, bir eskort.* Bu düşünce beni heyecanlandırdı. Belki ben de denerim. Ve belki bir gün kendi başıma bir şeker anne olacak kadar zengin olurum.

"Sorun değil."

Kahretsin! Kafamı bulutlardan çekip çıkardım. Pierre'de bir süit mi? Bu bir dairenin peşinatına eşdeğer olmalı.

"Hayır, tatlım. Gerek yok," dedim, yetişkinlik hayatımın başlarında mükemmelleştirdiğim gülümsemeyi kullanarak. Yalanla birlikte gelen gülümseme. *Bu reddetme bir seçimdir, bir eksiklik değil,* Matt'in elini çekerken. "Sadece bir odaya ihtiyacımız var. Biz..."

"Süit olur," diyor, yarı eğlenerek, yarı şaşkın bir şekilde, cüzdanına uzanmaya başlamış bile. "Yatak yataktır. Hayatım," diye ekliyor, yine biraz şeytani bir şekilde.

"Saçmalama," diye fısıldarım öfkeyle.

Ama sonra kredi kartını masaya koyar ve ben bir kez daha bakarım. Kart koyu renkli, şık ve özel görünümlüdür.

"Matt," diye sertçe fısıldadım ve elini çektim.

"Bir dakika izin verin." Resepsiyon görevlisine bir bakış attıktan sonra, beni uzaklaştırmasına izin verdi.

"Delirdin mi? Süt çok pahalı," diye konuşmadan önce söylüyorum. *Ne tür bir eskortun siyah Amex kartı olur ki? Sabit ücretli mi? Harcama hesabı olan mı?*

Bir şeyi kaçıırıyormuşum gibi hissediyorum ve bundan hoşlanmıyorum. Gerçekten bunun bir parçası olmak istiyor muyum?

Onun bir parçasını istiyorum, sanırım. Bu bir yalan, çünkü onun her parçasını istiyorum. Onun her parçasını, benim her parçamdan daha çok.

"Vergi indirimi olduğunu söylesem yardımcı olur mu?" Dudakları eğlenerek seğiriyor.

Yatay kazançlar için vergi mi ödüyorsun? Bu düşünce aklımdan çıkmasın diye alt dudağımı ısırıyorum. Ta ki onun başparmağını orada hissedene kadar. Nefesim kesiliyor.

"Dişlerine nasıl kıskançlık duyulabilir?" diye fısıldadı, dudaklarımı nazikçe ayırarak.

Nasıl olur da bayılmak üzere olabilirim?

"Bunda bir tür simetri var bence. Sen. Ben. Bu düğün. Bu otel."

Yüzümdeki ifade değişiyor. "Ben..."

"O sen olabilirdin." Kafasını hafifçe eğiyor. "Beyaz elbiseli kız, onun gibi bir pisliğe kendini bağladığı için acınası olan kız."

Beyaz elbise beni üzüyor, ama *pislik* beni duraksatıyor.

"Sen şanslı bir şekilde kurtuldun, o ise seçimlerinden pişmanlık duyuyor." "Bunu bilemezsin." *Onu benim tanıdığım gibi tanı mıyorsun.*

"Yüzünden okudum. Sana dokunduğum yerlere bakışından okudum. Sanki haddimi aştığımı düşünüyormuş gibi. İşte benim önerim. Önerim," diye düzeltiyor, ağzı bu ironiyle kıvrılıyor. "Odayı benim ayırtmama izin ver..."

Yine itiraz etmek için ağzımı açtım. Ama nafile.

"Sonra seni yukarı çıkarayım ve bütün akşam hayalini kurduğum şeyi yapayım." Sözlerinin yoğunluğu ve yüzündeki ifade... Sanki elbisem çoktan parçalanmış gibi. "Bu eski otelin duvarlarını zevkinle titretelim. Seni o kadar iyi becereceğim ki, bütün otel benim adımla duyacak. Ama bütün otelin bilmesi gerekmez, değil mi?" Elini çeneme hafifçe dokunduruyor. "Sadece bir adam. Kaybettiği şeyi iyice anlamayı hak eden bir adam."

"Ben..."

"Bu şiirsel bir adalet, sence de öyle değil mi? Ciğerlerinin tüm gücüyle şarkı söyle."

"Belki de avukat olmalıydın, çünkü oldukça ikna edici bir argüman sunuyorsun."

"Konuşma pek benim işim değil. Ama sözlü olarak... Ve yine o şeytani gülümseme."

O kolunu omzuma dolarken, gerginlik ve beklenti düşüncelerimi kaplıyor ve masaya geri dönüyoruz.

Anahtar tezgahın üzerinden kayıyor. "Çantalarınızı taşımama yardım edebilir miyim?"

Onun şaka yaptığını sanmıyorum, ama yine de neredeyse o anda ölecek gibi oldum. Çantasız bir çift kadar *tek gecelik ilişkiyi* anlatan başka bir şey yoktur.

"Gerek yok." Matt çok daha soğukkanlı bir şekilde yanıt veriyor, tamamen kayıtsız ve umursamaz. Başka bir deyişle, hiç umursamıyor.

Sanırım bu konuda benden daha fazla tecrübesi var.

Asansöre doğru ilerliyoruz ve birkaç saniye sonra kapılar kapanıyor.

Bunu yapıyorum. Gerçekten yapıyorum!

Geceyi modern bir fahişeyle, para karşılığında kadınları memnun eden bir adamla geçireceğim. Dudaklarımın içini ısıyorum, bu düşünceyle birden başım dönüyor, çünkü Matt'in kiralık bir takım elbise, düğüne veya iş yemeğine eşlik edecek bir randevu olması imkansız. Bunun için fazla başarılı, fazla şehvetli, fazla seksi. O kesinlikle tam hizmet veren bir eskort, çünkü hangi kadın ellerini kendine saklayabilir ki?

Kolu arkama kayarken, eli kalçamı kavrarken biraz gerildim. "İyi misin?"

Konuşmaya cesaret edemediğim için başımı sallıyorum.

"Şu tırabzanı görüyor musun?" diye fısıldadı, ağzını kulağıma yaklaştırarak. "Tam doğru yükseklikte, sence de öyle değil mi?"

"Sus," diye tıslıyorum, dikkatim asansör kabininin etrafını çevreleyen pirinç korkuluğa kayarken, sormak istediğim şey ise "*Ne için doğru yükseklikte?*" Barre dersi için mi? Adam dünyamı sallarken tutunacak bir şey mi?

Tabii ki sormadım. Birkaç adım ötede üniformalı bir görevli olduğu için bu küçük alanda yalnız değildik. Otel eski moda lüks bir yerdi ve lüks insanlar parmaklarını nasıl kullanacaklarını bilmiyor olmalıydılar. Bir şey bana

Matt'in parmaklarını nasıl kullanacağını bildiğini söylüyor, çünkü parmakları kalçamı sıkıca kavıyor. Sonra kayarak kalçamın yuvarlaklığını kavıyor.

"Boy farkını gidermek için, hayatım," diye ekliyor, sanki biz bagajsız bir çift değil de, uzun süredir evli bir çiftmişiz gibi, masum ve samimi bir tavırla. "Seni öpmek her zaman bir zevk, çay fincanı. Seni korkuluğa oturtmak, yaşlı boyun kaslarına biraz dinlenme fırsatı verir."

Asansör görevlisi, belli bir yaştaki bir bayan, bize kısa bir bakış attıktan sonra yumuşak, sevimli bir gülümsemeyle karşılık verdi. Tabii ki, Matt'in arkamdan elbisenin kumaşını yukarı doğru çekmesinden tamamen habersizdi.

Çay fincanı mı? Etkilenmemiş bir şekilde dudaklarımla söylüyorum. "Çünkü küçük ve narin miyim?" diyorum, *kırılgan kelimesini* eklemeyen.

"Tabii ki." Yaklaşır, sonraki sözleri daha alçak, daha ateşli bir fısıltıdır. "Ve dudaklarımı koymak istediğim bir şey."

Parmakları bacaklarımla arasına kayarken nefesimi yutuyorum.

"Tamam. Burada." Parmaklarını işkence edici bir şekilde kıvrırken, sözleri boynuma sıcak bir nefes gibi geliyor.

Görüntülerin saldırısına karşı gözlerimi kapatırım. Elleri uyluklarımda, onları genişçe açıyor, sakalları, dili ve dudakları beni alay ediyor, nefes alamayacak hale gelene kadar beni tahrik ediyor.

Bir *zil* sesi duyulur ve görevli kat numarasını anons eder. "İyi akşamlar," der, biz inerken.

"Teşekkürler. Ben de," diye cevap veriyorum ve hemen kıpkırmızı oluyorum. "Sen de, demek istedim," diye ekliyorum, Matt'in kıkırdamasını görmezden gelerek.

"Kibar olduğunu söylemiştin." Kapılar tekrar kapanırken onu suçlayıcı bir şekilde parmağımla işaret ettim.

"Sen benim kibar olduğumu söylemiştin." Elimini avucuna alır, işaret parmağımla hala onu işaret etmektedir. Dişlerini parmak eklemime kapatınca belimden aşağısı gerilir. "Gerçekten değilim."

"Hepsi rol müydü?" Dudakları parmağımın üzerine kapanırken sorum boğuk çıkıyor ve o da onaylayan bir homurtu çıkarıyor. Beni izliyor, gözleri şakacı ama aynı zamanda yoğun da. Kalbimi çarptıran ve vücudumu karıncalandıran türden bir yoğunluk. Yanıyormuşum gibi hissediyorum, ama o geri çekilirken parmağımın serin, nemli ucu hariç.

"Hiç de iyi biri değilim," diye mırıldanıyor. "Beni hayal kırıklığına uğratmaya mı çalışıyorsun?"

Matt aniden vücudumu kendine doğru çekiyor. Elim göğsüne düşüyor, altındaki kaslar ve sinirler dokunuşuma hoş bir tepki veriyor.

"Hayatta olmaz."

"İyi. İşleri senin için *çok* kolaylaştırmak istemem," diye fısıldarım, başparmağımla gömleğinin düğmelerini okşayarak.

"Zorlaştırmayı mı tercih ediyorsun?"

O başımı nazikçe eğdiğinde, heyecan verici bir beklenti damarlarıma yayılır. "Çok mu imalı konuşuyorsun?" diye fısıldarım.

"Sen başlattın."

"Ben..."

Dudaklarımız hafif ve alaycı bir öpücükle birleşirken, cevabımın geri kalanını yutuyor. Viski ve şampanya kokusu, öpücükler derinleşmeden önce dudaklarımız birbirine yapışıyor, ta ki acı ve umutla dolana kadar. Bacaklarımın arasında aniden kalçası sıkılaşıyor, hassasiyet yerini sıcak nefes ve çaresiz bir tür nezaketsizliğe bırakıyor. Parmaklarım onun üzerinde gezerken, o kadar sert ve gerçek hissediyorum ki, o benim kalçamı kavrarken sırtım duvara çarpıyor.

Hayır, duvar değil. Kapı.

Durmalyız. Ama bu sözler sadece kafamın içinde, ağızlarımız birbirine yapışmış ve dizim onun uyluğuna kayıyor. Ellerim gömleğini büküyor ve saçlarını okşuyor, açgözlü ve tutkuyla.

Sonra, bir yerden kilidin döndüğü sesi geliyor. Matt ağzını ağızımdan çekip beni hiç nazik olmayan bir şekilde bir kenara ittiğinde, nerede ve neden olduğunu umursamayacak kadar kendimden geçmişim. Ağızım sessiz bir protesto ile açılıyor, onun kapıdan geri adım attığını izliyorum — açılan kapıdan — ifadesinin karanlık gözlü arzudan şaşkınlığa dönüştüğünü görüyorum.

"Çok özür dilerim." Aksanı birdenbire çok şık ve çok İngilizce oldu. "Orada ne oldu bilmiyorum. Bir dakika önce koridorda yürüyordum, bir dakika sonra neredeyse kırımın üstüne düşüyordum. Lanet haliya takılmış olmalıyım!"

Kıkırdamamayı engellemek için elimi ağızıma bastırıyorum. Ya da amatör tiyatroyla ilgilenip ilgilenmediğini sormamayı. *Çünkü bu kesinlikle dramatikti.*

"Tamam, tabii," diye tereddütlü bir erkek sesi duyuldu. "Peki, kendine iyi bak."

"Teşekkürler. Sana da." Matt selam verir gibi bir hareket yapar ve topukları üzerinde döner.

Kapı kapanırken yavaşça alkışlamaya başlıyorum. Matt sırtıyor ve teatral bir reverans yapıyor.

"İkna ediciydin," diyorum, duvardan iterek. Kalçalarım belirgin bir şekilde sallanarak yaklaşıyorum ve saçını düzeltmek için uzanıyorum. "Neredeyse ikna edici." Bakışlarımı kemerinin altına indiriyorum. "Bunu gizleyebileceğinden pek emin değilim."

"Elbette var," diye cevaplar, yumuşak bir ses tonuyla. "Benimle gel, kaybolduğunu görmene izin vereceğim."

Anahtarın kilide girip çıkmasıyla, kilidin tıklamasıyla, beklentiyle midem boşalır.

"Önce bayanlar," diyor ve kapıyı ardına kadar açıyor.

"Güzel bir felsefe." Omzumun üzerinden alaycı bir cevap veriyorum.

Onun alçak sesli kahkahası.

"Hayat felsefemdir." "Sanırım şanslı bir kıyım."

Süitin dekorasyonu zevkli ama geleneksel, biraz da Fransız esintileri var. Bir çift soluk Louis tarzı sandalye ve alçak pufların iki yanında duran bir sehpa, sağımdaki açık kapı yatak odasına açılıyor. Bu çok bariz olacağı için, odayı geçip karanlık pencerenin yanında duruyorum, biraz daha flört etmeli miyim, bize içki mi doldurmalıyım, perdeleri mi kapatmalıyım diye düşünüyorum - yukarıdakilerin herhangi biri ya da hepsi.

Kapı kapanıyor. Matt ceketini çıkarıp kanepenin arkasına atıyor. Bir elini cebine sokmuş, odayı geçerek bana öyle yoğun bir şekilde bakıyor ki titriyorum.

"Söylemem gereken bir şey var. Anlatmam gereken bir şey..." Ayakları, sözleri ile aynı anda durur, belki de bunun, elbisenin bel kısmını gevşetmiş olmamla bir ilgisi vardır.

İpek kumaş göğüslerimin üzerinden kayarken, sütyenimin içinden zaten ağrıyan meme uçlarımı tahrik ederek küçük bir ses çıkarırım.

"Ne diyordun?" Normalde bu kadar küstah değilimdir. En azından yatak odasında. Ama daha önce bir uzmanla yatmamıştım. *Hiç kimseyi onun kadar istememiştim.*

"Evet." Atın sinekleri kovması gibi başını salladı. "Evet," diye ekledi, boğazı derin bir yutkunma ile çalışıyordu. Dudaklarımı oraya bastırmak istiyorum. Dişlerimi kasların üzerine bastırıp ısırarak istiyorum. "Ryan, bir şey var..."

Omuzlarımı silkiyorum ve elbisem yere düşüyor. "Beni sik."

"Bana bakışını seviyorum." Dürüst sözler ve ateşli bakışları.

Adamım, ağzıyla çok iyi. Aklımın gittiği yere bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

"Sindirmek için çok şey var." Avucumu pantolonunun önüne düzleştirip, parmaklarımı onun *çok* bariz ilgisinin üzerine genişçe yaydım. Onun içimde olduğunu düşünmek bile midemi lunapark trenindeymiş gibi sallandırdı.

"Şu anda ne düşündüğünü bilmek isterdim."

"Sadece..." Başımı kaldırmadan gözlerimi kaldırıyorum, ona dokunurken tepkisini izliyorum. Parmaklarımı onun sert çevresine doluyorum. "Bunu ortadan kaldırmak için biraz sihir gerekecek."

Ağzının köşesi sanki kanca gibi yukarı kalkıyor. *Tanrım, şu anda haklı olduğumu biliyorum.* "Bir iki numaram olabilir."

"Umarım sözünü tutabilirsin."

"Oh, yerine getireceğim, Ryan. Hatta nerede olacağını da sana söyleyeceğim."

Bir kıkırdama patlar. Çok, *çok* müstehcen. Çok, *çok* lezzetli. "Bu gece emir almayacağını sanıyordum."

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz." Cevabında tembel bir alaycılık var, gözleri ateş ve vaatlerle parlıyor.

"Bu hoşuma gitti," diye fısıldadım. Elimi göğsüne bastırarak onu geriye doğru ittim. Bir adım, iki adım, ta ki bacaklarının arkası sandalyenin koltuğuna çarpana kadar.

"Biliyorum. Çünkü sen patronluk taslayan küçük bir şeysin."

"Ben *iddialı olmayı* tercih ederim," diye mırıldanıyorum, bu sözlerin nereden çıktığını bilmeden. Ama bir kızın tüm fantezilerini gerçekleştirmek için bir zaman varsa, o zaman şimdi. "Kıcını oturt."

Kalbim deli gibi atarken, onun kucağına tırmanıyorum. Louis tarzı sandalye geniş ve kalın uyluklarının iki yanına dizlerimi rahatça sığdırıyorum. Kalbimin göğsümden çıkacak gibi attığını görebiliyor mu acaba, yoksa papyonunu çekerken parmaklarımın titremesini fark ediyor mu? Hediye paketindeki kurdele gibi, papyon da kolayca gevşiyor, yakasından çekerken çıkan yumuşak fısıltı içimde garip ve harika şeyler yaratıyor.

Gömleğinin en üst düğmesini parmağımla izlerim, sonra Matt başını geriye doğru eğerek davetkar bir şekilde düğmeyi açarım. Dudaklarımı açıkta kalan deriye bastırduğымda boğazı sıcaktır ve boynunu öperken yutkunur, dişlerimle çenesini okşadığımda yumuşak bir inilti çıkarır.

Bunu ona ben yaptım. Onu inlettim. Gözlerini şehvetle parıldayan yeşil altın rengine çevirdim. Nefesini kesik kesik, penisini sertleştirdim.

Ellerimi omuzlarına koyup dizlerime bastırıyorum, her santimimde bir tanrıça gibi hissediyorum.

"Tanrım, ağzımı sulandırıyorsun." Bakışlarındaki açgözlü özlem, içimdeki derin bir dürtüye cevap veriyor. Dikkatini bacaklarımın arasına vermiş, donakalmış durumda.

Parmağımla çenesini kaldırıyorum. *Seni anlıyorum, ateşli dostum.* "Tadına bakmak istiyormuşsun gibi görünüyorsun," diye fısıldıyorum. *Kaşındaki küçük beyaz yara izi. Nereden aldı bunu?*

"Ah, sevgilim. Bir sonraki nefesimi almaktan daha çok sana dokunmak istiyorum."

Onun sözleri, beni nasıl etkiliyor.

Koyu kirpikleri, ben yaklaşp dudaklarımı dudaklarına bastırdığımda içimdeki heyecan gibi titriyor. Yumuşak alt dudağını dişlerimin arasına aldığımda acı çekiyormuş gibi inliyor, parmakları kalçamı sıkıca kavırıyor.

"Ah, ah." Nefeslerimiz hala karışırken, ellerini çekip koltuğun kollarına geri koyuyorum. "Dokunmak yok."

"Bu kadar acımasız olamazsın." Ağzı yukarı doğru kıvrılır, ama ellerini sabit tutar, sadece pantolonundaki demir çubuktan daha fazla şekilde bu işe girer.

"Sanırım böyle olmam hoşuna gidiyor." *Sana bakarak tahrik olduğumu biliyorum.*

Parmaklarımda titremeyi görmezden gelerek, gömleğinin geri kalan düğmelerini açtım, gözlerim açgözlü bir şekilde yanlarını genişçe açtım. Düz, bronz meme ucunu yalarken, beklenmedik bir titreme onu sardı, keskin nefes alışması odaya neredeyse çok yüksek geldi.

"Bunu sevdim," diye fısıldıyorum. Benim için çıkardığı ses. "Seni seviyorum."

Parmaklarımla karın kaslarını, altı, hayır, sekizli kaslarını okşuyorum. *Başarılı insanları sevmek lazım,* diye düşünüyorum kaslarının gerilip kasılmasını izlerken. "Çok iyisin."

Bir homurtu.

"Öylesin, değil mi?" kulağına fısıldıyorum, göğüslerimin uçları göğsüne zar zor değiyor.

"Gel ve yüzüme otur, sana ne kadar iyi biri olduğumu göstereyim."

Düşük bir kahkaha çıkıyor içimden. Ama sanırım o ciddi. Şimdi, bu harika olmaz mıydı...

Yukarı doğru itip ellerimi sandalyenin arkasına koyuyorum, kollarım kızları en iyi şekilde sergiliyor. Onun gözünden kaçmayacak bir manzara.

"Belki de o kadar iyi değilsindir." Bir elim şimdi saçlarında, yumruğumu sıkıyorum, bu da onun tıslamasına neden oluyor. "Belki de acımasızlığı hak ediyorsun," diye hırıltıyla söylüyorum, kucağına düşüp üzerinde sallanırken.

"*Siktir.*" Gözleri kapanır, vücudu titrer.

Hissiyatım ısınır ve çiçek açar, cildim ısınır ve amım doldurulmak için can atar, ben onun üzerinde tekrar çalışırken, dikkatinin içe dönmesini, sanki konsantre oluyormuş gibi olmasını severim.

"Bekle." Bir yudum daha. "Sanırım beynim patladı." "Sadece beynin mi?"

Yüzünde alaycı bir ifade belirir. "Hayatım, sen iyisin. Ama bu konuda endişelenmene gerek yok."

"Söz mü?"

Kıkırdaması *o kadar* müstehcen ki yanaklarım kızarıyor. Neredeyse çıplakım ve ona sürtünüyorum, ama onun pantolonuna boşalması düşüncesine utanıyorum? *Saçma*, diye düşünüyorum ve dudaklarımı tekrar boynuna koyuyorum, dişlerimi oraya bastırdığımda çıkardığı düşük gürültüyü yutuyorum.

"Senin beynine ihtiyacım yok," diye fısıldıyorum, onun üzerinde çalışırken, başını geriye atmasını, bu zevkin ağırlığı altında gözlerini kapatmasını seviyorum. "Senden istediğim şey *burada*." Onun dokunuşu. Hiç bu kadar tahrik olmamıştım ve söylediğim şeylere inanamıyorum.

"Hayatım, inan bana, sen bütün paketi istiyorsun."

"Hepsini mi?" diye alay ediyorum. *Para karşılığını almak için mi diye* sormamak için dilimi ısırıyorum. Bu sadece bir fantezi, diyorum kendime, göğsümdeki acıyı görmezden gelerek. Ama bu, onun bunu kaç kez duyduğunu merak etmemi engellemiyor. Kaç kez küçümsendi ya da kendini değersiz hissettirildi?

O ve benim ortak bir yanımız var. Farklı kariyerler, aynı yargı. "Ağzımı, parmaklarımı, dilimi ve sikimi istiyorsun."

Sesinde çaresiz, pürüzlü bir ton var. "Sana onları vereyim."

Sözleri nasıl da acıtıyor. Vücudu nasıl da gergin. Bu görüntüler beynimin duvarlarına çarptıkça içim nasıl da sıkışıyor. *Ağzı göğsümde. Gece yarısı rengi saçları ve dili bacaklarımın arasında.* Ayak parmaklarımın ucundan saçlarımın köklerine kadar, buna çok hazırım.

"Seni tatmama izin ver, Ryan. Sana hak ettiğin bir gece yaşatmama izin ver."

"Çok iyi hissettiriyorsun," diye fısıldıyorum, nefes nefese, porno filmlerine layık sözlerimi umursamadan kendimi onun üzerine bırakıyorum. *Onun penisinin üzerine.* "Bunun için çok ıslandım. Senin için çok ıslandım."

"Göster bana." Bu bir talep değil, daha çok merhamet dileme gibi geliyor. Öne doğru eğiliyorum, meme uçlarım sertleşmiş, sütyenimin ince kumaşından göğsüne değiyor. "O tadı ne kadar çok istiyorsun?" diye kulağına fısıldıyorum, dişlerimi etli kulak memesine kapatıyorum.

O bir küfür fısıldıyor, kalçaları sallanıyor, amımın ısısı ulaşamayacağı kadar uzak. "Çok istiyorum. Bana bak, sana çaresizce ihtiyacım var."

Ve ben dizlerimin üzerine çöküp, sırtımı kasıtlı olarak kavisleyip, ellerimi bacaklarımın arasına koyduğumda, o da öyle. O şehvetle parlayan gözler, zevk merkezimi 4 Temmuz gibi aydınlatıyor.

"Ryan, bana daha fazlasını göster." Sözleri, sonsuz bir susuzluk çeken bir adamın sözleri gibi umutsuz geliyor. "Kendine dokun, hayatım. Lütfen."

Elimi külotumun bel kısmının altına sokup yavaşça aşağı kaydırırken içim özlemle titriyor. Parmağımın ucu ıslak etime ulaştığında yumuşak bir ses çıkarıyorum.

"Siktir, evet. Evet." Dili dudaklarını yaladı, onları dayanılmaz derecede çekici hale getirdi. "Parmaklarını içeri sok, güzelim."

Onun ifadesine ve sesinin cazibesine karşı gözlerimi kapatıyorum.

"Hayır, hayatım. Gözlerini aç. Seni istediğimi izle."

Ve ben de öyle yapıyorum. Gözlerimiz birbirine kenetlenirken, kendime dokunuyorum, dönüp oynuyorum, ta ki artık dayanamayacak hale gelene kadar. Öne doğru eğiliyorum, öpücüğümüz anında ateşli, dağınık ve çılgın hale geliyor.

"Bana bırak." Parmakları bileğimi kavrar, gözleri parıldayarak parmaklarını ağızına götürür, onları yalar, bu hisler ve manzara vücudumu titretir. "Sütyenini çıkar," der, parmaklarını en sevdiği lolipop gibi emerek.

"Kim sorumlu?" diye fısıldadım, parmağımı karın kaslarının çıkıntıları boyunca aşağı doğru sürükleyerek. "Kim üstte?"

"Hiç şüphe yok, hayatım. Ama amacın bana işkence etmek olduğunu sanıyordum?"

İfadesinde çok fazla cazibe var. Eğer o bir sanat eseri olsaydı, ki bir bakıma öyle, bu esere "*Dikkat Dağınık Arzu*" adını verirdim. Belki de en çok nereye bakmak istediğini bilmiyor gibi görüldüğü içindir. Bir elimi arkama kaydırıp kopçayı açıp, askıları kollarımdan aşağı kaydırırken, onun bu ikilemine yardımcı olduğumdan emin değilim.

"Tanrım." Gözlerini kırptırdıktan sonra başını geriye attı ve bir anlığına tavana baktı. "Biliyordum lan. Gözyaşı damlası gibi göğüsler."

"Anlamadım?" Neredeyse ellerimle kapatacaktım. Ama sanırım o da bunu isterdi.

"Gözyaşı damlası gibi göğüslerin var. Şekli o kadar mükemmel ki, bir erkeği ağlatır."

"Ağlamana gerek yok," diye mırıldanarak alaycı bir şekilde ona yaklaşıyorum. Ellerini göğüslerimle doldurup başparmaklarını iyi bir şekilde kullandığında bile şikayet etmiyorum.

Şikâyet etmek yok. Ama inlemek...

Zeki parmaklarını çalıştırıyor, beni tanıyor. Başparmağıyla yumuşak bir dokunuş, hassas bir yuvarlama. Zevk ve acı arasındaki hassas çizgide gezinen sıkı bir çimdik. Ellerimi saçlarına kaydırıyorum, o bileklerimi tutup belimin altına doğru çekerken kendimi ona sunuyorum. Pozisyon, işkenceciden esire dönüştüğüm anda dinamikleri anında değiştiriyor. Ama umurumda değil, tek itirazım, başparmağını yalayıp nemi meme ucuma sürmesi.

"Oh, Tanrım."

"Çok hassassın."

Onun yumuşak nefesinin etkisiyle titriyorum. Ama o da etkilenmemiş değil, boynundaki nabzın atışını fark ediyorum. O başını eğdiğinde, beklentim yıldızlar gibi damarlarımdan geçiyor ve Matt dişlerini göğsümün kıvrımına bastırırken, beklentimin gerçekleşmesinden değil, inliyorum.

"O sesi tekrar çıkar." Gözleri karanlık bir sahiplenme duygusuyla parlıyor. "Ne sesi?" Uzun sırtımı kamburlaştırıyorum, meme uçlarım daha fazlasını istiyor ve sonunda sıkı tomurcuğu ağzına aldığı anda, çığlık atıyorum.

"Çok mükemmel." Diğer ucu da ağzına alırken gözleri kömür gibi parlıyor. Her yerimde hissediyorum ve sonunda bacaklarımın arasına girdiğinde nasıl olacağını tahmin edebiliyorum. Sanırım amaç da bu, çünkü beni nazikçe geriye yatırıyor. "Bir bakayım." Yüzümde şaşkınlık beliriyor olmalı ki, "Nasıl dokunulmaktan hoşlandığını bir daha göster" diye ekliyor.

Davete ihtiyacım yok ama yine de kabul ediyorum ve elimi süslü külotumun içine sokuyorum. "Oh, Tanrım." Elime doğru eğiliyorum, kalçalarım ihtiyaçla sallanıyor, vücudum çok hazır.

"Söyle bana, tatlım. Nasıl hissettiğini söyle."

"Islak," diye fısıldıyorum, parmağımı ıslak olduğum yere kaydırıyorum, bunu yaptığımı inanamıyorum. Kendime bu kadar açıkça dokunuyorum, bir erkeği çıldırtmak için çaresizim.

bir erkeği çıldırtmak için çaresizce. Ve o gerçekten çılgın görünüyor, gözleri yeşilden çok altın rengi.

İnsandan çok karanlık bir melek gibi.

"Başka?"

"Sıcak." *T* harfi melas kadar yapışkan. "Çok sıcak."

"Ve boş." Rolümü oynayarak, biraz dudaklarımı büzüyorum.

O, eğlenceli olmayan, kekelemeyle karışık bir kahkaha attı. "Sen beni öldüreceksin."

"Bu hoşuma gitti."

Onun homurtusu da aynı fikirde gibi görünüyor. "Daha derine. Daha derine sok. Acıyı dindir."

Onun tavsiyesi çok cazip, sözleri ateşli bir rüya kadar ateşli, ben de onu takip etmekten başka bir şey yapamıyorum. Çünkü istiyorum. İkimizin de bundan zevk almasını istiyorum.

"İşte böyle, çay fincanı. Parmak eklemlerine kadar."

Yanlış isimlendirmeye rağmen içim spazm geçiriyor. "Ben çay fincanı değilim," diye nefes nefese, avucumun içine dalgalandım. "Kırılğan ve kırılabilir." Siktir et.

"Sen benim çay fincanımsın," diye tekrarlar. "Narin ama pratik. Hassas ve kıvrımlı." Elleri kalçalarımı kavrar ve göğüslerime doğru kayar. "Ve bir çay fincanı gibi, ellerime çok iyi oturuyorsun." Başparmakları meme uçlarımin üzerinde kayarken şikayet edecek gücüm yok. "Tanrım, seni içmek için sabırsızlanıyorum."

"Oh," diye inlerim, klitorisime biraz ıslaklık sürerek. "*Evet.*"

"Ama hazır olsan iyi olur, çünkü ben biraz kaba biriyim. Ağgözlü bir içici," diyor, sözleri daha sert, dokunuşları da öyle. "Küçük bir çay fincanı için belki de çok sert."

"Hayır." Daha hızlı döndürürüm.

"Çünkü sen ıslanana kadar yalayacağım, emeyeğim ve yutacağım, yüzüme damlayana kadar."

"Evet!" Nefes nefeseyim, elim külotumun içinde titriyor, sinir uçlarımin bir şekilde çoğalmış gibi.

Ağzımı ağzına çekiyor, aramızdaki hava nefes, arzu ve sıcaklıkla doluyor, beni öpüyor. "Bana izin ver," diyor boğuk bir sesle. "Tadına bakmama izin ver, Ryan. Senin için çok güzel olacak."

Ayağa kalktığıında zar zor başımı sallarım, güçlü kolları beni vücuduna sıkıca sararken beni odanın diğer ucuna taşır. Yatak odasına varmadan önce, belirgin bir şekilde

sert ve soğuk bir şey popoma dokunduğunda hafifçe irkildim. *Bu... yemek masası mı?*

"Ne..." Diğer odadaki mükemmel bir şekilde kullanılabilir yatağı işaret etmek için parmağımı kaldırırım.

"Sana aç olduğumu söyledim," diyor, aksanı çok kaba. Manşet düğmelerini hızlı hareketlerle koparıyor. "Ve başka bir yerde yemek yemek benim için kesinlikle medeniyetsizce olur."

Sersemlemiş bir halde avucumla kendimi yukarı itiyorum. Nabzım hızlanıyor. Hiç olmadığım kadar tahrik olmuşum.

"Ve ben ziyafet çekmeyi düşünüyorum." Gömleğini çıkarırken gözleri yanıyor. "Seni öyle bir ziyafet çekeceğim ki."

Bölüm 10

MATT

Onun güzel yüzü. Koyu renkli gözleri, pembe dudakları bir davet gibi aralanmış. *Yağmalama daveti.*

Parmaklarımla narin ayak bileğini okşarken, vücudu gevşekçe geriliyor ve iniltiyi geri tutuyor gibi görünüyor.

"Ayak bileklerin ilk dikkatimi çeken şeylerden biri." Ses tonum sohbet ediyormuş gibi, sanki önümdeki masada neredeyse çıplak bir kadın uzanmıyormuş gibi. Bu tür şeyleri meslek olarak yaptığımı düşünen bir kadın. *Keşke o kadar şanslı olsaydım, diye düşünüyorum. En azından tek müşterim Ryan olsaydı.*

"Ayak bileklerim mi?" Sanki zihni bir oyun oynuyormuş gibi kirpikleri titriyor.

"Senin tavrından sonra, belki. Ve bunlar." Bacağını kaldırıp omuzumla göğsüm arasına yerleştirip, hafifçe yaslanarak, sivri ısırığın tadını çıkarırım. "Narin ayak bilekleri, sivri topuklu ayakkabılar. İkisi hakkında da oldukça açık düşüncelerim vardı."

"Yine de ikna edilmen gerekti."

Bana o mükemmel göğüslerini göstermiş olsaydın, çok daha erken susardım.

"Ama şimdi halimize bak." Ona bir bak. Elbisesini omuzlarından kaydırduğunda, ona saldırmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Seksi iç çamaşırlarını çok seviyorum, görünüşünü, tüm o güzel kadınsı kısımları saran ince kumaşı seviyorum. İç çamaşırı, doğru bağlamda bir davet gibidir ve Ryan'ın yere düşen elbisesi tam da öyleydi. Ama yine de kendimi frenlemek zorundaydım, çünkü bu gece tamamen ona aitti.

Ona gerçeği söyleyeceğim. Sonra. Ve belki *bu* bana pahalıya mal olacak. Kesinlikle olacak ve o zaman bu benim iki kat suçum olacak. Eminim neden daha önce ona söylemekte ısrar etmediğimi anlamayacaktır. Ya da elbisesini gevşettiğinde geçici olarak konuşma yeteneğimi kaybettiğime inanmayacaktır. O, minik bir Victoria's Secret mankeni gibi salonda yürüyüş yaparken, bunu nasıl açıklayabilirim ki? Yapamadım. Onun fantezisini, benim fantezimi bozamazdım.

olmazdı. Ve o, cesaretini gösterip seçimlerini severek kucağıma çıktığında da olmazdı.

Onun yaşadığı onca şeyden sonra nasıl yapabilirim?

Fin ne yapardı... O pisliğin sesi yine kafamda yankılanıyor.

Onun yapmayacağı şey, bunu kendine fedakarlık olarak satacak kadar aptalca davranmak olurdu.

"Matt?"

Topuğu iz bırakacak kadar sert basıyor ve benim sertleşmem hala devam ediyor. Yine de burada durmuş, lanet olası... dalgın dalgın düşüncelere dalmışım? Topuğunu kavrayarak bacağını kaldırıp iç ayak bileğinin hassas etini emiyorum.

"Tanrım. Neden bu kadar iyi geliyor?"

Sonra biraz ısııyorum. "Belki de ben *o kadar* iyiyimdir." Gülümsememi onun gergin baldır kaslarına bastırıyorum, titremesini seviyorum. Bir ısırik daha. Dizinin arkasını yalıyorum. Bütün o erojen bölgeler, hepsini tadacağım.

"Lütfen acele et."

"Gitmen gereken bir yer mi var?" Ses tonum yumuşak, bir sandalye çekip ayağımla arkama takıyorum.

"Hayır, sadece..."

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum, tatlım. Ama beni acele ettirdikçe, daha da yavaşlıyorum. İş için doğru adamı bulduğunda, o işi iyi yapmak ister," diyorum, rolümü, onun fantezisini oynayarak.

"Beni iyi yapacaksın, değil mi?"

İç uyluk kısmına uzun bir çizgi şeklinde yalıyorum ve çıkardığı ses, şişelenip afrodizyak olarak satılmalı.

"Ne dersin?" Umarım moraracak kadar emiyorum. Sonra dişlerimle kazıyarak tepe noktasına doğru ilerliyorum. Ağzımı amına bastırdığımda iç çekiyor ve ben sıcak ve acil bir şekilde inlediğimde kıvranıyor. "Ryan, *harika* kokuyorsun."

"Oh, Tanrım. Bu... *oh!*"

Islak bölgeye dilimi sürüp, onu içine itiyorum. "Seni her zerrenle yiyip bitireceğim," diye mırıldanıyorum, başparmaklarımı kıvrımları boyunca gezdirerek. "Sonra sana söz verdiğim gibi seni becereceğim. Hatırlıyor musun? Söylediklerimi?"

"Bütün otel adını bilecek."

"Doğru, çay fincanı. Seni o kadar iyi becereceğim ki, bu geceyi düşündüğünde, hayal mi ettin diye merak edeceksin. Zihninde süsleyip püsleyip mi yarattın diye."

"Uydurma bir hikaye gibi," diye fısıldadı.

"Ya da uzun bir masal gibi," diye hırıltıyla söylüyorum, parmaklarımı külotunun lastiğine takıyorum. Yavaşça bacaklarından aşağı kaydırmaya başlıyorum.

"Ne kadar büyüktü?" diye iç çekerek sorar, göğüslerini eline alırken vücudu eğilir. *Pembe meme uçları, kırmızı tırnaklar ve o kadar koyu renkli gözler.*

"Yeterince büyük. Ah, hayatım, kendine bir bak. Çok güzelsin." Başparmaklarımla onu açarken sesim iniltiye dönüşür. "Pembe, ıslak ve dudak ısırtan güzellikte."

Ön kollarını kullanarak kendini yukarı itti, ben de o cenneti incelemek için bacaklarını daha da açarken aşağıya baktı. Çalışkan bir öğrenci olarak, benim takdirimi ve geçici dokunuşlarımı izledi.

"Dinle."

Parmağımı içeri sokarken gözlerimiz buluşur. İkimiz de, onun tatlı inlemesi olmasa bile, bunu ne kadar istediğini, ne kadar hazır olduğunu anlarız. Ve ikimiz de, başparmağım ve parmak ucumla onun zevkini okşarken bunu görürüz. Onları ağızıma götürdüğümde gözleri kararır, dudaklarım onun tatlı tadı üzerinde kapanır.

"Neden bu kadar seksi?" diye fısıldar, duygularında bir titreme hissedilir.

"Çünkü sen öylesin." Parmaklarımı tekrar içine sokuyorum. Baş geriye düşüyor, vücudu sıcak kaldırımdaki dondurma gibi masaya eriyor. Parmaklarımı içeri sokup çıkardıkça, onun yumuşak inlemelerini ve kadife gibi hissettiren dokusunu severek, penisim ağrıyor. Bir parmak, sonra iki parmak, inlemeleri derinleşiyor. Bir parmak daha ve bileğimi çeviriyorum, o da bu istilaya karşı dalgalanarak çığlık atıyor.

"*Oh, Tanrım. Durma.*" Yorgun, gece yarısı gözleriyle, aramızdan uzanıp bileğimi tutar. Sanki bunu yapma ihtimalim varmış gibi. Sanki bunu görmek istemiyoymuşum gibi.

"Her santimin çok güzelsin." Vücudu gerilmeye, uylukları titremeye başlar. "Evet, aynen öyle," diye mırıldanırım. "İçine girmek, beni daha da derine çekmeni hissetmek için sabırsızlanıyorum."

Hâlâ bileğimi tutarken kıvranmaya başlar. "Lütfen, daha fazla. Sana ihtiyacım var."

"Henüz değil," diye fısıldarım. "Seni burada öpene kadar olmaz." Ben başparmağımı yalayıp klitorisinin tomurcuğuna kaydırırken sırtı masadan kalkar. "Bunu yapmamı ister misin?"

"Evet. Tanrım, evet." Onun çaresizliği çok güzeldi.

"Ağızımı sana koymamı mı istiyorsun?"

"Evet!"

"Güzel küçük klitorisine tüy gibi öpücükler mi?" "Evet, lütfen."

"Kukunu öpmemi mi istiyorsun? Onunla sevişmemi mi?"

"Evet, Matt. Lütfen! Senin yüzünle seks yapmak istiyorum!"

"İşte bu bir davet..." Ellerimi kışının altına kaydırıp onu aşağı çekerek şişmiş küçük tomurcuğu ağzıma alıyorum. Onu emdiğimde vücudu rahatlamadan titriyor. Onu yalıyorum. Yüzümü amına bastırarak sanki bir kalıp yapmaya çalışır gibi.

"Oh, Tanrım, evet! Evet!"

"Sen yutulacak bir şeysin, çay fincanı. Seni yalamak ve emmek istiyorum," diyorum boğuk bir sesle. "Senin içinde boğulmak istiyorum."

O doruğa ulaşır. Saçımı o kadar sert çeker ki, beni kel bırakacağını düşünürüm. *Ama buna değer.* Ve o çok sesli, bu da pastanın üzerindeki krema gibi. Onun çığlıkları odada yankılanırken, kendimi bu pastaya kaptırmak istiyorum.

"Aman Tanrım." Nefes nefese. Mutlu. Gülümsüyor. Belki biraz şok olmuş bile. "Bu çok, çok iyiydi."

"Çok iyi," diye homurdanıyorum, henüz bitmemişim.

"Matt..." Kıvranıyor. Kafamı itiyor. "Lütfen." "Kıvranmayı bırak. Henüz bitirmedim."

"Ben bitirdim!" diye bağılıyor, kısmen sinirli, kısmen kıkırdayarak. "Sadece öyle olduğunu sanıyorsun."

"Matt." Saçımı çeker ve gözlerimiz buluşur. "Yapamam."

"Evet, yapabilirsin. Ve ben bunu istiyorum, Ryan." Cesaretimi gösteririm, sonra onun tutuşu gevşer.

"Beni öldürmeye çalışıyorsun," diye inliyor.

"Ama ne güzel bir yol." Başımı eğip, klitorisini ağzıma alıyorum.

O yine adımı söylüyor, bu sefer daha yumuşak bir sesle. Ve inlemesi? Kesinlikle dünyadaki en seksi ses.

"Ben açgözlüyüm, sevgilim. Çok açgözlüyüm." Dilimle dairesel hareketler yapıyorum. Dişlerimle nazıkçe okşuyorum.

"Evet..." Vücudu benimle birlikte çalışıyor, daha da ıslanıyor. Daha da ısınır.

"Seni tekrar tadana kadar tatmin olmayacağım. Dilimin üzerine boşalana kadar."

"Oh!"

Parmaklarım hala içinde, orgazmının iplerini hissediyorum, bir öncekine çok yakın bağlı. Vücudunun dalgalarına direnemeyerek ağzıma doğru eğiliyor. Parmaklar, dil, sakal... Bu kutsal olmayan üçlüyü, uylukları titremeye başlayana ve tüm vücudu pembeye dönene kadar çalıştırıyorum, daha fazlasını istiyor. Onu oraya ulaştırmam için ısrar ediyor.

Ve ben de yapıyorum. Evet, yapıyorum, o kemiksiz hale gelip tavana bakana kadar. Tüm o muhteşemlik ahşap üzerinde uzanmış, terle ıslanmış, pembe ve parlak.

"Vay canına. Sadece vay canına. Ben hiç... " Ben ayağa kalkarken başını kaldırıyor, ıslak ağzımı elimin tersiyle silmemi izliyor.

"Hiç neyi?" Ağzım kıvrılır. O küçük kelimelerde çok fazla eğlence var.

"Bunu daha önce hiç yapmadım." "Bunu daha önce hiç duymadım." "Duydum..."

"Hiç kimse benim yüzümle seks yapmak istediğini söylememişti."

"Urgh. Dur!" Kollarını gözlerinin üzerine koydu.

Jigoloları kiralayan kadınlar bu kadar sevimli olmak zorunda mı?

"Hoşuma gitti," diye homurdandım. "Çok hoşuma gitti."

Kolları hareket etmiyor, ama iki parmağını kaldırıyor. Bu *bir hakaret değil*.

"Hiç bu kadar kısa sürede iki kez boşalmamıştım."

"Öyle mi?"

"Yıldızların doğduğunu gördüğüme eminim."

Gülmemeye çalışıyorum, kibirli olmakla suçlanmak istemiyorum. *Ah, siktir et*. "Hiç süpernova gördün mü?" Cebimden, ikinci tuvalette bulduğum bir paketten bir prezervatif çıkarıyorum. *Yani tamamen yalan sayılmaz*. Onu masanın kenarına koyuyorum, kemerimi çözüyorum ve soyunmaya başlıyorum.

"Çok kendini beğenmişsin." Gözlerinin nereye baktığını tahmin etmek zor değil. "Sanırım bu hipotezi destekleyecek kanıtın var?"

"Demek burada masanın üzerine kocaman bir aletimi koymamı bekliyorsun," diyorum, daha önceki bir anı hatırlayarak. Önceki bir konuşmayı.

"Bir kız umut edebilir."

Umarım santimetre başına ödeme alırsınız? Bu düşüncüyü kafamdan uzaklaştırıyorum. Santimetre açısından, gayet iyiyim. Beni rahatsız etmesi gereken, gerçeklerden kaçmam. Ve belki de rahatsız edecek. *Beynime kan geri döndüğünde*.

Kemer tokası gevşedi, pantolonum yere düştü ve onu tekmeledim. Derin bir nefes vererek, elimi göğsümden ve karnımın kıvrımlarından aşağı doğru gezdirdim, rolümü oynadım. Ancak bu, rol yapma ya da sadece zevk alma gibi gelmiyordu. Bu... iki beden arasında, iki ruh arasında olabilecek her şey gibi geliyordu.

"Sen tamamen alaycı birisin, değil mi?" Cesur sözlerine rağmen, sesi titriyor. Belki de zavallı, ihmal edilmiş penisime deneysel bir çekiş vermek için elimi boxerime soktuğum içindir.

Başımı geriye atarken düşük bir inilti çıkarırım. "Alaycıcıyı ancak alaycı tanır." Diğer elimi bel bandının altına kaydırırken cevabım düşük ve gürültülüdür.

"İki el mi?" diye sorar, sonra dişlerini dudağına geçirir.

"İki elin bir elden daha iyi olduğunu sanıyordum."

"Göreceğiz bakalım," diye fısıldar ve bununla birlikte bir topuğunu masaya koyar. Dizini indirir ve kadınlığının merkezini ortaya çıkarır.

"Teacup," diye inleyerek söylüyorum, "adil oynamıyorsun."

"Hiç oynamadım, oynamaya da niyetim yok." Islaklığını parmağıyla yavaşça siler. Lanet olsun, o muhteşem. "Oh!" diye ekler, ben pantolonumu çıkarırken.

Prezervatifi açıp köşesini dişlerimle yırtıyorum ve gergin penisimi hiç tereddüt etmeden içine sokuyorum. Yüzlerce kez yaptığım gibi. Ama hiçbiri böyle değildi. Hiçbiri elim titreyerek ve içimi kemiren bir çaresizlikle, dalma ihtiyacı duymadan. Yağmalama ihtiyacı.

Kalçalarını tutup masanın kenarına kaydırıyorum. Ellerim onun yanında kocaman görünüyor, onun solgun tenine karşılık benim tenim koyu. Kendimi hizalarken dişlerimi sıkıyorum, içimde beyaz sıcak bir ihtiyaç atıyor.

"Matt?"

Yukarı bakıyorum. "Sen gerçekten iyi bir adamsın."

Cevap veremiyorum, boğazımda ani bir yumru oluşuyor. Suçluluk, sanırım. Kendime karşı nefret, belki. Ama arzu galip geliyor. *Her zaman en güçlü koz bu değil midir?* Özellikle de kalçaları benimkilere doğru eğilirken, parmakları omuzlarımı kavrayacak şekilde uzanırken.

"Sen yüz tanesine bedelsin," diye fısıldarım. *Yüz tane bana*, diye düşünüyorum, ağzım ağzına değdiğinde. Nefesimiz yarı yarıya donar, ikimizin de. İçine girerim, çıkardığı sesi yutarım.

Bu. Onu orada tutarken, kalbimde bu duygu atıyor, etrafımda nabız gibi. Ben onun içindeyim. O da bir şekilde benim içimde.

Geri çekildiğimde, sırtı sessiz bir yalvarışla kavislenir.

"Lütfen, ben..."

Onun ricasını kabul ediyorum, başımı omzuna bırakıp, ıslak, kırmızı kayganlığını izlerken küfrediyorum. "*Siktir.*" O ayağının içini uyluğum boyunca gezdirirken tüm vücudum titriyor. Onu ıslak ve dağınık bir şekilde öpüyorum ve çıkardığımız sesler çok katmanlı. Kadınsı inlemeler ve kaba homurtular, keskin nefesler ve düzensiz soluklar. "*Me encanta el sabor de tu coño.*" Aminin tadını seviyorum. Siktir, evet, seviyorum.

"Bu çok seksi geliyor." Bir nefes. "İspanyolca."

"Sen çok seksisin," diyorum, bu dilin içime işlediğine şaşırarak. "Ve çok iyi hissettiriyorsun."

"Hayır... hayır... senin normalde konuştuğun şekli sevmediğimden değil. Erkek arkadaşımı İrlandalı yapmalıydım." Sözleri neredeyse birbirine karışıyor.

"İrlandalıları biraz seviyorsun," diyorum, aksanımı kalınlaştırarak.

"Seninkini seviyorum." Ellerimi onun sırtının altına kaydırduğımda gözleri karanlık ve parlak, vücudu zarif bir yay çiziyor. Onu bana yaklaştırıyorum. Bana daha yakın. Masanın kenarına. Ekstaziye.

"Ryan," diye fısıldadım, *R harfini* yuvarlayarak, en seksi tonlamamı kullanarak. "Soğan gibi bir kışın var." Söz konusu mükemmel kış daha sıkı kavradım.

"Ne?" Ağzı kıvrılır, ama kalçalarımı birden hareket ettirince çılgılık atar. "Bu beni ağlatıyor, çünkü çok güzel."

"Bu..." Onun ifadesine bakılırsa, eğlenceli.

"Gel buraya, seni yakalayayım," diyorum, kollarımı ona dolayarak, yemek sandalyesine düşerken vücudunu kendime çekiyorum. "Yüzünü yiyip bitireyim."

Biraz geriye yaslanarak gülümsüyor. "Çeviriye ihtiyacım var."

Uyluklarını kavrarım ve lanet olsun, onu görmek. Pembe ve ıslak, etrafımda gerilmiş. Dayanamıyorum.

"Seni öpmek istiyorum demek." Elimini neredeyse başının arkasına tamamen koyarak ağzını ağzıma yaklaştırdım ve tam da bunu yaptım.

"*Vay canına.*" Ben onu kendime doğru çekip aynı anda aşağı doğru ittiğimde, ağzı yumuşak bir O şeklinde açıldı. Ve tekrar. "*Evet!*" Şimdi parmak uçlarında, beni sürüyor. "Tanrım, çok büyük hissediyorsun."

"Tam uyuyor." Kadife duvarları etrafımda nabız gibi atıyor, aklımı başımdan alıyor. Ama bunun için ciddi ciddi bir aptal olmuştum. "Bana ağzını ver," diyorum, dudaklarını tekrar dudaklarıma çekerek. *Doyamıyorum.*

İki yerden birleşmiş, vücutlarımız birleşirken inlemeler ve müstehcen sesler çıkarıyoruz. Kalçalarını her hareket ettirişinde, kendimi daha derine sokuyorum.

Alay yok, oyun yok. Bu ilkel. İlkel. Tırnaklarının omuzlarımı delmesinden, içimde yükselen ezici savaşa kadar.

Bu, nabzım hızlanıyor. *Benim*. Onu sahiplenmek istiyorum. Onu eğmek istiyorum. Onu doldurmak istiyorum. O teslim olana kadar onu sikmek istiyorum.

"Evet!" Sanki düşüncelerimi duymuş gibi, çığlık atıyor, amı beni bir yumruk gibi kavırıyor.

"İşte böyle, sevgilim," diye hırıltıyla söylüyorum. "İşte böyle."

Sırtı kavislenir, amı zonklar ve yemin ederim ki, gözleri geriye doğru yuvarlanır. Ama üzerinde durup, onun zevk belirtilerinin, iyi yapılan bir işin tadını çıkarmak için vaktim yok, çünkü içimde bir istek yükseliyor. Zevkim artar, vücudum onun ritmine kapılırken, içimde bir sıcaklık ve his yayılır.

Bölüm 11

MATT

Pencere camına çarpan yağmur sesiyle uyanıyorum. Yatağın diğer tarafı soğuk.

Karın kaslarımdaki ağrının tadını çıkararak uzanırken, kulaklarım bu berbat havadan başka sesler duymak için çabalıyor. Ryan kahve yapıyor ya da duş alıyor olabilir. Kanepede kıvrılmış halde telefonunu mu kontrol ediyor?

Ama bunların hepsi hayalci, iyimser düşünceler. Göğsümdeki kemiren ağrı ile çelişen düşünceler. O çoktan gitti ve suçlayacak kimse yok, kendimden başka.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, kendimi dikleştirip saçlarımı elime alıyorum. Kendimi soyulmuş gibi hissediyorum. Bir dakika bile olsa onun...

Boş ver. Dökülen şampanya için ağlamanın bir anlamı yok. Ve çilekler, diye düşünüyorum, yataktan yarısı sarkan ve her ikisiyle de lekelenmiş çarşafları çekerek. Biraz da çikolata.

Eğlencenin arasında oda servisi sipariş ettim, o kadar acıkmıştım ki midem kendini yemeye başlamıştı. Ryan'ın içtiği şey bu olduğu için bir şişe şampanya da sipariş ettim, kutlama havasında hissediyordum. Şampanya, çikolata kaplı çileklerle birlikte geldiğinde ikimiz de güldük.

Ağzımın bir tarafı, sanki kanca takılmış gibi yukarı kalkıyor, onun bu konuda benimle dalga geçtiğini hatırlıyorum.

"Oh, tatlım, ne kadar tatlı. Sevgililer Günü paketi mi sipariş ettin?" Onun ifadesi... Bir saat boyunca sarılmak istememek neymiş. Ya da bir saat boyunca sevişmek.

Ağzıma bir tane atarken durakladım - teslim edilen tek şey Son Akşam Yemeği'nin fotoğrafı olsaydı onu bile yerdim - ve çileklerin, biftekli sandviçin ve patates kızartmasının bekleyebileceğine karar verdim. Çünkü birinin yüzündeki o kendini beğenmiş bakışı silmesi gerekiyordu.

Anı silinirken gülümsemem sönüyor ve iç çekerek, üzgün ve pişman kıcımlı yataktan kaldırıyorum.

Süitte ondan hiçbir iz yok. Kayıp bir küpe yok. Telefon numarasının yazılı olduğu bir not yok. Sadece parfümünün kalıcı kokusu ve maraton seks partimizin ardından kalan izler var. Lekeli çarşafklar, yatağın yarısı sarkmış. *İyi kullanılmış bir yatak ve uyurken kendini burrito gibi sardığı çarşafklar.* Yarısı yenmiş yemek tabakları ve boş bir şampanya şişesi. Etrafa saçılmış yastıklar ve havlular. Duşta seviştik, sonra havluların kayganlığı sayesinde duşun dışında da seviştik.

Hala gri olan pencerede bir el izi ve duvar aynasında kalp şeklinde bir popo izi var. Aynada boynumdaki öpücük izi, dağınık saçlarım ve düzeltmek için uzandığımda pazı iç kısmındaki ısırık izi de görünüyor.

Yansımamda görünmeyen şey ise ağrıyan karın kaslarım. Ve pişmanlıkla dolu kalbim. Dün gece olanlar değil, onun burada olmaması.

Bazıları, isim vermeden, tek gecelik ilişkinin mükemmel sonu derdi. *Fin ve Oliver.* Öyleyse neden kendimi bu kadar boş hissediyorum?

Ona gerçeğı söyleyemedim. *Umut ışığı mı, yoksa berbat bir durum mu?*

Sanırım ikincisi, çünkü bu aynı zamanda geri kalanını da açıklamaya fırsatım olmadığı anlamına geliyor. Onunla birlikte olmanın doğruluğı. Hissettiğim bağ.

O da hissetmiş miydi?

Sanırım hayır, yoksa çıplak ve yalnız bir şekilde yağmura bakarak duruyor olmazdım.

Bölüm 12

MATT

"Matty amca, Prens Charmin için doğru saç rengin yok." "*Charming, Clodagh,*" diye düzeltir kardeşim Leticia, kızının parlak tacını düzeltirken.

"Diğerleri tuvalet kağıdı," diyorum, göğsümdeki ucuz altın rengi düğmeyi

"Diğerleri tuvalet kağıdı," diyorum, göğsümdeki ucuz altın rengi düğmeyi çekiştirerek. "Ki bu çok uygun, çünkü kendimi kışını sildiğin bir şey gibi hissediyorum. Yani, bunlar ne anlama geliyor?" diye soruyorum, omzumdan sarkan altın rengi saçakları çekiştirerek.

"Epauletler, seni cahil." Kız kardeşim acıyarak başını salladı. "Prens Charming belli ki bir tür... asker."

Altın işlemeli, kemerli ve saten kuşağı olan soluk mavi kadife frakı aşağıya doğru bakıyorum. Bu kıyafet, küçük kardeşim Sebastien'in, son dakikada İspanya'ya gitmeden önce Clodagh'ı tiyatroya götürürken giyeceğine söz verdiği kıyafet. Biletler, gezintiye benim katkım olacaktı! Bir dakika bile, pantomim prensi gibi giyinip onu oraya kendim götüreceğimi düşünmemiştim. Aklım başımdan gitmiş olmalı.

"Lanet olası bir alet," diye mırıldanıyorum, uyumlu beyaz eldivenlere tiksintiyle bakarken. "Ah! Bu ne içindi?" Letty, kısaç gibi parmaklarıyla bana sertçe vurduğunda, pazımı tutuyorum.

"Aptal gibi davrandığın için."

"Gördün mü Clo? Çirkin kız kardeşlerden biri Prens Charmin'i dövdü. Ne dersin, kafasını keselim mi?"

"Annemin kafası çirkin değil." "Öyle değil mi?"

"Hayır! Lo teyzenin de, Lou-Lou teyzenin de değil!" diyor, ikiz kız kardeşlerim Lola ve Lucía'nın takma adlarını kullanarak. "Ve sen de ağzın bozuk, Matty amca." Clo'nun kaşları aşağı iniyor.

"*Feck* dediğim için mi? *Feck* küfür değil ki. Prens Charmin küfür etmez." Clo bana şüpheyile bakar.

"*Charming*." Letty dişlerini sıkarak tıslar. "Senin hakkında hiçbir şey bilmediğin bir şey. Dürüst olmak gerekirse Matt, etkilenebilir kulakların olduğu bir yerde senin dilini denetlemek zorunda kalmasam da yeterince sorunum yok mu sence?"

Kafası karışmış Clodagh'a bakarım, o da minik kabuk gibi kulaklarına dikkatlice dokunur. "Kendi babamız denizci gibi küfür ederdi, hem de iki dilde, ama biz gayet iyi büyüdük."

"Tartışmalı." Letty'nin bakışları beni keser, beni dikkatle yukarıdan aşağıya doğru süzer.

"Hadi ama abla," diye ikna etmeye çalışıyorum. "Bizim büyüdüğümüz zamanlarda tost üzerine ezilmiş avokado yemekten çok uzak bir durum bu."

"Doğru," diye isteksizce kabul eder. "O zamanlar nazik ebeveynlik, ayakkabı yerine terlikle tehdit edilmek anlamına geliyordu."

"*Verás como saque la zapatilla!*" derim, görünmez bir terlikle elime vurarak babamızı taklit ederek. Letty güler.

"Kim gibi davranıyorsun?" Clo, sevimli küçük yüzünde şaşkın bir ifadeyle sorar.

"Deden."

"Lelo'm kimseyi terlikle vurmaz!" "Terlik mi?"

Letty dirsekleriyle kaburgalarımın vurur.

"Ebeveynlerin günahları torunlarına yansıtılmaz, bu çok açık." Letty'ye anlamlı bir bakış atarım.

"Lelo, Matty amcayı çocukken terlikle vurmuştu çünkü o çok yaramaz bir çocuktü."

"Sanırım beni Hugo ile karıştırıyorsun."

O puta, diye cevaplar sessizce, ağzıyla hakaret ederken gülümser.

Eldivenleri konsol masasına vuruyorum. "Az önce annemizin gözbebeğine çok kötü bir isim mi taktın?" Adil olmak gerekirse, Letty haklı. Otuz iki yaşında olan Hugo, fahişelik döneminden henüz çıkamadı.

Kalbim aniden ikiye bölünmüş gibi acıdı. O pozisyonda olmak için neler vermezdim. Fahişe. Sahte ya da değil. Sadece bir kadın için. Muhtemelen bir daha asla görmeyeceğim bir kadın için.

Pierre'deki o süitte tek başıma uyandığımdan bu yana neredeyse on hafta geçti. Hayatımın en iyi seksinden bu yana altmış dokuz gün. Ryan'ı son kez kollarımda tuttuğumdan bu yana bin altı

saat (aşağı yukarı) oldu, Ryan'ı son kez kollarımda tuttuğumdan beri, tatmin olmuş ve mutlu, sonunda yatağa düştüğümüzden beri.

Neredeyse akla gelebilecek her yüzeyde seviştik, masadan yatağa, yataktan duşa, duştan kanepeye. Ve mor gökyüzünün hakim olduğu şafak öncesi Central Park'a bakan pencerenin önünde. Karın kaslarım ağrıyana kadar rolümü oynadım, ama rol yapıyormuşum gibi gelmedi.

Ertesi sabah, sanki onun yokluğu beni boşlukta bırakmış gibiydi ve nedense, haftalar sonra bile hala o kaybı hissediyorum.

Kendime zihinsel bir tokat attım. Yine lanet olası hayallere dalmışım. "Ya şöyle olsaydı" ve "belki"ler şu anki gerçekliğimde hiçbir fark yaratmıyor. Şu anki durumum. Şu anki kıyafetlerim. Büyük başarılar elde edebilirsin. Kırk yaşın altındaki en başarılı kırk kişi arasında gösterilebilirsin. Etkili ve nüfuzlu biri olabilirsin, *Forbes'un* kapağında kendi yüzünü görebilirsin. Ama bunların hiçbiri, aile söz konusu olduğunda seni aptal bir fraktan kurtaramaz.

Clodagh'ın sevimli olması iyi bir şey.

"O sadece burada olmadığı için en sevilen kişi," diyor

Letty. "Haklısın," diyorum.

Seb, Real Madrid'de orta saha oyuncusu olan Hugo'yu ziyaret ediyor, bu da muhtemelen onun yerleşik bir hayata geçmemesinin nedenlerinden biri. Hugh orada bir futbol tanrısı; nereye giderse gitsin, onu taklit eden WAG'ler peşinden ayrılmıyor. Ne ironik, çünkü o ne bir eş ne de düzenli bir kız arkadaş istiyor. İronik ve adaletsiz. *O kız arkadaş istemiyor, ben ise bir tane tutamıyorum.*

"Yani, burada çocuğuma uygunsuz kelimeler öğretmemesi için." Letty beni yine çimdikliyor.

"Siktir... Yani, ah! Bu neydi lan?"

"Tahmin et," diyor Letty, hırkasının kenarlarını kendine doğru çekerek, birdenbire annemizin tam bir kopyası haline geliyor. Tabii bunu söylemeyeceğim, çünkü testislerimi küpe olarak takmayı tercih etmiyorum. Bu boşanma onu gerçekten çok etkiliyor. Onun tüm neşesini emmiş gibi görünüyor.

Benim tahminim mi? Clo'ya bakıyorum. "Üzgünüm," diyorum.

"Bu üç kez daha, Matty Amca." Clo üç kısa parmağını kaldırır.

"Ah, hadi ama," diye ikna etmeye çalışıyorum. "Sonuncusu sayılmaz. *Arse* aslında kötü bir kelime değil. En azından *ass'tan* daha kötü değil, ki senin yaşadığın yerde çok sık kullanıyorlar."

"Anaokulunda '*ath*' kelimesini pek kullanmıyorlar." Clodagh, henüz altı yaşına bile gelmemiş biri için fazla alaycı bir şekilde dudaklarını büküyor.

"Matty amca? Seb amca neden tuvaletten daha fazla ath olduğunu söylüyor?"

"Oh, haydi ama," diye mırıldanır Letty, gözlerini devirerek. "Bu ne anlama geliyor?" diye ısrar eder Clo.

"Amcanı dinlememelisin demek." Onu kollarımın arasına alırım, ki bu, güneş sarısı prenses elbisesinin etekleri sayesinde hiç de kolay bir iş değildir. "Sana tüm erkeklerin aptal olduğunu söylemedim mi? Özellikle de Seb amcan."

"Haklısın," diye mırıldanır Letty.

Clo'yu döndürürken kıkırdamaya başlar, neredeyse duvardan orijinal bir George Condo tablosunu düşürürüm. Ama bu ses, herkesin kalbini hafifletmeye yeter.

"Onu indir." Sözler şikayet gibi söylense de, kız kardeşim Clo'nun paltosunu alırken yüzünde neşeli bir ifade vardır. "Hadi bunu giydirelim."

"Bu bana biraz küçük. Neyse." Giyecekmişim gibi elimi uzatırım.

"Matty amca, o senin paltın değil!"

"Değil mi?"

"Sen çok büyüksün!" Clo, neşeli bir kıkırdama ile cevap veriyor. "Zaten, printheth ceket giymez."

"Prensesler... prensesler palto giymez mi?"

Bu çocuğun bir konuşma terapistine ihtiyacı var. Belki de Noel için tiyatro biletleri yerine terapi seansları için para ödemeliydim. Yani, Noel için. "Çünkü prensesler Ocak ayında Londra'da yaşamazlar," diyorum, Letty'den yünlü montu alıp silkeliyorum. "Girin içeri."

"Teşekkürler," diye şikayet eder, yumruğunu kol deliğine sokar. "Clodagh!" diye azarlar annesi.

"Ama öyle. Sen palto giyecek misin, Matty amca?"

"Tabii ki giyeceğim." En azından bu saçma kıyafeti saklamak için. Cep telefonum bir mesaj geldiğinde cebimden çıkarıyorum. "Araba geldi."

"Eşleşen pantolonu giymek istemediğinden emin misin?" Letty, telefonumu cebime geri koyarken alaycı bir şekilde sorar. "Şahsen, altın rengi kenarların çok çekici olduğunu düşünüyorum."

Clodagh zıplamaya başlarken ona pek de dostça olmayan bir bakış atarım.

"Ve botlar! Lütfen, lütfen! Baloya gidiyormuşuz gibi görüneceğiz!"

"Ayaklarım Seb amcamınkinden daha büyük, hatırladın mı?" "Yani senin ath'ın," diye ekliyor kardeşim kıkırdayarak.

"Kıskançlık hiç yakışmıyor, krep pantolon," diye cevap veriyorum ve kız kardeşimin kafasını okşuyorum.

"Ama bana hak ettiğimi vermelisin," diyor Clo, annesinin sözünü keserek. —ifadesinden anlaşıldığı kadarıyla—hoş olmayan bir tepki. "Ne?"

"Wothe," diye tekrarlar Clo, kalçasını dışarı çıkararak ve avucunu tavana doğru çevirerek. Beni aptal sanıyormuş gibi bakıyor. Boş bakışlarım muhtemelen onun şüphelerini doğruluyor.

"Belle'in bir *wothe'a* ihtiyacı var, Matty Amca."

"Matty amcanın sana gülü yok, bebeğim. O filmi hiç izlemedi," diyor Letty yumuşak bir sesle, "bu yüzden getirmesi gerektiğini bilmiyordu."

Clodagh'ın küçük yüzünün düşüşünü izlerken mideme yumruk yemiş gibi hissediyorum. Bugün hayatındaki erkekler tarafından iki kez hayal kırıklığına uğradı. Birincisi babası aramayı unuttuğunda, ikincisi ise lanet Seb planlarını uygun bir şekilde unuttuğunda. *Ah, siktir et.*

"Sorun değil," diyorum ve onu tekrar kucağıma alıyorum. "Yolda bir çiçekçiye uğrayalım."

Kırmızı bir gül aldıktan sonra, şoför Dave bizi tiyatroya izin verilen en yakın yere bırakıyor. Kaldırımdan uzaklaşırken aptal saten kuşağı yüzüme çarpıyor ve ceketimi koltukta bıraktığımı fark ediyorum.

Lanet şey, diye düşünüyorum, parlak bok parçasını tek elimle kemerime sıkıştırırken. En azından yağmur ya da kar yağmıyor, diye karar veriyorum, Clodagh'ın elini tutarken. *Bu lanet omuz vatkalarının ve apoletlerin büyüklüğü yüzünden ceketimi giyebileceğimden emin değilim.*

Palladium, Londra'nın tiyatro bölgesi West End'de bulunuyor ve şu anda tiyatro severlerle dolup taşıyor. Ama gördüğüm kadarıyla, bu ortama uygun giyinmiş tek kişiler biziz. Ve birkaç komik bakış çekiyoruz. Bazıları hoşgörülü, çoğunlukla kadınlardan. Erkekler ise sessizce *"Bendense o olsun"* diye anlaşılmış gibiler.

"Hadi, yavaşlık," diyorum, küçük elini çekerek. Biraz aptal gibi hissetmenin yanı sıra, donuyorum! "Korsan kurallarına göre geride kalanlar terk edilir."

"Biz korsan değiliz!" diye gülerek cevap veriyor.

"Tabii ki öyleyiz. Kaptan Prens Charming ve Birinci Kaptan Belle."
Clodagh'ın yüzü birdenbire düşünceli bir ifadeye büründü.

"İyi misin?" diye soruyorum,
adımlarımı yavaşlatarak. "Sadece düşünüyordum."

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Letty'nin boşanma konusunda zorlandığını biliyorum, ama Clodagh'ın nasıl hissettiğini anlamak daha zor. Yeni okuluna ve ülkesine iyi uyum sağlamış görünüyor, ama babasından neredeyse hiç bahsetmiyor. Babalık konusunda pek de başarılı olduğu söylenemez zaten.

"Bir dahaki sefere Gaston olabilirsin diye düşünüyorum."

"Gaston mu?" diye soruyorum, "*Bir dahaki sefere*" yerine. Yakın zamana kadar benimle kalıyorlardı, ama bu Clo ve benim ilk baş başa gezimiz. Açıkçası, bu sorumluluk beni çok korkutuyor.

"Gaston'a benziyorsun," diyor, küçük sarı saçlı başını sallayarak. "En yakışıklı prens değil."

"Oh, gerçekten mi?" *Küstah küçük velet.*

"Ama saçın Gaston'ununkiyle aynı renkte. Ve onun gibi çene çenen var."

Gönülden güldüm. "Yani Gaston denen bu adam yakışıklıymış."
Çocukların ağzından çıkanlar.

"Ve tükürmede çok iyidir. Ayrıca, senin gibi kıllıdır."

"Kulağa... muhteşem geliyor." Genel giriş için sıraya girmiş tiyatro severlerin kuyruğuna ulaştık. Burada olacağımı bilseydim, başka bir düzenleme yapardım. Biraz ileride duran çocuk grubuna bakarak, *bir loca falan* ayırtırdım herhalde. Çocukları tanımıyorum. Tanımak da istemiyorum. Ya da aralarında oturmak.

"O harika biri değil, Matty Amca. O yakışıklı, boş kafalı bir aptal. Belle'i sevmiyor. Onu sadece kasabanın en güzel kızı olarak görüyor ve kendine çok güvenen biri olduğu için Belle'in onunla evlenmesi gerektiğini düşünüyor. Onu sadece sahiplenmek istiyor. Annem öyle diyor. Ama Beast'in iyi bir kalbi var."

Onun küçük konuşmasında sindirilmesi gereken çok şey var.

"Sen de bunu istiyorsun, değil mi? İyi kalpli birini." Erkekler ve aşk hakkında konuşmak için biraz erken olduğunu düşünüyorum. Clodagh henüz beş yaşında.

"Sen Gaston gibi değilsin, Matty Amca. Babam annemi ağlatan şeyler söylediğinde, sen onu güldüren şeyler söylüyorsun."

"Annem ağlıyor mu?" Onun artık böyle şeyler yapmadığını sanıyordum. "Sadece benim duymadığımı sandığında."

Kalbim biraz sıkıştı. O pisliğin fiziksel ve maddi olarak işini bitirirdim, ama bunun ona başka bir şikayet konusu vereceğini düşünmesem. Onu suçlayacak başka bir şey. *O lanet olası oksijen israfı.*

"Senin kalbin Beast gibi."

"Şey, bu..." Boğazıma düğüm atacak kadar etkileyici. "Bunu duymak çok güzel. Ama Clo, büyüdüğünde ve biriyle çıkmaya başladığında ne olacak?"

"Bunu yapabilmem için en az otuz beş yaşında olmam lazım. Annem öyle diyor." "Güzel. Bu plan hoşuma gitti."

"Lola teyze, annemin kendi tavsiyesine uyması gerektiğini söylüyor."

"Evet, belki." Lanet Lola. "Her neyse, demek istediğim, canavarın içindeki prensi bulmak sana düşmez."

"Ne demek istiyorsun? Onu yediği gibi mi?" Dehşete kapılmış görünüyor. "Hayır, öyle bir şey değil." *Tanrım.* Bunu nasıl söyleyeyim?

"Şey, Canavar, dışarıdan bakıldığında sert, zorlu ve hırçın."

"Ama iyi bir kalbi var."

"Evet, biliyorum. Ama bunu bulmak için uğraşmamalısın. O sana bunu gösterebilmeli, değil mi?"

"Tüylerinin altında mı?"

"Hayır, tam olarak öyle değil..." "Hey, Matt!"

Yukarı bakınca Mila'nın önümüzde sırada durduğunu görüyorum. *Tanrı'nın işleri gizemlidir, mucizeleri de öyle!* Neden beş yaşındaki bir çocuğa flört tavsiyesi vermenin iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki?

"Affedersiniz," diye mırıldanır Mila, özür dilercesine gülümseyerek sıra boyunca bize doğru geri gelir.

"Merhaba!" Mila'nın ifadesine bakılırsa, yanağına bir öpücük kondururken çok fazla ya da çok tuhaf gülümsüyor olabilirim. Onu her zaman görmekten mutlu olurum, ama bu durumdan kurtulduğum için çok mutluyum. "Nasılsın?" *Bu zavallı, sefil aptalı kurtardığın için teşekkürler.* Flört tavsiyesi verecek durumda değilim.

"İyiyim, ama seni burada gördüğüme biraz şaşırdım. Fin ve Oliver'la birlikte olman gerekmiyor mu?"

"Bahsetmene gerek yok... özellikle kimseye mi?"

"Ne demek istediğimi anladığını görüyorum. O aptal kocana söyleme, o zaman ikimiz de mutlu olalım."

"Üzgünüm, Matt. Fin ve ben, biz sır saklamayız," diyor gülümseyerek. gülümsemeyle.

Ben homurdandım. Huysuz yaşlı bir piç gibi. "Bunun bedeli ne olacak?"

"Ne demek istediğini anlamadım," diyor, sırtışını daha da genişletmemeye çalışarak daha da genişlememesine çalışıyor. Ama onun oyununu biliyorum.

"Sana elli bin veririm," diye mırıldanıyorum, gençlik grubunu işaret ederek. İçlerinden biri el sallıyor ve onun Mila'nın asistanı Ronny olduğunu anlıyorum. "Hey, Ron," diye sesleniyorum. "Patronunla ilgili paylaşmak istediğin bir sır var mı?"

"Hayır, dostum!" diye cevaplar, kekeleyerek gülerek. "Meels ve ben çok yakınız. Uzun zamandır tanışıyoruz."

"Bayan Mila." Clodagh, Mila'nın elini çeker. "O bayan senin ailen mi?" Clo'nun sorusunu Ronny'nin kullandığı dilin etkisiyle sorduğunu tahmin ediyorum.

"Sadece Mila, canım," diyor, tekrar yeğenimin seviyesine inerek. "Ronny benim ailem. Bazı aileler doğuştan gelir. Bazıları ise senin seçtiğin ailelerdir."

"Yani onu seçtin?"

"Evet."

"Çünkü o senin için önemli mi?" "Aynen öyle."

Clodagh başını bana doğru eğdi. "Aileyi seçmemeyi seçebilir misin, Matty Amca?"

"Benden kurtulamazsın."

"Sadece soruyordum," diye mırıldanır.

"Kıyafetime geri dönelim," diyorum. "O ve sessizliğinin bedeli."

"Senin için gerçekten bu kadar önemli mi?"

Mila'nın hem rüşvet hem de miktara gözünü bile kırpmaması hoşuma gidiyor. Sanırım bu, artık kendini yabancı veya rahatsız hissetmediği anlamına geliyor. Yani, anlıyorum. Ben de gümüş kaşıkla doğmadım. Diğer iki Maven gibi değilim.

"O aptallardan biri bunu duyarsa," diyorum, kuşağımı çekerek, "ülkeyi terk etmek zorunda kalırım."

"Yaptığın şey çok sevimli bence." Tek omzunu küstahça silkiyor. "Görünüşün."

"Çünkü sen alaycı bir pislik değilsin." Gözlerim kapanıyor. *Siktir*, diye içimden söylüyorum. Aşağıya bakıp iç çekerek, "Üzgünüm,

Clo."

"Matty amca," diyor, kendi iç çekişi hayal kırıklığıyla dolu. "Benim duyabileceğim yerde küfür etmemelisin, unuttun mu?"

"Belki de kulaklarını kapatmalıyım." O küçük şeylere uzanırken, sevinçle çığlık atar ve ellerini kulaklarının üzerine koyar.

"Kulaklarımı alma!"

"Onları sonra alırım. Makasla daha kolay olur."

Sıranın birkaç sıra önündeki zavallı çocuk arkasına bakıyor. Dehşete kapılmış bir şekilde, kendisine eşlik eden yetişkine daha da yakınlaşıyor.

Sonunda sıranın önüne geliriz ve biletlerimizi kontrol ettiririz, sonra içeri gireriz. Hepimiz birlikte oturuyoruz — Aubrey, Mila'nın biletlerini de ayırtmış olmalı. Ama sessiz bir anlaşma ile önce barlardan birine gideriz. Çocuklara dondurma ısmarlamak istediğimi söylediğimde, onlar da bu plana razı olurlar.

"Sen çikolatalı ister misin,
Clo?" Yeğenim zevkle
başını sallar.

"Sana ve Ronny'ye birer kadeh şarap veya şampanya getireyim mi? Peki ya çocuklar? Kaç kişi var?"

"On altı. Bu çocuklardan birkaçı bu teklife çok sevinir ama bugün tutuklanmana gerek yok. Ayrıca, bence onlar daha çok parkta gizlice elma şarabı içen türden içiciler."

"Anladım." Ona hızlıca selam veriyorum. "Sadece reşit olanlara şarap. Diğerlerine dondurma ve gazoz."

"Teşekkürler, ama ben almayayım. Ronny muhtemelen kola içecek. Şu anda görevde."

"Mantıklı." Kendi çocuklarınızın yanında içebilirsiniz, ama başkalarının çocuklarına bakarken içmemelisiniz.

"Bana da biraz verebilir misin, Matty Amca?"

"Bir... "Gazoz! "Emin misin?" Mila'ya bakarım. "Beş yaşındaki çocuklar gazlı içecekleri içebilir, değil mi?"

Mila elini kaldırır. "Bu konuda tavsiyede bulunacak nitelikte değilim."

"Ah, lanet olsun, eminim sorun olmaz." Kahretsin. Yine! Clo'ya bakıyorum, o da bana uzun zamandır acı çeken bir bakış atıyor.

"Merak etme. Anneme söylemeyeceğim. *Bu seferlik.*" Çocuklarla aram hiç iyi değil.

"Belki Matty amcaya küfür kavanozu almalısın," diye önerir Mila.

"Kötü kelimeleri fısıldaması için mi?" Sesi şüpheyile doludur.

"Daha çok Matty amcaya küfür etmemesini öğretmek için, çünkü küfür kavanozu sayesinde, her küfür ettiğinde içine para koymak zorunda kalacak."

"Parayı kim alacak?" Clo şüpheyile sorar. "Eğer bu senin küfür kavanozuna, sen alacaksın."

"Bir kavanoza ihtiyacım var!" diyor çocuk, bana dönerek, ve gözlerinde dolar işaretleri gördüğümde eminim. "O zaman istediğin kadar kötü kelime söyleyebilirsin."

"Sonunda meteliksiz kalırım," diye gülerek itiraz ediyorum.

"Bu çok olası bir ihtimal." Mila, bunun doğru olduğunu bilmek için yeterince akşam yemeğine katılmış.

"Kavanoz sonra. Şimdilik bara gidelim. Hala param varken."

"Mila ile kalmak istiyorum. Kavanoz hakkında daha fazla bilgi almak istiyorum."

"Olur," diyor Clo'nun elini tutarak.

"Tamam, ama entrika yok," diyorum, ikisinin arasında parmağımı sallayarak.

Barda, şaşkın bir garsona beş yaşındaki çocuklar için soda içmenin yasak olup olmadığını soruyorum. Görünüşe göre yasak değil, ama yakınımıdaki bir grup anne tipi kadın bana o kadar tiksinti dolu bakıyor ki, neredeyse garsona beş yaşındaki çocuk için votka eklemesini isteyeceğim.

Neyse, bir orduyu beslemeye yetecek kadar soda ve atıştırmalık sipariş ediyorum. Ayrıca Mila ve arkadaşları için birkaç kutu alkolsüz mojito ve kendim için bir bira alıyorum. Tezgâhtan dönüp, kollarım kaçak mallarla dolu halde, Letty'nin Clodagh'ı tekrar dışarı çıkarmama karşı çekinceleri olup olmadığını merak ediyorum. Yani, onu eve şekerden kafası güzel bir halde götürürsem.

Hmm. Düşündüm de, önümüzdeki birkaç saat boyunca onunla ilgilenecek olan benim. *Belki de ona su almalıydım*, diye düşünüyorum, adımlarımın yavaşladığını geç fark ederek. Bu, tüm bu ıvır zıvırla Clodagh'a dönmek istemediğimden değil, daha çok beynimin bir şeyi anlamaya çalışmasından kaynaklanıyor. Kalabalığın arasından yeğenimin bir kadınla konuştuğunu gördüğümde, ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Kısa boylu ve zayıf yapılı, özellikle Clodagh'ın önünde çömelmiş halde duran bu kadın, nedense bana tanıdık geliyor. Belki de giydiği ceket yüzündendir. *Zümrüt yeşili*. Ya da belki de omzunun üzerinden koyu renk saçlarını geriye atma şekli yüzündendir.

Mila hala Clo'nun elini tutuyor, konuşmanın bir parçası gibi görünüyor. Ama benim dikkatimi çeken kadın, etrafımdaki her şey yavaş çekimdeymiş gibi görünüyor. Etrafımdaki nesneler ve insanlar bulanıklaşıyor, görüşüm

daralıyor ve odaklanıyor. *Onu* gün gibi açık görüyorum ve dönmesini beklerken heyecanım doruğa çıkıyor.

"Dikkat et, bayım!"

Bir grup çocuk yolumdan geçince kendime geliyorum. Clo'yu bir anlığına gözden kaybediyorum ve... Hızımı artırıyorum.

"Maltesers!" Clodagh kolumun kıvrımında duran pakete uzanır.

"O kimdi?" diye soruyorum, gözlerimle onu ararken. "Az önce konuştuğun kadın mı?"

"Yeşil paltolu olan mı?" diye sorar Mila. "Hiçbir fikrim yok. Clodagh'ın aksanını duyunca konuşmak için durdu."

"Ben düşürdüğümde benim wothe'ımı aldı." Clodagh elimden bir şişe Sprite alır. "O da Amerikalı."

"Nereli olduğunu söyledi mi?"

Clo başını sallar. Sonra şişeyi sallar.

"Çok nazikti," diye ekler Mila. "Ve ben gözlerimi ondan ayırmadım

—

"Tabii ki tanımadın." Kaba olmak istemem ama bu karıncalanma hissini atamıyorum. Sanki ateş karıncaları üzerimde dolaşüyor, cevabı bulamazsam ısırmaya başlayacaklarmış gibi. "Onu tanıdığımı sandım." Ya da öyle umdum. "Sorun değil," diye ekliyorum, yüzüme bir gülümseme yapıştırarak.

"O bayan başka bir gösteriye bilet alıyordu," diyor Clo, sodasını geri verirken, açılmasını sabırsızlıkla bekliyor.

"Öyle mi?" Parmaklarımı kapağın etrafına doladım.

Clodagh başını sallar. "Londra'ya yeni taşınmış ve benim konuşmamı duyunca Amerika'yı hatırladığını söyledi."

"Bu çok güzel, canım." Şişenin kapağını çevirmeye başlıyorum, ama şiddetli bir tıslama sesi duyunca tekrar sıkıştırıyorum.

"Ona *Aladdin*'i izlemeye gideceğimizi ve senin bana bir thoda almaya gittiğini söyledim."

"Öyle mi yaptım?" diye soruyorum hemen.

"Amcası," diye cevaplar Mila, bana tuhaf bir şekilde bakarak. Onu suçlayamam

.

"Onu açacak mısın?" Clo plastik şişenin dibine hafifçe vurur.

"Bunu mu?" Ne olduğunu bile bilmiyormuş gibi şişeyi havaya kaldırıyorum ve Clo başını sallar. "Henüz değil." Onu cebime koymak için uzanırım, ama sonra bu aptal frak ceketin cebinin olmadığını fark ederim. "Belki oturacağımız yere vardığımızda

. Bu arada" diye Mila'ya bakarak ekliyorum, "geri kalanını oraya getirecekler."

"Teşekkürler, Matt. Çok nazıksın."

"Bayanlara burada popcorn makinesi olmadığını söyledim."

"Popcorn mu?"

"Evet." Clodagh kaşlarını çatı. "Beni dinlemiyor musun?"

"Tabii ki dinliyorum. Burada patlamış mısır olmadığını söyledin."

"Evet. Ona popcornu sevdiğimi söyledim, ama bayanın en sevdiği atıştırmalık burada olmayan başka bir şey."

"Çok yazık," diye cevap veriyorum, hatamı tekrarlamamaya dikkat ederek.

"Zeppole seviyor ve ben de sevdiğimi söyledim. Babam bazen işyerine gittiğimizde kamyondan bana zeppole alır. Bu benim için güzel bir anı," diyor Clodagh biraz hüzünlü bir şekilde. "O da güzel anıları olduğu için sevdiğini söyledi. Zeppole ona köy panayırırlarını hatırlatıyormuş, bayan öyle söyledi. Erkek ismi var. Ama o bir bayandı, erkek değildi."

"Ne tür bir erkek ismi, Clo?"

"Sınıfımdaki bir çocuk gibi. Onu sevmiyorum. Burnunu karıştırıyor." "Ah, bu çok kötü. Ama bayanın adı neydi?"

"Ryan. Adı Ryan."

"Ryan mı?" Kalbim birkaç santim yükseldi.

"Matty amca, benim söylediklerimin aynısını söylüyorsun!"

"Biliyorum, canım. Özür dilerim." Kalbim deli gibi çarpmaya başlarken, özür dilemek için ağzımdan laflar dökülüyor. "Ama yeşil paltolu kadının adı Ryan olduğundan emin misin?"

"Öyle demiştim, değil mi?"

"Öyle dedin," diyorum, dikkatim dağılmış bir şekilde etrafa bakınıyorum. *O olamaz. Olabilir mi?*

"Nereye gittiğini söyledi mi? Yani, sonra nereye gideceğini?" "Metroya binmek için, her ne demekse."

Metro... En yakın istasyon sadece birkaç dakika uzaklıkta! Kalbim göğsümde sanki kaburgalarımı parçalayacakmış gibi çarpıyor. "Mila." Kafamı ona doğru çeviriyorum. "Clo'ya biraz göz kulak olur musun?" Cevap beklemeden, elime aldığım yiyecekleri onun kollarına tutuşturuyorum.

"Evet, ama..." Bir paket cips yere düşüyor. Onu alıyorum.

"Mila'ya yardım eder misin, Clo?" Küçük kız başını sallar. "Birkaç dakika idare edersin, değil mi? Aferin kızım," derim, o da başını sallar. "Söz veriyorum, uzun sürmez."

Clo bir şey söyledi, ama ben çoktan arkanı dönmüştüm.

Aptalca bir iş. Dışarıda soğuk hava yüzüme çarptığında, bu sözler kafamın içinde yankılanıyor.

"Metro," diye mırıldanıyorum kendime, merdivenleri dolduran bir aileyi atlatırken, sonra kalan üç basamağı uzun bacaklı bir sıçrayışla atlıyorum. *Oxford Circus en yakın istasyon.*

Tiyatrodan çıkıp sağa dönüyorum ve alışveriş yapanlar, tiyatro severler, turistler ve hamburger mi noodle mı diye karar vermeye çalışan gençlerle dolu yaya caddesine giriyorum.

Umut kanatlı bir şeydir, derler, ve beni sokağın sonuna kadar taşıyan da umuttur, sanki cin çarpmış gibi. Clodagh'ı Mila'yla bırakmış olmaktan rahatsız değilim, ama eminim ki rahatsız olacağım. Ve muhtemelen Letty'nin şu anki aşırı dikkatli ebeveynliği yüzünden onunla başım belaya girecek. Ama şu anda bunların hiçbirine kafamın takılacağı durumda değilim.

"Affedersiniz! Pardon!" Önce omuzlarımı çevirerek, oyalanmakta olan büyük bir turist grubunun arasından geçiyorum, Argyll Caddesi'nin sonunda sağa dönerken nemli kaldırım taşlarında neredeyse kayıyordum. Onları, Mandarin dilinde olabilecek bir dilde el kol hareketleri yapıp bağırırken bırakıyorum.

"Hey! Gözlük takman gerekmiyor mu dostum?" Yola atlayıp onun siyah taksisini kıl payı kaçırdıktan sonra taksicinin söylediği bu sözleri anlamak o kadar da zor değil. *Ya da belki de o beni kaçırdı.*

Özür dileyerek elimi kaldırıyorum. Durmak için zaman yok.

Onun olduğunu biliyorum. Öyle olmalı, diye düşünüyorum diğer tarafa koşarken. Sonra, bir Olimpiyat sporcusu gibi, tüm gücümle bacaklarımı ve robot ellerimi kullanarak sprint yapıyorum.

Ryan, beni bekle. Senin için geliyorum. Çünkü dünyada kaç tane Ryan adında, yeşili seven ve zeppole yiyen kadın olabilir ki? Onun burada, aynı şehirde olabileceği düşüncesi... Bu duygu tarif edilemez. Umudun kanatları.

Oxford Street ve dairesel kırmızı-beyaz-mavi tabela benim hedefim. Bu manzara, ciğerlerim körük gibi, bacaklarım piston gibi çalışırken bir sprint yapmamı gerektiriyor.

"Affedersiniz, affedersiniz!" diye bağırarak istasyona iniyorum. Merdivenleri üçer üçer çıkarken, merdiven boşluğunun doğru tarafını umursamadan yolcuların arasından geçiyorum.

İstasyonun derinliklerinde, 180 derece dönüp bariyerleri ve ötesindeki yürüyen merdivenleri tararken, yeşil bir ceket veya koyu renk saçların bir ipucunu görmeyi umarak, nefesim kulaklarımda yankılanıyor.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, geri dönerek kadife frak ceketimin eteklerinin dodo kanatları gibi çırpınmasını umursamadan.

"Ceketin güzelmiş, dostum."

"Atını ve arabasını mı kaybettin?"

"Lanet olası araba," diyorum, kapüşonlu giysili grubu çoğunlukla görmezden gelerek, bir Londra ulaşım işçisine doğru ilerliyorum.

"Sen..." Ağır nefes alıp verme. Spor salonuna geri dönmem lazım. "Yeşil paltolu bir kadın gördün mü? Koyu saçlı." Adamın bir ipucuna ihtiyacı varmış gibi saçlarımı elime alıp karıştırıyorum.

Adam doğrulur ve dirseğini süpürge fırçasının üzerine dayar. "Yeşil ceket," diye düşünür. "Yeşil ceket... Sanırım güney yönüne giden yürüyen merdivende bir bayan görüyorum," der ve belirsiz bir şekilde eliyle işaret eder.

"Harika. Teşekkürler."

Uzaklaşıyorum. "Bekle!"

Tekrar geri döndüm.

"Sanırım kuzeye gidiyordu. Belki de Central Line'da."

"Teşekkürler. Tekrar." Cüzdanımı ararken bilet bariyerine doğru ilerledim. "Siktir. Kahretsin!" Göğsümü ve arka ceplerimi yokladım, o anda cildim terlemeye başladı. Mila'nın kollarına atıştırmalıkları tutuştururken cüzdan elimdeydi. Onu Mila'nın yanında bırakmış olmalıyım.

Kısa bir *tsk* sesi duyuyorum. Bir iç çekme. Sonra bir homurtu. Bir grup yolcuyu bekletiyorum. Onlara yalvarmamın bir faydası olmayacağını biliyorum. Londra'daki yolcular en iyi zamanlarında bile hoşgörüsüzdür.

"Başka bariyerler de var," diye mırıldanarak kenara çekildim. Bu grup geçtikten sonra bariyerin üzerinden atlamayı düşündüm, ama sonra kısa bir süre önce bariyerin üzerinden atlamaya çalışırken testisleri bariyere sıkışan bir adamın videosunu hatırladım. "Siktir et." Kartını okutan bir adamın arkasına geçtim ve onu planladığından daha hızlı bir şekilde bariyerden geçirdim.

Adam sinirli bir şekilde homurdanır.

"İyi bir amaç için," diye omzumun üzerinden sesleniyorum, yanından geçip kuzeye giden yürüyen merdivene doğru ilerlerken.

"Ne boktan bir özgürlük," diye bağırır adam. "Bu hırsızlık, bu!"

"Senden değil, Londra Ulaşım İdaresi'nden," diye mırıldanıyorum, merdivenleri iki basamak birden çıkarak.

Aptalca bir iş.

Bu sefer, bu yerin tavşan yuvasına benzediğini hatırladığım için sözler kafamda daha fazla yer kaplıyor. Her yerde olabilir.

Yürüyen merdivenden inip, ilk platforma doğru sağa dönüyorum. *Boş.* Bu da trenin az önce kalkmış olduğu anlamına geliyor. *Kahretsin!* Kararımı değiştirmiyorum, çünkü başka seçeneğim var mı? Onun burada bir yerde olduğunu biliyorum. Burada olmalı, platformda koşuyorum. Yine karo döşeli koridor labirentine geri dönüyorum, aptal saten kuşağı yüzüme çarpıyor. Başka bir yürüyen merdiven, yine iki basamaklı. Sola, sonra sağa kaçıyorum, koridorları tarayarak platformları kontrol ediyorum.

"Dikkat et, aptal!"

Özür dilerim diye mırıldanıyorum, aklım güney yönündeki platformlarda. Merdivenleri çıkıyorum, uyluklarım ağrıyor. Koridoru geçip tekrar aşağı iniyorum.

"Acelen ne?" diye bağıyor biri.

"Yeşil giysili bir kadın arıyorum," diye cevap veriyorum. "Hepimiz öyle değil miyiz!"

Bir kahkaha. Durmadığım bir kahkaha. "Yeşil ceketli mi? Birini gördüm."

Durup ayakkabımın tabanıyla dönerek biraz ilerimde duran iki kızı buluyorum. Muhtemelen yirmili yaşların başındalar. Puffer ceketler ve Ugg botlar, 1970'lerden kalma saç modelleri - şu anda çok moda olan ters çevrilmiş kakül modeli. "Ne gördün?" Kimi.

"Lo." Bir kız diğerinin koluna tutunur. "O bir sapık olabilir," diye fısıldar.

"Bu kıyafetle pek stalker olamazdım," diyorum, bu aptal ceketin yakasını çekiştirerek. Ellerimi terli saçlarımın arasından geçiriyorum.

"Prens Charming da pek sayılmaz," diyor küçümseyen bir bakışla.

"Daha ileride. 3. platforma gidiyor," diyor diğer kız.

Ve ben yine yola çıkıyorum, bir enerji patlaması daha, bir "*scuse* mes" ve özürler. Sol taraftaki platforma, oldukça kalabalık olan platforma.

... *yaklaşan tren* ...

Anonsla adımlarımı yavaşlatıyorum, kalabalığın arasında ilerlemeye çalışıyorum, insanların başlarının üzerinden bakmaya çalışıyorum. Onu burada, bu kadar insanın arasında, o küçük çay fincanını görebilecek miyim?

... *lütfen platform kenarından uzak durun.*

Tren, frenlerin gıcırtilı sesleriyle yanaşırken, sıcak hava akımı ceketimin eteklerini havalandırıyor.

... *Oxford Circus. Burada* ...

İnsanlar inip biniyor, kalabalık azalmaya başlıyor. Kalbim sıkışmaya başlıyor.

Ta ki biri sola doğru hareket edene kadar, ve yeşil bir ceketin arkasını görene kadar!

"Ryan!" diye bağıyorum, ayaklarım beni tekrar ileriye itiyor. "Ryan!"

Bu sefer daha yüksek sesle.

O trene biniyor. Alarm çalıyor.

Kapılar kapanmaya başlar. Sola dönüp en yakındaki kapıya doğru koşarım. O çok yakın, burada! Çok yakın, ta ki...

Kapılar ben ulaşmadan kapanıyor.

"Ryan!" Yumruklarımla kapıya vuruyorum, birçok kişi bana bakıyor ama kimse tanımıyor. O başka bir vagonda.

Tren hareket etmeye başlayınca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, sonra tren gözden kayboldu. Umutsuzluk içinde, nefes nefese, yakındaki bir bankın üzerine yığıldım. Dirseklerimi açılmış dizlerime bastırdım, kafamda türlü türlü küfürler ve mırıldanmalar dolaşıyordu. Ta ki göğsümde bir şey parlayana kadar. Bir farkındalık.

O burada. Londra'da. *Bir yerlerde.*

Onu bulmak meselesi. *Umut, parlak*

bir ateş gibidir. "Affedersiniz, bayım."

Başımı eğip Londra'nın en iyilerinden biri olan ulaşım polisi memurunu gördüm. "Bilet kaçakçılığının suç olduğunu biliyor musunuz?"

Gülümsüyorum. "Ama buna kesinlikle değer."

Bölüm 13

MATT

"İşte burada, Beyaz Atlı Prens!" Fin, Oliver'ın neredeyse boş olan kulübünün salonunu geçerken, pis bir sırtıyla kadehini kaldırıp kadeh tokuşturur.

Oliver'ın kulübü bir gece kulübü ya da spor kulübü değil. İçini göreceğimi hiç düşünmediğim türden bir yer. Ağır mobilyalar ve deri koltuklar, dayanıklı ama mutlaka rahat değil. Zayıf aydınlatma ve antika panelli duvarlar, kılıç izleriyle kaplı ahşap. *İddiaya göre*. Ve en sevmediğim yönü, uzun zaman önce ölmüş beyaz adamların çirkin portreleri, onaylamayan bakışlarla aşağıya bakıyor.

Ah, bugünlerde İrlandalı erkekleri ve kadınları içeri aldıklarını bilseler mezarlarında ters dönerlerdi.

Kulüp, eskiden beyefendi kulübü olarak bilinen, direkler, sahneler ve az giyinmiş kadınların olduğu türden yerlerle karıştırılmaması için adı değiştirilen özel bir üye kulübü.

"Bence bunu yanlış anladın." Sözde arkadaşlarıma ulaştığımda, küçük bir masanın etrafındaki çirkin deri sandalyelerden birini çekiyorum. "Saçları ve çekiciliği olan sensin, yakışıklı çocuk." Kafamı teatral bir şekilde sallıyorum, biraz safkan İberya atı gibi. Ya da kamera önündeki bir sosyal medya influencerı gibi.

"Ama ipeksi kuşağı ve parlak düğmeleri olan sensin." Fin göğsünün üzerinde lanet olası ruh parmakları yapar, parlak mavi gözlerinde acımasız bir zevk vardır. "En azından öyle duydum. Bir ara benim için giyer misin, bebeğim?"

Ne başka şeyler duyduğunu merak ederken tiksinti dolu bir ses çıkarırım, en azından karısını, neredeyse hiç tanımadığı bir çocukla terk ettiğimi duymuş olamaz. Neyse ki, perde açılmadan hemen önce tiyatroya döndüğümde ikisi çok iyi anlaşıyor gibi görünüyordu. Yerime oturmadan önce biraz geride durup, ışıkların sönmesini bekledim, böylece hafif dağınık, terli saçlarım ve kızarmış yüzüm görünmeyecekti. Mila muhtemelen kötü bir şey yaptığımı düşünürdü. Daha da kötüsü, cevaplar için ısrar ederdi.

Nitekim, gösterinin ilk yarısını Ryan'ı bulma planları ve Mila'ya vereceğim bahaneler arasında gidip gelerek geçirdim, çünkü Fin'e ve daha az ölçüde Oliver'a söylemek ölümden beter bir kader gibi görünüyordu. Ama Mila sormak için fazla kibardı ve ara sırasında sadece "Umarım arkadaşını bulmuşsundur" diye fısıldadı. Cevap beklemeden, gençlik grubundan bir çocukla konuşmaya başladı. *Mila iyi insanlardan biri.*

Evie'nin orada olmaması iyi oldu, tek söyleyebileceğim bu. O da iyi bir kadın, ama kesinlikle aynı şekilde davranmazdı.

Clodagh ise, annesine benim gezimden henüz bahsetmedi, çünkü gösteriye çok hayran kalmış ve eve kadar yol boyunca bunun hakkında konuşup durdu. Konuştuğumuz tek diğer konu, ona bir kurabiye kavanozu almaktı. Görünüşe göre, reçel kavanozu benim küfürlü günahlarımı saklamak için yeterince büyük olmayacak.

"Romantik romanları biliyordum," diye alay ediyor Fin. "Ama masallara da meraklı olduğumu bilmiyordum."

Tanrım, Bridgerton'a bir kez atıfta bulunuyorsun ve sonsuza kadar damgalanıyorsun. Letty'nin romanlarından bir veya ikisinin ciltlerini kırdım. Ne olmuş yani? Tek kişi olmadığımı biliyorum.

"Romantik kitapların daha çok senin tarzın olduğunu duydum," diye dikkatsiz bir hareketle karşılık veriyorum.

"Hayatımda zaten bolca romantizm var."

Hafifçe sinirlenerek alay ediyorum. "Mila'yı kazara yakaladığını bile hatırlamıyor gibisin. Şahsen, ilişkinizin başlangıcını düşününce, onun Stockholm sendromundan muzdarip olmadığına hala ikna olmuş değilim. İzole bir ada, sana sığınacak kimsesi yok. Romantizmden çok gerçek bir suç podcast'inin başlangıcı gibi geliyor."

"Cumartesi akşamımı sizinle geçirmek için ne hata yaptım?" Oliver, şarap kadehini alırken ses tonu sertleşir.

Dikkatim başka yöne kayıyor. "Ne kadar vaktin var?"

"Onları saymak için gereken süre, şarabını sirkeye çevirir," diye ekliyor Fin.

"Vicdanım kar gibi temiz." Oliver küçümseyici bir şekilde burnunu çeker.

"Vicdanın olduğunu bilmiyordum," diyorum.

"Elbette var. Bu, sert ve katı İngiliz modeline sonradan eklenen bir özellik. Evie adında bir vicdan." Fin'in dikkati yine bana kayıyor. "Ama sana dönelim. Londra'da bir kadının peşinde koştuğun söylentileri neyin nesi?"

"Bilmiyorum. Ne duyuyorsun?"

"İlgiyi çekecek kadarını." Gözlerini aşağıya çevirip, utangaç bir genç kız gibi kirpiklerini indirir.

"Bu Mila'da işe yarayabilir, ama bende işe yaramıyor."

"Hadi, vazgeç. Kim o?"

"Neden, Fin. Neredeyse ağzından köpükler çıkıyor." "Evet, evet. Külotum da ıslanıyor."

Cevabım Oliver'ın somurtkan bakışını ödünç almaktır.

Fin ısrar etmeye devam eder. "Arkadaşımın yeniden ayağa kalkmasına sevinmem yasak mı, *Bay Kadınlarla İlgilenmeyen?*"

"Ne zaman böyle bir şey söyledim?"

"Ekim ayında New York'tayken, ve o zamandan beri durum değişmedi. Açıkçası, kiliseye gitmeyi düşündüğünden endişeleniyordum."

"Adil ol, Phineas," diyor Oliver, kadehini sallayarak. "Eski kız arkadaşlarla geçirdiğimiz bir günün ardından, hepimiz rahip olmayı düşünebiliriz."

Bu sefer Oliver gibi kaşlarımı çattım. Bu ikisinin benim hakkımda konuştuğu çok açıktı.

"Öyleyse, sevgili karımın bu öğleden sonra tiyatrodan sonra bana söylediği şeyi duyduğumda ne kadar şaşırdığımı hayal et."

"Ben geçici seksle ilgilenmediğimi söyledim," diye karşılık veriyorum, parmağımı Fin'e doğru uzatarak.

"Lütfen bu konuyu kapatalım," diye ekledi Oliver, neredeyse yorgun bir sesle. "Bu akşam bir ara yemek yemek istiyorum."

"Burada mı yemek yiyeceğiz?" Fin'in tek (şikayetçi) cevabı budur. Adil olmak gerekirse, buradaki yemekler berbat, sanki tarihten kalma gibi. Hâlâ Bayan Beeton'ın yemek kitabını kullandıklarına eminim. *Sert sığır eti ve ıslak sebzeler, ama en azından viski iyi.*

"Ben yapmazdım," diye başka bir ses araya girer. "Ördek à l'orange. Ya da Dover dil balığı. Yine."

Oliver acı çekmiş bir ifadeyle, "Teşekkürler George, ama bu akşam burada yemek yemeyeceğiz," der.

"Tanrıya şükür," diye mırıldanır Fin.

"Ancak, Matías'a içki getirmek için tam zamanında geldin."

"Haklısınız efendim," garson mutlu bir şekilde cevaplar.

"Selam Cyril," diye selam veriyorum, bu gizemli mekanın tüm çalışanların George olarak anılması kuralını görmezden gelerek. *Her biri. Evet, siktir et.*

"Merhaba efendim. Uzun zamandır sizi görmemiştim."

"Yoğun günler." Bu akşamları kaçınıyordum, çünkü Mila ve Evie sık sık bizimle akşam yemeğine çıkıyorlardı. Arkadaşlarımın eşleri harika insanlar olsa da, dördüyle birlikte oturduğumda kendimi düğünde fazladan bir pislik gibi hissediyorum.

"Ne alırsınız?" Ellerini arkasına koyan Cyril, eski moda bir polis gibi parmak uçlarına basıp tekrar geriye eğiliyor.

"Bir pint siyah bira ve bir viski alayım, teşekkürler." "Bushmills 21 mi, efendim?"

"Harika olur."

Cyril geri çekilir ve ben koltuğumda rahatsız bir şekilde kıpırdanmaya başlarım. Bir erkeğin arkadaşları ve onların eşleriyle takılmaktan kaçınmak için uydurabileceği bahaneler sınırlıdır, ama şu anda burada olmam gerekiyor. Ryan'ı bulmak için onların yardımına ihtiyacım var. "Peki, öyleyse," diye başlıyorum. "Sizinle bir ilgisi yok, ama kadınlardan vazgeçmedim."

"Oh, biliyoruz," Fin sandalyesine yaslanarak zevkle diyor. "Baba Fin'e her şeyi anlat."

"Sanırım az önce midem bulandı."

"Oh, Tanrı aşkına." Oliver bir bacağına diğerinin üzerine atarak bir açıklama yapar gibi.

"Bir kadın vardı. Bir kadın *var*."

Fin'in kaşları, "*Hadi oradan Sherlock*" der gibi alnında yükselir. Ve her iki adam da hiçbir şey söylemese de, birbirlerine bakışır.

"Sizin aranızda ne oluyor lan?"

Oliver acı bir iç çekişle ceketinin iç cebine uzanır ve cüzdanını çıkarır. İki ellilik banknotu masanın üzerine koyar ve Fin'e doğru iter.

"Seninle iş yapmak güzeldi," der Fin, banknotlardan birini ışığa tutarak. Bu, sahte olup olmadığını kontrol etmekten çok gösteriş yapmaktır. "Ryan, değil mi?"

Ben bir ses çıkarırım, kısmen reddedici, kısmen de *siktir git anlamında*.

Fin yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Hadi, bize tüm haberleri anlat," der, parayı üst cebine koyarken, sanki bir gençlik dizisindeki drama kraliçesi gibi.

Cyril, benim Guinness biram ve single malt viskimle geri dönerken, ben önleyici bir hareketle parmağımı kaldırırım.

"Kim kazandı?" diye sorar garson, masaya servis yaparken. "Sen de değil," diye şikayet ederim.

Cyril özür dilercesine omuzlarını silkiyor. "Ben kazandım," diye cevaplıyor Fin.

"Bunu duyduğuma sevindim." Cyril, Oliver'a döner. "Alınmayın, Bay Deubel."

"Alınmadım," diye sakın bir şekilde cevaplar.

"Bu haberi duyduğuma çok sevindim," diye ekler Cyril. "Ve umarım şanslı bayana çok yakında bir iki içki ikram edebilirim."

"Göreceğiz," diye mırıldanıyorum, bira bardağımı kaldırarak. Cyril neredeyse hiç ses çıkarmadan geri çekiliyor. Ryan burayı nasıl bulurdu kim bilir, ama ben biraz önden gidiyorum. "Ee." Bira bardağımı masaya koyuyorum, sağa doğru otuz derece kadar çeviriyorum. "Onunla New York'ta tanıştım," diyorum, bardağın üzerindeki buğuyu inceleyerek. "Düğün gecesi."

"Belki de paramı geri vermelisin," diye mırıldanır Oliver. "Görünüşe göre haklıymışım."

"Henüz bitirmedi," der Fin, elini küçümseyici bir hareketle sallayarak. "Devam et."

"Düğünden sonra, sana telefonu kapattıktan sonra, onunla tesadüfen karşılaştım." Bu, gerçeği söylemekten daha iyiydi: O bana yaklaştı.

"Buna 'tatlı bir tanışma' denir," diyor Fin, Oliver'a. "Bir kadını kendi düğününden kaçırmaya gerek yok."

"Çok komik," der Oliver, etkilenmemiş bir şekilde.

"Demek ona rastladın," diyor Fin, bana dönerek. "Ve... sonra irtibatı kaybettin? Ta ki bugün onu tekrar görene kadar."

"Bu da tek gecelik bir ilişki olduğunu söylemenin başka bir yolu," diyor Oliver yargılamadan. Elini tavana doğru uzatıp parmağını kıvrıyor. Sanki *paramı geri ver gibi*.

"Ne zamandan beri siz ikiniz dedikoducu yaşlı kadınlar oldunuz? Ah, doğru ya," diye mırıldanıyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. "İkiniz evlendiğinizden beri. Terliklerinizle, pipolarınızla şöminenin başında oturup, burnunuzu başkalarının hayatlarına sokuyorsunuz."

"Oooh!" Fin seslenir. "Biri çamaşırlarını buruşturmuş. Üstelik yeşil çamaşırları."

Gülümsemeden edemiyorum. *O kıskançlık* demek istiyor, ama ben yeşil tül danteller ve altındaki hazineleri düşünüyorum. *Bütün o güzellikleri.* "Bak, geceyi birlikte geçirdik ve ben uyurken o gitti."

"Mükemmel bir son." Bir duraklama. "Ne?" Oliver ikimiz arasında bakışlarını gezdiriyor. "En azından benim deneyimime göre. *Önceki* deneyimime göre."

Fin bir anlığına kafası karışmış gibi görünüyor. "O şeyi nasıl kullanacağını bilmiyor musun?"

"Eh?" Ama gözleri masaya düşerken ne demek istediğini anlıyorum. Tiksinti dolu bir ses çıkarıyorum.

"Asılmak, işini yapmaman gerektiği anlamına gelmez."

"*Tanrım*," diye mırıldanırım. "Öyle bir şey değildi."

"Eğer kalmadıysa, belki de tekrarlamaya değmeyeceğini düşünmüştür."

"Haklı olabilir," diye Oliver araya girer. "Bekarken, genellikle ilk ayrılan bendim. Sabah seksinden sonra. Otelde yaşamak oldukça rahattı."

"İkiniz bir saniye enenizi kapatır mısınız?" diye sorarım, argo kullanarak. "Eğlenmediği için gitmedi. Beni lanet bir eskort sandığı için gitti!"

Yine ikisi de hiçbir şey söylemedi, belki de benim sert cevabım odada yankılanmış olduğu içindir. Oliver aniden başını salladı, ama önce öfkeyle homurdandı ve yakındaki bir masadan gazeteyi şiddetle karıştırdı.

"İyi akşamlar, Vikont Radler," diyor Oliver, gülümsemesini zorlukla bastırarak. "Beni kara listeye alacaksın," diyor, bana dönerek.

"Sana iyilik yapmış olur," diye mırıldanır Fin.

"İstenmeyen tipleri eğlendirdiğim için kendi kulübümden atılmak mı?" "Uyuduğunu sanıyordum," diyor Fin.

"Ben onun öldüğünü sanıyordum." İkisi de keskin bir bakışla bana bakar. "Ne? Adamın sakalları var, erkekler yüz yıldan fazladır sakal bırakmıyor." Ve her zaman aynı pozisyonda, *The Times* gazetesinin arkasına saklanıyor. "Belki doldurulmuş falan sanmıştım."

"Senin kız arkadaşının aksine," diye Fin anında karşılık verdi.

Ona, "*Siktir git*" diyen çok anlamlı bir bakış attım.

"Ne demek seni eskort sandı?" Oliver eğilerek, ihtiyatlı bir ses tonuyla ve küçümseyerek sordu. Parmaklarını, muhtemelen telaffuz edilemeyen ve saçma sapan pahalı bir şarap olan kadehin tabanında gezdirdi. Dürüst olmak gerekirse, viski zevkim de aynı şekilde.

"Aynen dediğim gibi." Ceketimin altındaki gömleğimin manşetlerini düzeltiyorum, birdenbire ceketim üzerime tam oturmamaya başladı. "Bana nakit dolu bir zarf bile bıraktı. Ücretim mi, bahşışım mı, yoksa..."

"Dur, dur, dur." Fin elini kaldırır. "Ona *ücret mi aldın?*"

"Hayır, tabii ki hayır!" diye karşılık verdim. Ödeme yaparken, resepsiyonist bana bir mesaj olduğunu söylediğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Belki de bana numarasını bırakmıştı? *Ne yazık ki öyle bir şansım yoktu.* Ama bakışlar vardı. Zarfı açtığımda ve içinden bir sürü para döküldüğünde tuhaf bakışlar.

"Öyle değil." Oliver soğukkanlılığını korur; bu arada Fin'in yüzünde yavaş yavaş bir sevinç belirir.

"Seni Amerikan jigolo." Piç her kelimeyi yavaşça, zevkle telaffuz ediyor.

"Bu eski bir film değil mi?" Oliver hafifçe kafası karışmış görünüyor.

"Evet, Richard Gere'in oynadığı. Ama o daha çok Richard'ın *aleti* gibi," diye ekledi Fin, masanın altında aletini tutuyormuş gibi yaparak.

"Neden böyle bir şey yaptığını anlamıyorum."

"Bunu kasten yapmadım," diye şikayet ederim.

"Cehenneme giden yol iyi niyetlerle döşenmiştir," diyor Fin, bardağına uzanırken. "Genellikle nakit dolu zarflarla değil. Görünüşe göre bir şeyi kaçırmışım."

"Kelimenin tam anlamıyla," diye ekliyor Oliver kuru bir şekilde.

"Çok komik. Lanet komedyenler." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Devam edin, sizi durdurmayayım. Kahkahalarınızı atın." İşte bu yüzden onlara söylemek istemedim. İkisi de erdem timsali değiller, ama nefesimi boşa harcamak istemiyorum.

"Üzgünüm," diyor Fin. "Oldukça ilginç bir hikaye. Direnmek zor."

"Dürüst olmak gerekirse, doğru şeyi yaptığımı düşünüyordum. En azından başlangıçta. Onu cesaretlendirmek istemedim, güzel ve çılgın olmak birbiriyle uyumlu olabilir. Ve tanıştığımız andan itibaren bu çılgın hikayeyi anlatıyordu. Ciddi olup olmadığından emin değildim. Ya da aklının başında olduğundan."

"Çılgınların da çekici yanları vardır." Fin bilgece başını sallar. O bilir.

İkisini ve kaşlarını çatmış hallerini gözden geçirip, olabildiğince kısa ve öz bir şekilde olanları anlatırım. Nasıl tanıştığımızı, Ryan'ın durumuna duyduğum sempatiyi ve başka bir düğüne gitme konusundaki isteksizliğimi anlatırım. Onun beni nasıl yanlış anladığını ve benim de onun varsayımına uyduğumu açıklarım. Başka bir düğüne gitmeyeceğime o kadar emindim ki. Onlara Ryan'ın eski sevgilisi ve çalıştığı iğrenç şirket kültüründen bahsediyorum. Onun aptal iş arkadaşlarını ve kadın düşmanı saçmalıklarının o iğrenç bahisle nasıl doruğa ulaştığını anlatıyorum. Ve tüm bunların beni nasıl etkilediğini anlatıyorum. Sevgi dolu bir erkek arkadaş rolünü nasıl oynadığımı ve o erkek arkadaş olarak başı çeken kişiyle nasıl başa çıktığımı anlatıyorum. Sonra karşılıklı çekiciliğimizin bizi bir otel odasına götürdüğünü itiraf ediyorum.

Oradan itibaren hikaye kapalı kapılar ardında devam ediyor.

"Batık maliyet yanılgısı," diyor Oliver birdenbire.

"Ne olmuş ona?" diye soruyor Fin.

"Matt'in yalanı. Kendini korumaya çalıştığını görebiliyorum, ama hatası o yalana o kadar çok yatırım yapmasıydı ki, vazgeçemedi. Gerçeğin daha uygun bir strateji olacağı açıkça belli olsa bile."

"Doğru değil," diye araya girer Fin. "Gerçek, gecenin öfkeli sözlerle bitmesi anlamına gelirdi. Harika seks değil." Bana bakar. "Ya da daha fazlası için potansiyel."

"Ama vicdanı rahat olurdu."

"Vicdanım gayet iyi," diye terslerim. "Ve ben burada oturuyorum, o yüzden sanki burada değilmişim gibi hakkımda konuşmayı kes."

"Onun vicdanı da gayet iyi," der Fin, saatine bakarak. "Eşimle birkaç kokteyl içmiş olmasını bekliyorum." *Vicdanının adı Evie.*

"Seks, ona söylemememin nedeni değildi." Ama o anda, kendime söylediğimden daha az onunla ilgili olduğunu sessizce kabul ediyorum.

"Seks kesinlikle nedenlerden biriydi." Fin'in cevabında alaycı bir ton yoktu. "Bence daha çok kendi kazdığın kuyuya düştün. Gerçeği itiraf etseydin, Ryan'la geceyi geçiremezdin. Ve şu anda "eğer"lerle dolu olmazdın."

"Dreyland Capital," diye araya girdi Oliver, cevabımı keserek. "Evet. Şirketi tanıyor musun?"

"Şirketi biliyorum. En azından adını duydum." "İyi mi, kötü mü?" Fin, Oliver'a bakıyor.

"Hatırladığım kadarıyla... pek de övgü dolu olmayan bazı raporlar vardı. Onlara karşı bir garezim olduğu için değil tabii."

"Evet, ben onların lanet boğazlarına karşı kullanıyorum."

"Onları savunmuyorum. Sadece üçümüzün de iş dünyasındaki diğer acımasızlar kadar acımasız olabileceğimizi belirtiyorum."

"Ama sen karının tüylü köpeğine yapmayacağın kadar bir kadına cinsel tacizde bulunmazsın."

"Tüylü şeytan köpek," diye düzeltir Oliver, sanki köpek kılıyla kaplıymış gibi elini uyluğunun üzerinde gezdirir. Öyle değildir.

"Bo, Oliver'a cinsel tacizde bulunma olasılığı daha yüksek," diye ekler Fin neşeyle. "Aslında, buldu da."

"Hatırlatma." Oliver'ın sesi buz gibi olur.

"Bu sektörün... eski kafalı olduğunu biliyorum," diye devam eder Fin, "ama hala böyle şeyler olduğuna inanmak zor. En azından onu nerede bulacağını biliyordun, değil mi?"

Çenemi ovuşturuyorum. "Artık orada çalışmıyor." Bu durum onun için elbette iyi, ama ben onu aramaya gittiğimde benim için oldukça kötüydü. "Onu bulamadım."

İkisi birbirlerine bakışır.

"Üzgünüm, anlamıyorum," diyor Oliver. "Onu bulmaya çalıştın çünkü ona... iş teklif etmek ya da para zarfını geri vermek mi istediniz?"

"Onu tekrar görmek istediğim için." Çaresizce. "Ona gerçeği söylemek için. Ona açıklamak için..." Onu düşünmeden duramıyorum. "Bak, o gece hayatımın en tuhaf gecesiydi. Ama aynı zamanda en güzel gecesiydi. Ondan uzaklaşamadım. Ona yardım etmem gerekiyordu. Ve en güvenli yolun, onun varsayımına uymak olduğunu düşündüm."

Fin bardağına uzanır. "Onun bu varsayımına nasıl ulaştığını merak ediyorum."

"Önemli değil," diyorum. "Kendimi ulaşılmaz, istenmeyen biri gibi hissediyordum. Ve o öğleden sonra yaşadıklarımın sonra, sıradan bir seksle ilgilenmem imkansızdı."

"Hiçbir bekar erkek böyle dememiştir." Fin bana bir bakış attı, ben de görmezden gelmeyi tercih ettim. "Ama o gece geçici bir şey değildi ve o zamandan beri hiçbir şey doğru gelmedi."

"Bu yüzden mi benim yerime geçtin?" Fin öne doğru eğilir, parmaklarını masanın üzerinde birleştirir. "Kendini meşgul etmek için mi?" Oliver'a bakar

. "Müşteri ilişkileri konusunda ben artık neredeyse işe yaramaz durumdayım."

"Hiç de değil," diye rahatsız bir şekilde cevap veriyorum. "Sadece birkaç akşam yemeği yedik."

Görünüşte Fin'in yeni karısıyla daha fazla zaman geçirebilmesi için devreye girdim. İşinin büyük bir kısmı zengin iş ortaklarımızı eğlendirmek ve onlarla sohbet etmekle geçiyor, bu da kişisel zamanının çoğunu alıyor, ki Mila'dan önce bu bir sorun değildi. Ama adam yeni evli ve aşık. Ben de ona yardım edeceğimi söyledim.

Ama benim başka bir amacım vardı. Çinli finansçılara Londra'nın en iyi İrlanda viskisini tanıtırken ve Katarlı yatırımcıların eşleri için Milano'da özel bir moda defilesi düzenlerken, aynı zamanda ağ kuruyordum. Geçtiğimiz aylarda, daha önce sadece inşaat ve servet biriktirmekle ilgilenirken, şimdi ilişkiler kurmak için zaman ve çaba harcadım. Ve şimdi, birçok uluslararası pastada parmağı olan finans dünyasının büyük isimleriyle ilk isimlerle hitap ediyor durumdayım. *Amerika da dahil*. Bu zengin herifler beni seviyorlar — benim sıradan tavrımı ve samimi (ya da küfürlü) esprilerimi seviyorlar — bu yüzden, tabii ki, belirli bir hedge fonunun kötü yönetimi hakkında onlara birkaç ipucu vermeye karar verirsem, eminim ki hepsi kulak kesileceklerdir.

Ne demişler, intikam soğuk yenen bir yemektir. Bu, bir adamın hatalarını daha... ilkel bir tepkiyle görmesini sağlamanın tatmin edici bir yanı olmadığı anlamına gelmez.

"Bu rolü suya düşen ördek gibi benimsedin," diyor Fin, beni inceleyerek.

"Sosyal olabilen tek kişi sen değilsin."

"Ama mesele o değildi." Etkilendiği belli, ama şüphelerini itiraf etmeyeceğim.

"Sen tam bir orospu çocuğusun." "Fırsatlar ortaya çıktığında onları değerlendirmelisin," diyorum, poker suratımı bozmadan.

"Fırsatlar ortaya çıktığında onları değerlendirmelisin," diyorum, poker suratımı koruyarak.

"Yani planın ne? Kızına bulaştığı için Dreyland Capital'i mahvetmek mi?"

"O benim kız arkadaşım değil." En azından, henüz değil. *Ve onu bulamazsam, asla da olmayacak.*

"Onları cezalandırmak mı istiyorsun?" Oliver şaşkın bir şekilde sorar. "Ne için? Onlar aynı şekilde çalışan yüzlerce şirketten sadece biri."

"Şovenist bir şekilde mi demek istiyorsun? Arkaik bir şekilde mi? Siktir et. Onları bu ızdıraptan kurtarmak lazım."

"Finans dünyasının büyük bir kısmıyla birlikte mi?" diye sorar Oliver.

Ayak bileğimi dizime kaldırıp pantolonumun kıvrımını düzeltirim. "Mantıklı olduğunu söylemedim. Ben de tam olarak anladığımı sanmıyorum. Ama sanki o tür bir muameleyi bekliyor gibiydi. Onu ezik gösteren bir şekilde değil, çünkü o öyle biri değil. O tam bir savaşçı. Dayanıklı. Sert. En azından dıştan öyle görünüyor." Arkadaşlarımın beni incelediğini fark edince başımı kaldırıyorum. "Sanki kendi kendine yetebilme özelliği uzun zamandır içselleştirilmiş gibiydi."

"Bu sektörde buna inanabilirim," diye mırıldanıyor Fin.

"Ondan daha fazlasıydı. Daha kötüsüydü. Evet, duyguları olan her erkek gibi, ona yardım etmek istiyorum."

"Yardım etmek mi?" diye tekrarlar Fin.

"Onu korumak. Daha iyisini yapmak. Onu acı çektirdiği, o zehirli ortamda olanları görmezden geldiği için eski sevgilisini cezalandırmak. Yani, yumruğumu suratına indirmekten daha az heyecan verici, ama o aile işine girmiş. O işi zor duruma sokmaktan daha iyi bir intikam olabilir mi? Belki de iflas ettirmek. Suçu ona yüklerim."

"Bu konuyu çok düşünmüşsün gibi görünüyor," diyor Oliver.

"Daha da önemlisi, bu *senin* yapacağın bir şey gibi görünüyor, onun değil," diye ekler Fin.

Oliver Fin'e döner. "Ama cesaretsiz kalpler asla güzel kadınları kazanamaz." "Bu ne anlama geliyorsa," diye mırıldanırım.

"İkimiz de anlıyoruz demek," diye cevaplar Fin. "Bak, sen iyi bir adamsın. İlkelere bağlı ve adilsin, ama Ryan'ın bu konuda ne hissedeceğini düşündün mü? Senin müdahalen hoşuna gitmeyebilir. Senin eylemlerini, onun bireysel gücünü elinden alan, onu zayıflatan bir şey olarak görebilir. Özellikle de onu tarif ettiğin şekilde."

"Ama o burada değil, değil mi?" diyorum, viski kadehimi oynayarak.

"Bu da bir neden daha..."

"Onları mahvetmek istiyorum," diye homurdanırım, bardağı sıkıca kavrarım.

Masa sessizliğe büründü. Ta ki Fin sessizliği bozana kadar. "Çünkü onu seviyorsun."

Başımı hemen kaldırıyorum. "Kendine gel," diyorum alaycı bir şekilde, içkimi kaldırıp göğsümdeki sızı hissini görmezden gelerek. "On iki saatten az vakit geçirdiğin birini sevemezsin." Viskiye bir dikişte içiyorum.

"Evet, sevebilirsin." Fin'in sesi ve gülümsemesi şefkat dolu. "Nasıl bildiğimi sor. Ona sor."

Ama sormam.

"Bugün ona yetiştiğinde ne olduğunu bize anlatmadın," diyor Oliver. "Planlarından bahsetmediğini anlıyorum."

"İşte o yüzden. Onu yakalayamadım. Onu Oxford Circus İstasyonu'na kadar takip ettim, orada 1:54 trenine bindi. Victoria Hattı." Avucumu çeneme bastırıp gerginlikle esnetiyorum; içimdeki her şey çok gergin. "O kadar yakındım ki, ama

..." Nefesimi veriyorum. "Şu anda nerede olduğu kimsenin bilmediği bir şey."

"Onun olduğundan emin misin?" diye soruyor Oliver, telefonuna uzanırken.

"Kesinlikle." Ne duyduğumu ve ne gördüğümü biliyorum. "Sadece bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum."

"Ulaşım polisi." Oliver'ın sesi çok ciddi. "CCTV görüntüleri."

"Evet," diye alay ediyorum. "Öylece vereceklerini sanmıyorum." Bugün olanlardan sonra, bu benim onlarla ilk karşılaşmam olmayacak.

"Hayır, ama yarın görebileceksin," diye ekler ve telefonunu bırakır. "Bir arama bekleyin. Şahsen, kuralları çiğnemek veya hile yapmak konusunda hiç sorun yaşamadım."

"Peki bu nasıl bir haber?" Fin ciddi bir ifadeyle sorar.

"Bu bir haber değil, bir strateji." Oliver, ne söylemek istediğini formüle eder gibi bana bakar. "Onu bulmak dışında, Ryan'dan tam olarak ne istiyorsun?"

"Bir şans. Tek isteyebileceğim bir şans."

"O zaman bu olasılığı araştırmaya ne dersin?" Oliver öneriyor. "Ne olasılığını?" Fin'in başı hızla dönüyor.

"Dreyland Capital'i yok etme olasılığını. Onları sırf yok etmek için değil, zarar gördükleri için."

"Bilmiyorum," diyor Fin şüpheyle.

"Sadece bir araştırma, Phineas. Matt bunu yapmak isterse, onların iş akışını nasıl durdurabileceğimize bir bakalım."

"Yatırımcılarını uzaklaştırmak mı?" Fin kaşlarını çatar.

"Piyasa üzerinde etkin varsa, bunu istediğini elde etmek için kullanmazsan ne işe yarar?"

"Bunun *ona* nasıl bir faydası olacağını anlamıyorum," diyor Fin, bana bakarak.

Omuz silkiyorum, emin değilim. Bildiğim tek gerçek, beynimin çok ilkel bir köşesinde gizli gibi görünüyor: iyi ya da kötü, onu korumak istiyorum.

Bölüm 14

RYAN

"Kimin için bu kadar süsleniyorsun?" Martine, kıvrımlı kalçaları ve küstah tavırlarıyla yanımdan geçerken sorar.

"Kızım, kimin için değil, ne için," diye cevap veriyorum, dikkatim boş toplantı odasında kalıyor. Ofis de oldukça boş. Şu ana kadar sadece Martine ve ben varız, diğerleri hala Noel sonrası depresyonundan muzdarip gibi görünüyor.

Kural olarak, ofise erken gelmeyi severim. Genellikle günün ilk kahvesini içerken yabancı piyasaları kontrol ederim. Belki ofis dolmadan ve gün kaçınılmaz olarak toplu olarak geçmeden önce evrak işlerine başlarım.

"Sence şirketler neden bu tür toplantı odalarında ısrar ediyor?" Kollarımı kavuşturup, masa ve bir düzine kadar ekru renkli Eames sandalyeden oluşan cam kutuyu işaret ediyorum. "Bu odada insanları rahatlatacak, hatta açıklık ve güveni teşvik edecek hiçbir şey yok."

Martine gülüyor. "Açıklık ve güven mi? Bu işi daha önce yaptığından emin misin?"

Gülümsemem camda yansıyor.

"Hepsi gösteriş için, tüm bu uzay çağı iç mekan tasarımı," diyor elini küçümseyici bir hareketle sallayarak. "Çünkü cam duvarlar bizi gözetleyebilmeleri için var. Çalışma saatlerinde mastürbasyon yapmak yasak."

Omzumun üzerinden ona bakarak gülerek öksürüyorum. "Bence bu mastürbasyondan çok verimlilikle ilgili bir şey."

"Senin teorin var, benim de benim," diye karşılık veriyor, şakacı bir öfkeyle. "Ve ben senden daha uzun süredir buradayım."

"Evet, doğru," diye onaylıyorum ve ona dönerek yüzümü ona çeviriyorum.

"Vay canına, şuna bakın, Bayan Şey." Gözleri kıyafetime takılırken parmaklarını şıklatır. "Çok şık, suikastçıların sevdiği yüksek at kuyruğu ve büyük beden blazer görünümü. Ayrıca, çok Y2K. Tabii ki, ilk kez çıktığı zamanı hatırlıyorum."

"On iki yaşındayken mi?"

"Teşekkürler, bebek yüzlü." Kirpiklerini kırıştırarak parmaklarının arkasını çenesinin altına bastırır. "Hepsi tweakmentler sayesinde." Birkaç adım geriye giderken bana bir öpücük gönderir. Sonra dönüp sıkı kışını sallayarak uzaklaşır.

"O elbise Dries Van Noten mi?" Onun stilini kıskanarak, YSL'den olduğuna emin olduğum leopar desenli kedi topuklu ayakkabılarından, vücudunu saran ince örgülü bordo renkli yüne kadar, arkasından sesleniyorum.

"Mango'nun taklidi," diye cevaplar, dönmeden.

Ama gömleğimin önünü çekerken ona inanmıyorum. *Kıyafetim yetersiz mi? Çok mu genç? Çok mu modaya uygun?* Veronica Beard marka pantolon takımımı sorgulayarak, büyük beden blazerimi çıkarıp ofisi geçerek onu ceket dolabına asıyorum. Ya da burada dedikleri gibi, vestiyere. Bu da bana çekici gelen İngilizlerin tuhaflıklarından biri.

Geri dönerken topuklarımın sesi yerde yankılanıyor. Yüzümde yavaşça bir gülümseme yayılıyor, bunun tek nedeni zayıf kış güneşinin ışınlarında neşeyle dans eden toz zerrecikleri. Bugün güneşin parlaması iyiye işaret gibi geliyor. Belki de Londra'ya geldiğimden beri hava sürekli gri olduğu içindir. Şikayet ettiğimden değil. Hava nasıl olursa olsun, burada olduğum için çok mutluyum.

Sonbaharda DLC Capital Management'a iş başvurusunda bulunduğumda, Londra'daki bir yan kuruluşlarında çalışacağım hiç aklıma gelmemişti. Kahrolası Londra! Gizli hayallerimde, uzun zamandır burada yaşadığımı, şık kulüplerde kokteyl içtiğimi ve eski pub'larda şömine başında bira içtiğimi hayal ediyordum. Knightsbridge ve Mayfair'de, yorgun düşene kadar alışveriş yapıyordum. Soho House'da brunch yapıp Camden Market'te retro hazineler keşfediyordum. Elimde kahvemle Hyde Park'ta kış yürüyüşleri yapıyordum. Burada olmak, bir rüyanın gerçekleşmesi gibi.

Big Ben'in çan seslerinden siyah taksilerin ve kırmızı çift katlı otobüslerin gürültüsüne kadar, bu şehir ikonik ve çok havalı. Tuhaf sokak isimleri ve parke taşlı sokaklar, tarih ve kültür, eski binalar, müzeler ve galeriler. Yüksek cam binaların bulunduğu Square Mile, ama aynı zamanda el değmemiş parklar ve sakın ormanlar. Dünya standartlarında restoranlar ve oteller, ama aynı zamanda eski publar. Filozofların ve kaşiflerin, sanatçıların ve şairlerin, ve evet, metroda şarkı söyleyen çılgın sarhoşları görmezden gelen huysuz yolcuların evi. Ve geçen aydan itibaren, benim de evim.

Muhtemelen burada yaşamak için on tane Brandon ve onların saçmalıklarını katlanırdım, ama işin en güzel yanı, buna gerek olmaması. Theta bir hedge fonu, hala

büyük ölçüde erkeklerin hakim olduğu bir kurum, ama (şimdiye kadar) Dreyland Capital kadar zararlı değil.

"Bugünkü toplantının konusu ne, biliyor musun?" diye soruyor Martine, yanıma gelerek.

"Hayatımı kurtardın," derim, o bana kahveyi uzatırken. Kokulu buharı içime çekerim. Günün ilk kahvesinde özel bir şey var. Londra'da kahvenin o kadar da keyifli olmadığını itiraf etmeliyim. *Belki de buradaki su yüzündendir.* "Hiçbir fikrim yok. Sadece katılmam için davet edildim." Yeni işim bir terfi. Ben bir PM'im, yani portföy yöneticisiyim, ancak organizasyon içinde işlerin nasıl yürüdüğünü hala öğrenme aşamasındayım.

"Acaba üçü de birlikte gelecek mi?" Martine pahalı, bal sarısı renkli saçlarından bir tutamı kulağının arkasına atıyor.

"Üçü kim?" Kahve fincanını dudaklarıma götürüp, kaynar sıcak sıvıyı hafifçe üfledim. Ne yaptığımı fark etmeden önce. *Alt sınıf Ryan yine kaçtı.*

"Maven Inc. Bu sabahki toplantı onlarla, en azından eski dedikodulara göre öyle."

"Onları duymuş olmam gerekirdi?"

"Sadece şehirdeki en prestijli özel sermaye şirketiyle ilgileniyorsan. Ya da onların çok seksi yöneticileriyle ilgileniyorsan."

Yüzümü buruşturuyorum. Özel sermaye? Benim uzmanlık alanım değil. Özel sermaye şirketleri uzun vadeli yatırım uzmanlarıdır, oysa hedge fonları hızlı para kazanmaya odaklanır. Ayrıca, erkekler? Gerek yok, çünkü hâlâ Ekim ayının Bay Katil Çene Hatlı'nın fantezileriyle yaşıyorum. Bay Yetenekli Dil. Bay Bana Bir Gecede İki Bin Dolar'a Mal Olan. *Her kuruşuna değdi.*

"İyi misin?"

"Hmm?" Dalgınlaştığımı fark ettim, benim cüretkarlığım ve onun büyük...

"Maven'ın üç ana ortağı var. Her biri Kroisos kadar zengin ve *çok seksi*," diyor, son kelimeyi özellikle vurgulayarak.

"Uyarı için teşekkürler." Martine benden biraz daha yaşlı, iki kez boşanmış ve onun alaycılığı benimkine benziyor. Ayrıca, en azından ara sıra yaptığımız öğle yemeklerine göre, erkekler konusunda korkutucu derecede benzer zevklerimiz var gibi görünüyor. O genç erkekleri seviyor, ben sevmiyorum. Bu konuda ortada buluşuyoruz. Her ne kadar bu akademik bir takdir olsa da, çünkü ikimizin de hayatında erkeklere ayıracak zamanı yok. Ve benim hiç ilgim yok, özellikle de ...

"Bana bir şey söyle."

Kulağımda yankılanan sesine iç çekerek karşılık veriyorum. Libidomun hala bozuk olduğu için değil, çünkü Matt o ateşi yeniden alevlendirdi. Ama içimde, onun beni diğer erkekler için mahvetmiş olabileceğine dair gizli bir şüphe var. *Bu çok klişe bir laf, ama klişeler boşuna klişe değildir.*

Kahvemi bir yudum alıyorum ve dilimi yakarken yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum. Tadı yüzünden geri çekilmememin bir yolu, tat alma duyularımı yakmak olabilir sanırım.

"Tabii ki hepsi evli." Martine bana bakıyor. "İyi olanlar hep öyledir."

"Ya da saatlik ücretle."

"Ne?" Bu kelime, neşeyle dolu bir şekilde ağzından fırlar.

"Önemli bir şey değil," diyorum kaçamak bir şekilde, umutla, fincanımı pencere pervazına koyarken.

Belki hava serinlediğinde ficus bitkisini onunla sularım.

"Umarım iyi bir şeydir. Ama bunun bedelini ödemek için *gerçekten* iyi bir şey olması gerekir."

"Ben hiç..." Ama bu tam olarak doğru değil. Hayatımın Gecesi olarak hatırladığım gecenin ertesi sabahı, kendimi zorlayarak Manhattan'daki bir otele en yakın iki ATM'ye gittiğimden beri değil. *Büyük harflerle yazılması gerekiyor.*

Hesabımdan çekebildiğim parayı otelin zarfına doldururken, resepsiyon görevlisinin ne düşündüğünün önemi olmadığını kendime söyledim. Böyle olması gerekiyordu. Matt ile geçirdiğim gece ne kadar özel olursa olsun, bunun üzerine bir çizgi çekmem gerekiyordu. Ve kendime, onun uyurken cüzdanını kontrol edip kartviziti olup olmadığını bakmayı düşünmemin sadece geçici bir çılgınlık olduğunu söyledim.

Nine Inch Males'ten Nate. Bu anı hatırlayarak hafif bir iç çekişi bastırdım.

Kısa bir süre not eklemeyi düşündüm, ama ne yazardım ki?

Hayatımın gecesi için

teşekkürler. Tebrikler, bayım.

Beni iyi becerdin.

Sana santim ve dakika başına ödeme yapılmalı.

Ya da belki sadece şunu yazmalıydım... teşekkür ederim. Sadece... teşekkür ederim.

O gecenin ne olduğunu, benim için ne anlama geldiğini hala kelimelerle ifade edemiyorum. Bunun yerine, zarfın üzerine onun adını karaladım ve fikrimi değiştirmeden önce resepsiyon görevlisine verdim. *Ve kendim teslim ettim.*

Para beni sadece memnun bir müşteri yapmıştı, ona özlem duyan ya da onu arzulayan biri değil. Ama o gece, o deneyim, gerçekten

özel bir şeydi. O geceyi tekrar yaşamak, sadece takıntıya ve sonunda iflasa yol açabilirdi.

"Ben yargılamam," diyor Martine kibirli bir tavırla. "Yani, dinlerim. Anlatacak bir hikaye varsa. Ama burada yargılama yok, dostum."

"Anlatacak bir hikaye yok," diye ısrar ediyorum.

"Yazık. Neden biz kadınlar profesyonellerin hizmetlerinden daha sık yararlanmıyoruz, bilmiyorum. Yani, popomu formda tutmak için kişisel antrenör tutuyorum, yüzüm için dermatolog tutuyorum. Neden vajinam için bir uzman tutmayayım?"

"Sanırım o da jinekolog olur."

"O da var. Ama bununla ilgilenmenin birden fazla yolu var, değil mi?"

Kıkırdayarak gülüyorum.

"Ama bu beni düşündürüyor," diyor, pencereye ve şehrin gri-mavi manzarasına dönerek. *Kışın gün ışığı saatleri kısadır.* "Bu yerde birkaç yıl daha kalırsam, bir tane tutabileceğim."

"Neyin?" Sorum başka bir kıkırdama ile kekeliyor.

"Bir profesyonel." Kaşlarını oynatır. *Estetisyeninin harika biri olduğu belli.* "Bana oldukça mükemmel geliyor. Hiçbir komplikasyon yok, sadece orgazmlar var."

Ta ki onu düşünmeden duramayana kadar. Bu da sana daha fazla komplikasyon bırakır. Ama aynı zamanda daha fazla orgazm. Kendi kendine uyguladığın.

Konuyu değiştirme zamanı.

"Bu cam ve metal kuleleri inşa eden erkekler, hepsinin penise benzediğinin farkında mı sence?"

"Ryan, erkekler farkında olmadan neredeyse her zaman penislerini düşünürler."

"Yani evet mi?"

"İki kafaları var, ama aynı anda sadece birini kullanabiliyorlar. Bazen köyün delisine bağlı olmak gibi bir şey olmalı."

"Bu birçok soruyu cevaplayabilir, sanırım."

"Londra'da Nelson Anıtı'ndan Shard'a kadar, nereye baksanız, göz alabildiğince penisler var."

"Shard çok talihsiz bir penis olurdu," diyorum. "Dengesiz kalınlığı ve sivri ucu ile bıçak gibi."

"Daha fazla kadın mimar liderine ihtiyacımız var, çünkü durum daha da kötüye gidecek. Demek istediğim" — sanki bir sır verecekmiş gibi yaklaşıyor — "Şu anda Undershafit adında bir bina planlanıyor. *Undershafit*. İnanabiliyor musun? Adı konusunda bir danışma yapılmadı mı?"

"Bu biraz... özel."

"Danışma yapılmışsa, emin ol ki kadınlar dahil edilmemiştir. Ya da yeterince dahil edilmemiştir. Tabii ki, şafit altında ne olduğunu biliyorsun, değil mi? Toplar," diye ekliyor kararlı bir şekilde başını sallayarak.

"Aman Tanrım." Bu ne konuşma ama!

"Bunu benden duymadın, ama Maven Inc. başka bir projeye de el atmış, duyduğuma göre içlerinde bu projeye Dildo adını vermişler."

"Şirket içinde mi? *Gerçekten mi*, Martine?" "Sana yalan söyler miyim?"

"Bunu uydurmuş olmalısın."

"Ne yazık ki o kadar yaratıcı değilim. Yoksa finans sektöründe çalışıyor olmazdım." Bir duraklama. "Hafta sonu ilginç bir şey yaptın mı?"

"Evet, sana söylemeyi unuttum. Yeni dairemin kira sözleşmesini imzaladım, artık hizmetli konaklama yok!" Bonus oldu, ama kendi alanına sahip olmak gibisi yok.

"Bu harika!" "Anahtarları bu hafta alacağım."

"Tebrikler. Kulağa sanki sen bir olacak olmak gerçek gerçek bir Londralı olacaksın."

"Büyük bir övgü," diyorum gülerek, kahvemi tekrar dudaklarıma götürüyorum.

"Övgü benim aşk dilimdir." Omzumu nazikçe omzuyla itti. "Şey, o ve oral seks."

"Ne diyorsun sen!" diye kekeleyorum, kahveyi pencerenin her yerine sıçratarak.

Saat dokuz ve ofis canlanmış, ancak atmosfer her zamankinden biraz farklı, gürültü artmış. Hedge fonunun katı normalde çalışmak için sessiz bir yer değildir. Sessiz köşeler vardır, ancak çoğunlukla ofisler hırslı ve proaktif insanlarla doludur. Sıkı çalışma genellikle sadece ikramiye zamanında, parayla ve nadiren övgüyle takdir edildiğinden

insanlar günlük işlerinde elde ettikleri başarıları yüksek sesle dile getirme eğilimindedir. Ama bu sabah kendilerini övmüyorlar. Garip bir şekilde, gürültü biraz azalmış gibi. Hayranlık mı belki?

Bu benim için ilginç, ama bir catering şirketinin hazırladığı kahvaltı büfesi kadar ilginç değil.

"Orada ne var?" diye soruyor genç tüccarlardan biri olan Arthur, omzumun yanında durarak.

"Bu mu? Portekizli bir kız, sanırım." "Son kız arkadaşıma benziyor."

"Acaba sana ne derdi?" Sesimin sertliğini tam olarak gizleyemiyorum.

Arthur, sorumu düşünüyormuş gibi bir an durdu. "Muhtemelen 'işkolik pislik' derdi," diye samimi bir şekilde cevapladı ve Danimarka hamur işine uzandı. "Gör, bunlar çok güzel."

"Bunların tek lokmada yenebilecek türden hamur işleri olduğunu sanmıyorum," diyorum gülerek ve tabağıma biraz meyve ekliyorum. Kavun, papaya ve ananas. Üzümleri almıyorum çünkü tabağımdan yuvarlanıp düşeceklerini biliyorum. "Neden sadece biz yiyoruz?"

"Noel sonrası diyet hücumu ve en az on gün sürecek Yeni Yıl kararları."

"Komiksin."

"Bana akşam yemeği ısmarlamana yetecek kadar komik mi?"

Bence yerel halk Arthur'u şansçı olarak tanımlar.

Ağızıma küçük bir dilim ananas atarken ona yan bakıyorum, esas olarak kendimi "*Hmm... ne dersin, ah, hayatta olmaz*" diye cevap vermekten alıkoymak için. "İğrenç." Aniden ağızım aşağı doğru kıvrılıyor, ekşilikle doluyor.

"Bu ihtimal o kadar da çekici değil, değil mi?" Tamamen çirkin sayılmayacak mavi gözlerinde eğlence parıldıyor. *Ne yazık ki, bu aralar yeşil gözler daha çok hoşuma gidiyor.*

"Ananas yüzünden. Çok ekşi," diyorum, yarı çiğnenmiş püreyi ağızımda tutarak. Peçeteye tükürmeyi düşünürken -çünkü ben öyle klas biriyim- yerine yutuyorum. *İğrenç.* Gerçekten çok tatsız olduğu için titriyorum.

"Akşam yemeği?" diye sorar, mavi gözleri hala parıldıyor. "Benim ısmarlayım mı?" diye cevap veriyorum sonunda.

"İsrar ediyorsan."

"Hayır!" diyorum. *Ya da gülüyorum.* "Demek istediğim, bana akşam yemeği *ısmarlamamı* istemekle gerçekten kazanacağını mı düşünüyorsun?"

"Fırsat eşitliği falan. Ayrıca, sen benden daha fazla kazanıyorsun. daha fazla kazanıyorsun."

Arthur bir fırsatçı olsa da, bunun beni üzdüğünü söyleyemem. Ve biraz da sevimli. Bunun bir anlamı yok tabii.

"Peki." *Hayır* demekten daha nazik bir kelime ararken duraksıyorum, o sırada camdan, dış ofise üst düzey yöneticilerin geldiğini fark ediyorum. *Ya da burada dedikleri gibi, büyük patronlar.* "Kazançlar bir yana," diyorum asansörün zili çalarken. "Ben...". CFO Nigel'in bir grubu ofise davet ettiğini görünce sözlerim yarıda kalıyor.

"Kazançlar bir yana?"

"Hm?" Ama dikkatim başka yerde, Martine'in sözleri kafamda yankılanıyor. "*Kroisos kadar zengin ve çok seksi.*" Vay be, şaka yapmıyormuş.

Zengin erkeklerin bir aurası, bir varlığı var gibi görünüyor. Bu, takım elbiselerinin kesimi veya haftada 500 dolarlık saç kesimlerinden daha fazlası. Hava kadar soyut ama aynı derecede gerçek bir şey ve onlar cam duvarlı eşigi aştıkları anda odada bunu hissediyorum.

Bir numaralı yakışıklı uzun boylu, esmer, yakışıklı ve biraz otoriter görünümlü.

İkinci yakışıklı uzun boylu, açık tenli ve yakışıklı, Kaliforniya'nın mükemmelliğini yansıtan bir havası var.

Üç numara, başını telefonuna eğmiş, uzun boylu, esmer ve...

Siktir. Midem bir anda aşağıya doğru düşüyor ve bunun, dudaklarımı birbirine bastırmamla, onun adının baş harfleri gibi, kokmuş meyveyle hiçbir ilgisi yok. *Matt.* Ses çıkmadığım için minnettarım.

Bu ne olursa olsun, anlam veremiyorum. Neden burada olsun ki? Londra'da, bu ofiste? Bu adam Matt'in ikizi değilse tabii.

"Bayanlar ve baylar, lütfen dikkatinizi bana verin."

Nigel konuşurken, Arthur koluma dokunarak yerimize geçmemizi işaret ediyor. Ama sadece ağzım çalışmıyor, ayaklarım da birdenbire jöleye dönmüş gibi.

Matt finans sektöründe çalışmıyor. Londra'nın merkezinde bir özel sermaye şirketinde çalışmıyor, çünkü bu şu anlama gelir...

"Tanıtıma gerek olmadığını biliyorum ama..." Nigel, odayı gözleriyle tararken konuşmaya devam ediyor, kaşları çatılmış

belli oluyor. "... Oliver Deubel, Fin DeWitt ve Matías Romero..."

İşte. Matías. Aynı isim değil. Ama... *Yarı İspanyol, yarı İrlandalı*. Odanın diğer ucunda, adamın gözleri telefonundan kalkar ve karşı ağırlık gibi elini indirir. Uzun ve kalın kirpiklerini kırıştırırken saniyeler ve milisaniyeler yavaşlar gibi gelir. Sonra kaçınılmaz olan olur. Gözlerimiz karşılaşır, onunki inanamama ile büyür. Dudakları sıcaklık ve tanıma ile yukarı kalkar.

Bu arada, kendimi buz gibi bir havuza dalmış gibi hissediyorum. Konuşma ve hareket etme gücüm bir anda geri geldiğinde, elimi ağzıma bastırıyorum. Bu da iyi oluyor, çünkü midem bulanıyor ve neredeyse kusmak üzere olduğumu fark ediyorum.

Bölüm 15

RYAN

Bu, bir sahneyi önlemek için kurnazca ya da başka türlü bir taktik değil, çünkü ayakkabılarımın tabanları endüstriyel halıda aniden kayganlaşıyor. Avucumu ağzıma bastırarak kapıya doğru ilerlerken, beynim Matt'in tepkisinin ayrıntılarını geç de olsa kavıyor.

Kafa karışıklığı. Şüphe. Sanki tost makinesine çatal sokmuş gibi vücudunun sarsılması. Şüphe. Sonra belki de sevinç?

Kapıda, neredeyse benim boyum kadar olan krom kolu çekiyorum, aptalca ağır cam kapı benim istediğim kadar hızlı açılmıyor. Çok sinirleneceğimi bilerek toplantı odasından koşarak çıkıyorum. Söyleyecek çok şeyim var ve bazıları çok hoş olmayan şeyler, ama şu anda daha acil meselelerim var.

"Ryan?"

Martine'in kaşlarını çatıldığını fark ettim, ama durmadım. Kendimi küçük düşürmeyeceğim — camdan yapılmış bir ofiste kusmayacağım.

Tuvalete tam zamanında yetişiyorum ve midemdeki az miktardaki içeriği göz önüne alındığında, tuvalette çok uzun süre kalmışım gibi geliyor.

"İyi misin?"

Kapı yavaşça açılır ve Martine kapının kenarından görünür. "Her şey bitti, sadece kusma hissi kaldı." Tuvalet kağıdı dağıtıcısından tuvalet kağıdı alıp

ve terli başımı silerek kendime acıyorum. "O

... *O olamaz. İmkânı yok.* Kusma ve halüsinasyon. Bu semptomlar ne tür iğrenç bir hastalığın belirtisi olabilir?

"Yiyecek zehirlenmesi mi?" diye sorar Martine.

"Belki bir böcek?" Dudaklarımı sıkıştırırım çünkü bilmiyorum. "Her neyse, ölmemeye çalış." Kapıyı daha fazla açar.

"Seçme şansım var mı?" Düzgün kabin duvarına yaslanıyorum. "Hayalet olmak için daha iyi yerler düşünebilirim."

En azından o bileğimi tutana kadar gülümsemeye çalışıyorum.

"Hadi, dışarı çık," diyor sanki küçük bir çocuğa konuşur gibi.

"İstemiyorum," diye cevap veriyorum, sanki küçük bir çocukmuşum gibi.

"Utanmana gerek yok. Tabii isteksizliğin belirli bir esmer yakışıklı ile ilgili değilse."

İnkar et, inkar et, inkar et.

"Toplantı odasından senin peşinden koştu, tatlım."

Onun elinden bileğimi çekerek mutsuz bir kahkaha atıyorum. *Yakışıklı*, ona öyle dedi. Gerçeğe ne kadar yakın olduğunu bilmiyor. Benim gerçeğime. Onun yalanına?

Orospu çocuğu. Kafamı geriye atıp mermer tavana bakarken öfkem alevleniyor. Öfkeyle başa çıkabilirim. Öfke şoktan iyidir. Kendime acımdan iyidir.

"Onun bir karısı olduğunu mu söyledin?" diye soruyorum, bakışlarımla onu keserek. "Karısı yok."

Matt'in sesini duyunca midem bir anda düğümleniyor. O melodik aksanı. Martine'in arkasında duruyor, gülümsemesi çekingen ve bir şekilde güzel. Ama derler ki şeytan bile bir zamanlar melekmiş. O şeytan değil tabii. O da diğer erkekler gibi. İşe yaramaz bir erkek.

"Cumartesi günü yeğenimle tanışmıştın."

"Ne?" Yüzümdeki kaş çatma, lavabonun üzerindeki aynada bana yansıyor.

"Sarı saçlı. Sarı elbise. Palladium'daydık, değil mi? Boş ver." Derin bir nefes alarak omuzlarını silkiyor.

"Ben sadece..." Martine kapıya doğru yürümeye başladı.

"Yapma," derim çabucak. O durur ve rahatlamış gibi hızlıca başını sallar. "Bunu yapamam," derim, hâlâ ona bakarak. Ona bakamıyorum. Burada olamam. Düşünemiyorum bile. Martine başını sallar ve sanki beni Matt'ten korumak istercesine yan dönerek başını eğip kapıya doğru yürür.

"Ryan." Parmakları kolumun üst kısmına yerleşirken, adım pişmanlıkla dolmuş gibi geliyor.

Ceketinin kolunun altından görünen aynı düğümlü kol düğmelerine anlamlı bir şekilde bakıyorum. "Bırak beni." Sesim sakın geliyorsa, bunun nedeni içimin buz gibi olmasıdır. Bana yalan söyledi, her şey hakkında. O, söylediği kişi değil, söylediği şey değil.

Aman Tanrım. Tam olarak kim olduğunu anladığımda tüm vücudum birden ürperdi. —tam olarak kim olduğunu anladığımda tüm vücudum birden ürperdi. O lanet olası Midas! Pier'deki süitin parasını ödeyen zengin bir kadın yoktu, çünkü o kesinlikle çok zengindi. *Ne kadar utanç verici.* Söylediğim şeyler, işimden, kişisel servetimden bahsettiğim şeyler, oysa maaşım, net servetim muhtemelen onun bozuk parası kadardı.

"Bütün bu zaman boyunca bana gülüyor muydun?"

"Ne?" Kaşları, söylediklerimi anlayamıyormuş gibi çatıldı. "Hayır. Ryan. Asla... Özür dilerim. Her şey için çok özür dilerim. Ama en çok, sabah orada olmadığın için özür dilerim."

"Sence bu her şeyi düzeltir miydi?" diye soruyorum, inanamadan.

"Sana söyleyecektim."

"Güzel. Olaydan sonra ama şimdi değil, tamam mı?" Her kelimeyle sesimin tonu yükseliyor. En azından, kendime gelene kadar. "Bırak beni."

"Bilmek istemediğini söylemiştin." Ama en azından parmakları gevşedi.

Ve içimde yine o mutsuz kahkaha yükseliyor. "Bunu yapamam," diye mırıldanıyorum ve kapıya doğru koşuyorum. Bunu bilmek istemiyordum, hiçbirini.

İyi bir asker gibi, Martine arkamdan geliyor. Gitmem gerektiğini, yönetime hasta olduğumu söyleyeceğini mırıldanıyor. Tuvaletten çıkıp sağa dönüyorum, yardımına çok minnettarım, hatta geçerken masamın altından çantamı çıkarıp bana uzatıyor.

"Ryan, lütfen," diye seslenir Matt.

"Şimdi olmaz," diye Martine'in sakın sesini duyarım. "Ama onunla konuşmam lazım."

"Seninle konuşmak istemiyor." Cevabında kötülük yok, sadece sakinlik var.

"Anlamıyorsun," diye sertçe karşılık verdi.

Merdiven kapısını çektim.

"Eğer olay çıkarırsan, o seni asla affetmez..."

Kapı arkamda gıcırdayarak kapanırken geri kalanını duymuyorum. Ama o haklı, onu affetmeyeceğim. *Asla.*

"Starbucks dünyadaki tüm sorunların kaynağı."

Neden böyle düşünsün ki? Kolayca ulaşılabilir olduğu için mi? Kitleler için üretildiği için mi?

Göt herif, diye düşünüyorum, günün ikinci kahvesini karıştırırken, bu seferki Westfield alışveriş merkezindeki Starbucks'ta. Midem kaldırmıyor bu kahveyi.

Belki de Starbucks onun seviyesinin altında. Belki de onun gibi zengin bir adam, altın kaplama Hermès espresso fincanından başka bir şeyden içmeyi reddediyordur.

Belki ofisinde sadece Black Ivory çekirdekleri vardır, yani filin midesinde fermente edildikten sonra bin dolarlık bir fiyatla satılan çekirdekler. *Ya da onun gibi bir şey.* Bu, şu anda hissettiğim şeyi oldukça iyi yansıtan bir benzetme gibi geliyor bana. Bok gibi, ama altın tozu fiyat etiketi olmadan.

Umarım onu bir daha görmem. Onun saçma bahanelerini dinlemek istemiyorum. Bana gerçeği söylememesinin nedeni çok açık. Çünkü beni bir daha görmeyeceğini düşünmüştü.

Muhtemelen başından beri bana gülüyordu.

O da diğerlerinden farksız, Brandon'dan farksız. *Pete'den farksız.* Siktir et onu. Bir kez güvenimi kırdıysan, bitti.

Ceketimin kenarlarını birbirine yaklaşıtıyorum, omuzlarım heyecanla titriyor. Ceketin bana uymadığı için değil. Daha çok, şu anda cildim çok gergin hissediyor. Nedenini bilmek için yeterince terapi gördüm. Geçmiş. *Her zaman öyle değil mi?* Benimki gibi bir çocukluk iz bırakmadan geçmez. Ve şu anda, cildim şeffafmış gibi hissediyorum, sanki tüm kirli geçmişim ortada sergileniyormuş gibi.

Ve bu beni yetersiz hissettiriyor.

Yoksulluk ve ihmal bir ruha bunu yapabilir. Zavallı küçük beyaz çöp kız.

Giydiğim ceket yeni. Whistles adlı bir mağazadan aldım, çünkü benimki hala ofiste ve hava berbat. *Ofis. Kahretsin.* Umarım Martine'in bahanelerini kabul etmişlerdir. Az önce attığı mesajda toplantının bensiz devam edeceği yazıyordu. Ve görünüşe göre Matt de yok. Ben sormadım. Umurumda da değil.

Ayrıca insan kaynaklarına e-posta gönderip özür diledim ve hasta olduğumu söyledim.

Bu yalan değil. Yalan söylenmesinden bıktım. Yeterli olmadığımı hissetmekten bıktım. Bu yüzden Whistles'a gittim. Sonra bir sonraki giyim mağazasına

... ve bir sonrakine. Ayaklarımın dibindeki birçok çantaya bakıyorum. *Bu sadece geçici bir eski alışkanlığa dönüş,* diyorum kendime. Kendimi daha iyi hissetmek için, param yettiği sürece yaptığım şey bu. Bugün beni neşelendirdiğini söyleyemem.

Siktir et. Aniden ayağa kalktığımda sandalyenin ayakları gıcırdadı, bu ses kalabalık kahve dükkanında dikkatleri üzerine çekti. Neyse. Burada oturup kendime acımaya devam etmeyeceğim. Yalancı olsun ya da olmasın, sadece bir geceydi. Hayatımın gidişatını değiştirecek bir şey değil.

Genç, özgür, bekar, maddi durumu iyi ve başarılı biriyim, sayısız poşeti bileklerime ve parmaklarıma geçirirken kendime hatırlatıyorum. Beni düzeltmesi veya iyi hissettirmesi için bir erkeğe ihtiyacım yok. Faturalarımı kendim ödüyorum ve kendime bakıyorum.

Ben. Başka kimse değil. Ve burada oturup bir dakika daha kendimi acınacak duruma düşürmeyeceğim.

Dikleşip saçlarımı geriye atıyorum, fincanımı alıp tezgaha götürüyorum, çünkü ben sosyopat değilim.

Eve gidiyorum. En azından hizmet verilen daireye. Yarın işe geri döneceğim, her şeyi normale döndürmeye çalışacağım ve hafta sonuna kadar kendi evime taşınacağım. Londra ikimiz için yeterince büyük. Konuşmaya devam etmek isteyecektir. Vicdanını rahatlatmak ve kendini daha iyi hissetmek için özür dilemek isteyecektir. Ben de kendi duygularımı netleştirmek için onu dinleyeceğim.

Sonra bir daha onu görmek zorunda kalmayacağım.

Uber ile eve gidiyorum ve son anda, bodega ve Trader Joe's'un sevimli bir mağaza bebeği gibi olan yakındaki Little Waitrose'a uğruyorum. Akşam yemeği için düşünmeden bir şeyler alıyorum, bir şişe organik sauvignon blanc ile birlikte, ki onu hemen geri koyuyordum. Ama bileklerimden sarkan poşetler, benim kötü alışkanlığımın annemin değil, benim olduğunu hatırlatıyor.

Kasiyer, tel sepeti kasaya götürürken "Güzel bir geceye benziyor" diyor.

"Evet, sanırım," diye onaylıyorum, o da ürünleri taramak için çıkarmaya başlıyor.

Akşam yemeği, paylaşımlık bir paket tortilla cipsi, küçük bir kutu *labneh* ve bir kutu baharatlı *muhammara*'dan oluşuyor gibi görünüyor. Ayrıca bir kavanoz dereotu turşusu, bir paket HARIBO Tangfastics ve bir pint vanilyalı Häagen-Dazs dondurma var, son üçünü birlikte yemeyi planlamışım gibi görünüyor.

Bu çok tuhaf.

Sanırım bu akşamki yemek seçimleri, daha önce beni hasta eden şeyin sayesinde. Ya da belki de Londra'daki yemekler yabancı damak tadıma pek uymadığı için vücudum tanıdık lezzetleri arzuluyor. *Eminim zamanla geçer.*

Kasiyer son ürünü, şarabı taradı. "Ne derler bilirsin.

"Hoşuna giden şeylerden biraz almak sana iyi gelir."

"İnsanlar benim hoşuna gitmediğimi düşünmeye başlamadan önce o somurtkan yüzünü tersine çevir."

Matt'ın hayaleti gibi sesini duyunca kendimi tezgahın kenarından tutarken buluyorum. Ekim ayında o gece söylediği şeyler ve bana bakışları.

Hemen zihnim çalışmaya başlıyor, günümün anıları beynimde uçuşuyor. Tadı kötü kahvem. Berbat meyve. Kusma.

Kurutucuda küçülmüş olduğunu düşündüğüm sütyen. Dün gece yiyemediğim çikolata ve günlerdir ağızımda kalan garip metalik tat.

En son ne zaman...

Ama çok meşguldüm. Stresliydim! Dünyanın diğer ucuna taşınmak bir kıza bunu yapabilir. Tartışmam sessiz, inkarlarım kesin. Ama beynim beni aksine ikna etmeye çalışsa da, hepsi orada.

Hayır, bu doğru olamaz, çünkü o zaman bu demek olur ki...

"İyi misin?" Kasiyerin yüzünde endişe belirir.

Tezgahı sıkıca tuttuğumu ve ağır nefes aldığımı fark ettim. "Ben... Ben..." Kendimi içimden sarsarak bu korkutucu düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştım. "Buna sonra cevap vereyim," dedim, ellerimi kaldırıp arkasındaki ilaç raflarını işaret ederken sözlerim çok uzaklardan geliyordu. "Onlardan da alabilir miyim?"

Yutkunup kendime bunun sadece bir önlem olduğunu söylüyorum. Benim...

"Hamilelik testi mi? Sorun değil. Jenerik mi, markalı mı istersiniz?"

Bölüm 16

MATT

Ertesi sabah o geldiğinde ben binanın dışındayım. Yüzünü görebilecek kadar yaklaşımadan önce yürüyüşünden onu tanıyorum, rüyalarımda olduğu gibi kalçaları sallanıyor. Sabah 7:30'da ışığın çok az olmasına rağmen, koyu renk gözlük taktığını görüyorum.

Dün beni görmek onu bu kadar mı üzdü? Tuvalete koştuğunda, beni görmekten rahatsız olduğu için değil, hasta olduğu için koşmuş olmasını umdum.

Fin'e göre...

Eh, o ne bilir ki?

Ama onun derinden sarsıldığına şüphe yok ve olayların bu şekilde gelişmesinden nefret ediyorum. Onun da nefret edeceğini biliyorum, çünkü mesleki hayatı ve başarısı onun için çok önemli. Bu yüzden bu sabah bu kadar erken geldim.

Bunun yanı sıra, iş arkadaşı da bu saatin daha uygun olabileceğini söyledi.

O yaklaşırken midem kramp giriyor. Endişe. Beklenti. Onu kollarıma alıp öpmek istemem. Kıkırdıyorum. *Bu, hayalarımı tekmelemek için bir davetiye gibi.*

Ryan ikinci bir bakış bile atmadan yanımdan geçiyor ve ben Audi'den somurtarak inerken, arabanın kapısının kapanma sesine bile dönüp bakmıyor. New York'ta yaşamış bir kadın için, güvenlik konusunda çok eksik görünüyor. *Tek başına bir araba, neredeyse ıssız bir sokak, koyu renk gözlüklerle görüşü engellenmiş.*

Ne yaptığımı fark etmeden, onun adını sesleniyorum.

Durur. Dönüp, zayıf ama espriden yoksun bir gülümseme atar. Kıyafeti tamamen iş odaklı, topuklu ayakkabıları ise öldürücü. Saçları yüzünden geriye taranmış ve ense kısmında balerin topuzu şeklinde toplanmış olsa da, ifadesini gergin gösteren saç modeli değildir.

"Erkenci kuş," diyor, sanki beni görmeyi bekliyormuş gibi. "Daha çok solucan gibi. En azından, arkadaşının tahminine göre."

"Martine mi?"

Bu hoşuna gitmiş gibi görünüyor, ama itirafım ona puan kazandırmadığı için ifadesi sertleşiyor. Neden gözlük taktığını sormak istiyorum, ama belki de bilmek istemiyorum.

"Seni korkuttuysam özür dilerim. Dün de öyle oldu."

"Dün... Yapamadım..." Hayal kırıklığıyla nefesini verir.

Anlıyormuş gibi başımı salladım, kelimeler, bahaneler ve nedenler dilimde düğümlenmişti. "Şok ediciydi," diye sonunda söylemeyi başardım. "Anlıyorum. Kabullenmesi zordu, ama gerçekten... Seninle konuşmak istiyorum." Sözlerim aceleci, boğuk ve rahatsız edici geliyordu.

"Konuşmak ister misin?" *Siktir git*: Cevabının melodisi bu. Altta yatan nota.

"Evet, isterim. Belki bunu hak etmediğimi düşünüyorsun, ama beni dinleyene kadar her gün gelmeye devam edeceğim."

"İş yerimde mi?" diyor, etkilenmemiş bir şekilde. "Bu bir tehdit gibi geldi."

"Binada değilim," diyorum. "Orada sana sorun çıkarmayacağım. Ama ben inatçı bir herifim ve sen bunu hak ediyorsun..." "Çok boş vaktin olmalı." "Vakit yaratırım," diyorum sertlik olmadan.

"O zaman bu arada sana bir sürü park cezası yazılır." Gözleri yoldaki sarı işaretlere kayd. "Ama duyduğuma göre bunu karşılayabilirsin." Gözleri arabaya kayarken, zaten anlatmak istediği de buydu. Alçak ve sportif... Sanırım bana neredeyse iki yüz bin dolara mal olmuştu.

"Haklısın," diyorum sonunda, ellerimi koyu renkli kot pantolonumun ceplerine sokarak, çünkü tek istediğim ona yaklaşıp sarılmak, yüksek topuklu ayakkabılar ve *siktir git* tavrına rağmen. Ama bu sadece bir maske. *Sanırım*. Ama o koyu renkli gözlükler. Orada ne haltlar dönüyor? "Söylemek istediğim başka şeyler var. Açıklamam gereken şeyler."

Ayakkabılarının tabanları kaldırıma sürtünüyor ve onun uzaklaşacağından endişeleniyorum.

"İster misin..." Ben arabayı işaret ederken, o da aynı anda şöyle diyor:

"Tamam. Ama şimdi değil."

Ne kadar az rahatladığımı hissetmem garip. Bana *bir şey söyle*. Neden ellerim sana dokunmak için kaşınıyor? Neden içim ihtiyaçla titriyor? Neden uçağa binip bir daha seni göremeyeceğimden endişeleniyorum?

"Sonra. İŖten sonra. Orada buluŖuruz." O, caddenin diğerk tarafındaki bir Ŗarap barını iŖaret ederek baŖını sallar.

"Tamam." Biraz fazla hevesle baŖımı sallıyorum.

"Saat kaçta?" "İŖim bittiğinde."

"Tamam." Neredeyse gülüyordum. Ama anlıyorum. Bu onun Ŗartları. *Yine.* Ama sorun değıl.

Arkasını d6nerek konuŖmamızı sonlandırır. Arabanın kapısını açıp içeri girerim, kendimi pek de mutlu hissetmiyorum. Ama neden?

BaŖka are yok. Motor g6r6lt6yle alıŖmaya baŖlar. Sanırım Ŗimdi ofise gidip, Ŗu andan "daha sonra"ya kadar geçen zamanı doldursam iyi olacak.

"Nasıl gitti?"

"Lanet olsun!" Ofisimin kapısını atığında Fin'in diğerk tarafta durduğunu g6r6nce haykırırım. "Ofisinde bir sorun mu var?" diye sorarım, avucunda tuttuğı espresso fincanına bakarak.

"Evet. Yeniden dekore ediliyor," der ve kenara çekilir.

"Ama bunu daha kısa bir s6re 6nce yaptık." Ve çok can sıkıcıydı

"Ofisim dedim, ofisler değıl." Omzunun 6zerinden bu s6z6 fırlatarak "Mila?"

"O, yeni yetme bir i mimarı kanatları altına aldı..." S6zleri yarım kalıyor, omuz silkmesiyle "*nasıl olduğunu bilirsin*" der gibi. K66k fincanı ve tabağı masama koyuyor, sonra masaya yaslanıyor.

"Tamam." Hiç Ŗ6phesiz, dezavantajlı bir gemiŖe sahip yetenekli bir kiŖi olacaktır. Maven Inc.'in ofislerini (veya ofisini) portf6ylerine eklemek, kariyerleri için harika bir baŖlangı olacaktır, sanırım. Mila iyi biridir.

"Yatak odasını parçalamaktan daha az rahatsızlık vereceğı için ofisimi teklif ettim," diye itiraf ediyor.

"Seçimlerin bunlar mıydı?" Ses tonumda eğılenceyi gizlemek zor

"Neredeyse," diye mutlu bir Ŗekilde cevap veriyor. "Hiç Ŗansım yoktu." "Ah, bayılıyorsun," diye alay ediyorum.

"Evlilik hayatı harika. Sevmekten bahsetmişken..." Bu sefer sözleri kesildiğinde, komik bir şekilde kaşlarını oynatıyor.

"Daha sonra Ryan'la buluşacağım," derim, ceketimi çıkararak.

"Bu da bir şey, sanırım." Gözleri aşağıya doğru kayarken, bir bacağını diğerinin üzerine atıyor.

"Öyle düşünüyorum." Kahrolasica korkutucu bir şey. "Özellikle dünden sonra."

"Şaka yapma artık, Fin."

"Yapmayacaktım! Senin görüntünün onu hasta ettiğini söylemeyi hayal bile edemem."

"Harika. Bahsetmediğin için teşekkürler." Ofisi geçip Adam şöminesinin yanındaki oyuğa geliyorum, gizli buzdolabını açıp bir şişe su çıkarıyorum.

"Ne diyeceğini biliyor musun?"

"Duruma göre hareket ederim," derim, kapağın mührünü kırarak. "İster misin?" Elini kaldırır: *Hayır, teşekkürler.* "Sence bu en iyi hareket mi?"

"Peki," diyorum, şişeyi dudaklarıma götürürken. "Bir PowerPoint sunumu hazırlayabilirim."

"Fena fikir değil," diyor gülerek. "Kalpler ve çiçekler de ekleyebilirsin."

"Defol git."

"Gidiyorum," diyor, doğrulurken. "Dün ulaşım polisi geldi."

Kaşlarımı çattım. "CCTV görüntüleri miydi?" Artık onlara ihtiyacım yoktu. "Hayır. Para istediler. Tanrım, Matt. Bu günlerde bilet bariyerinden atlamak

"Hayır, bu 50 sterlinlik bir anlık para cezasıydı. Gerisi, onların hayırseverlik fon

"Hayır, o 50 sterlinlik bir anlık para cezasıydı. Gerisi, onların hayırseverlik fonuna bağışlandı çünkü ben... sırf öyle olduğu için." Sırf onu tekrar gördüğüm için. Sırf bunu düzeltebilme şansım olduğu için. Heyecan ve coşkuyla, onu hayatımda tutacak kadar şanslı olabileceğime karar vermiştim.

Ve şimdi...

Şimdi şanslı olmak hissettiğim en son şey.

Bölüm 17

RYAN

O beni görmeden önce onu görüyorum. Lüks şarap barının arkasından, yağmurdan içeri girip ıslak saçlarını eliyle düzelttiğini izliyorum.

İşimi bitirdiğimde. Hafifçe iç çekiyorum. Bu sabah "hepiniz *siktirin gidin ve geberin*" havasında olduğumdan beri gerçekliğim çok değişti. O zaman onunla konuşmaya hazır değildim, şimdi ise daha da hazır değilim. Ama hayatta, ne kadar uğraşırsan uğraş, kontrol edemeyeceğin şeyler vardır.

Birinci nokta: benim haberim. İkimizin de dünyasını sarsma potansiyeli.

İkinci nokta: sabahın ortasından beri bu şarap barında kamp kurmuş olmam,

Matt'e mesai saatinden sonra beni bekleyeceği izlenimini verdikten sonra.

Adil olmak gerekirse, plan buydu. Kadınların öfkesi cehennem azabı gibidir, hor görülmedikleri takdirde, kendilerini değersiz hissettirilirlerse. *Birkaç açıdan*, boğazım derin bir yutkunma ile hareket ederken düşünüyorum.

Yeni başlangıçlar ve yeni yıllar söz konusu olduğunda, bu yıl berbat geçiyor.

Matt'in ifadesi dudaklarının eğimiyle değişir ve elini tereddütle sallayarak selamlar. *Sanki bu sabah ona karşı büyük bir kaltaklık yapmamışım gibi.* Hak etmediğini söylemiyorum. Ve ben bir açıklama hak ediyorum. *Kendime ihtiyacım olmadığını söylediğim açıklama.* Ama o eskiden öyleydi. Şimdi ise yepyeni bir gerçeklik yaşıyorum. Ekim ayında olanlar birdenbire benim bok listemde daha aşağıya düşmüş olsa bile.

Bana doğru yürürken boynundaki mavi yün atkıyı çıkarır.

"Selam," diyor, kehribar rengi kadife koltuğun kenarına ulaştığında. *U* şeklinde ve derin bir koltuk, mahremiyet için buraya oturmayı seçtim. Ayrıca, avantajlı bir konum elde etmek için erken gelmeyi planlamıştım. Sadece günün çoğunu burada geçirmeyi planlamamıştım.

Kabinlerin en derin kısmında oturuyorum. Güç noktası, sanırım. Karşısına oturmanın iyi olmayacağına karar verdim. *O gözlerde kaybolmak. Onun gülümsemesinin en ufak bir tuhaflığından etkilenmek.* Ama en çok da, ona haberi verirken yüzündeki ifadeyi görmek istemediğimden eminim.

Ama bunu kendime saklayamazdım. Kendimi aksine ikna etmeye çalışsam da, onun bunu bilmeye hakkı var.

"Merhaba." Saçımı parmaklarımla karıştırıp topuzu gevşetme isteğine direniyorum. Kafam zonkluyor, gün geçtikçe topuzum gittikçe daha da sıkılaşıyor. Ama en azından artık, görülmeye can atan C sınıfı bir ünlü gibi koyu renk gözlük takmıyorum. Birisi şişmiş, ağlamaktan kızarmış gözler için bir kapatıcı yapmalı. Patentini alıp bir servet kazanabilirler.

"Sana bir içki daha getireyim mi?" diye sahte bir neşeyle soruyor.

Kafamı hafifçe sallıyorum. *Ah.* "Sen git sen." Çay bardağımı sıkıca tutuyorum, diğer elimle masanın altında paltomu tutuyorum, sanki her an kaçmaya hazırmışım gibi.

"Tamam. Öyle yapacağım." Koyu renkli yün paltosunu çıkarır ve koltuğun bir ucuna atar, yağmur, yün ve kolonya kokusu burnuma çarpar. *Yağmurun kokusu olduğunu bile bilmiyordum.* "Hemen dönerim."

"Çift kat yapın daha iyi," diye mırıldanıyorum, o duyamayacağı bir mesafeye geldiğinde. "Tanrı biliyor ki, ikimizden biri içmeli." Sol bileğimde bir ağrı hissediyorum ve yumruğumu sıkığımı fark ediyorum. Bu, çocukluğuma dayanan stresin fiziksel bir tezahürü. Gelişmekte olan sinir sistemine doğal bir refleks olarak görülebilecek bu hareket, bana birden fazla kez karpal tünel sendromu yaşattı. Şimdi yine böyle hissetmem, gözlerimin yaşarmasına neden oluyor.

Hayır, kesinlikle hayır. Tekrar o noktaya gelmeyeceğim.

Uzun zaman önce gözyaşlarım kurudu.

Genelde duygularımı uzak tutmakta çok daha iyiyimdir. Geçmişe yaptığım bu yolculuktan hiç hoşlanmıyorum ve bu tepkiler, bunca zaman sonra bana yabancı geliyor. Aşırı duygusallık kimsenin dostu değildir.

"Gördüğün beş şeyi say."

Eski bir terapistin tavsiyesi aklıma geliyor. Bugünkü halime gelene kadar epey terapi gördüm. Bu, annemin eksikliklerini mantıklı bir şekilde açıklamama yardımcı oldu.

Ama kendiminkileri pek değil.

Beş şeyi bulmak için bu sinsî düşünceyi bir kenara itiyorum. Pencere camındaki yağmur, elmaslar gibi parıldıyor. Titreyen ellerim, ellerimin sardığı toprak kap. Bacağımın yanındaki paltom, o popo ve o koyu renkli kot pantolon.

İçimde bir kahkaha patladı. Oh, kalıcı bir çekiciliğin ironisi. Kendimi devam etmeye zorluyorum.

"*Duyabileceğin dört şey.*" Müzik. İçki içmeye uygun bir atmosfer yaratan ortam müziği. Bardakların tıkırdaması, okumak istemediğim bir mesaj geldiğinde telefonumun çınlaması. Barmen onunla flört ederken Matt'in kıkırdaması.

Dokunma. Üç şey daha. Soğutma kabım, dokunduğumda hafif nemli olan alnım. Pürüzsüz ahşap masa tablası.

Derin nefes.

Koku. İki şey. Bitki çayım ve duvarlara uzun zamandır sinmiş likör kokusu.

Tat. Konsantre olmam gereken bir şey daha. Bardakımı kaldırıyorum ve ılık sıvıya yüzümü buruşturuyorum.

O dönüyor, ifadesi açık. Neden ihtiyatlı değil?

Bacağım sallanmaya başlar, ama onu zorla durdururum, o cüzdanını çıkarırken elimi bacağımın altına sıkıştırırım. *Tanrım, bu kot pantolon için yaratılmış bir popo.* Acaba kişisel alışveriş danışmanı var mı? Smokin, takım elbise veya kot pantolon ve ince örgü kazak giyse de - ve o sağlam işçi botlarını çok beğeniyorum - muhtemelen her zaman bir derginin sayfalarından çıkmış gibi görünüyordur.

İçkisini ödemek için kartını okuturken, telefonumu kapıp ona dalmış gibi yapıyorum, ağrıyan bileğimi görünmeyecek şekilde döndürüyorum. Ama ekranımda görmem gereken hiçbir şey yok, önceki mesaj sadece gereksiz bir mesajdı. İzlemem gereken bir piyasa, okumam gereken bir rapor, cevaplamam gereken bir arama yok. *Ne yapacağım ben şimdi?*

Matt, kabine ulaştığında kibarca öksürdü ve ben başımı kaldırdım.

"Burası güzel bir yer."

"Evet, öyle." Bir duraklama. "İçerisinin bu kadar büyük olmasına şaşırdım." Sohbet, ugh. Birbirimizin cinsel organlarını görmüş olmamızın durumu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yaptığını bilmiyorum. Gördük, dokunduk. *Ve geri kalanı.*

"TARDIS gibi," diye ekledi. Bu benzetmeyi anlamadım ama açıklaması için sormadım. Arkadaş değiliz. "Sakıncası var mı..." Kabini işaret etti.

Elimi umursamazca salladım: *Al bakalım.*

"Daha önce buraya geldin mi?" Bardağını masanın üzerine koyarak, kabinin ucuna oturur.

"Bir kez. İşten sonra." Geçen hafta Martine ile yeni yılı ve gelecekteki başarımızı kutlarken.

Ambitious olmaya! Daha iyi bir bitch olmaya.

Ryan nereye gitti?

"Buluştüğün için teşekkürler," diyor dikkatlice, bardağını ağzına götürmeden önce. O sarhoş, yetenekli ağız.

"Esnek davrandığın için teşekkürler." Hatırladığım kadarıyla çok esnektin. *Urgh. Aptal beyin, kes şunu.* "Zamanınla," diye soğukkanlılıkla ekledim, düşüncelerimi okuyamadığına sevindim. "Meşgul olduğunu anlıyorum." *Sadece meşgul olmakla meşgul değilsin,* diye ekledi zihnim, tüm uygunsuzluğuyla.

"İkimiz de öyleyiz." Parmakları bardağı sıkıca kavrar. "Dün." Sözcükler derin bir nefesle çıkar, konuşmanın yönünün değiştiğini işaret eder. "Orada olacağını gerçekten bilmiyordum. Theta için çalıştığını."

"Anlıyorum." En azından beynim onun şaşkınlığını kaydetti, sonra da kafamın içine lazerle kazıdı. "Bu arada, orada ne yapıyordun?" *Ve bu arada, bugün yaşadığım utançla bir ilgin var mıydı?*

"Bir satın alma konusunda işbirliği arıyoruz. Nasıl gitti bilmiyorum," diyor, elini saçlarında gezdirerek. "Ben... Aklımda çok şey vardı, sanırım."

İlk kez gözlerinin altındaki koyu halkaları fark ediyorum. Kaşlarının arasındaki kırışıklığı.

Şu anda kafanda çok şey var mı sanıyorsun? Benimki ise patlamak üzere.

"Bak Ryan, Ekim ayında sana gerçeği söylemediğim için çok üzgünüm. Ve dün olanlar için de. Beni görmek seni bu kadar üzdüğü için çok üzgünüm çok üzuldüm."

"Dediğin gibi, beni sersemletti." Manikürümü, koyu renkli ahşap masanın üzerinde soluk uçları görüyorum. Beni tuvalete götüren şeyin sadece şok olduğunu sanmıyorum.

"Ama mesele şu. Kartları masaya koyalım ve içimi dökelim. Geri dönüp her şeyi yeniden yapma şansım olsaydı, hiçbir şeyi değiştirmeyeceğimden emin değilim."

Topuzum kabinin arkasına çarptı. *Şimdi ne olacak?*

"Bu deneyimi riske atabileceğimi sanmıyorum, çünkü o zamandan beri başka bir şey düşünmediğimi Tanrı biliyor."

Midem haince bir takla attı, şok yerini zevke bıraktı, o anılar içimde canlanmaya başladı.

"İyi misin?" diye soruyor çekinerek, ben bir şey söylemeyince. "Daha iyi hissediyor musun, demek istiyorum?"

Bu boş bir laf değil, samimi bir soru. Yüzümü incelerken gerçek bir endişe duyuyor. Ama benim duygusuzluğum birinci sınıf. Yıllardır taktığım bir maske. İç dünyam çöküyor gibi hissetsem bile.

"Dün seni gördüğümde... Nasıl hissettiğini ancak tahmin edebilirim."
Kahretsin! Gözlerim yaşarırken gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Ağla. *Yapmayacağım*

"Ah, canım." Eli benim elimi kapamak için hareket etti, ama ben elimi çekip soğuyan çayı ağzıma götürmek için kullanırım. *Roma'da Romalı gibi davranmak gerek, değil mi? Şarap içmeyi tercih ederdim.* İçimde uygunsuz bir kahkaha patlar. *Önümüzdeki birkaç ay için değil.*

"İyiyim," derim, gözyaşlarımı ve saçmalığımı kontrol altına alarak fincanı tekrar masaya koyarım. "Sadece tuhaf bir yirmi dört saat geçirdim." Yüzyılın en hafif tabiri.

"Evet," diye onaylar, düşük bir sesle. "Kesinlikle kafan çok karışmış olmalı, üstüne üstlük bir de hastalanmışsın."

Hasta, hasta değil. Sanki ikisi birbiriyle bağlantılı değilmiş gibi. "Senin görüntün ya da başka bir şey yüzünden değildi." Ses tonum sözlerimi alaycı hale getiriyor. Onun buna kanmasını beklemiyorum, ama aynı zamanda küçük bir gülümseme bekliyorum.

"Dediğim gibi, sadece tahmin edebilirim, çünkü seni orada gördüğümde kalbim ağzıma gelmişti. Ve benim bir avantajım vardı. Senin Londra'da olduğunu zaten biliyordum."

"Nasıl?" Kaşlarımı çatıyorum. Bu sapıkça geliyor, değil mi? "Nasıl olabilir..."

"Seni Cumartesi günü gördüm. Palladium'da."

"Ah, doğru." Ofisin tuvaletinde de öyle demişti, sanırım. Ben sadece hiçbir şeyi algılamıyordum, hatta düzgün düşünemiyordum bile.

"Yeğenimle konuşmuştun. O çok şirin bir kız," diye ekledi, elini *küçük bir kızın* boyunu gösterecek şekilde uzatarak. "Sarı elbise, kırmızı gül, mont? Prenses gibi giyinmiş miydin?"

"Belle, hatırlıyorum." Duruma rağmen gülümsüyorum. *Benim durumuma.* "Gülünü düşürmüştü."

"Evet, Clodagh söyledi. Adı bu."

"Evet, bana söyledi." Ona güzel bir ismi olduğunu söyledim, o da bana neden erkek ismi aldığımı sordu. Londra deneyiminin bir parçası olarak bir gösteri için bilet almak üzere gişeye gitmiştim. Londra deneyimi, kesinlikle hayal ettiğimden daha kısa sürecek gibi görünüyor.

"İlk başta, bunun bir hayal olduğunu düşündüm."

"Hayal mi?" Bu kelime, aramızda havada süzülen umut dolu küçük bir ses.

"Seni orada hayal ettiğimi. Seni başka biriyle karıştırdığımı. Koyu saçlı ve yeşil paltolu başka biriyle." Umut dolu o heyecanı görmezden gelirken, sanki iç çamaşırımı değil, elbiseyi hatırlar gibi yine küçük bir gülümseme. "Ama sonra Clo, ikinizin de üye olduğu zeppole hayran kulübünden bahsetti, ben de... peşinden koştum."

"Koştun mu?" O heyecan yine geri geldi. "Nereye koştun?"

"Clo, metroya yetişmen gerektiğini söyledi, ben de Oxford Street istasyonuna koştum."

Dirseklerimi masaya dayadım ve avucumu yüzüme koydum. "Ama orası labirent gibi." New York'ta yaşamış biri olarak, Londra metro ağını biraz fazla karmaşık buluyorum. Buna DLR, Lizzie Line ve Transport for London ağına büyüklüğü de eklenince, birkaç kez kayboldum. Yanıltıcı istasyon isimlerinden bahsetmeye bile başlamayayım: East India. Barking. Pudding Mill Lane. Swiss Cottage. Elephant & Castle, ki orada ne fil ne de kale var. Cockfosters ne demek?

"Evet, biraz öyle," diye Matt de aynı fikirde.

"Çok fazla koridor, yürüyen merdiven ve platform var," diye mırıldanıyorum, göğsümde tuhaf bir sıcaklık hissi yayılırken. *Beni arıyordu.* "Ama sen bunu yapamazsın..."

"Seni bulmuş olamazsın?" Yeşil gözleri memnuniyetle parıldıyor. "Ama buldum. Yorgun, terli ve nefes nefeseydim, uyluklarım deli gibi yanıyordu. Sonra seni gördüm. Adını seslendim, ama duymadın."

"Bilmiyordum," diyorum yumuşak bir sesle, o karşılaşmanın bazı şeyleri nasıl değiştirmiş olabileceğini merak ederek. *Her şeyi değil,* diye düşünüyorum, kaşlarım endişeyle seğiriyor.

Kendini kaptırma. Her şey zaten değişmek üzere.

"Geriye dönüp bakınca, beni görmemen iyi oldu," diye ekledi. "O halimle değil. Tam olarak en iyi halimde değildim."

Gözlerim onun üzerinde dolaşüyor ve umarım şüphemi fark etmez. O, bir çuvalı bile çekici gösterebilir.

"Saten kuşak ve püsküllü apoletlerin bana yakışacağından emin değilim."

"Püsküllü ne?" Cevabım kısmen kıkırdama, kısmen de homurdanma. dünyada, onu kafamda öyle giyinmiş olarak hayal edemiyorum.

"Ben Clodagh'ın prensesinin prensiydi. Gök mavisi bir frak ceket ve beyaz eldivenler giymiştim. Tam bir aptal gibi görünüyordum!"

Kendime rağmen gülüyorum. Beni ne kadar kolay güldürdüğünü unutmuşum. Doğru ya da yanlış, Matt'in sadece bir amca değil, aynı zamanda yeğeni için kostüm giyen türden bir amca olduğunu düşününce içimdeki gerginlik eriyip gidiyor. Onunla vakit geçiren, onu eğlenceli yerlere götüren, küçük bir kızın kaprisleri için kendini aptal durumuna düşüren türden bir amca. Belki de sadece onun gülümsemesini görmek için. Bu beni mutlulukla dolduruyor. Beni mutlu ediyor. *Ve aynı zamanda biraz da hüznlendiriyor.*

"Bunu görmek için iyi para öderdim."

Matt yumruğuna öksürür ve ben az önce söylediğim şeyin farkına varınca yanaklarım anında kızarır. *Ona para öderdim. Yine mi?* Tanrım, bu kızarma olayı. Nereden geldiğini veya neden başladığını bilmiyorum.

"Sadece demek istediğim..."

"Görünüşe göre, bir dahaki sefere Gaston olmak zorundayım."

Nefesimi veriyorum, utanç verici durumun uzamasına gerek kalmadığı için minnettarım. "Çenen yüzünden," diye ekliyorum, biraz çılgınca başımı sallayarak.

"Gerçekten o kadar kötü mü?" Eğlenceli bir ifadeyle parmaklarını ve başparmağını çeneme götürdü.

"Hayır, demek istediğim o değildi!" *Bana ne oluyor böyle?*

"Sadece süper kahraman çenen var." *Bu da daha iyi değil, aptal beyin!*

"Görünüşe göre Gaston biraz pisliğin teki."

Yine, bu konuyu fazla uzatmadığımız için minnettarım. "Sanırım güzel yüzlerin sorunu da bu. Bazen güzelliği gözümüzü kör ediyor."

Mutlu ifadesi kaybolur. "Seni incitmek istemedim."

"İncittin demek için bunu kastetmene gerek yok," diye mırıldanırım.

"Haklısın," diye ciddi bir şekilde cevaplar. "Sana söylemediğim için üzgünüm. Israr etmeliydim."

Bir anı aniden zihnimde canlanıyor. "*Evli misin?*" diye sormuştum, onun önünde dururken.

"*Eğer evli olsaydım burada olmazdım.*" Gözleri çok yeşil, şehvetle parlıyordu ve benim kendi arzum da bana yansıyor. "*Sanmıyorum...*"

"*Düşünmeyi bırak,*" diye fısıldamıştım. Tanrım, bir kedi gibi ona sürtünmüştüm. Onun hiç şansı yoktu.

"Kendimi kaptırmamalıyım."

Matt'in sesi beni o ana geri getiriyor, bakış açım biraz değişiyor. Dünden beri onu suçluyorum. Seçimleri için onu suçluyorum ve o ilk ateşli anda benim rolümü görmezden geliyorum.

"Seni o pis barda gördüğüm andan itibaren senden hoşlandım. Avucun göğsüme değdiği andan itibaren. Kulağa acınası geliyor, biliyorum, ama aptalca bir şey söyledim ve sen yanlış anladın. Seni düzeltmek yerine, tam bir aptal gibi akışına bıraktım."

"Ama neden? Neden böyle yaptın?" Çünkü bu hiç mantıklı değil. Matt, tanıdığım en seksi erkeklerden biri. Beni etkilemek için yapmadığını biliyorum.

"Önlem amaçlıydı," diyor, rahatsız olduğu belli. "Seninle geceyi geçirmek istemiyordum."

Ben hiçbir şey söylemedim. O da hiçbir şey söylemedi, sanki söyleyecek başka bir şey yokmuş gibi söyleyecek bir şey yokmuş gibi.

"Vay canına," sonunda bir şey söylemeyi başardım. "Umarım bu senin kafanda daha iyi gelmiştir daha iyi gelmiştir."

"Ne? Hayır, öyle değil..."

"Belki önce biraz pratik yapmalıydın. Aynaya birkaç kez söylemeliydin."

"Siktir et," diyor, geriye yaslanıp ellerini havaya kaldırarak.

"Peki, inanmayacağın başka bir şey daha var. Ben tek gecelik ilişkiler yaşamam."

"Sanki sen eskort değilsin de?" diye karşılık veriyorum, sözlerim çirkin. "Ben gerçekten berbat bir eskort olurum."

Tam tersine, diyor beynim. Tüm önemli noktalara değindin.

"Fiziksel olduğu kadar duygusal bir bağ da istiyorum. Senin kafanın içinde olmak istiyorum ve senin de benim kafamın içinde olmanı istiyorum, tıpkı senin içinde olmak istediğim gibi."

Ses tonundaki bir şey, samimiyeti, zihnimin tekrar geçmişe kaymasına izin veriyor. Kucağında, ten ten, aramızda hiçbir şey yoktu, sadece yüzündeki ifade ve adımı söyleme şekli. O içimdeydi, ben de onun içindeydim. Ve aniden, ona inanıyorum.

"Unutma, ben de öğleden sonrasını eski sevgilimin düğününde geçirmiştım. Senin neyle karşılaşacağını az çok tahmin edebiliyordum. Ya da tahmin edemiyordum. Ve seni vazgeçirmeye çalıştım."

"Tamam, ama niyetli olsan da olmasan da olan oldu. Ve yine de bana yalan söyledin," diye karşılık veriyorum, kaygan tutuşuma rağmen suçsuzluk çizgisine tutunarak. "Dün nasıl hissettiğimi biliyor musun? Mükemmel bir gece olarak hatırladığım şey birdenbire iğrenç bir şeye dönüştü."

"Pis," diye tekrarladı, kısa bir baş sallamayla. "Bana nakit dolu bir zarf bıraktığın gibi."

"Şu anda kendimi *çok* iyi hissediyorum," diye mırıldanıyorum, içimde eski bir yara izine dokunulmuş gibi acı verici bir his uyandırıyor. Utanç beni savunmacı ve huysuz yapıyor. O eski tanıdık acılar, kendi derimden çıkıp gitmek istememe neden oluyor. "İstediğin zaman geri verebilirsin." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Senin gibi başarılı birinin buna ihtiyacı olmadığına eminim."

"Neden yaptığını anlıyorum," diyor, artık sertlik yok sesinde. "Ama ikimiz de biliyoruz ki para, yalanlar, bunların hiçbiri geçirdiğimiz gecenin değerini azaltmaz. Süite gitmeden önce söylemeliydim, biliyorum, ama sana özel olarak söylemek istedim, o pisliklerin takılabileceği bir yerde değil. Sana çok kapılmıştım ve sen muhteşemdin." Sözler ağzından dökülmeye başlar. "O kadar güzel ve cesurdun ki, seni her şeyden çok istedim. Elbisen yere düştükten sonra sana söylemenin daha kötü olacağını düşündüm, zaten yarı çıplaktın ve ben de aklımı yarı kaybetmiştim. Ama bu, fedakarlık yaptığım anlamına gelmez. Seni çok istedim, o kadar."

İçimde keder ve umut kabarıyor, bu duygular beni o kadar şaşırtıyor ki, keskin bir hıçkırık atıyorum. Çünkü ne kadar samimi olursa olsun, sözleri ne kadar içten olursa olsun, ikimizin dünyasını da değiştirecek bir şey söylemek üzereyim.

Ve belki de zihnini.

"Hey, dur bakalım," diyor, yaklaşarak.

Avuç içimi ağzıma bastırıp, şiddetle başımı sallıyorum. *Bana dokunma. Yaklaşma. Artık... çok geç.*

"Tatlım," diyor, büyük avucunu sırtımda dairesel hareketlerle ovuştururken, diğer elinin parmaklarını benimkilerin üzerine katlıyor. "Seni üzmemek istemedim."

"Sen... beni... ağlatmadın," diye hıçkırarak söylüyorum, her kelimeyle göğsüm ve omuzlarım sarsılıyor.

"Ama ağlattım. Eğer bir faydası olacağını düşünseydim, kendime yumruk atardım."

"Sen... beni... üzmedin." Dalgalar tarafından boğulmaya hazırlanan bir kadın gibi nefes alıyorum. "Sen... beni... hamile bıraktın."

Bölüm 18

MATT

Bana bir şey söyle. Ama belki de bunu değil.

Koltuğuma çöküyorum, ellerim düşüyor. Sonra çenemi ovuşturuyorum. Ağzımı kapatıyorum. Gözlerimi odanın ucundaki pencerelere çeviriyorum ve ışıkların yağmur damlalarını Smarties renklerine dönüştürdüğünü izliyorum. Orada oturan bir çift, barmen bir bardak bira doldururken ayaklarıyla birbirlerine dokunuyor. Kapı açılır ve biri çıkar. Başka biri girer. Sıradan eylemler, bir önceki andan değişmeyen sıradan hayatlar. Bu arada, benim dünyam...

Kahretsın!

Patlıyor mu? Çöküyor mu?

"Üzgünüm," diyorum, Ryan'ın sevimli yüzüne dönerek. "Ama bunu bir daha söyleyebilir misin?"

"Tabii, sanki bir şeyi geri alabilecekmiş gibi." Burnunu çekiyor, sözleri sulu ve sarsıntılı. "Matt, hamileyim." Yine burnunu çekiyor ve çantasına uzanıp içindekileri karıştırmaya başlıyor. "İhtiyacın olduğunda aptal bir Kleenex nerede?"

İçeceğimle birlikte gelen kokteyl peçetesini alıyorum. "Al."

"Teşekkürler," diye mırıldanır, gözlerini kaldırmadan. Gözlerini siler, sonra da kırmızılaşmış gibi görünen burnunu. Başka koşullar altında, eminim bu durumdan, yani onun gözyaşlarından çok etkilenirdim. Ama şu anda hiçbir şey hissedemiyorum.

"Prezervatif kullandık."

"Biliyorum." Keskin bakışları neredeyse silah gibi. "Ben de oradaydım ."

"Üzgünüm. Aptalca bir şey söyledim." Kaşlarımı çatıyorum, ama farkına varmadan ağzım

"O gece, elbiseni çıkardığında, IQ puanlarımdan düştüğünü hissedebiliyordum. Kahretsın," diye mırıldanıyorum. "Bunun aynı şey olmadığını biliyorum, ama sanırım bir süreliğine ben de aynı derecede aptal olacağım."

"Tamam." Parmakları arasında peçeteyi büküyor.

"Hamile," diyorum, sanki kelimeyi deniyormuş gibi. "Siktir. Ne zaman...?"

"Dün öğleden sonra test yaptım. Ben gittikten sonra. Hastalandıktan sonra. Daha çok uzak bir olasılığı ortadan kaldırmak içindi," diye ekliyor gerçekten mutsuz bir gülümsemeyle. "Biraz kendimi iyi hissetmiyordum. Çoğunlukla sevdiğim şeylerin tadı bana doğru gelmiyordu. Koku alma duyum... şey, daha hassas hale gelmişti sanırım. Londra'nın tuhaf koktuğunu düşünüyordum. Bazen kusacak kadar kötü kokuyordu." Sert bir titremeye kapılıyor.

Kusmak mı? Koşullar göz önüne alındığında, gülümsememi bastırıyorum. "Testin pozitif çıkacağını bir an bile düşünmedim."

"Seni hasta eden şeyin benim görünüşüm olmamasına biraz sevindim." Kafam karışık olsa da, dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı.

"Şoktan dolayıldı. Belki."

"İyi misin? Yani, bunu öğrenmek için dün biraz geç değil miydi?" Özellikle Letty'nin hamileliğini düşünüyorum. Birkaç kuzenimin de.

"Üreme sistemim en iyi uygulamalara uymadığı için üzgünüm," diye karşılık veriyor, aramızdaki o geçici rahatlık balondaki iğne gibi patlıyor. "Ama Atlantik'in öbür tarafına yeni taşındım. Biraz meşguldüm." Mendili tekrar burnuna bastırıyor. "Programım oldukça yoğundu. Hayatım yeni ve heyecan verici ama stresliydi."

"Tamam, evet.

Üzgünüm." "Bunu söylemeyi bırak."

"Ne?"

"Üzgün olduğunu. Üzgün olsan bile."

"Tamam, haklısın."

"Şimdi sana söyledim," diyor ve dikkatini çantasına çeviriyor. "Ve şimdi gidiyorum."

"Ne? Bekle, ne demek gideceksin? Öylece gidemezsin ...gidemezsin!"

"Senden hiçbir şey istemiyorum," diye mırıldanıyor ve koltuğun üzerinde kıcını sürüklemeye başlıyor.

"Lütfen kal." Elimi uzatıp koluna koyuyorum.

Durur. Dönerek, sözlerimi sindirircesine hızla gözlerini kırıştırır.

"Ne diyeceğimi bilemediğim için üzgünüm."

"Kulübe hoş geldin." Gözlerini kaçırır. Ama en azından çantasını gevşeterek kaçmaya çalışmaz.

"Kaç haftalık...?"

"Belki on." Durur, gözleri yüzümden ayrılmaz. "Başka bir erkeğin sorumlu olma ihtimali olsaydı, sana bunu söylemeyeceğimi biliyorsun, değil mi?" Konuşma tarzı, şey, zorlayıcı.

"Anladım."

"Ama şu anda sadece benim sözüme güvenebilirsin." "Senin sözün yeter, Ryan."

Omuzlarını indirir gibi bir nefes verir. "Kesin zamanlamayı öğrenmek için doktora gitmem gerekecek galiba," der, sesi artık daha yumuşaktır. "Hamilelik hakkında pek bir şey bilmiyorum."

"Ben de." Boğazımda takılan büyük kelime yığınının yutarken, evde yapılan hamilelik testlerinin ne kadar etkili olduğunu merak ediyorum. Nasıl olur? Ne oluyor? Ne zaman... belki de ne zaman değil. "Bu, senin... demek oluyor mu?" Gözlerim istemeden onun düz karnına kayarken, parmağımı burnumun üzerinde gezdiriyorum. "Onu doğurmak mı istiyorsun?"

"Evet." Kararlı bir şekilde başını salladı. "Evet, istiyorum."

Bu... yanlış gelmiyor. Yani, korkutucu ama aynı zamanda...

Ryan'ın hala konuştuğunu fark ettiğimde aniden geri döndüm.

"... bu biraz çılgınca ve her türlü korkutucu, ama Amerika'ya döndüğümde yatırımlarımın bir kısmını nakde çevireceğim. Nereye yerleşmeye karar verirsem, bir ev veya daire alacağım. Her şey yoluna girecek."

"Bekle." Elimi kaldırdım. "Biraz geri sarabilir misin? Bir daha söyler misin... olur mu?"

"Amerika'ya döndüğümde mi?"

"Evet. Evet. Geri mi dönüyorsun?" Göğsüme buz düşer, geçici sıcaklığı soğutur. *Huh.* "Ama neden?"

"Daha da geri saralım mı?" Kaşlarını kaldırır. "Bu sabah işten çıkarıldım. Daha doğrusu kovuldum."

"Kahretsin." Ama geri dönemez, onu daha yeni bulmuşken.

Boğazını biraz temizledi. "Hepsi bu kadar."

"Neden? Yani, ne sebep gösterdiler?"

"Performans sorunları, bu saçmalık. Her halükarda bir fark yaratacak kadar uzun süre orada bulunmamıştım."

Kalbim sıkışıyor. Dün olanlardan sonra bunun sorumlusu ben olabilir miyim? Toplantıyı ben düzenledim ve Fin, her şeyin... *evet, o olaydan* sonra... *evet, o olaydan* sonra tamamen mahvolduğunu söyledi. Biz ayrıldıktan sonra.

"Ama şu anda piyasa biraz dalgalı," diye devam ediyor Ryan, benim tedirginliğimin farkında olmadan. "Bu sektörde her şeyi piyasanın belirlediğini

bu işin her şeyini belirlediğini söylememe gerek yok. Ama bilmiyorum," diye ekliyor, sesi yorgun. "Belki yeterince hızlı bir fark yaratamadım. Belki yüzüm uymadı. Belki de birinin yeğeninin bu işi yapabileceğine karar verdiler."

"Evet, böyle şeyler olur."

"Yani, gerçekten bilmiyorum. Önemli de değil. Deneme sürem devam ediyordu, yani olan oldu."

"Bunu çok sakın karşılıyorsun."

"Biliyorum." Ağzı mizahi bir şekilde kıvrılıyor. "Hayatım çökmek üzere, nükleer düğmeye basmak daha iyi."

"Bu yüzden mi..." Duruyorum, cevabı duymak istediğimden emin değilim. Bu soruyu sorma hakkım olduğundan da emin değilim.

"Neden devam ediyorum?"

Bu işler. Hamilelik. Ebeveynlik. Hayatı değiştiren kararlar.

"Yargılamıyorum," diye ekledim çabucak. "Sadece kariyerinin senin için çok önemli olduğunu hatırlıyorum."

Cevap vermeden önce bir süre duraksıyor. Ve cevap verdiğinde, sesinde en ufak bir düşmanlık yok. "Kısa cevap hayır." Yüzünde düşüncelerin parıldayıp kaybolmasını izlerken bir kez daha duraksıyor. "Sanırım sadece biliyordum. En azından şokun etkisi geçtiğinde. Belki de yaşımdandır." Hızlıca gülümsüyor ve ben sormamak için dilimi ısıyorum. "Otuz beş yaşındayım," diyor yine de.

"Sormadım."

"Belki sözlü olarak sormadın. Ya sen?" Gözlerini üzerimde gezdiriyor. Bu hissi seviyorum.

"Ben otuz sekizim."

Kaşları yükseldi.

"Genlerin iyi," diyorum gülümseyerek.

"Gerçekten büyük bir aileden mi geliyorsun?" Sorusu tereddütlüydü, sanki fazla bilgi vermek istemiyormuş gibi. *Söylediklerimi hatırlıyordu.*

"Evet, öyleyim." Kabine yaslanarak geniş bir cevap veriyorum. "O gece sana yalan söylemedim. Şey, bir istisna dışında..."

"Ne iş yaptığını," diye fısıldadı.

"Ailem çok kalabalık," diye ekliyorum hemen. Bu haberin onlara nasıl yansıtacağını Tanrı bilir. Kesinlikle dedikodu konusu olacak. Endişelenecekleri bir şey. Kulağımı çınlatacak bir şey. "Üç kız kardeşim ve iki erkek kardeşim var. Hepsi benden küçük."

"Bu çok güzel olmalı," diye sessizce cevaplar. Yumuşak bir sesle.

"Harika. Bazen. Diğer zamanlarda ise, pek değil."

"Benim yok. Yani ailem yok." Bakışları fincanına düşer ve onu almak üzereyken fikrini değiştirir. Fincanı uzaklaştırır.

"Yenisini getireyim mi?"

Kafasını sallayarak reddeder. "Ama teşekkürler."

"Hiç ailen yok mu?" Tekrar sorarım.

Yine başını sallar.

"Sadece sen misin?"

"Sadece ben kaldım. Ama büyürken sadece annem ve ben vardık."

"Bunu hayal edemiyorum."

"Zahmet etme." Çenesini kaldırır. Meydan okurcasına mı? "Kolay bir çocukluk değildi, ama şimdi bunun benim hatam olmadığını biliyorum."

Şimdi mi anlıyorsun? Kendi çocukluğumun derinliklerinden bir şey zihnimde canlanıyor. Tanrı'nın çocukları kusursuzdur. Sekiz yaşındayken, pazar okulunda öğrendiğim bu bilgiyi beynimden silince, ailem hiç de etkilenmemişti. Ayrıca, yeni televizyonlarındaki deliğin yeterli bir neden olduğuna da ikna olmamışlardı. Aile geleneğinde bu konu çokça gündeme geldi, ama ben çocukluğumu bunun için acı çekerek geçirmedim.

Ne söyleyeceğimi bilmiyorum, bariz olanı belirtmekten başka bir şey yapamıyorum: üzgünüm, bu berbat bir durum. Ama o beni çoktan reddetti. Bu yüzden elimi uzatıp onun elinin üzerine koydum.

"Babamı hiç tanımadım." Gülümsemesi, *"Acıma bana"* diyor. Ama Tanrım, sanırım anlıyorum. O gidiyordu çünkü bildiği tek şey buydu. Ve önce o gidiyordu çünkü benim de öyle yapacağımı düşünüyordu. *Sanki tarih tekerrür ediyordu.* "Her zaman bir ailem olacağını düşünmüştüm. Eskiden, bilirsin." Gözleri başka yere kayıyor. Onu terk eden ve hayatını altüst eden o piç kurusuyla demek istiyor. "Ve bu çılgınca gelse de, aynı zamanda doğru da geliyor. Bu öyle değil" — eli karnına düşerken sözleri kesiliyor — "kendi isteğiyle var olmuş gibi."

"Hayır, anlıyorum."

"Ama endişelenmene gerek yok," diyor, bana bakarak. "Tüm sorumluluğu üstleniyorum. Senin yardımına ihtiyacım yok."

"Siktir et." Elim onun elini sıkıca tutar, sesim alçak ve şiddetlidir. Bunlar benim duygularım ve onun çocukluğu, geçmişiyle hiçbir ilgisi yok. "Bunun bir parçası olmak istiyorum. Beni dışlama."

"Ben..." Boğazını temizledi. Omuzlarını dikleştirdi. Kendini topladı. "Sadece seni tuzağa düşürmek istemediğimi kastettim. Bunun benim kararım olduğunu anladım."

"Ben de bunun bir parçası olmak istiyorum."

"Ama Pazartesi günü Amerika'ya dönüyorum." Panik gibi bir şey içimi kaplar.

"Ama Theta'nın beni o zamandan önce uçağa bindirmek isteyeceği izlenimini edindim."

"Bunu yapabilirler mi?"

"Ben kabul ettim. Belgeleri ve her şeyi imzaladım. Sanırım bilgileri çok iyi sindiremedim. Belki de bu sabah tuvalette geçirdiğim zamandan dolayıdır. Sonra ofise çağrıldım ve gafil avlandım. Ama gerçekten başka seçeneğim yok. Vizem işime bağlı ve şirketin parasıyla bir evde kalıyorum. Yeni bir daire için kira sözleşmesi imzalamıştım ve cezaları karşılayacaklarını söylediler."

"Tabii ki öyle düşünmeliyim."

"Ayrıca deneme sürem bitene kadar maaşımı ödüyorlar. Buna karşı çıkmanın pek bir anlamı yok gibi görünüyordu."

"Bana öyle geliyor ki, seni gereksiz bir aceleyle kovmaya çalışıyorlar."

"Önemli değil, büyük resimde önemli değil. Bebekleri, çocukları olan kadınlar, ticaret alanında başarılı olamazlar. Her biri çok fazla bağlılık gerektirir. Aynı anda iki yerde birden olamazsın."

"Ama bu senin seçimin olmalı, onların değil. Bu yanlış, Ryan. Buna izin verme." Çünkü ben kesinlikle izin vermeyeceğim.

Aniden başını eğdi ve nefes almaya başladı.

"Ah, canım." Elimi sırtına koyduğumda hiç irkilmedi.

"Her şey çok, çok berbat." Ağlamaya başlar, sessizce hıçkırarak, ve onu göğsüme çekince kalbim burkudur. "Ağladığım için özür dilerim," der, sözleri hıçkırıklarla ve ıslaklıklarla karışır. "Genelde daha ..."

Çenesini kaldırıp kendi çenemi eğerek gözlerimi onun göz hizasına getiriyorum. "Soğuk mu?"

"Stoik."

"Gözyaşları sadece bir valftir, biliyorsun." Başparmağımla yanağından bir damla silerim, izin verdiği için şaşırırım. "Onlar bir zayıflık değildir. Herkesin bazen içini dökmesi gerekir."

"Şimdiye kadar tüm öfkemi boşaltmış olmalıyım. Bu sabah, sen gittikten sonra çok üzgündüm. Sana söylemeli miyim, söylememeli miyim bilemedim. Beni suçlar mısınız? Paranın peşinde olduğumu mu düşünürsün?"

"Sakin ol," dedim, onun sözleri göğsümde yankılanırken. "Her şey yoluna girecek."

"Ne düşüneceğimi, senin ne düşüneceğini bilemedim. O haldeyken asansörü kullanamadım, merdivenleri kullandım ve yarı yolda, nefesim kesilmiş gibi bir basamağa çöktüm."

Bir şey kalbimi sıkıştırdı. O soğukkanlı görünüşünün altında tüm bu endişe ve acı olduğunu düşünmek.

"Başımı dizlerimin arasına gömdüm," diyor, sulu gözlerini bana kaldırarak, "ve betonun soğuğu pantolonuma nüfuz edip kıcımı dondururken hıçkırı hıçkırı ağladım."

"Bu şekilde hemoroid olursun." "Ne?"

Ryan kırmızı burunlu ve kızarmış yüzüyle uzaklaşınca o acı bir çimdik gibi hissediliyor. Onu geri çekmek istiyorum. Orada tutmak istiyorum. "Büyükanнем bizi soğuk kaldırımda veya duvarda otururken yakaladığında böyle derdi. 'Hemoroid olursun!'" Ne halt ediyorum ben? Sanırım *kıcına girmek isteyeceğim başka bir şey bilmemden* iyidir.

"Bunu... aklımda tutacağım," diyor, sesi giderek yükseliyor.

"Ama şimdi de olabilirsin." *Ah, Tanrım. Çekil kenara, Casanova.*

"Ne oluyor, Matt!" Bu, şok olmuş ama sulu bir kahkaha olarak çıkıyor.

"Biliyorum. Ne oluyor lan."

"Daha çok, Nereden bilebilirsin ki?" gibi.

"Çünkü ne yazık ki ailem sınırlara inanmıyor." Yüzüm buruşuyor. "Aşırı paylaşımcı olduğu için kız kardeşim Leticia'yı suçlayabilirsin. O Clodagh'ın annesi."

"Eh, sanırım bu heyecan verici bir şey." Kaşları endişeyle çatılır.

"Bence Letty hemoroidden daha büyük bir baş belası," diye mırıldanırım.

"Bunun hakkında ne düşünecekler?" Gözleri ihtiyatla bana doğru kayar.

"Senin baba olman hakkında."

Bu kelimedede içimde derin bir yerleri titreten bir şey var. "Baba. Baba olmak üzereyim." Elimini saçlarımdan arasından geçiriyorum. "Bu ne kadar harika bir şey?"

"Sanırım onların ne düşündüğü önemli değil," diyor yumuşak bir sesle, elini göğsüme bastırırken. *Kalbimin üzerine.* "Bunu gerçekten yapıyor muyuz?"

"Evet," diyorum, elini benim elimle kapattım. "Gerçekten yapıyoruz."

Bölüm 19

RYAN

Bunu yaptığıma inanamıyorum—bunu yaptığınıza inanamıyorum.

Onun da bunun bir parçası olmak istediğine.

"Ryan Hoffman?" Doktor iPad'inden başını kaldırıyor ve vay canına! Şok oldum — doktor çok yakışıklı! Beyaz gömleği geniş omuzlarına sıkıca oturuyor, yüzü sert ve biraz da yaşamış bir yakışıklılığa sahip, koyu saçlarının şakaklarında ise biraz tuz ve karabiber var. Kaşlarını kaldırıyor ve ben yüzümde kırıntı var mı diye merak etmeye başlıyorum. Az önce kraker yedim. Reçelli. Tatlı-tuzlu kombinasyon tam da...

Burada öylece durduğumu fark ettim. Aptal gibi.

"Evet. Evet, benim. Ve bu da Matt, benim..." Sözlerim tükendiği anda ona doğru yarı dönmüşüm. Sahte eskortum, gerçek bir mogul, en büyük sürpriz mi? Tek gecelik ilişkimden olan bebeğimin babası mı?

"Baba," diyor Matt, parmaklarını benimkilerle birleştirerek. Onları güven verici (ya da affedici) bir şekilde sıkıyor. Doktor yakışıklıysa, Matt'in ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Yakışıklı artı mı?

"İkinizle tanıştığıma memnun oldum," diyor doktor, ses tonu gayet doğal. "Oturun." Büyük masasının diğer tarafındaki deri koltukları rahatça işaret ediyor.

Oda çok büyük, Georgian tarzı ihtişamı abartısız bir şekilde vurgulanmış. Orijinal mermer şömine, taç pervazlar ve pencere kepenkleri, lüks spa havasıyla kontrast oluşturuyor. Londra'nın tıbbi mükemmelliği ile dünyaca ünlü Harley Street'teki lüks bir kadın doğum kliniğindeyiz.

Matt randevuyu ayarlamayı önerdi, ama ben vize ve sağlık sigortamın daha birkaç gün almayacağını düşünerek bunun bir anlamı olmadığını söyledim. Aslında gerçekte, Theta'ya *doğum öncesi masrafları* görerek tatmin olmasını istemiyordum. Kararlarını daha fazla kutlamalarına gerek yoktu. Ama Matt, her şeyin yolunda olduğuna dair güvence almamız gerektiği konusunda ısrarcıydı. Sanırım daha çok

en azından o, kafamdaki bu düşünceleri silip atan bir şey söyleyene kadar.

"Sen bizim çocuğumuzu taşıyorsun." Elimi tutup kendi elleri arasına aldı. "Fiziksel olarak sana yardım edemem, ama elimden geldiğince sorumluluğun bir kısmını üstlenmeme izin verirsen onur duyarım."

Boğazımı dolduran duygusal yumru nedeniyle tartışamadım. Tanrım, gözyaşları yeterince kötü, ama kaynayan duyguların bir kabı gibi hissetmekten nefret ediyorum. Bunun hamileliğin kısa süreli bir belirtisi olduğunu umut edebilirim sadece. Dokuz ay boyunca sürmeyecek geçici bir delilik.

Tabii ki, pratik tarafım, Amerika'ya döndüğümde Matt'ın bana ne tür bir yardımda bulunacağını merak ediyor. *Hatta ne tür bir baba olacağını.* Ama ona bunu borçluyum. İki gün sonra, işte buradayız.

Dr. Hottie, yani Dr. Travers koltuğuna yaslanırken biz de yerlerimize oturduk.

"Bizi kabul ettiğiniz için teşekkürler," diye başlıyor Matt, tamamen işine odaklanmış bir şekilde. "Çok minnettarız."

"Evet, çok teşekkür ederiz," diye katılıyorum ve seksi doktora parlak bir gülümseme atıyorum. Matt ve ben bu işte birlikteyiz. Anne baba adayınız, birlikte değiliz, ama yine de medeni davranıyoruz.

Eski işimde, günlük işlerim sırasında, büyük miktarda servetle ilgili kararlar alırdım ve oldukça iyi bir sicilim var. Bazıları başarıyı tarihsel verilere veya eğilimlere, bazıları ise son derece teknik matematiksel modellemenin kullanılabilirliğine bağlayabilir. Diğerleri ise bunun öğrenilmiş bir bilgi olduğunu söyleyebilir. Ya da sadece şans olduğunu – rüzgârın estiği yön, Merkür'ün ne kadar geriye gittiği veya o sabah sunakta kaç tane horoz kurban ettiğim gibi.

Cidden, bir keresinde ticaret salonunda bana bu soru sorulmuştu.

Ama gerçek şu ki, başarıya çoğu doğuştan gelen içgüdüsel yargı sistemime bağlı. Ne zaman ve nasıl ticaret yapacağımı içgüdüsel olarak biliyorum. Nerede ve kiminle. Ve ne zaman riskten korunmam gerektiğini. Muhtemelen çocukluğumda gelişen bir tür altıncı his. Ne zaman görünür, ne zaman görünmez olacağımı bilmek bana çok fazla stres ve dayaktan kurtardı.

Hatta bir veya iki kez hayatımı kurtarmış olabilir.

Bu yüzden, üç gün önce gebelik testine baktığımda ve "HAMİLE" yazısını okuduğumda, şok olmama rağmen, içten içe bunu kabul edeceğimi biliyordum. Bu tam olarak bir karar değildi, çünkü rasyonel bir düşünce yoktu. Sadece içimden gelen bir şeydi

. Doğru yol, sanırım. Hayatım değişiyordu, vücudum anne olmaya hazırlanıyordu, hepsi bu.

Bu yeni gelecekte hesaba katmadığım şey Matt'in katılımıydı. Onu pek düşünmedim. Ve ona biraz beyin alanımı ayırdığımda, onun için ülkeden yeterince hızlı çıkamayacağımı düşündüm. Başka bir deyişle, tepkisi beklenmedikti. En azından.

"Benim için bir zevk." Hot Doc Travers, sözlerimi tekrar ederken geniş bir gülümsemeyle, tüm bunları zihinsel düzeyde tutmak yerine döküp dökmediğimi merak ediyor. "Gerçekten," diye ekliyor. "Ofiste fazladan bir saat geçirmek, en küçük çocuğumun piyano dersini kaçırmam anlamına geliyor."

Rahatlamış bir kahkaha patlar içimden, ama onu yumruğuma öksürük olarak dönüştürürüm.

"Onun o şeyi tıklar tıklar çalmasını dinlemek yeterince kötü," diyor, parmaklarıyla masasının üzerindeki havayı tambur gibi çalarken, "ama lanet olası köpek de ona eşlik edip ulumaya başlıyor. Burası tımarhaneye dönmüş," diyor hafif bir İskoç aksanıyla. "Evet, neyse. Ebeveynlik en güzel türden bir deliliktir. Zamanı gelince bunu kendiniz de öğreneceksiniz. İşimize bakalım, olur mu?" Koyu çerçeveli bir gözlük alıp takarak, çekiciliğine iki puan daha ekliyor. "Peki. Ryan, nasıl hissediyorsun?" diye soruyor ve tekrar iPad'e uzanıyor.

"Hamile olduğumu hissediyorum. Ve birkaç gün önce yaptığım ev testine göre, hamileyim."

"O zaman hamilesin."

"Emin misiniz? Onaylamak için kan testi falan yaptırmam gerekmez mi?" Her şeyi uydurmuş olabilirim. İdrar çubuğunu getirmeli miydim?

"Şey, bu iş bittiğinde kendini iğne yastığı gibi hissedebilirsin. Ama hayır, ev testleri artık çok hassas. Doğru yerdesin."

"Oh, tamam. Sanırım hamileyim," diyorum ve Matt'e bakıyorum, o da kalbimi küt küt attıran bir bakış atıyor.

"Yani otuz beş yaşında ve bir aylık mısın?" Doktor tekrar tablete bakıyor.

"Evet. Evet, on dokuzuncu."

"Geçen ay doğum günün müydü?" Matt tekrar bana bakar. "Kaçırdığım için üzgünüm," diye ekler sessizce.

"Bilmen mümkün değildi." Aman Tanrım. Bu çok garip bir durum, özellikle de doktora baktığımda onun gözlüklerinin kenarından bize baktığını gördüğümde. Neyse ki, o çok profesyonel olduğu için yorum yapmıyor. "Bu da beni yaşlı bir anne adayı yapıyor."

Yanımdaki Matt alaycı bir şekilde güldü.

"Öyle bir şey var," diyorum, gözlerim ona kayıyor. "Bana inanmıyorsan Google'da ara."

"Şu anda endişelenecek bir şey yok," diye araya giriyor doktor. "Gelecekte, genellikle Chelsea ve Westminster Hastanesinde çalışacağım. Randevu alırken size bu bilgi verilmiş olmalı?"

"Evet, resepsiyonist bahsetmişti," diye cevaplar Matt.

"Ama bu sadece bir tür ön... randevu," diye araya giriyorum, doğru kelimeyi buluyorum. "Yakında ABD'ye döneceğim." Çok yakında. Aslında pazartesi günü.

"Anladım," diyor Dr. Hottie, Matt'e biraz yargılayıcı bir bakış atarak.

"Henüz ayrıntıları netleştirmedik," diye ekliyorum, onu savunmak için. "Bu çok yeni bir durum. Hala her şeyin nasıl olacağını anlamaya çalışıyoruz..." Düşüncelerimi, beklentilerimi, umutlarımı yeterince ifade edemediğim için sözlerim yarım kalıyor.

"Başaracağız," diyor Matt, elini uzatıp dizime dokunarak.

Elini çektiğinde o nokta hala sıcak.

"Semptomlar?" diye sorar doktor. Onun çok gerçekçi tavrını takdir ediyorum.

"Kendimi çok hasta hissediyorum. Buraya geldiğimden beri hiçbir şeyin tadı bana gelmiyor ve şimdi bunun nedenini anladım. Ayrıca biraz yorgunum ama bunu işe bağlıyorum."

"Sen bir hedge fon tüccarısın." Dikkatini tekrar tablete çevirir.

"Evet." Formu neredeyse ezberle doldurdum. Mesleğim, şu anda yapmasam bile, benim kimliğimin bir parçası.

"Oldukça stresli bir meslek olduğunu tahmin ediyorum."

"Olabilir." Kucağımdaki ellerime bakıyorum. *Artık bir anne olmak üzeresin, artık bir hareket adamı ya da bir lider değilsin.* Küçük korkumu bir kenara itiyorum. "Belki bebek doğurtmak kadar stresli değildir."

"Dünyanın en iyi işine sahibim," diyor içten bir memnuniyetle. "Ama semptomların çok normal görünüyor."

"Ben de... duygusal davranıyorum."

"Bu da çok normal," diyor ve masasının çekmecesini karıştırmaya başlıyor, ortaokul matematik dersinde açıları ölçmek için kullanılan bir şeye benzeyen bir şey çıkarıyor. "Son adet tarihini yazmamışsın."

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Döngüm biraz düzensiz." Kaşlarımın çatıldığını hissediyorum. "Sanırım birkaç hafta önce adet kanaması sandığım bir lekelenme oldu."

"Tamam."

"Yani, son zamanlarda daha fazla stres altındayım."

Doktorun bakışları yine Matt'e kayıyor.

"İşle ilgili stres," diye ekledim.

Açı hesaplayıcıyı masanın üzerine bırakır. "Endişelenme, biz..."

"Gebe kalma tarihi yardımcı olur mu?" diye sorar Matt aniden.

"Özür dilerim," diye doktora özür dilerim ve Matt'e sert bir bakış atarım.

"Bu biraz..."

"Uygunsuz muydu?" Matt, pantolonundaki kıvrımlardan birini düzeltirken pişmanlık duymayan bir ses tonuyla konuşur. "Doktorun bebeklerin nasıl yapıldığını bildiğinden eminim."

"Evet." Dr. Yakışıklı'nın bakışları aramızda gidip gelir, mizahla doludur. "Biliyorum. Teorik ve pratik olarak," diye ekler, bir not defterine bir şeyler karalarken. Dürüst olmak gerekirse? Kendini toparlamak için, gülme isteğine yenik düşmemek için bir oyalama taktiği gibi görünüyor. "Peki tarih?" diye sorar sonunda. Kafasını kaldırmadan.

"Yirmi beş Ekim. Ya da yirmi altı," diye ekliyor Matt, bakışları benimkilerle buluşurken.

Yanaklarım kızarıırken gözlerimi kaçırıyorum.

"Yani doğum tarihiniz 18 Temmuz. Birazdan ultrasonla kontrol edeceğiz."

"Tarama mı?"

"Evet. Yan odaya geçerseniz, Jenny sizi tartacak, tansiyonunuzu ölçecek, kan tahlili yapacak vb."

Sanki onun sözleriyle çağrılmış gibi, Jenny adında bir hemşire odaya girer. "Bu taraftan, canım," der şarkı söyler gibi.

Sandalyeden fırlayıp kapıya kadar koştum, sonra Matt'in arkamda olmadığını fark ettim. Döndüm. "Sen de gelmek ister misin..."

Göz açıp kapayana kadar ayağa kalkmış.

Boyum ölçüldükten (değişiklik yok) ve kilom kontrol edildikten (çok az değişiklik var) sonra, talimatlara uyarak beyaz yastıklı yatağa atlıyorum, tansiyonum ölçülüyor ve biraz kan alınıyor.

"Şimdi uzanabilir misin?" diye soruyor Jenny. "Sonra üstünü kaldır ve poponu biraz aşağı indir, canım."

Tarama yapılmayacak olsa bile, dürtülüp itilmeye, belki de kağıt önlük giydirilmeye hazırlıklıydım. Bu yüzden, Matt'in odada olmadığını varsayarak, gömleğimi kaldırmadan önce kalçalarımın üzerinden sıyırdığım, kolay erişilebilir pantolonumu giydim.

"Dışarıda beklememi ister misin?" diye soruyor, sırtımın altındaki soluk renkli kağıt her istem dışı kıvrılmamda gök gürültüsünden daha yüksek bir ses çıkarıyor.

"Hayır, saçmalama." Jenny'nin odadan çıkmasını izlerken, *Oscar ödülünü asla kazanamayacağımı* düşündüm. "Bu kadar garip hissetmemeliyim," diye mırıldandım. "Birbirimizin cinsel organlarına ağzımızı dayadığımız düşünülürse, biraz cilt ne önemi var ki?"

"Hazır mısın?"

"Kahretsin!" Doktor odaya girince irkildim. Matt, dilini yutmuş gibi öksürmeye başladı. "Pardon, evet *demek* istedim." *Beni duydu mu? Duyduysa, şu anda öleceğim. Bitirin şunu.* "Hazırım!"

"Su ister misin?" Soruyu Matt'e yöneltiyor.

"Hayır." Kendini toparlayarak, yumruğunun kenarıyla göğsüne vurur. "Ama teşekkür ederim."

"Gömleğini biraz daha yukarı çek. Mükemmel." Dr. Travers, pantolonumun aşağı indirilmiş bel kısmına daha fazla kağıt mendil sıkıştırdı, bu hareket rutin ve uzun süredir uygulanan bir hareketti. "Soğuk sıvı," diye talimat verdi ve soğuk kayganlaştırıcıyı karnıma sıktı.

Doktor, eski Hitachi'me, yani masaj aletime çok benzeyen bir çubuğu kaldırırken gözlerim yine Matt'inkilerle buluştu. *Evet, öyle diyelim.* Yatağın altından Matt kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde kaldırdı. Alaycı bir şekilde. Kıkırdamayı zorlukla bastırdım.

Işıklar kararır ve çubuk, Hitachi'mden daha az eğlenceli bir şekilde kullanılır, şükürler olsun. Loş ışıklı odada yatıştırıcı bir hava vardır, ta ki...

"Oh!"

"İşte oldu," diye mırıldanır doktor.

Aniden boğazımın arkasında bir ağrı hissediyorum, tüm varlığım *whoosh-whoosh-whooshing* sesine ve ekrandaki neredeyse ruhani görüntüye odaklanıyor.

"Oh." Aniden elim Matt'in elinde bulurum ve başımı kaldırıp onun bana baktığını görürüm.

"Güzel ve güçlü," diyor Dr. Travers, bizim balonumuzun dışından bir yerden. Ben Matt'e bakıyorum, Matt bana bakıyor, bebeğimizin kalp atışları aramızdaki boşluğu dolduruyor.

"Bana bir şey söyle," diye fısıldıyorum.

Matt gülümser, gözleri parlar. "Bu gerçekten harika."

Bölüm 20

RYAN

La-di-lanet-da. Şu haline bir bak. Benden daha iyi değilsin.

Söylediğimden daha iyi değilsin.

Uykumdan birdenbire uyanırım, sanki derin sulardan çıkarılmış gibi, elimi göğsüme bastırıp nefes nefese kalırım. Dışarısı hala karanlıktır, telefonuma uzanır ve saatin yediyi geçtiğini fark ederim. *Yatakta* uzanmak istiyorum, sanki kalbim hala güm güm atmıyormuş gibi, elimin tersiyle yüzümdeki saçları geriye doğru çekerim.

Panik halim geçmeye başlayınca, yorganı geri çekip bacaklarımı yataktan sarkıtıyorum. Annemin sesinin nasıl olduğunu unutmuşum sanıyordum. Onun suçlamalarının artık benim sorunum olmadığını.

Ondan daha iyiyim. Tanrım, daha iyi seçimler yaptığımı düşünmek isterim, ama bunun beni daha iyi bir insan mı yoksa sadece daha inatçı mı yaptığını kimse karar veremez. Küçük yaşlardan beri onun izinden gitmeyeceğimi biliyordum. Nefes aldığım süreç.

Asla görünüşüme veya bir erkeğe bağımlı olmayacağım. Asla sorumluluklarımı unutacak kadar kendimi karıştırmayacağım.

Bir çocuğu nasıl unutabilirsin? Banyoya doğru giderken ayaklarım halının üzerinde yumuşakça adımlar atıyor. Onu okuldan almayı nasıl unutabilirsin? Ya da onun okula gitmesi gerektiğini nasıl unutabilirsin? Onun küçük midesini, kendi içki ihtiyacının önüne nasıl koyabilirsin?

Asla onun gibi olamayacağım, diye düşünüyorum, valizimi bagaj rafına koyarken, her ikisi de buradaki geçici durumumu simgeleyen eşyalar. Pembe süveterimin kolları valizin dışına sarkıyor. Ne hikayeyi anlatıyorlar? Sarılma ihtiyacı mı? Kaçış için bir çivi mi?

Bu sabah kendimi analiz etmeye başlamak için henüz çok erken.

Kazak, Matt beni eve getirdikten sonra dün gece çılgınca valizimi hazırlamaya çalıştığımın bir göstergesi. *Geçici evim.* Yirmi dakikadan az süren ve her yüzeye dağılmış giysi yığınları ve 2.000 dolarlık RIMOWA valizimin içine atılmış birkaç parça.

Neyi almalı, neyi bırakmalı ve bu kadar eşyayı nasıl biriktirdim ki? Buraya geleli sadece birkaç ay oldu. Ama Ocak indirimleri çok cazipti. Yeni hayatıma uygun yeni bir gardırop almamak neredeyse kabalık gibi geliyordu. *Hayatımdaki boşluğu alışverişle doldurmakla bir ilgisi yok, değil mi?* Yeni kıyafetlerimin önümüzdeki aylarda bana bir faydası olmayacak.

Ama sonra. Göğsümde bir endişe dalgası hissediyorum. Bundan sonra işe döneceğim, ama şu anda ne yapacağım kimse bilmiyor. Bebekler ve ticaret pek de uyumlu bir ikili değil. Bunu başaran sadece daha üst düzey pozisyonlarda çalışan kadınlar tanıyorum, ama bunun bedeli ne? Birkaç ay işten uzak kalırsanız, müşterileriniz başkalarına devredilir, bu da geliriniz için kötü olur. Ağ oluşturmak için. Moral için ve Tanrı bilir başka neler için.

Her şey yoluna girecek, kendimi böyle teselli ediyorum. *Bir şeyler çıkacaktır, bu dünyada yapamayacağım hiçbir şey yok.* Gerekirse tek başıma çocuk yetiştirmek de dahil.

Tuvalete gidip, dişlerimi fırçalayıp, duş alıp, tüm bunları yaparken, beynim önümüzdeki aylarda karşılaşacağım bitmek bilmeyen bilinmeyenler listesi etrafında dönüp duruyor. Dün gece doktorun bana verdiği broşür var — yapılması ve yapılmaması gerekenler, ne beklemem gerektiği, hatta aklıma bile gelmemiş bir sürü şey.

Ve sonra, önümüzdeki hafta New York'a dönüşümün pratik yönleri var. Yeni bir telefon numarası almaktan, kalacak bir yer bulmaya kadar, Airbnb ile başlayarak. Ve tabii ki, Matt'in tüm bunlara nasıl uyum sağlayacağını keşfetmek. Ayrıca, şu anda hissettiği duyguların devam edip etmeyeceğini görmek. En güvenli şey, onun katılımına yüzde 100 inanmamak. Bir erkek tarafından incitilmem ilk kez olmayacak.

Bu döngü muhtemelen ben anne karnındayken başlamıştı.

Duştan çıktıktan sonra aynada vücudumu inceliyorum. Dünle tamamen aynı görünüyor. Göğüslerim biraz büyümüş, belki de en sevdiğim sütyen kurutucuda çekmemiştir.

Belki de sevimli bir göbeği olan hamile annelerden biri olacağım, diye düşünüyorum, iki elimi göbeğime koyarak. Futbol topu yutmuşum gibi yuvarlak ve minik. Bebeğimin babasıyla aramızdaki boy farkını düşününce, belki de olmayacağım. O zaman zavallı vajinamı kurtarmak için sezaryen olmayı seçeceğim.

Dikkate alınması gereken
başka bir şey. Ya da değil.

Haftalardır farkında olmadan değişiklikler yaşıdığımı düşünmek garip. Buradaki yiyecek ve suyun tadı gerçekten garip gelmediğini bilmek de iyi. Sadece tat alma duyum biraz... hormonal. Kabarık beyaz bornozumu giyerken (yine son zamanlarda aldığım bir şey), dışsal olarak her şeyin hemen hemen aynı olduğunu, ama içsel olarak dünyanın değiştiğini düşünüyorum.

Telefonumu almak için yatak odasına uğrayarak mutfığa doğru yol alıyorum. Martine'den, nasıl olduğumu soran bir mesaj buluyorum, Theta'da artık çalışmadığımı bildiği için değil tabii. Cevap yazmaya başlıyorum ki, Matt'ten gelen bir mesajla telefonum titriyor.

MATT: Fancy some breakfast?

ME: A girl has to eat.

Cevap vermek için çok heyecanlıyım. *Bu bir randevu değil*, diye kendime hatırlatıyorum. Sadece kahvaltı. Bebeğinin babasıyla. Birkaç gün sonra terk edeceğin adamla.

ME: Don't you ever work?

Dün gece, randevumuzdan sonra Matt beni eve bırakmakta ısrar etti, taksiyle gidebileceğimi söylememe rağmen. Tartışma bittiğinde, radyo arka planda hafifçe çalarken, küçük fasulyemizin ultrason görüntüsünü elime alıp yolcu koltuğuna oturdum. Şu anda küçük bir insanı karnımda taşıdığımı bilmek, dünyadaki en garip duygu. *Kafamda düşünmem gereken çok şey var.* Sanırım o da bunu hissetmiş olmalı ki, binanın önüne geldiğinde arabayı durdurdu.

"Ne olursa olsun," dedi, ellerimi tutarak. "Sana söz veriyorum, bu konuda yalnız değilsin."

Bu da kafamda düşünmem gereken başka bir şey. Bunun nasıl işleyeceği konusunda milyonlarca sorum var, örneğin lojistik. Ve onun ailesi... Onlara söyleyecek mi? Küçük fasulyemizin teyzeleri, kuzenleri, belki amcaları olacak mı? Hatta çok uzakta yaşayacak olan büyükbabaları ve büyükanneleri? Ziyaret edecek mi? Tatillerde bebeği yanına almak isteyecek mi? Doğumda orada olacak mı? Ve küçük bebeğimizin üvey annesi ne zaman olacak? *Nasıl oluyor da şimdiden onu kıskanıyorum?*

Telefonum yine çalıyor.

MATT: I'm not saying I'm lazy, but if there was work on a bed, I'd sleep on the floor.

Ardından ikinci bir mesaj geliyor.

MATT: Now imagine that in my dulcet *Oirish* tones.

Ve sonra üçüncü mesaj.

MATT: In other words, there has to be some perks of being the boss, right?

Gülümsemek istiyorum, ama gülümsemeyeceğim. Bu adam, kendi iyiliğı için fazla sevimli. Anlaşılmaz davrandığı zamanlarda bile. Eğer bu şekilde devam ederse, bu da başka bir sorun olabilir.

See you at 10? Sonraki ve son mesajı geliyor.

Onu almaya gitmemek için bir sınır çizmeli miyim? Ben onun kız arkadaşı değilim, Londra'da peşimden koşmamalı. Trafik, saçlarını kökünden yolmak isteyecek kadar kötü. Öte yandan, bu sabah metroda sıcak metal ve yağ kokusuna tahammül edemeyeceğimi düşünüyorum.

O bayat hava ve sallanan vagon düşüncesi beni titretmeye yetiyor.

Belki o çizgiyi başka bir gün çizerim.

Bölüm 21

MATT

"Güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler." O, emniyet kemerine uzanmak için dönüyor, ama aynı anda kapı koluna uzanırken kaşlarının arasında küçük bir kıvrıklık olduğunu fark ediyorum.

"Ben kapatayım," derim, kapıyı kapatıyormuş gibi yaparım. "Sorun değil, değil mi? Sana iltifat etmek. Güzel görüldüğünü söylemek." Çünkü öyle görünüyor. Giydiği kıyafetler, yumuşak tonlar, yünlü ponponlu şapkasına kadar yumuşak ve çekici görünen kumaşlar mı, yoksa parıldıyor gibi görünmesi mi, bilmiyorum.

Ya da belki de haftalardır onu düşündüğüm içindir. Hayal kurduğum için. Ya öyle olsaydı diye merak ettiğim için. Her neyse, neden böyle hissettiğimi kim bilir. Doğa Ana ve dünyanın gizemleri. Bildiğim tek şey, uykuya dalmadan önce düşündüğüm son kişinin Ryan olduğu. Ve gözlerimi açtığım anda aklımda onun olduğu.

"Evet. Sanırım." Cevabı tereddütlüydü. "Sen de güzel görünüyorsun ."

"Teşekkürler." Gülümsedim ve *aptalca bir şey* söylemeden veya yapmadan önce kapıyı *sertçe* kapattım.

aptalca bir şey söylemeden önce. "High five! Sana bir bebek koydum."

Bu da ne lan? Neden bu beni gururlandırıyor? Sanki bu sabah ona mesaj bombardımanı yapmak bir gün için yeterince aptalca değildi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu, ben arabaya binip motoru çalıştırırken.

"Kahvaltıya, eğer yapabilirsen. Hasta falan değilsin, değil mi değilsin, değil mi?" *Sakin ol lan!*

"Açlıktan ölüyorum ve kahve içmek için can atıyorum. Bundan sonra kafeinsiz kahve içeceğim galiba."

"Tam da uygun bir yer biliyorum."

Trafik nedeniyle beklediğimden daha uzun bir süre sonra, Kensington High Street'in hemen yanında duruyorum.

"Burada 'park yasağı' yazıyor." Ryan tabelayı işaret etti. "Şu direğin üzerinde."

"Öyle yazıyor," diyorum ve yine de motoru kapatıyorum.

Dün Audi, bugün Range Rover. Ben bir araba tutkunu değilim. Bana göre araba, sizi A noktasından B noktasına götürmek içindir, ancak birkaç tane arabam var. Birkaç kuruş paraya sahip olmanın avantajlarından biri, önceki arabayı satma zahmetine veya zorunluluğuna girmeden yeni bir araba satın alabilmektir. Her neyse, bu sabah sorumluluklarım zaten oldukça ağır geldiği için Audi'yi evde bırakıp daha sağlam bir araba tercih ettim.

Kemerimi gevşetiyorum ve ben ona yardım etmeye yetişmeden Ryan arabadan iniyor. yardım etmeden önce arabadan çıkmıştı.

"Park cezaları konusunda şaka yapıyordum," diyor, yulaf rengi paltosunu düzelterek. "Ama belki de şaka yapmıyordun."

Kendimi ona bakarken buluyorum. En azından bugün yağmur yağmıyor, çünkü paltosunda düğme bile yok. Ama o düğme kadar sevimli. Sevimli bobble şapkasının altından akan koyu renk saçları, paltosu neredeyse ayak bileklerine kadar uzanıyor.

"Matt?"

"Ha? Ne?"

"Sakin söyleme." Ceketinin kemerini sıkarken alaycı ve yaramaz bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Bana arabanın kapısını açmak istediğin için kaşlarını çatıyorsun."

"Evet, öyle." *Ama en azından, süveterinin altına elimi sokup iç çamaşırı giyip giymediğini görmek istediğim kadar değil. En azından başlangıç için.* Bu sabah bana ne oluyor böyle? "Biraz centilmenlik yapmanın nesi yanlış ki?"

"Sence Tanrı bana bunları ne için verdi?" diye karşılık veriyor, ellerini havaya kaldırarak.

"Belki de bunun için," diyorum, birini tutup parmaklarımı onun parmaklarına doluyorum. Yola çıkıyoruz.

"Yani şimdi el ele mi tutuşuyoruz?" diyor, bakışlarını bana doğru çevirerek. Yani, yukarı doğru. Botları topuklu değil, bu da aramızdaki boy farkını daha da vurguluyor.

"Öyle görünüyor." *Tabii, o bir ördekten sadece iki el daha uzun,* annemin dediğini duyuyorum. O grubun onunla tanışmasını sabırsızlıkla bekliyorum. Önce halletmem gereken bir iki iş var. Onu kalmaya ikna etmek gibi. "Ve yanakların bu kadar pembe olduğuna bakılırsa, bundan hoşlanıyor gibisin."

"Hayal kurma," diye karşılık veriyor ve elini elimden çekmeye çalışıyor. *Hiç şansın yok, tatlım.* "Sadece soğuk." Serbest eliyle şapkasını düzeltirken

"Ne? Öyle!"

"Vazgeç," diyorum, bebek mavisi ponponunu hafifçe iterek. "Hava kesinlikle ılık." En azından güneş parlıyor.

"O yüzden nefesim buz parçacıklarıyla dolu mu?" Haklı olduğunu kanıtlamak için dudaklarını büzüp, öpücük gibi bir nefes üfler.

Şanslı hava.

"Şubat ayını bekle," diye karşılık veriyorum. "O zaman soğğun ne olduğunu anlarsın." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, kendime lanet ediyorum. Yanımda Ryan sessizleşiyor ve ayaklarına bakıyor.

"Güzel bir mahalle, değil mi?" Bir iki dakika sonra tekrar deniyorum.

"Geri döndüğümüzde ve sen çekildiğinde de aynı şeyi söyleyecek misin?"

"Hayır, bugün olmaz. Kendimi şanslı hissediyorum."

Etrafındaki evlere bakıyor, kırmızı tuğla ve beyaz sıva karışımı evler, ben hep eski moda Noel keklerine benzediklerini düşünmüşümdür.

"Oldukça pahalı bir mahalleye benziyor," diyor, sokak tabelasına bakarak. "Kensington ve Chelsea Kraliyet İlçesi," diyor, kaşlarını kaldırarak ve sesinde biraz kibirli bir tonla.

"Biliyorum. Benim gibi birinin sokaklarda dolaşmasına izin verdiklerine inanabiliyor musun?" "Buralarda iyi adamları sevmediklerini mi düşünüyorsun?"

"Kibar, iyi değil."

Bu sefer, bana bakmayı reddediyor.

Birkaç dakika sonra, küçük bir İtalyan fırınının yeşil ve altın rengi kanopisinin altından geçiyoruz.

"Kahvaltı için pasta mı?" diyor Ryan. "Gizli bir tatlı düşkün müsun?"

"Burada kahve çok güzel," diye cevap veriyorum, gerçeği söylemek yerine. Ryan adındaki bir kızın tatlı tuzluluğuna özlem duyduğumu. Ayrıca onun da seveceğini umduğum bir şey var. Clodagh'ın da sevebileceği bir şey. *Belki ona paket yaptırıp okuldan sonra bırakırım.*

Kapıyı ittiğimde, kapının üzerindeki zil çaldı. Burası bir kafe değil, sadece bir fırın. Masa ve sandalyeler yok. Ama önemli değil, çünkü bizim başka bir hedefimiz var.

Kısa kuyruğa giriyoruz, Ryan şeker dükkanındaki çocuk gibi, parmaklarını cam pastane vitrinine bastırıyor.

"Ne istersin?" diye fısıldıyorum, başım neredeyse omzuna değecek şekilde eğiliyorum.

"Bir kız. Kız olması gerektiğini düşünüyorum."

Onun samimiyeti karşısında hazırlıksız yakalanmışım, sevinçle gülümsüyorum. Şu anki durumu ve düşünceleri beni etkiliyor.

"Ama demek istediğin bu değildi." Başını çevirip şakacı bir şekilde gözlerini devirir.

"Hayır, ama bu kahvaltı siparişinden biraz daha önemli. Neden kız?"

"Erkeklerin nasıl çalıştığını bilmiyorum," diyor, tekrar cama dönerek.

"Benim hatırladığım farklı," diyorum, elimi kalçasına koyarak. Kısa bir dokunuş ve o uzaklaşmıyor, ama belki de paltosundan dolayı fark etmiyor.

"Ne alırsın?"

Yeşil önlüklü yirmili yaşlarındaki adama bakıyorum. "Bir *cortado* lütfen dostum. Ve..."

"Bir cappuccino. Kafeinsiz mi?"

"İkisini de kafeinsiz yap," diyorum.

"Matt, sen..."

"Bu işte birlikteyiz."

"Sen de viskiyi bırakacak mısın?"

Yüzümde çelişkili bir ifade belirir.

"Bunu da yapmak zorunda değilsin," diyor kadın eğlenerek.

"Başka bir şey var mı?" diyor fırıncı sıkılmış bir ses tonuyla.

"Şu kremalı çöreklerden bir tane alabilir miyim?" Ryan parmağını cama bastırır.

"*Maritozzi*," diyor, İtalyanca'dan çok Kuzey Londra aksanıyla. "Bunu mu alacaksın?" Kaşlarımın çatıldığını hissediyorum.

"Evet." Bana sorgulayan bir bakış atar.

"İstediğin bu mu?" Sözler düşünmeden ağzımdan çıkıyor. Peki Ryan'ın ifadesi? Pek etkilenmiş görünmüyor.

"Beni kahvaltı için fırına getirdin, o yüzden yemek seçimlerim konusunda bana zorluk çıkarabileceğini sanma."

"Ne?"

"Gebelik diyabeti ile ilgili riskleri bana anlatmana gerek yok."

"Hayır!" diyorum, hızla geri adım atarak. "Sadece zeppole isteyebileceğini düşündüm."

"Zeppole var mı?" Gözleri büyüdü, sonra fırıncıya doğru çevirdi. Satış asistanı. Her neyse.

Adam başını sallar ve tezgâhın önüne geçer, kremayla süslenmiş güzel hamur işlerinin üzerinde duran maşa elinde.

"Bu zeppole mi?" Ses tonu şüpheli.

"Evet." Adam kaşlarını çatıp maşasını şaklatır: *Evet mi, hayır mı?*

"Ahududu ve krema ile mi?" "Evet."

Hâlâ sıkılmış gibi konuşuyor.

"Vay canına, sizin zeppole'lerim daha önce yediklerimden çok daha süslü."

"Bir zeppole alacağız," diye gülerek araya girerim. *Sizin mi?* Ryan güneyli değil. Öyle mi?

"*Zeppola*," diye düzeltir, monoton bir sesle. "O tekil. *Zeppole* çoğul."

"Evet, tamam. İtalyanca dersin için teşekkürler." Lanet olsun. Sevimli bir şey yapmaya çalışıyorsun ve karşılığında aldığın bu. "Bak ne diyeceğim. Bana yarım düzine kutu ve birkaç fıstıklı pasta ver." *N e sefil b i r herif*. Ben, o değil. Kartvizit beklediğimden değil, ama bunun daha iyi gitmesini istiyordum. *Ben çok çabalayan biriyim*.

Ödeme yapmak için tezgâhın önüne geçip kahvelerimizi bekliyoruz. Kolumdan çekilince aşağıya bakıyorum.

"Teşekkürler."

Kalbim göğsümden bir santim kadar yükselir. "Sadece kahvaltı," diye mırıldanırım, yine de çok memnunum.

"Kahvaltı için değil. Hatırladığın için teşekkürler."

"Kimse sana bunu söyledi mi bilmiyorum," diyorum, başparmağımı çenesine bastırarak. "Seni unutmak zor."

Bölüm 22

MATT

"Şuna bak," diyorum arabaya geri dönerken. "Görünürde park cezası yok."

"Tamam, ukala." Etkilenmemiş bir yüz ifadesi takınır. "Yani şansın yaver gitti." "Sana şanslı hissettiğimi söylemiştim. Aslında ben her zaman şanslıyım."

Bana romantik deyin, ama eli çok hafifçe hareket ediyor, sanki karnına dokunmak üzereymiş gibi. Bunu yapmıyor, çünkü bu çok açık olurdu. Bunun yerine bana şöyle bir bakış atıyor: *Sen delisin.*

Belki de sana deli oluyorum. "Acaba..."

"Nereye gidiyorsun?" Önüne park ettiğim evin garaj yolunda yürümeye başladığımda yüzündeki ifade tam bir tablo gibidir. Büyük, müstakil, Regency dönemine ait bir cepheye sahip. Gerçekten resim gibi mükemmel.

"Sadece bir bakacağım."

"Yapamazsın, bu izinsiz giriş. Orası birinin mülkü! Matt, ciddi," diye tıslar, ben uzaklaşırken. "Geri gel!"

"Bir dakika."

"Geri dönmezsen, yemin ederim ki..."

Adımlarımı durdurdum, yüzümde yavaşça yayılan bir gülümseme hissettim. "Buna değecek bir şey mi?"

"Urgh!" Kollarını kavuşturur. "Koca bir bekçi köpeği seni ısırıldığında acil servisi aramayacağım."

"Dürüst olmak gerekirse, burası güvenlik olması gereken bir yere benziyor." Çatıdaki kameraya bakıyorum. Sonra el sallıyorum. "Oh, bak, var."

"Matt!" Bu sefer biraz homurdanır gibi. Sinirli bir Chihuahua gibi.

Onu çok fazla strese sokmak istemediğim için cebimden anahtarlığı çıkardım. "Senin bu kadar uslu bir kız olduğunu kim bilebilirdi ki?"

"Kurallara uymakta yanlış bir şey yok," diye karşılık verdi. "Kurallar bir nedenden dolayı oluşturulur. Çoğunlukla senin gibi nedenlerden dolayı." Ama sonra

Güvenlik kapısı aramızda kapanmaya başlayınca ağzım sıkıca kapanır. Sonra hemen tekrar açılır. "Burada mı yaşıyorsun?" diye suçlar.

"Evet, burada yaşıyorum." Garaj yolundan geri dönüp elini tutmak için uzanırım.

"Aptal," der ve elini çekerek uzaklaşır. Ama gülümsüyor. İsteksiz ve etkilenmemiş (ya da öyle davranıyor) ama yine de gülümsüyor. Ve bu beni garip bir şekilde mutlu ediyor.

"İster misin..."

"Kahve içmek için geri gelmek ister misin diye sormak için biraz geç oldu." Bunu kalçasını yana kaydırıp karnına hafifçe vurarak söylüyor.

Bu manzara... bu tavır. Sözlerindeki ima? Sanki bir melek damarlarıma yıldız tozu üflemiş gibi hissediyorum. "En azından seni hamile bırakamayacağımı biliyorsun." Çok mu erken?

"En azından bir daha olmaz," diye kabul ediyor sakın bir şekilde.

En azından bir süreliğine, diye düşünüyorum, o beni garaj yolunda takip ederken, ve "*Denemek çok eğlenceli olacak*" dememek için dilimi ısırıyorum.

"Sen de oyuncaklarını seven erkeklerden birisin," diyor, Vanquish'i fark edince.

"Tuhaf," diye mırıldanıyorum, arabayı incelerken. Garajda park edildiğini sanıyordum. "Biraz tuhaf. Tabii Batman değilsen."

"Komiksin." Ön kapıya güvenlik kodunu giriyorum. Kilitler açılıyor ve kapı tıklayarak açılıyor.

"Görüyorum ki Batman'in ön kapısı da sende var," diyor Ryan, ben kapıyı daha fazla açıp onu içeri davet ederken. "Aman Tanrım." Giriş salonunda yavaşça bir tur atıyor, yumuşak tabanlı botları siyah-beyaz karo zeminde neredeyse hiç ses çıkarmıyor. Geniş merdivenleri, salonun ortasındaki antika masayı, üzerinde çiçeklerin durması gereken gümüş bir vazoyu ve masanın üzerindeki devasa avizeyi inceliyor. "Burası *Bridgerton'daki* evlere benziyor." Sesi hayranlıkla doludur.

"Çiçekler hariç," diyorum. Ryan birden dönüp sanki kafamda bir tane daha çıkmış gibi bana bakıyor. "Diziyi izlemedim," diye ekliyorum hemen. "Sadece fragmanını ve otobüslerin her yerine yapıştırılmış reklamlarını gördüm."

"Yine de kitapları okudun mu diye merak ediyorum."

Onun sorgulayıcı bakışına karşı ifadesiz kalıyorum. "Sen okudun mu?"

"Neden bahsettiğimi bildiğin için bile etkilenmiş durumdayım."

"Bak." Kollarımı açarım, sol bileğimde kağıt fırın poşeti sallanmaktadır. "Modern bir adam." Tiyatral bir reverans yaparım. "Ayrıca, kız kardeşleri olan bir adam," derim, tekrar dikleşirim. "Birkaç tane romantik kitapları ortalıkta olabilir," diye eklerim, olduğunu çok iyi bilerek. Çünkü Letty onları bırakmıştı. Açık bir ipucu gibi.

"Bu bir replik gibi," dedi başını eğerek. "Bir örtbas. Gizli bir romantizm hayranı mısın, Matt?"

"Hiç de gizli değil. Kim aşkı sevmez ki, Ryan?" Cevap vermesini beklemeden pastaları masaya bırakıp paltosunu çıkarmaya yardım ediyorum. O da bana izin veriyor. Paltosunu merdiven direğine asıyorum, o da bobble şapkasını başına takıp saçlarını düzeltiyor.

"Ne?" diye soruyor, onu izlediğimi fark edince.

Uygun cevabın "*Seni yiyip bitirmek istiyorum*" olmadığına eminim.

"Hiçbir şey." Ellerimi koyu renkli kot pantolonumun ceplerine sokuyorum,

omuzlarımı kulaklarıma kadar kaldırıyorum. "Mutfak mı?" Büyük tur yok. Yumuşak yüzeyli odalardan, yataklardan ve benzeri şeylerden kaçınmalıyız.

"Tabii." O başını sallar ve ben fırın ürünlerini alırım. "Böyle bir evde mi büyüdün?" diye sorar, mutfağın bulunduğu bahçe katına inerken. Orası aile mutfağı, açık hava mutfağı değil. Ya da catering mutfağı. Ya da boş hizmetçi dairesindeki mutfak.

"Hayır. Büyürken, evimiz Dublin'in dışındaki kırmızı tuğlalı bir yarı müstakil evdi. Babam sigorta satıyordu, annem ise yerel okulun ofisinde çalışıyordu. Ya sen?"

"Ben böyle bir evde büyümedim." Mutfağa girerken, bu yavan ifade kendi hikayesini anlatıyor. Tuğla ve harçla hiçbir ilgisi olmayan bir hikaye. "Annemin... sorunları vardı. Alkol ve öfke başta olmak üzere," diyor, uzun bir tabureye atlayarak. "İyi bir Beaujolais ve bir parça Brie peyniri gibi, ikisi birbirine çok yakışıyordu. Ayrıca çok sayıda erkek arkadaşı vardı," diyor, bana bakmadan başka yerlere bakarak. "Oradan çıkmak için sabırsızlanıyordum."

"Üzgünüm," diye mırıldanıyorum, fırın poşetini tezgahın üzerine koyup kutuyu çıkarıyorum.

"Senin suçun değil."

O istese de istemese de, yine de üzgün olabilirim. "Nerede büyüdün?"

"Kuzey Carolina'nın Bumfuck kasabasında, önemsiz bir kasabada."

Meraklı bir terrier gibi başımı eğiyorum. "Aksanındaki o ipucunu merak etmiştim."

"Benim aksanım yok. Bar'ın bariz aksanı hariç," diye ekledi elini sallayarak. "Ondan kurtulmak için çok uğraştım. *Hepiniz.*"

Gülümsüyorum, çünkü ekleyecek bir şeyim yok. En azından onun duymak isteyeceği bir şey yok.

"Sana bir içki getireyim mi?" Mutfağın diğer tarafına doğru yürüdüm. "Meyve suyu? Çay? Su? Bir kafeinsiz kahve daha?"

"Su. Varsa, gazlı olsun."

"Tamam." Catering tipi büyüklükte gizli buzdolabına dönüyorum.

"Evin çok güzel," diyor, koyu renkli dolapları ve şık mermer tezgahı inceleyerek. "Gerçekten, muhteşem."

"Teşekkürler." Rafta duran Sanpellegrino şişelerinden birini çıkarırken şişeler *birbirine çarptı*. Kapağını açtım. "Burayı satın aldığımda dairelere bölünmüştü," dedim, köpüklü sıvıyı bardağa dökerken. "Sevgiyle yaptığım bir işti."

"Sen... Sen..." Parmağını havada daireler çizdi. "Senin emeklerin mi?"

"Tabii, yeraltı bodrum katı, spor salonu ve yüzme havuzu yapmadım, ama yapabileceğim her şeyi yaptım. Mutfağı ben tasarladım," diye ekliyorum, bardağı ve şişeyi onun önüne koyarken. "Yerleştirilmesine yardım ettim. Gürcü tarzı pervazları onardım, merdivenden yüz yıllık boyayı sıyırdım."

"Ellerin oldukça becerikli. Yani..."

"Kötü bir hafızan olmadığını görmek güzel." Bakışları saçlarının perdesinin arkasına kayarken içimi bir zevk dalgası kaplar.

"Bizi bu zor duruma sokan ellerin değildi," diye mırıldanıyor, belki de benim duymam için değil. Yine de gülüyorum ve birkaç yan tabak çıkarıyorum.

"Bazıları *zor durum* der. Bazıları ise *nimet* der." "Bu hoşuma gitti."

Duraklayıp, şarap barında nasıl davranmış olabileceğimi düşünürüm. O zamandan beri duygularımı daha net ifade etmiş olmayı umuyorum. "Evet, ben de öyle düşünüyorum." Bir çekmeceyi açıp birkaç keten peçete çıkarırım. *Bu, annemi etkilerdi.* "Hala düşünülmesi gereken çok şey olduğunu biliyorum, lojistik ve benzeri şeyler, ama evet, heyecanlıyım."

"Güzel." Belki şaşkınlıktan, belki de rahatlamış bir şekilde birkaç kez başını sallar. "Bunu duymak güzel."

"Sevindim," diyorum, pasta kutusunun ipini çözüp onu çevirerek aramıza koyarken. "Seni bugün brunch için başka bir yere değil de buraya getirmemin bir nedeni var."

"Tabii bodrum ve kelepçeler dahil değilse."

Yine tsk diye ses çıkardım. "Yine sürprizlerimi mahvediyorsun." Kutuya uzandım, rastgele bir pasta çıkardım ve tabağıma koydum.

"Sen çok komiksin," diyor, yavaşça ve abartılı bir şekilde başını sallayarak benim hareketimi taklit ediyor. Zeppole'yi seçtiğinde içimden bir sevinç duyuyorum. Zeppola mı? Hatırlayamıyorum lan!

"Seninle konuşmak istediğim şeyin bir parçası da bu. Tuhaflıkların," diye tekrarlarım. "Özellikle de gitmen hakkında."

Bir anlığına gözlerini pastasından ayırmıyor. "Kolay olmayacak. Ama dediğim gibi, bu benim sorumluluğum."

"Hayır, bu *senin* suçun değil, Ryan. Artık değil."

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim, ama her şeyi düzeltmek zorunda olduğunu hissetmene gerek yok." Küçük zeppola'sını başparmağı ve işaret parmağıyla çevirirken dikkati yine dağılıyor. "Bir gece birlikteydik ve harikaydı. Sonuçta tam da ihtiyacım olan şeydi." Gözleri yine benimkilerle buluşuyor. "Ve o geceden harika ama beklenmedik bir şey çıkacak ve senin de bunun bir parçası olmak istemen harika, ama bunun ötesinde bir anlamı yok."

*Bu bana bir şey
söyledi, değil mi?
Siktir et.*

"Baba olmaktan daha fazlası," diye karşılık veriyorum. "Ve bir çocuğun hayatında yer almak istemek? *Bizim* çocuğumuzun hayatında." Tabii ki bu benim dönüm noktam. Pes etmiyorum.

Ryan'ın uzaklaşması düşüncesi... düşünülemez. Çünkü bu çocuğun hayatında olmak istediğim kadar, onu da istiyorum. Henüz başlangıç aşamasındayız ve bunların büyük sözler ve vaatler, hayat değiştiren duygular olduğunu anlıyorum. Ama onu yatağımda istiyorum. Kollarımda. Hayatımda. Bunun işe yaramasını istiyorum.

En azından bu şansı istiyorum. Ve o başka bir yerde yaşarken bunu elde edemem.

"Bir dakikalığına şüpheli radarını kapat ve söyleyeceklerimi dinle. Lütfen."

Omzunu kaldırıyor. Çok az, ama yine de rahatsızlığını hissediyorum. İnatçılığının ortaya çıktığını hissediyorum.

"Bunu planlamadık. Zamanlamanın zor olduğunu biliyorum. Yani, pazartesi mi? Ama bu kadar yolu sadece geri dönmek için gelmedin, değil mi?"

"Fazla seçeneğim yok," diye mırıldanır, saçlarını toplayıp omzunun üzerine atar.

"Ama burayı seviyor musun? Londra'yı demek istiyorum."

"Evet. Tam da ayaklarımın üzerinde durmaya başlamıştım." "O zaman kal. Kendin için kal."

"Matt..."

"Tamam, benim için kal. Kal ve bu deneyimin bir parçası olmama izin ver. Kaçırmak istemiyorum, Ryan."

"Gerçekten ciddi misin?"

"İşte bu kadar ciddiyim. Bana taşın."

"Ne? Hayır!" Neredeyse geri çekiliyordu, ama taburenin arkası onu engelledi. "Birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz."

"O zaman bu bir neden değil mi? Biz ebeveyn olacağız ve birbirimiz hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyoruz. Bu durumda nasıl çocuk yetiştirebiliriz?"

"Ben sadece..." Şu anda çok küçük görünüyor. Yani, zaten küçük ama varlığı, lanet olası aurası, Burj Al Arab kadar belirgin olmalı. Ama sanırım zor birkaç gün geçirdi. Yaşadıkları, kafasını allak bullak etmiş olmalı.

Ama yine de... bana ve bu konudaki rolüme dönelim. "Bu çocuğun hayatının bir parçası olmak istiyorum."

"Anlıyorum."

"Onun dünyaya gelip, anne babasının birbirini tanımadığını öğrenmesinin doğru olmadığını düşünüyorum."

"Bunu istemiyorum. Onun bir hata olduğunu düşünmesini istemiyorum." Gözleri çok ciddi, sonraki sözleri çok sessiz, eminim bunlar benim kulaklarım için değil. "Ya da annesinin hayatının pişmanlığı."

Kalbim anında onun için acıyor. "Hey." Arkadaşmışız gibi omzuna dokunuyorum.

"Çocuğunun Hayatını Mahvetmenin Temelleri 101, değil mi?" Bardağına uzanırken bana hüznü bir gülümseme atıyor. Böylece elimi çekmekten sorumlu olmak zorunda kalmıyor.

"Hiçbir çocuk bunu hak etmez." *Ve o da seni hak etmedi.* "Ve bizim çocuğumuz bir hata değil."

"Hayır, ben de öyle düşünmüyorum." "Bir lütuf."

"Doğru," diye fısıldadı.

Gizli bir lütuf. Boğazımı temizledim, ama duygularımı temizlemek o kadar kolay olmadı. "Birbirimizi tanımamız, birbirimizi öğrenmemiz gerekiyor"

böylece doğum günleri geldiğinde ve bize diğerinin ne tür şeyleri sevdiğini sorduğunda, ona annesinin en sevdiği yatırım stratejisinin ne olduğunu ve babasının en sevdiği rugby takımının adını söyleyebiliriz."

"Tamam," der, biraz şaşkın.

"Böylece eski püskü bir şey değil, düzgün bir doğum günü hediyesi alırız."

Elini yanağına bastırmadan önce bir kahkaha atar. "Ama bu delilik. Değil mi?"

"Sadece sağlam bir temel oluşturmak için. Düşünebileceğimiz hikayeler ve deneyimler ile. Birbirimizin üzerine çıkacak değiliz ya." *En azından, hemen değil.* "Sana henüz evi gezdirmedim, ama evin çok büyük olduğunu görebilirsin."

"Matt, hadi ama. Mantıklı ol. Benden bunu yapmamı bekleyemezsin."

"Evet, bekleyebilirim. Büyük bir taahhüt falan istemiyorum." *Yine, hemen değil.* "Sadece bunun bir parçası olmak istiyorum ve bu süreçte seninle birlikte olmak istiyorum. Elimden gelen her şekilde sorumluluğu üstlenmek istiyorum."

Bir iç çekerek, bakışlarını gri, soğuk bahçeye kaydırır. Ben de kozumu oynadım.

"Evde bağımsız bir daire var. Orada kalabilirsin." *Gerçi benim yatağında kalmanı tercih ederim.* "Çalışabilirsin. Ya da çalışmayabilirsin. Birlikte vakit geçirebilir, birbirimizi tanıyabiliriz. Sonuçta, birlikte geçireceğimiz bir ömür var."

"Bir ömür boyu mu?" Bakışları yavaşça geri kayar, yüzündeki ifade okunamaz. "Çocuğumuzun hayatı boyunca," diye cevaplarım çabucak.

Babalık. Her zaman deneyimleyeceğimi düşündüğüm bir şeydi, ancak bunun ötesindeki detaylar belirsizdi. Sanırım Ryan bana söyledikten sonra bile, bunu tam olarak kavrayamadım. Çocuğumuzun kalp atışını duyana kadar gerçek olmuştu. O anda her şey değişti, çünkü o sesin içinde bir güç vardı, beni çeken eski ve kaçınılmaz bir şey. Muhtemelen sorumluluğun ağırlığıydı, ama bu his çok doğru geliyordu, geliyor.

"Dün gece, o grenli görüntüye uzun süre baktım." Ultrason görüntüsü.

"Bir elimde bir bardak viski vardı ve içimde tüm bu... hisler vardı."

"Çok fazla, biliyorum."

"Mutluluktan boğulmak diye bir şey yoksa, bunalmamıştım. O duyguların içinde yüzüyordum." Bu itirafa başımı hafifçe salladım. "Ama sonra senin burada olmadığını düşündüm. Seninle

seninle birlikte olmamayı düşündüm. İkinizle birlikte. Bir karar verdim. Eğer sen burada olamıyorsan, o zaman benim orada olmam gerekir." Ve bunu ciddiym. Nasıl olacağını bilmiyorum, ama çok fazla iş gerektireceği kesin. Çok fazla seyahat... Bir ülkede ev, başka bir ülkede iş... Ama gerekirse yaparım, çünkü bunu istiyorum.

"Orada mı? New York'ta mı demek istiyorsun?"

"Birlikte olmadığımızı biliyorum, ama bunun bir parçası olmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Her şeyi halletmem için biraz zamana ihtiyacım var, ama pazartesi ayrılıyorsan, benim de peşinden geleceğimi bekleyebilirsin."

Tabii Fin ve Oliver beni önce öldürmezse.

"Sana kalacak bir yer sunamayacağım," diyor, gözleri yaşlarla dolu bir gülümsemeyle. "Henüz kendime bile bir yer bulamadım."

"Geri dönmek ister misin?"

Bir süre duraksıyor. Bu benim cevabım.

"O zaman kal. Benimle. Ta ki..." Yüzündeki ifade, bu konuda yapabileceğimin sonuna geldiğini söylüyor. "Ta ki ne olursa olsun. Bana bu zamanı ver. Lojiği daha sonra halledebiliriz... daha sonra."

"Bunu yapacağına inanamıyorum."

"Ne gerekiyorsa yaparım. Ama ayrıca, ne olursa olsun, iyi bir iş hukuku avukatı tanıyorum. Theta ile yapabileceğin bir şeyler olabilir ve bunun için burada olman daha kolay olur." Ben daha lafımı bitirmeden o başını sallamaya başladı.

"Beni istemedikleri, beni takdir etmedikleri bir yerde olmak istemiyorum."

Onun için iyi. "Ama yine de senin için bir şeyler olabilir. Haksız işten çıkarma davası para anlamına gelebilir. Bir tazminat."

"Boş versene. Theta'dan hiçbir şey istemiyorum. Özgeçmişimde onların adını görmek bile istemiyorum."

"Haklısın." Pastamı kaldırıp bir ısırık alıyorum. Başka koşullar altında tadı muhteşem olurdu eminim. Ama şu anda, sanki talaş çiğniyormuşum gibi, çünkü tek istediğim onun yumuşacık süveterinin yumuşaklığını hissetmek. Belki yüzümü ona sürmek. *Onu çıkarmadan önce.* Parmaklarımı onun ipeksi saçlarında gezdirmek. *Onu yumruğuma sarmadan önce.*

Hamilelik hormonlarının kadının cinsel dürtüsünü artırdığını duymuştum ama babayı azgın bir pislik haline getirdiğini bilmiyordum. Hamilelik pornosunun anekdot niteliğinde bir kanıt olduğunu sanmıyorum, ki ben de izlemedim. Ama bu, düşüncelerimin kirli bir hal almasını engellemiyor.

Hey, tatlım. Bu akşam düz ekran aynamda porno film izlemeye ne dersin?

Siktir, kesinlikle aklımı kaçıyorum.

"Sana kira ödeyeceğim."

Sesini duyunca başımı kaldırıyorum, sözleri beynimi atlayıp doğrudan vücuduma etki ediyor. Göğsümde mutlu konfeti patlıyor! Ona yumruk tokuşturmayı teklif etmekten zorlukla kendimi alıkoyuyorum.

"Kira," diye tekrarlar, ifadesi kararlıdır. "Bu da beni senin *kiracın*."

"İstersen bana ödeme yapabilirsin. O parayı Matt Junior için bir kenara koyacağım." Sonra, saçımdan bir dut alıyorum. "Ya da Matilda," diyorum, onu ağzıma koyarak. "İkisi de bana uyar. Tabii Pierre'i tercih etmezsen."

Bu sefer ahududu alnıma çarptığında, yumuşak, boğuk bir kahkaha attı.

"Bence hayal kırıklığına açık birisin," diyor, başparmağındaki kremayı yalayarak. "Her iki konuda da." Gözleri benimkilere takılıyor ve bir sarsıntı beni, ikimizi de sarsıyor. Aynı sayfadayız ve aynı şeyi düşünüyoruz. Otel. Sandalye, vücudu benimkinden birkaç santim uzakta. Elini külotundan çekerken bileğini yakaladım. *İyi bir kız gibi, talimatımı yerine getiriyordu.* Parmakları ağzımdaydı, o ilk tat uyuşturucu gibiydi. O izlerken ben yaladım ve emdim.

Onu dokunmamak için ne kadar çaba sarf ettiğimi ilk kez fark ettiğimde birbirimize daha da yaklaştık. Tek istediğim onu kendime çekip içindeki güzelliği emmekti.

"Bazı haklarım olmalı," diye mırıldandım, kalbim hızla atıyor ve penisim zonklamaya başlıyordu.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Dilinin ucu ağzının köşesini yalarken, dekoltesi ve ısıltılı kışkırtmasıyla karşımda duruyor.

"Şey," diye başlıyorum, ipeksi saçlarından bir tutamını yakalıyorum. "Senin içine bir bebek koydum."

Gözleri mavi alevler gibi parıldıyor, dolgun dudakları yanıt vermeye başlarken büzülüyor. Ama bu kadarla kalıyor, dikkati birden yukarıya kayıyor. Üst kattaki ön kapı gürültüyle kapanıyor.

Kız kardeşimin boğuk şikayetini duyunca sessizce inleyerek özür dilerim. *Tanrım, Letty. Lanet olası zamanlaman var,* diye düşünüyorum içimden. Uzaklaşmaya başlıyorum, ama merdiven boşluğundan küçük bir ses duyulunca duruyorum:

"Matty amca, kadının içine bebeği nasıl koydun?"

Bölüm 23

RYAN

Bu çok garip. Garip olmanın da ötesinde. Garip bir durum.

"Peki ne iş yapıyorsun, Ryan?" Leticia — ya da Matt'in ona dediği gibi Letty — transatlantik bir aksandan daha fazlasını taşıyan bir aksanı var. Clodagh ise sanki Amerika'dan gelmiş gibi konuşuyor.

"Hedge fonunda tüccarım."

"Vay canına. İlginç." Bakışları Matt'e kayıyor. Sanırım benim işimin onu için mükemmel olduğunu düşünüyor, sanki ikimiz birbirimizin aynısıymışız gibi. Ya da tam tersini düşünüyor olabilir, onun ev hanımı bir eşe ihtiyacı olduğunu. Ya da belki de her şeyi bu kadar fazla düşünmeyi bırakmalıyım, çünkü bu beni ilgilendirmez. "Londra'da mı yoksa..."

"Oh. New York, ama bir ay kadar önce burada bir iş teklifi aldım. Ne yazık ki olmadı." *Ne yazık* ki demek bir şekilde ifade etmek için. Diğeri ise açık bir euphemism. Yemin ederim normalde bu konuda bu kadar rahat olmazdım, ama şu anda hayatım bir tür bilet al ve izle türünden bir boktan gösteri gibi.

Kalmak istiyor muyum? Matt sordu. Burada olmak beni çok heyecanlandırmıştı. Bu başarı bana çok büyük gelmişti. *New York'a geri dönmek istiyor muyum?* Pek sayılmaz. Orası benim evim değil. Ama zaten hiçbir yer evim değil.

"Gerçekten mi?" Kaşlarının arasında acıma mı yoksa şaşkınlık mı var, emin değilim. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

Belki o da bu hissi bilir.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, gözlerimi Matt'ten aktif olarak uzak tutarak. Küçük etkileşimimizden sonra ona baktığımda hala tüylerim diken diken oluyor. "*Bazı haklarım olmalı,*" dedi. Ve sonra beni zevkten patlamak üzere hissettiren o cümle. "*Senin içine bir bebek koydum.*"

Tanrım, sesinin boğuk tınısı ve sözlerindeki ima. Hayal mi kuruyordum? Sanki öpüşmek üzereymişiz gibi hissettim. Ve bu çok tehlikeli bir durum. Kalmak istiyorsam, bu kesinlikle olamaz. Ve kalmak istediğimi fark ettim. Bence bu iyi bir şey olur.

Modern aileler her türlü şekle bürünebilir ve ben de benim küçük fasulyemin hayatında sadece benden başka insanlar olmasını istiyorum. *Onu seven insanlar.* Bunu tek başıma da yapabilirdim

Hayatımdaki diğer her şeyi tek başıma yaptım. Ama bu, en iyi yol olduğu anlamına gelmez. Bu yüzden şimdilik burada kalacağım. Ve işler yolunda giderse, belki burada doğum yaparım.

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Letty, eski moda su ısıtıcısı ısıklık çalarken ve Matt onu şık görünümlü ocağından kaldırırken sorar.

"Geçen yıl Manhattan'da tanıştık." *Sadece birkaç ay önce, muhteşem bir gecede.* "Bir düğünde."

Kız kardeşinin sırtına bakarken kaşlarını kaldırır. "Kartlarını göğsüne yakın tutuyorsun."

"Ne?" diye cevaplar, bilmiyormuş gibi davranarak. Bu muhtemelen onun için de çok garip bir durumdur.

"New York," diye tekrarlar. Belki de düşüncelere dalmıştır.

Matt dönünce, ikisi arasında sessiz bir konuşma geçiyor gibi görünüyor. Dedğim gibi, garip, üstüne garip, yanında da garip.

Bu durumda ne yapmalıyım? Ya da ne demeliyim?

Ailesinin geleceğini bilseydim, o anda onunla birlikte yaşamaya karar vermeyebilirdim. Sırf bizi bu durumdan kurtarmak için bile olsa.

. . . durum. Çocuk var. Clodagh. Ve onun küçük, kıpır kıpır kulakları. Şu anda televizyon izlerken bu durumdan kurtulmuş gibi hissediyorum. Çizgi filmler beş yaşındaki bir çocuk için oldukça iyi bir dikkat dağıtıcı gibi görünüyor. Ama şu anda kendimi bir davetsiz misafir gibi hissediyorum. Leticia yeterince nazik görünse de, karşılaşması hafif bir soğuklukla karışık gibiydi. Ya da belki de hayal görüyorum.

Küçük bebeğimizi öğrendiğinde ne düşünecek acaba? Ya da benim taşınacağımı öğrendiğinde? *Muhtemelen beni, zengin kardeşini tuzağa düşürmek isteyen bir beleşçi olarak görecektir.*

Belki de kira sözleşmesi yapıp bazı evraklar hazırlatmalıyım. İkisini de rahatlatacak bir şey. Hepsini mi?

Genelde başkalarının fikirlerini umursamamaya özen gösteririm, ama bu bebek onların ailesinin bir parçası olacak. En azından benden nefret etmemelerini istiyorum.

Umarım iyi bir ailedir. Kesinlikle iyi bir adam yetiştirmişler.

"Sana hareketlerimden haberdar etmem gerektiğini bilmiyordum." Matt, çorba fincanı büyüklüğünde çiçek desenli bir porselen fincana sıcak su döküyor. Bana bakıp göz kırpıyor ve lanet olsun, göğüslerim karıncalanmaya başlıyor.

Hemen kollarımı kavuşturuyorum. Muhtemelen meme uçlarım disko topu gibi parıldıyor — ve bu benim suçum değil, çünkü benim cinsel isteğimi yeniden canlandıran

Cinsel musluğumu tekrar açan adam o olduğu için bu benim suçum değil. Sanırım hormonlar suçlu olabilir, ama yine de benim hesaplama göre bu onun suçu olur. Hayatımda bir kez bile hamilelik korkusu yaşamadım, bu yüzden şu anki durumumuzdan Matt'in süper spermini sorumlu tutuyorum.

"Yani... siz çıkıyor musunuz?"

"Hayır," diyorum, Matt de aynı anda karşılık veriyor:

"Çok mu meraklısın?"

"Bana bağırma," diyor gülerek.

"Ailem," diye başladı, bana acı dolu bir bakış atarak. "Ne yazık ki, bir torba örümcek kadar deliler."

"Ve o da onların kralı," der, eğilerek. "Süslü altın apoletli frak ceketiyile ne kadar akıllı görüldüğünü görmelisin."

"Görmem gereken bir şey gibi," diyorum, sanki bunu ilk kez duyuyormuşum gibi.

İkili, beni hem mutlu hem de hüzünlü yapan bir şekilde tartışmaya başlar. Sahip olmadığı şeyi özlememelisin derler, ama bunun doğru olduğundan emin değilim. Bir bağ kurmayı özlediğim pek çok an oldu. Aileyi özlediğim pek çok an oldu. Ve aynı şekilde, acı çekmemiz için bir "*biz*" olmadığı için Tanrı'ya şükrettiğim pek çok an oldu.

"Matty amca, lütfen sıcak çikolata içebilir miyim?" Clodagh, odanın diğer tarafındaki büyük koltuktan soruyor. Matt, Clodagh merdivenlerin dibinde görüldüğü anda onu oraya götürmüş. Çizgi filmler dikkatini dağıtmak için mükemmel bir araç olsa da, Clodagh minderlerin üzerine diz çöküp bana el sallıyor. Ben de ona el sallıyorum ve daha fazla garip soru sormak istemediğini umuyorum. Çünkü çocuklar aptal değildir. Algıları keskindir.

"Neden olmasın," diyor Matt. "Ama marshmallow kalmadı."

"Bu ev berbat!" Clodagh şakacı bir şekilde koltuğun arkasını yumrukluyor.

"Anlamadım?" diye sorar annesi. "Ne dedin sen, küçük hanım?"

"Bu ev harika," diye mutlu bir şekilde

cevaplar. "Bunu nereden öğrendin?"

"Seb amca. Üniversiteden döndüğünde." "Kardeşin üniversitede mi?"

"O ailenin en küçüğü," diye cevaplar Letty.

"Mutlu bir sürpriz," diye mırıldanır Matt. "En azından hikaye öyle."

O bakış. Ona gülümsememek için dudağımı ısırıyorum.

"En azından artık ergen değil," diyor Letty, aramızda geçen bakışlardan habersiz. "Onlar, Tanrı'nın ebeveynlere verdiği en acımasız hediye, eminim."

"Hepimiz için baş belasıydı," diye araya girer Matt. "Sen kötü bir ergen olmayacaksın, değil mi Clo?"

"Hayır, ben bir printheth olacağım!" "Aferin kızım."

"Tanrım, umarım öyledir," diye mırıldanır Letty. "Çünkü ilk on iki ya da on üç yılı iş başında öğrenerek geçirmek alışılmadık derecede adaletsiz görünüyor. Onları kafalarının üstüne düşürmezsen, konuşmayı, güzel şeyler söylemeyi öğrenirler ve minik, komik insanlar olurlar." Kızına bakarak, gözleri yumuşar. "İşi çözdüğünü sanırsın, neredeyse başarmışsındır. Sonra ergenlik başlar. Ve sonunda bir hiç olduğunu anlarsın. Çünkü onlar sana öyle söyler. Sık sık."

"Vay canına, kulağa zor geliyor."

"Öyle. Arkadaşlarımla çocuklarıyla başa çıkmasını izledim. Ergenler," diye ekliyor iç çekerek. "Bazı hayvanların yavrularını yemesinin nedenini anlayabilirsin."

"Seb'i yiyemezdin. Kokuyor," diyor Matt, Letty'nin önüne şık bir fincan ve fincan tabağı koyarken.

"Artık değil. Artık kızlara ilgi duyuyor. On üç yaşındaki erkek çocuklar sabunun cep harçlıklarını saklamak için olduğunu düşünürler," diyor Letty, bu bilgi yararlı olabilirmiş gibi bana dönerek. *İyi ki kızımız olacak.* "Sonra on altı yaşında, sabunun gerçekte ne için olduğunu hatırlarlar gibi görünüyor."

"Ben değil. Ben kokmuyordum," diye ısrar ediyor Matt.

"Sen en büyüksün, kim söyleyecek ki?"

"Bir pasta al," diyor ve kutuyu ona doğru kaydırıyor. Başka bir deyişle, kokan erkekler hakkında konuşmayı kes.

Elini hafifçe kaldırıyor. "Teşekkürler, ama almayayım."

"Clo alabilir mi peki?" Yeğenine bakıyor. "Tabii." Annesi omuz silkiyor. "Neden olmasın."

"Yum!" diye bağırır küçük kız, kanepenin arkasına tırmanırken.

"Clodagh," diye azarlar annesi. "Bunu yapmaman gerektiğini biliyorsun."

"Ah, bırak onu. Alt tarafı bir mobilya. Ryan?" Matt topukları üzerinde dönerek bana bakar. "Lütfen bana kilerden sıcak çikolatayı getirir misin?"

"Kiler mi?" Daha önce hiç girmedığım bir evin kiler mi? Ama sanırım artık tezgahların üzerinde neden mutfak aletleri (ya da hemen hemen hiçbir şey) bulunmadığını anlıyorum.

"Evet." Bana bir işaret göndermeye çalışır gibi başını sola doğru salladı. "Sanırım mikserin yanında bıraktım."

"Harika." Hayatımda hiç söylemediğim bir şey bu, tabureden kayarken. Ama belli ki beni yolumdan çekmek istiyor. Leticia'nın arkasından geçerken, görebildiğim tek sağlam kapıyı işaret ediyorum, diğeri camdan ve açıkça şık bir şarap mahzenine açılıyor, içinde epey viski de var gibi görünüyor. Neyse, Matt başını sallıyor, ben de kiler odasına giriyorum.

Burası basit bir kiler değil, bambaşka bir oda, neredeyse bambaşka bir mutfak. Belki Matt yemekleri burada hazırlıyor. Hatırladığım kadarıyla yemek yapabildiğini söylemişti. Ya da belki şık bir aşçısı vardır ve burası onun alanıdır. Bu düzenin aşırı mı yoksa gerçekten iyi bir fikir mi olduğuna karar veremeden, şık görünümlü mikserin saklandığı rafın olduğu sonuna doğru ilerliyorum.

"Buldun mu?" diye sesleniyor Matt.

"Mikserin yanında değil," diye bağıriyorum. Birkaç saniye sonra kapı açılıyor. "Burada ne yapıyorum?" Matt içeri girerken fısıldıyorum.

"Bunu." Şimdi önümde, elini omzuma koyuyor ve eğiliyor, vücudunun sıcaklığını ve sabun ve kolonya kokusunu da beraberinde getiriyor. Belimden aşağısı, ani ve çok içgüdüsel bir anıyla geriliyor. O geri çekilip sıcak çikolata karışımı kavanozunu nazikçe sallarken, bu an bir göz açıp kapayıncaya kadar geçiyor. *Harrods, elbette.*

"Nerede olduğunu bilseydin..." O hızla eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırırken ben küçük bir çığlık attım. Sadece bir öpücük, cinsel bir şey değil, ama ani bir saldırı. Ve kendisiyle çok memnun görünüyor. Ona bakarken, *erkek çocuk sahibi olmamam daha iyi olur* diye düşünüyorum. O çok fazla.

"Seninle yalnız kalmak istedim. Böyle değil," diye ekliyor, ben itiraz etmek için ağzımı açarken. Eli bir an belimde duruyor, sonra yanına düşüyor. "Ona söylemeli miyiz?"

"Bebegi mi? Beklememiz gerekmez mi?" Kafamın içinde bir tavuk gıdıklamaya başlar. "On iki hafta dediklerini biliyorum." Cümlemin geri kalanı kafamda yankılanır. *Ama ben hazır değilim.*

"Ne diyorlar? Ne hakkında?"

"On iki hafta bir gelenek gibi görünüyor. İnsanlar o zamana kadar bekliyorlar, olur da..."

Eli elimi bulur. "Öyle düşünme. On iki haftada, on dört haftada ya da kırk haftada değil."

"Kırk haftadan önce ona söyleyeceğiz," diyorum, komik olmaya çalışırken hiç de komik hissetmeden.

"Ona bir şey söylememiz gerekmiyor. Henüz değil."

"Ama Clodagh ağzından kaçırabilir mi sence?"

Kafasını hızlıca sallar. "Ne hakkında konuştuğumuzu bildiğini sanmıyorum."

İnanmamış bir şekilde yüzümü buruşturuyorum.

"Muhtemelen duyduğunu tekrarlamıştır."

"Bilmiyorum." Ama bana bakışları dikkatimi dağıtıyor. Bana gereksiz şeyler hissettiriyor.

"Ayrıca, çizgi filmler, hamur işleri ve sıcak çikolata bunun için var."

"Dikkatimi dağıtan şeyler. İyi düşündün."

Cevabı, dönmeden önce parmaklarımı hızlıca ve güven verici bir şekilde sıkması oldu. Tabii ki onu takip ettim. Çünkü o popo. Yani...

"Yüksek rafta duruyordu," diyor mutfaktan çıkarken.

"Kısa espri. Harika!" sanki bu bizim her zamanki şakamızmış gibi karşılık veriyorum. Tekrar oturacağım ve bir kez daha onursuzca zıplayıp kalkacağım yerine, adanın ucuna yaslanıp Clodagh'ın yapmasını izliyorum. Ama önce, mutfağa hızlıca uğruyor.

"Ben bir şey demedim," diyor Matt, iki elini de kaldırarak.

"Ama sen bardağı kullandın," diyor Clodagh, alçak bir dolaptan para dolu cam bir kurabiye kavanozu çıkararak. *Katlanabilen türden paralar.*

"Sen okumayı bile bilmiyorsun!" diye alay ediyor Matt.

"Ederim," diye karşılık verir, kısa boylu birinin sevimliliğiyle koltuğuna tırmanırken.

"Ne yazıyor peki?"

"Ben..." Clodagh, annesinin elini ağzının üzerinde bulduğunda durur. "Beni kandırmaya çalıştın!" diye şikayet eder, el düşerken. "Bu hiç hoş değil, Matty amca!"

"Kupa da öyle," diye mırıldanır annesi, fincan tabağının kenarına hafifçe vurarak.

Aşağıya bakıyorum ve çiçeklerin arasında, sarmaşıklar gibi dolanan kelimeler olduğunu fark ediyorum. *"Ben çok ışıl ışılım,"* diyor dolanan yazı.

"Onda bunlardan birkaç tane var," diyor Letty. "Bir tanesi, çayını bitirip aşağıya bakıp *'Zehirlendin'* yazısını okuyana kadar tamamen sıradan görünüyor."

"Matt!" Adı gırgır bir kahkaha ile çıkar.

"Kardeşin var mı?" diye sorar Letty.

Gözlerimi kısaca indiriyorum. "Tek çocuğum." "Ne şanslısın," diye ekliyor, ama şaka yaptığını anlayabiliyorum.

"Ahem!" Clodagh kurabiye kavanozunu tekrar sallıyor.

"Olmaz," diye şikayet eder Matt, süslü buzdolabından süt çıkarırken, sonra da aynı derecede süslü kahve makinesini çalıştırır. "Anlaşma, sadece *benim* ağzımdan kelimeler çıktığında para alabilirsin."

"Sözlerim var." Küçük kız amcasının sırtına kaşlarını çatarak bakar. "Kaba sözler olmasa iyi olur," diye azarlar Letty.

"Anne." Clodagh koltuğunda dönerek annesine bakar. "Bebekler nereden gelir?"

Kalbim resmen yerinden çıkıyor ve Matt, fincana uzanırken kolunu havada durduruyor.

Bu sorunun cevabını biliyorum, en azından bizim durumumuzda. *Alkol, azalan engellemeler, süper sperm ve kusurlu korunma yöntemleri.*

"Tatlım, bu şu anda konuşulacak bir konu değil." Annesi Clodagh'ın yüzündeki saçlarını nazikçe geriye doğru tarar.

"Evet, ama nereden geliyorlar?"

"Amazon'dan," diyor Matt, küçük pembe bardağa süt dökerek. "Orada her şey var."

"Hayır, Matty amca," diyor küçük kız gülerек. Bana mı öyle geliyor, yoksa bu sözlerde hafif bir kötü niyet mi var?

"O zaman belki de oyun salonundaki makine." Arkasını dönmeden eliyle çırpma hareketi yaptı. "Pençeli olan."

"Lütfen anne, bilmek istiyorum!"

"Nereden geldiklerini biliyorsun." Annesinin sesi sertleşir.

"Evet, ama midenize nasıl giriyorlar?" diye sorar, ellerini gövdesine bastırarak.

"Neden bu konuda bu kadar takıntılısın?"

"Clo," diye araya girer Matt, "gel ve kahve makinesinin düğmesine bas. Sıcak çikolatan daha köpüklü olur."

Ama Clodagh, amcasının oyununu anlar ve annesinin gözlerinin içine bakarak, "Çünkü Matty amcanın Ryan'a nasıl bebek koyduğunu bilmek istiyorum," der.

Bölüm 24

MATT

"Oh, bakın, part-time çalışan geri dönmüş," Fin, ertesi Pazartesi sabahı toplantı odasına girdiğimde alaycı bir şekilde söyler. Oliver elindeki çıktılara bakarken başını kaldırır ve bana selam verir.

Birkaç gün izin aldım. Rapor vermem gerektiğini düşündüğümünden değil, ama geçen hafta Theta'daki toplantıdan sonra bu ikiliyi görmedim. Uzun zamandır izin almamıştım ve bu ikilinin arama ekibi göndermediğine biraz şaşırdım. Göndermediklerine sevindim, çünkü Ryan'la geçirdiğim zamana müdahale ederlerdi.

Onun taşındığını bildirmekten memnuniyet duyuyorum. Aslında, başlangıçta personel konaklama yeri olarak tasarlanan bodrum katındaki daireye taşındı. Yeterince güzel, ama onu üst kata taşınması için uğraşıyorum. *Yatağıma. Hayatıma. Her şeye.* Dün Letty'ye anlattığım gibi değil tabii.

Clodagh'ın mükemmel zamanlamalı sorusundan sonra — bence çok komikti; o çocuk çok zeki — kız kardeşime durumu açıklarken Ryan'dan minnettarlık, hatta hayranlık dolu bir bakış aldım.

"Bir bebeğimiz olacak," diye duyurdum. "Ryan ve ben bu işte birlikteyiz, ama birlikte değiliz."

Ryan'ın omuzları rahatlamış bir şekilde düştü. Letty ise bana gözlerini kısarak baktı. Hiç de hoş bir bakış değildi.

"Hazır buradasın, Ryan'ın benimle yaşamayı kabul ettiğini de söyleyeyim, böylece bu deneyimin bir parçası olabileceğim."

Letty'nin bir sonraki bakışı inanılmazdı; sanki kafamda bir tane daha çıkmış gibi bana baktı.

Clodagh'ın yorumu daha nazikti. "Burayı seveceksin Ryan. Matty amca en iyi sarılmaları yapar."

Ve ben de öyle olduğunu düşünmek istiyorum.

Daha sonra kız kardeşimi aradım ve endişelerini dinledim. Konuşması bittiğinde, ona otuz sekiz yaşında olduğumu, çoğu insanın ömür boyu harcayamayacağı kadar servet biriktirdiğimi hatırlattım. Ve bu iki şeyi başarmanın tesadüf olmadığını.

Başka bir deyişle, annem beni aptal yetiştirmede. Ne yaptığımı biliyorum. Şimdi sadece bu pisliklerle uğraşmam gerekiyor. Ve ailenin geri kalanına da söylemem gerekiyor, ama onlar için acil bir durum yok.

"Ah, bebeğim," diyorum Fin'in gevezeliklerine yanıt olarak. "Beni özledin mi?" Masanın başındaki sandalyeyi çekip oturduğumda bacaklarımı uzatıyorum. "Selam, Andrew." Oliver'ın asistanına kısa bir el sallıyorum, o da kapıdan çıkıp arkasından kapıyı kapatıyor.

"¿*Qué es la craic?*" Fin, İspanyolca ve İrlanda argosunu karıştırarak sorar. "The craic is grand," diye cevap veririm.

"*Muy bien.*"

"Şey, bence oldukça iyi."

Craic. Tamamen İrlandalı bir kavram. İyi craic de olabilir, kötü craic de. Savage craic, ki bu da iyidir, *ya da craic ninety*, yani iyi vakit geçirmenin zirvesi. *Craic*, "Nasılsın?" veya "Neler oluyor?" anlamına gelir. Ve eğer harika bir craic olarak tanımlanıyorsanız, bu, sizinle birlikte olmak eğlenceli olduğu anlamına gelir. Daha derine inmek isterseniz, craic prana ve chi'dir. Bizi yöneten, içimizden akan, basitçe var olan yaşam gücü.

Siktir, bu biraz derin oldu.

"Ee?"

Omuz silkiyorum: *Neyden bahsettiğini bilmiyorum.* "Bir şey mi kaçırdım?"

"Telefonuna cevap vermiyorsun... aramıyorsun." Fin sandalyesine yaslanarak, elini umursamazca salladı. "Artık bizi sevmediğini düşünmeye başlamıştım."

"Bebeğim, hayatımda sana her zaman zaman ayıracağımı biliyorsun." Fin bana parmağını gösterir ve Oliver acı dolu bir nefes alır.

Oturarak, önümüze konulan su şişelerine ve toplantı gündemini içeren bir dosyaya uzanıyorum. Oliver protokol konusunda çok titizdir. Yanındaki bardağı görmezden gelerek, kapağı açıp suyu bir dikişte içiyorum.

Her şey yolunda, bu tipik Fin ve ben. Birkaç gün ortadan kaybolduğum için biraz azar işiteceğime hazırlıklıyım. Bazı şeyler para kazanmaktan daha önemlidir.

"Ne görüyorum ben?" Masanın ortasındaki koltuğundan Fin, parmağını sanki yüzümü işaret eder gibi sallıyor. "Bu yeni bir şey."

"Ne?"

Fin dik oturur ve Oliver'ın bekar teyzesi gibi bir çılgılık atar. Bekar bir teyzesi olduğu için değil, ama olsaydı, sesi böyle olurdu. "Onu kazandın

kazandın, değil mi?" Fin'in sorusu keskin bir bakışla gelir.

"Şey..." Gülümsemeyi zorlukla bastırıyorum. Keşke bilseydi.

"Demek buradaydın? Su iç, dostum," der ve kendi su şişesini yan yatırıp, uzun art nouveau tarzı toplantı masasının üzerinde yuvarlar.

Oliver bu sese acı çekmiş gibi yüzünü buruşturur.

"Sana elektrolit vereceğiz," diye ekler Fin, şişe kenardan yuvarlanıp ellerime düşerken. "Andrew'u geri ara," der, Oliver'a bakarak. "Bu adama hemen bir protein bar verin."

"İlgin için teşekkürler," diyorum neşeyle. "Ama ben iyiyim."

"Evet, görebiliyorum. Deli gibi gülümsüyorsun."

"Çünkü haberlerim var."

"Onu kazandığın dışında başka haber mi?" Masanın diğer ucundan Oliver, ihtiyaç duyduğunu kabul etmek istemediği koyu renkli gözlüklerinin çerçevesinden beni inceliyor.

"Senin görünüşün artık onu hasta etmiyor mu?" Fin araya girer.

"Har-dee-fuckin'-har."

"Peki, o şanssız bayanı ne zaman tanıyacağız?" Fin gülünç bir şekilde kaşlarını oynatır.

"Yakında, sanırım."

Hamileliği duyurmadan önce on iki hafta bekleme fikri, kız kardeşimin ziyareti ile suya düştü. *Teşekkürler, Clo*. Dürüst olmak gerekirse, Letty'nin tepkisi beklediğimden daha iyiydi. Memnun görünüyordu. Ya da belki *memnun* doğru kelime değildir. *Haklı* çıktığını mı düşünüyordu? Benim de ebeveynler kulübüne katılmamı mı bekliyordu? Emin değilim. Her ne kadar düşünceleri ve fikirleri olduğundan emin olsam da, bunları kendine saklayacak kadar nazikti. Şimdilik.

"Akşam yemeği yemeliyiz," diye devam etti Fin. "Yani, o hastalık bulaşıcı olmadığı sürece."

"Kesinlikle bulaşıcı değil." Parmağımı burnumun köprüsüne dokunduruyorum, sözlerim kıvrımlı bir şekilde bitiyor gibi. "O, ah, başka bir nedenden dolayı hastaydı."

"Şoktan olduğunu tahmin ediyorum." Oliver'ın bakışları elindeki kağıtlara geri dönüyor.

"Biraz öyle. Biraz da başka bir şey."

"Başka ne?" Fin yüzünü buruşturur, ifadesinde şüpheli bir ifade belirir. Sonra, "Hayır. Hayatta olmaz!"

"Baba olacağım."

Oliver bu sefer kağıtlarını yavaşça indirir. Fin ise çenesi yerinden çıkmış gibi görünür.

"Hamile mi?" Oliver belgeleri sakince masanın üzerine koyar. "Evet."

"Tebrikler."

"Teşekkürler." Fin'e dönerim. "Artık çeneni kapatabilirsin."

"Şok oldum."

"Ronny ile çok fazla takılıyorsun. Ama aynı zamanda, o hissi bilirim," diye eklerim, gülümsememi hafifletmek için parmağımla gülümsememin kenarını okşayarak.

"Ama sen bununla bir sorunun yok. Yani, çok mutlu görünüyorsun."

"Evet, iyiyim. Ve doğal olarak biraz da korkuyorum." Bu korku, sipariş ettiğim bir sürü hamilelik kitabından kaynaklanıyor. Bu kitaplar, çok fazla bilginin bir sorun olup olmadığını düşünmeme neden oldu. Bazı bölümleri okurken içim ısınır, kafam bulanır ve aptal gibi sırtmaya başlarım. Diğer bölümleri

—ve işte burada korku başlıyor—erkekler bebek doğurmaktan sorumlu olsaydı insan ırkı hala var olur muydu diye merak ediyorum. *Ya da belki de bu iş bana kalsaydı insan ırkı yok olurdu.*

Kadınlar. Kesinlikle daha adil cinsiyet. Şüphesiz daha güçlü cinsiyet. Ve kim ne derse desin, son zamanlarda sosyal medyada artan "Hamileyiz!" duyuruları hiç mantıklı gelmiyor. Kadınlar yükü taşıyor — genel olarak konuşursak ve kimsenin cinsiyet kimliğini küçümsemek istemem — hamileliği onlar yaşıyor. Yepyeni bir insan yetiştirmek yüzde 100 tek başına yapılan bir aktivite. Partnerleri, eğlenceli başlangıç aşamasına dahil olacak kadar şanslı olabilirler, ama bana göre, biz bu övgüyü hiç hak etmiyoruz.

Paylaşım ve karşılıklı sorumluluklara tamamen destek veriyorum. Eşit ebeveynlik konusunda kararlıyım ve elbette Ryan'ı elimden geldiğince ve nerede olursa olsun destekleyeceğim. *O izin verdiği sürece.* Ama ona, takım için bu fedakarlığı yaptığı için sonsuz minnettarlığımı hak ettiğini mutlaka söyleyeceğim.

"Kaç haftalık?" Fin'in sesi beni düşüncelerimden çıkarır. "On dört hafta."

"Manhattan'da Ekim ayında doğacak bir bebek."

Ona bir bakış attım. "Bu çok tuhaf."

"En son ne zaman seks yaptığını bilmem mi?"

Katılıyorum. "Senin hoşuna giden neyse."

Fin burnunu çeker. "İçimdeki sevinç senin tatmin olmanı bekliyor olsaydı, çoğu zaman mutsuz olurum."

Ryan'ın bıraktığı büyük boşluk yüzünden başka kimseyle ilgilenemedim. *Ama artık bitti.*

"Her şey yolunda mı?" Oliver'ın sorusu sohbeti mantıklı bir hale getirir. Tanrıya şükürler olsun.

"Evet, o iyi mi? Mutlu, sağlıklı ve falan?" Fin araya girer.

Gülümsemem biraz kaybolur. "Mutlu," diye cevap veririm tereddütle.

"Ama birlikte değiliz."

Oliver hiçbir şey söylemez.

Fin, "Oh, lanet olsun," der.

"Resmi açıklamamız, birlikteyiz ama birlikte değiliz. Ben bunu değiştirebilene kadar."

"Tamam." Bu sefer sadece Oliver konuşur.

"Ani oldu, ama işler düzelecek." Bu işi yapmaya fazlasıyla hazırım. Onun kendini güvende hissetmesini ve duvarlarını yıkmasını sağlamak için. Kendi zamanında bunun bizim için ne kadar iyi olabileceğini görmesini sağlamak için. *Üçümüz için.*

"Peki... ne yapacaksın?" diye sorar Fin.

"Onun yanında olacağım. Kelimenin tam anlamıyla. Benimle kalmayı kabul etti." "Taşınıyor mu?" Fin şaşkınlıkla sorar.

"Evet. Zamanlama pek iyi değil." Ellerimi açarak

"Theta onu kovdu. Bu onu hazırlıksız yakaladı." "Ne? Halılarına kusmuş olduğu için mi?" "Ne gerekçeyle?" Oliver ona tercüme ediyor.

"Performans sorunları, ancak o bunu şiddetle reddediyor. Ama aynı zamanda, deneme süresi nedeniyle bu konuda yapılabilecek bir şey olmadığını da söylüyor."

"Bu durumu karmaşıktırıyor," diyor Oliver. "Adil değil, ama tamamen yasal."

"Yasal olabilir, ama aynı zamanda ahlaka aykırı." Fin bazen pislik olabilir, ama iyi bir arkadaş.

"Kanun kanundur," diyor Oliver. "Ve iş de aynen böyledir."

"Ryan da böyle düşünüyor," diye itiraf ediyorum. "O bu konuda oldukça stoik davranıyor. Ben ise pek değil. Özellikle de bugün onu JFK'ye dönüş uçağına bindirdiklerinde."

"Siktir," diye mırıldanır Fin. "Demek bu yüzden..."

"Benimle kalıyor mu? Sebeplerden biri bu. Bana kira ödeyecek," diyorum karanlık bir kahkaha atarak.

"Ah." Fin kurnaz ama anlayışlı bir gülümseme atar. "Öyle mi?"

"Eh, benim özel bir adam yok." Omuz silkiyorum ve Fin'in sırtışı genişliyor. Onun ve Mila'nın evlilik hikayesinin de kendine özgü engelleri vardı. "Onu kazanmak için zamana ve biraz alana ihtiyacım var."

"Jigolodan bebek babasına." Fin çok eğlenmiş gibi geliyor.

"Tek gecelik ilişkiden sonsuza kadar." Çünkü benim hedefim bu.

Aylık toplantımızın ardından, Doğu Londra'daki projelerimizden birine uğradım ve orada baş metrekare ölçüm uzmanı ile görüşmeyi kararlaştırdım. Ondan bizim ofisimizde veya hatta Canary Wharf'taki ofisinde buluşmayı teklif edebilirdim, ancak işlerin nasıl gittiğini kendi gözlerimle görmek istiyorum.

Kentsel dönüşüm projesi kapsamında bir alışveriş merkezi, iş yerleri ve gençlik merkezleri inşa edilecek. Bu proje bölgeye büyük bir katkı sağlayacak ve temellerin atıldığını görmek beni mutlu ediyor. Mila'nın da mutlu olacağını biliyorum, çünkü burası onun eski mekanı.

East End'den sonra, şehri geçerek geri dönüyorum ve yakın gelecekte Theta Investments'a ani bir ziyaret yapmayı planlıyorum. Planım, büyük patronlardan birini pusuya düşürmek ve Ryan'ı kovmanın gerçek nedenini öğrenmek. Kendisine kovulma nedeniyle ilgilenmediğini söylese de, eminim bir noktada ilgilenecektir.

Ben de oldukça merak ediyorum. Ayrıca şüpheliyim de, çünkü Pierre'deki smokinli pislikleri ve liderleri olan baş pisliğin tuvalette söylediği şeyleri düşündüğümde, onun performansıyla ilgili bir nedenle kovulduğuna inanmak zor.

O pislikler onun etrafında neredeyse saygılı davranıyorlardı. Garip bir saygıydı. Tabii ki, top torbası hariç. O sadece kıskançtı. Ve hayal dünyasında yaşıyordu. Bunu, muhtemelen burnuna çektiği tüm o mutlu tozların beyin küçülmesine bağladım. Başarılı bir kadınla seks yapmanın *seni* başarılı yapacağını kim düşünür ki?

Şu anda trafikte sıkışmış durumdayım, omuzlarımı ve boynumu çeviriyorum. O pislikleri düşünmek bile New York'a bir uçak bileti alıp birkaç burnu kırmak istememe neden oluyor.

Ryan'a gelince, ticaret en iyi zamanlarda bile riskli bir iştir. Hedge fonunun bir parçası olarak da durum farklı değildir. Kâr ve zarar tablosu kırmızıya doğru kaymaya başladığında kafaların uçmaya başlaması yaygın bir durumdur. Ama bu durumda durumun öyle olduğunu düşünmüyorum

burada böyle olacağını sanmıyorum, onu işe almak ve taşınması için masraf yaptıklarından sonra.

Evet, merak ediyorum. O da merak edecektir. Şu anda kafası çok dolu.

"Dial Ma" diyorum birdenbire, ve arabanın Bluetooth'u tam da bunu yapar.

Sanırım bunu halletsem iyi olur. Listemden birini daha silebilirim.

Ryan'ın listesinde kimler var acaba? Onun da listesindeki insanlar olmalı, değil mi? Garip bir his olmalı, dünyada tek başına olmak. Eh, artık değil.

Her zamanki gibi, annem telefonu açmıyor. Yaşlı Catherine biraz gezgin biridir. 67 yaşında ve İrlandalı Kadınlar Derneği'nin yerel loncası başkanıdır. Para toplanacaksa, o toplar. Öğrenilecek bir şey varsa, onu becerilerine ekler.

Huzurevindeki Noel partisi, Paskalya geçit töreni ve yerel çocuklar için yumurta avı gibi etkinliklerin düzenlenmesini üstleniyor. Bağış toplama etkinlikleri için zeytinyağlı limonlu kekler pişiriyor ve yenidoğan ünitesindeki prematüre bebekler için minik hırkalar örüyor.

Salı günleri briç oynar, çarşamba günleri örgü grubuna katılır ve cumartesi öğleden sonra evine uğrarsanız, kim olursanız olun *aperatif* ikramı bekleyebilirsiniz. Marine edilmiş zeytin, *jamón ibérico* ve Manchego peyniri. Belki *patatas bravas* ve bir kadeh sek cava veya acı tadı olan bir öğleden sonra kokteyli.

O, dolu dolu bir hayat yaşıyor ve bu, onun ve yaşlı dostunun, doksan altı yaşındaki *büyükbabamın* hâlâ hayatta olduğu İspanya'da geçirdikleri uzun süre hariç.

"Anne, benim," diye başlıyorum, telefon onun mesaj servisine bağlanınca. "Sadece haber vermek istedim. Ayrıca Temmuz ayı için planlarının ne olduğunu sormak istedim. Özellikle on sekizinci gün civarında. Birkaç günlüğüne Londra'ya gelmek ister misin? Hastanede senin yeni torununun doğumunu izlerken kedine bakacak birine ihtiyacım var. Neyse, müsait olursan bana haber ver. Hayır, kedi almadım. Ama birini hamile bıraktım. Hoşça kal!"

Telefonu kapatırken kendi kendime gülümsüyorum. Mesajlarını kontrol etmekte berbat, bu yüzden mesajı ne zaman dinleyeceği belli değil. Ama dinlediği anda ben de öğrenirim.

"Call *mi mujer*," diyorum sonra. Benim kadını. O henüz bunu bilmiyor. "Selam." Ryan üçüncü çalışmada cevap veriyor.

"Selam sana da." Sözlerimden sızan gülümsemeyi engelleyemiyorum.
"Nasıl gidiyor?"

"Eşyaları yerleştirme işi mi? Neredeyse
bitti." "Fazla zorlama kendini."

"Sadece birkaç parça kıyafet," diyor yumuşak bir kahkaha atarak.

"Biraz mı?" Buraya geleli sadece birkaç hafta olan biri için, kendi
dükkanını açacak kadar kıyafeti var.

"Evet, tamam. Çok var. Ama ne yapacaktım ki? Tatil sonrası indirimleri
çok cazipti!"

"Hey, bu senin hayatın. Ben sadece onun bir parçası olmaktan keyif alıyorum."

"Hayatımda olmaktan bahsetmişken, hala banka bilgilerine ihtiyacım var."

Bir tehdit mi? "Eninde sonunda sana vereceğim. Zamanım olduğunda,"
diye ekliyorum, çok küstah görünmemek için.

"Matt." Adımı uyarıcı bir tonla söyler.

"Acelesi yok."

"Belki senin için yok. Ben kendi masraflarımı kendim ödemek isterim."

"Ödeyeceksin," derim içtenliksizce. "Ya da parayı alabilirsin, aracıyı
ortadan kaldır. Parayı sadece bebek için bir hesaba yatıracağım."

"Bu *senin* seçimin. Ama sana kira ödeyeceğim." Ses tonundan,
sinirlenmemeye çalıştığını anlayabiliyorum. "Bu konuyu konuşmuşken,
avukatına bazı belgeler hazırlatman gerektiğini düşünüyorum. Sana ve ailene,
paranızı çalmak niyetinde olmadığımı garanti etmek istiyorum."

"Ailem öyle olduğunu düşünse çok sevinirdi. Bana hep çok fazla param
olduğunu söylerler."

"Matt," diye homurdandı.

Zihnimde, ellerini yumruk yaptığını görüyorum. Benim öfkeli küçük
Chihuahua'm, bunu asla söylemem ama. Testislerimin olduğu yerde kalmasını
tercih ederim, çok teşekkürler.

"Bana detayları hemen vermezsen, bankaya gidip nakit çekmem
gerekecek. Ve bu çok can sıkıcı olur. Bana bu zahmeti yaşatmak istemezsin,
değil mi? Metroya binip soğuk havaya katlanmak, şehirde nakit taşımakla
ilgili tehlikelerden bahsetmiyorum bile."

"Hay aksi," diye mırıldanıyorum. "Bana bıraktığın son zarfın içindeki
paradan hala kurtulmaya çalışıyorum." Telefonun diğer ucunda hafif bir
kıkırdama duyuluyor. Beni ele geçirdiğini biliyor. "Kirli oynamayı
seviyorsun," diye mırıldanıyorum, zihnim

Onu ilk kez bununla suçladığımda anında boyun eğdi. Dans pistinde öpüşmek. Yumuşak dudaklar ve umut dolu gözler.

Daha sonra devam edecek olan kirli.

"Ve daha önce de söylediğim gibi, ben '*yaratıcı rakip*' terimini tercih ederim."

Cevabı tamamen iş odaklı ve hiç alaycı değil. Hayal kırıklığım belirgin.

"Sana bir çek yazmak daha kolay olurdu, ama banka hesabımı açtığımda bana çek defteri vermedi."

"Çek hesapları oldukça eski moda."

"Bana sorarsan oldukça kullanışlı. Bak, bana detayları gönder, yoksa daha fazla kıyafet almaya başlayabilirim."

"Belki de ihtiyacın olacak. Muumuus, sanırım."

"Bu bebek devasa olmasa iyi olur, yoksa seni asla affetmem." "Ne?"

İyi bir aileden gelmem benim suçum değil!"

"Yemin ederim, bundan sonra vajina rekonstrüksiyonu gerekirse, masrafları sen ödersin

."

"Tamam."

"Ne?" Bu kelime ağzından fırladı.

"Eğer istediğin buysa, ama bence bu işlem sırasında vajinana göz kulak olmam . Neden şaşırdın? Önce vajinanı kontrol edeceğimi söylemiştin.

"Sen *vajina dedin*."

"Sözcüğü kullanışın değil!"

"Benim tamamen saygılı teklifim olamaz."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Onun kahkahasını duymak çok iyi geliyor.

"Sadece kontrol ederdim. Periyodik olarak. Ya da belki günlük bir bilgilendirme daha iyi olabilir. Bilirsin, bu konuda endişeli olduğumu gördüğüm için."

"Endişelendiğimi söylemedim, ama şimdi endişelenmiş olabilirim."

"Bence bu iyi bir fikir, alt takımını göz önünde bulundurmak." *Ah, lanet olsun*. Neredeyse kendime tokat atıyordum. Ne kadar seksi olmayan bir konuşma.

"Ben araba değilim! Ayrıca, klinikteki broşürlerde böyle bir öneri okuduğumu hatırlamıyorum. Doktor böyle bir şeyden bahsetmiş olmalıydı, sence de öyle değil mi?"

"O doktora pek güvenmiyorum," diyorum. Homurdanıyorum. *Sızlanıyorum mu?*

"Onun Avrupa'nın en çok aranan doğum uzmanı olduğunu, tüm kraliyet bebeklerini doğurduğunu söylediğini sanıyordum."

"Öyle söylendi." Gerçekten de çok tavsiye ediliyor. "Onda bir tuhafılık vardı. Bir şey ters gidiyordu."

"Eğer *tuhaf* derken *yakışıklı* olduğunu kastediyorsan, evet. Katılıyorum." "Fark ettin demek."

"Fark etmemek zor. Ama asla bir doktorla çıkmam. Tanrı kompleksi bana göre değil."

"Tamam. Peki..." Bu çok eğlenceli. *Değil*. Bana lanet olası bir kız arkadaş gibi davranıyor.

"Başka bir şey var mı?"

"Evet, saat yedi gibi evde olacağımı söylemek için aradım. Akşam yemeği getirebilirim diye düşündüm. Ne istersin? Tayland yemeği? Meksika yemeği? Etiyopya yemeği?"

"İyiym, teşekkürler. Biraz yorgunum. Duş alıp erken yatacağım. Yarın görüşürüz belki?"

"Tabii." Ruh halim aniden bozulur.

"Banka bilgilerini göndermeyi unutma, tamam mı?"

"*Evet, tamam*," derim, babamın annem tarafından yıpratıldığında kullandığı tonda. "Bekle, kapatma."

"Ne?"

"Biftek mi, suşi mi?"

"Az önce söyledim... Ayrıca suşi yiyemem." Mazeretleri hızla sıralanıyor, ses tonu hafifçe panikliyor. Ve bunu hayal ettiğimi sanmıyorum.

"19 Temmuz'da hangisini seçerdin?" "Neden?"

"Oyunuma katıl," diyorum. Onu ikna ediyorum. "Seni tanımak için fırsatları en iyi şekilde değerlendirmeliyim." *Ben sabırlı bir adamım, Ryan. Ama sen her fırsatı beni uzak tutmak için kullanıyorsun.*

"Nedense küçük fasulye doğum günümde beni biftek ya da suşi yemeye götürmeyecek gibi geliyor," diyor, önceki konuşmamızı hatırlayarak. Ama sesinde rahatlama duyuyorum.

"Tabii ki götürecekt. Matt Junior bir beyefendidir." "Suşi," diye cevaplıyor.

"Bunu bilmek güzel. Artık kaçınılmaz olarak soracağı sorunun cevabını biliyorum."

"Peki ya sen?" "Biftek mi, suşi mi?"

"Evet."

"İçimdeki mağara adamı kesinlikle biftek diyor. Suşi de iyidir ama ben büyümekte olan bir delikanlıyım." *Büyümekte olan bir delikanlı*, annem duyabilseydi muhtemelen böyle derdi. "Suşi daha çok atıştırmalık gibi geliyor."

"Atıştırmalık mı?" Sesindeki yukarı doğru tonlama merak uyandırıcı.
"Eminim şu anda atıştırmalık gibi görünüyorsunuzdur."

"Her zaman aç değilim," diye biraz savunmacı bir şekilde karşılık veriyorum.
Telefonu kapatırken gülüyor, bu da neyi kaçırdığımı merak etmeme
neden oluyor.

Bölüm 25

RYAN

On beş hafta geçti ve ikinci üç aylık döneme girdim. Matt ile daha az zaman geçirmeye karar verdim. Hamilelik balayı dönemi buraya kadarmış, ancak ilk üç aylık dönemde semptomlarım oldukça hafifti. Çoğunlukla tat alma duyumun bozulması ve duygusal dengesizlikti. Sanırım ikincisi hala biraz devam ediyor.

Taşındığımdan beri, Matt ve ben çoğu akşam birlikte akşam yemeği yedik ve bu yeni normal durum çok rahat gelmeye başladı. Bu yüzden son iki gündür, birdenbire keskin bir değişiklik yaptım. Bu da çoğunlukla mesajlaşarak iletişim kurduğumuz anlamına geliyor. *Gerçekten keskin bir değişiklik, çünkü ona fazla bağımlı hale gelme riski var.*

Ve sonra iki gün önce uyandığım bir rüya vardı, yüzüm kızarmış ve terliydim, içim boş boş atıyordu. Sabahın erken saatlerinde karanlıkta yatarken, kalbimin hızlı atışlarını dinleyerek zihnimin dalmasına izin verdim. Taşındığımdan beri yapmadığım bir şeydi bu, muhtemelen bu yüzden uykulu beynim beni (müstehcen) anılarımla dolu bir yolculuğa çıkardı.

Ekim ayında otelden gizlice ayrıldığımdan beri, Matt'i ve birlikte geçirdiğimiz geceyi hatırlayarak kendimi tatmin ediyordum. Ama o eskiden böyleydi. Onun gerçek yüzünü görmeden önce. Onun yanına taşınmadan önce, kendime bunun durması gerektiğini, bunun yanlış olduğunu söylediğimde. Tehlikeli olduğunu söylemeye gerek bile yok. Ama o sabah, onu zihnime çağıran bilinçaltımdı. Suçlu ben değildim. O zaten kafamdaydı ve ben zaten ıslanmış ve titriyordum.

Bir kez daha küçük bir zevk almanın ne zararı vardı ki?

Bu yüzden gözlerimi kapattım ve anılarıma daldım. O kocaman yatakta yatıyorduk. Vücudumun çoğu, duştan ıslak, kabarık bir otel bornozu ile örtülüydü, yüzümde makyaj yoktu. Yine de o, sanki nadir bir hazineymişim gibi bana bakıyor, parmaklarını saçlarımın arasında gezdiriyordu. Dokunuşu çok hoştu ve ben bir kedi gibi ona sarıldım.

Aramızda tutku, arzu ve neredeyse aşkın bir bağ hissettiren anlar vardı. Onun vücudunun ağırlığı olmasaydı, uçup gidebileceğim anlar. Ama o özel an,

başımı göğsüne yaslayarak uzanmak, saf bir rahatlık anıydı. İhtiyacım olduğunu bilmediğim bir şey.

Bu bağlantıdır, diye düşündüm, elim onun vücudundaki çukurları ve vadileri amaçsızca dolaşırken, sanki yeni ve muhteşem bir dünyayı keşfeden bir haritacı gibi. Parmak uçlarım istemeden kalın penisini okşadı.

"Buraya gel." Sesi, uzun süredir kullanılmamış gibi kısık çıkıyordu.

"Henüz değil," diye fısıldadım, bacaklarının arasındaki ağırlığı avuçlayarak. Bir sonraki nefesinin homurtusundan zevk aldım. "Ben... bunu yapabilir miyim?" O güldü. "Soruyor musun? Asla sormak zorunda değilsin."

"Bu kibarlık," diye neredeyse sırtarak söyledim. "Peki ben de yapabilir miyim?" Gözlerini eliyle kapattı. "Bana işkence edeceksin, bunu biliyorum."

Ve evet, bunu yapmak istiyordum.

Dokunuşuma, keşiflerime boyun eğdi ve bu çok seksi hissettirdi. İpeksi başını, avucumun içindeki saten çeliğini okşadım. Bacaklarının üzerine tırmandım ve o benim adımın inleyerek söyledi, ben oraya elimi bastırdığımda uyluk kasları kasıldı.

Parmaklarımla onun şaftını sardığımda ve eğilip dilimi oraya sürdüğümde gözleri kömür gibi karardı. "Evet." Bu kelime sadece bir nefes gibiydi ve ardından düşük bir homurtu geldi. "Yala, hayatım. Onu güzelce ıslat."

Oh, sözlerinin üzerimde yarattığı etki.

"Böyle mi?" diye fısıldadım, dilimi onun uzunluğu boyunca sürükleyerek. Tabandan uca ve tekrar geri. Ucu döndürerek.

"Çok iyi. *Çok iyi.*" Saçlarımı yüzümden çekip aldı — nazik bir hareketti — ama bunu, "Ağızına al" derken izleyebilmek için yaptığını biliyordum.

"Sesli porno yapmalısın," diye fısıldadım, vücudunun uzunluğuna bakarak. Kahkahalarla titreyen bir vücut. Ve durduğunda, elini başıma götürdü ve bastırdı.

Bu küçük hakimiyet gösterisiyle, ben bitmiştim.

Ağzım onun etrafında gerilirken, o benim çalışmamı izledi. Ve onu derinlemesine aldığımda çıkardığı ses bir evi yıkacak kadar güçlüydü.

"Çok iyisin," diye boğuk bir sesle söyledi. Susamış gibi yutkundu, başını geriye eğdi ve güçlü boğazını ortaya çıkardı. *Adem elması titriyordu.*

Kendimi bir tanrıça gibi hissettim. Onun gergin nefesleri ve kekelediği övgüler benim eserimdi. Sadece benim. Onun vücudunu titretip gözlerini eritmiştim.

"Evet, aynen öyle. Aynen öyle, sevgilim." O anda çaresiz, çenesi gergin ve sözleri birbirine karışlıyordu. "Beni boşaltma, Ryan. Sakın beni boşaltma."

Bu bir meydan okuma gibiydi. Atılmış bir eldiven. Beyaz şövalyeme hayatının en güzel yolculuğunu yaşatacaktım. Onu akıl sağlığının sınırına, başka hiçbir şey yapamayacağı noktaya sürükleyecektim...

Bırakm

aya.

Pes

etmesin

e.

Bana vermesine.

Ve bu anılar yüzünden, bir köprünün altındaki trol gibi odamda saklanıyorum.

Çünkü ben annem değilim. Bir erkeğe karşı koyabilirim.

Çünkü asla onun gibi olmayacağım ve her zaman çocuğumun ihtiyaçlarını öncelikli tutacağım.

Ben sadece burada, ortalığı yatıştırıyorum. *Çoğunlukla kanımı*. Sınırlar bulanıklaşmayacak. Kalpler kırılmayacak.

Kendime bunun geçici bir durum olduğunu söylüyorum. Hamilelik hormonları. Ve bunlar çok eğlenceli.

Yani, onları kontrol altında tutmazsam, muhtemelen yüzüme patlayacaklar. patlayacaklar.

On altı hafta.

MATT: Do you know Matt Junior is the size of a tomato this week?

Matt'in günün ilk mesajına gülümsemeden edemiyorum. Bir erkeğin bu kadar tatlı olabileceğine inanmak zor. *Ve rüyalarımın girdiğinde şeytandan daha seksi.*

Evet, bu hala devam ediyor, ama bu hissi uyandıranın gerçekten hormonlar mı yoksa sadece o mu olduğunu bilmiyorum. Koyu saçlı, komik, şefkatli ve nazik biri tam da benim tipim olabilir.

Ama bunun bir önemi yok.

ME: Beefsteak or plum tomato?

MATT: A lemon-sized tomato.

ME: What I'm hearing is baby Ryan is the size of a lemon. Good to know!

MATT: It's a bit vague, don't you think?

ME: What is?

MATT: Is he the size of a lemon from Valencia or one we get at the greengrocer? There's quite a variance, size-wise.

ME: ...

MATT: Calm yourself. I know you live for my scintillating conversation.

Onun sandığından daha fazla.

MATT: Anyway, all that to lead up to the fact that I know you already know how big he is because you keep unfolding the corner of the pages of my pregnancy bible.

Hamilelik kitabı, son birkaç hafta içinde eve gelen birçok ebeveynlik kitabından biri, ama onun deyimiyle hamilelik kitabı, onun komodininin üzerinde duruyor. Çok sapıkça, biliyorum, ama o işe gittikten sonra her gün ona bakıyorum. Her gün tam olarak bulduğum gibi yerine koymaya dikkat ediyorum. *Ya da öyle sanıyordum.*

Sanırım Matt'in önceki gece okuduğu sayfaları okumak insana moral veriyor. Uykuya dalmadan önce öğrendiği gerçekler, belki de rüyalarında görmesi için. Korkunç olanlar değil, sevimli gerçekler. Kabuslar değil, rüyalar.

Her neyse, onu takip etmek, Matt'in bu bağlantının bana neye mal olduğunu keşfetmesinden duyduğum korkuyu ortadan kaldıran bir şekilde onunla bağlantılı hissetmemi sağlıyor.

ME: Not me.

MATT: So that wasn't one of your many many hair ties I found on my bed?

Kahretsin. O isteyken her gün onun büyük, güzel evinde dolaşıyor, onun haberi olmadan onunla ilgili küçük şeyler keşfediyorum. Raflarında iş, felsefe ve tarih kitaplarının arasında bulduğum romantik kitaplar sayesinde, onun gizli bir romantik olduğunu öğrendim (bu pek de zor bir tahmin değildi). Bunların hepsinin Letty'ye ait olduğuna bir an bile inanmıyorum.

Ekim ayında, benim yemek yapamadığımı itiraf ettiğimde, yemek yapabildiğini söylemişti ama bunun kanıtını henüz görmedim. Bunun yerine, Mary adında özel bir aşçısı var. Mary, üç torunu olan ve çok sevimli bir büyükanne. Bunu biliyorum çünkü akşam yemeğini hazırlarken sohbet ettik.

Aslında, Mary'nin ne kadar konuşkan olduğunu seviyorum. Matt'in ona tam zamanlı maaş ödediğini ama her gün gelmesine gerek olmadığını, sadece yemek stokunu dolu tutmasını söylediğini duymayı sevdiğim kadar. Ayrıca Matt'in tatlıya düşkün olduğunu da bana sır olarak söyledi, tabii onun vücuduna bakınca bunu anlamak mümkün değil. Ama bana onun şeker stoğunun yerini gösterdi. Miktarına bakılırsa, bu adamın çilekli meyan kökü şekerini sevdiğini söyleyebilirim. Twizzlers gibi.

Ama prezervatif sakladığı yeri kendim buldum. *Banyosundaki dolapta. Sol üst çekmecedeki Arkada.* Kutuda kaç tane olduğunu saymış olabilirim. Ayrıca, taşındığımdan beri bu sayının değişmediğini de biliyorum.

Matt de biraz dağınık biri gibi görünüyor, ama ben de eşyalarımı yere atıp bir grup (ücretli) peri onları doğru yerlerine koyarsa, ben de öyle olmaz mıyım, emin değilim. Sanırım bu yüzden benim alışkanlıklarım da dalga geçiyor. Sanki düzenli olup olmadığım konusunda not alınıyormuşum gibi davranıyorum diyor.

Eski alışkanlıklar, sanırım. Beni sürekli alay ettiği saç bağları hariç.

Bunlar ve diğerleri, bir sincapın fındık biriktirdiği gibi sakladığım Matt'in küçük hazineleri. Gelecekte düşünmek için saklayacağım gerçekler, bilgiler, düşünceler ve duygular. Bir gün, pes etmek için çok geç olduğunda, çünkü her gün büyüyen duygularıyla mücadele ediyorum. *Beni ve bebeğini* takip etmek için dünyasını terk edecek bir adam fikrine kapılmamak zor.

Ve kendime, bizim bağımızın özünde bunun yattığını söylüyorum. Matt iyi bir adam, bu durumda elinden gelenin en iyisini yapan dürüst bir adam. Ben onunla ilgili düşüncelerimle mücadele ederken, o

Ne kadar ideal olmasa da, ne kadar saf olmasa da, bizim köken hikayemiz.

Gerçeği söylemek ona haksızlık olur. Daha da kötüsü, belki de tarihin tekerrürü olur. Ve kendi travmalarımı bu masum insana aktarmamak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ellerimi karnıma her koyduğumda, içimdeki hayata en iyi anne olacağıma yemin ediyorum.

Bu, onun suçlamasına çok dikkatli bir şekilde yanıt vermemi de içeriyor.

ME: I really don't know what you're talking about.

MATT: Unfolding the pages that I've folded feels like a judgment...

ME: It is. Only heathens don't use a bookmark.

Bana bunu söylediği için Tanrı'ya ve gökyüzündeki tüm yıldızlara şükrediyorum. Onun yatak odasında gizlenip, *yatağında uzanmam* yerine.

MATT: I'm pretty sure the definition of heathen is a person (or persons) who makes another lose their place in a book they're currently very avidly reading.

ME: Fine. I'll order my own copy.

MATT: Don't. I like that we're reading the same copy. I wouldn't even complain if you read it over my shoulder.

ME: Now **that is the behavior of a heathen**

Nasıl oluyor da ne zaman gülümsemem gerektiğini biliyor gibi görünüyor? Telefonum hemen tekrar titrediğinde kendime soruyorum. Mesajı açıp kaydırarak mutfığa gidip su bardağımı dolduruyorum. Daire modern, düzenli, hatta biraz kurumsal olarak sade. İki yatak odası, bir banyo, bir salon-yemek odası ve neredeyse hiç kullanmadığım küçük bir mutfak var.

Çünkü yemek yapamıyorum. Şu anda. Belki de şu anki boş zamanımı yemek yapma becerilerimi geliştirmek için kullanmalıyım. Bir çocuğa paket servis artıklarıyla yemek yediremem.

MATT: Harry Potter mı, Twilight mı?

O beni tanımak için kendi yöntemlerini kullanıyor. Ben de kendiminkileri. *Mary'yi gözetleyip sorguya çekmek.*

BEN: HP. Ravenclaw tabii ki! MATT:

Seni Gryffindor sanıyordum.

BEN: RC'nin nesi var, Hufflepuff çocuğu?

MATT: Ben daha çok HuGepuff pelerinli bir Slytherin'im. Ve bil diye söylüyorum, asam hazır j)

Bu teklifin tehlikesi iki kez hamile kalmak değil.

Bölüm 26

RYAN

On yedi hafta oldu ve pantolonlarım artık bana olmuyor.

Daha geçen hafta, üç gün önce, tam uyuyorlardı. Sonra, birdenbire! Uyandığımda dış dünyamın iç dünyamla aynı olduğunu fark ettim. Sanki, *Merhaba! Burada hamile bir kadın var!*

Neyse ki, çoğunlukla düğme deliğinden geçirip düğmeye doladığım bir saç tokası yardımıyla, birkaç çift rahat pantolonumu hala giyebiliyorum. *Çok sık, değil mi?* Ama Ocak indirimlerinde aldığım siyah Reiss sigara pantolonunu giymeyi unutabilirim. Ve geniş paça krem rengi yünlü pantolonumu da. Şimdilik.

Matt ve ben dün akşam yemeğe çıktık — onaylanmış toplantılarımızdan biri — bu yüzden bu akşam aynı şeyi tekrarlamayacağız. Kendime kötü davranmak, beni daha az istekli mi yapıyor? Bu konuda henüz bir karar veremedim.

Hâlâ dengeyi sağlamaya çalışıyorum. Riskleri azaltmaya çalışıyorum. Ondan kaçındığımı belli etmek istemiyorum, bu yüzden soğukkanlı davranmaya çalışıyorum. Çoğu akşam ona mesaj atıp evde olup olmadığını soruyorum, o gün hangi arabayı sürdüğünü bilmesem de, arabasının garaja girdiğini duyduğumda midem Pavlov'un köpeği gibi kıvrılıyor.

Hey, what's up? gibi bir mesaj atabilirim. Bir tür *üniversiteli erkek, seks için birini arıyor.*

Ha! Keşke. Keşke duyguların karmaşası olmadan gerçekleşebilseydi, belki.

O hormonlar, sana söylüyorum...

Hala haftada iki veya üç kez onunla akşam yemeği yemeye izin veriyorum, Mary'nin aşçılık becerileri sayesinde. Bana nasıl olduğumu, ne yaptığımı soruyor ve ben de cevaplarımı ilginç göstermeye çalışıyorum, çünkü şu anda hayatım oldukça sıkıcı.

Sıkıcı olmaktan daha kötüsü, artan endişem. Daha önce hiç işsiz kalmamıştım, gençken çalışmaya başladığımdan beri bir kez bile. Hayatımda başka neler olup bittiği önemli değil, iş bir zamanlar benim tek sabitimdi.

dışarıdaki hayat zorlaştığında kendimi kaptırabileceğim bir şeydi. Şu anda bu dikkat dağıtıcı şeyin olmaması... zor.

Endişelenmemeye çalışıyorum, kendimi toparlamaya çalışıyorum. Hiçbir şey olmasa bile, en azından bebeğim için. Ya o da benim hissettiklerimi hissediyorsa? Stresimin kortizol salgılamasına neden olabileceğini ve bunun da onun gelişimini etkileyebileceğini okudum.

Dur. Yine yapıyorum. Kontrol edemediğim şeyler hakkında endişeleniyorum. Sadece suya batmamak için çabalıyorum, hepsi bu. Yakında yüzmeye devam edeceğim.

Akşam yemeğinde Matt'in işinden bahsetmemizin daha iyi olacağını söyleyebiliriz. Onun işini ve iş arkadaşlarını dinlemeyi seviyorum, bu konuları çok ilgiyle takip ediyorum. *Onlarla tanışmaktan hala kaçınıyor olsam da.* Çok iyi arkadaşlar ve sağlam iş ortakları gibi görünüyorlar. Açıkçası, benim hakkımda ne söyleyeceklerini merak ediyorum. *Muhtemelen onu tuzağa düşürmeye çalıştığımı düşünüyorlardır.*

Siktir. Yine yapıyorum, zihnimin çılgınca çalışmasına izin veriyorum. Ne zamandan beri insanların ne düşündüğünü tekrar umursamaya başladım? Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum, yavaş ve sakin.

Siktir et, diye içimden söylüyorum. *Bu beni ilgilendirmez. Benim sorunum değil ve bunun için endişelenmeyeceğim.* Bir süre sonra gözlerimi açıyorum. Bazıları için kötü bir mantra olabilir, ama başkalarının eylemlerini kontrol edemeyeceğini kendine hatırlatmak her zaman önemlidir.

Bazen kendi düşüncelerimi bile kontrol edemiyorum.

Bu yüzden bazı akşamlar Matt eve geldiğinde, çoktan yemek yediğimi söylerim. O zaman genellikle akşam yemeği kraker ve peynir olur, ya da belki küçük mutfağımın mikrodalgasında ısıttığım bir şeyler, tezgahın önünde durup kartondan yerim. Her zamanki gibi.

Birlikte yediğimiz akşam yemeklerini gerçekten seviyorum ve Matt'in çok keyifli bir arkadaş olduğunu düşünüyorum. Akıllı, eğlenceli ve saygısız, biraz da sert biridir. *Bu da onu çok çekici kılıyor.* Bazen kendimi onu yemek yerken izlerken buluyorum ve bir fetiş geliştirmeye başladığımı merak ediyorum.

Birlikte yemek yemediğimiz günlerde, belki akşam yemeğinden sonra ona katılırım, belki de katılmam. Ama katıldığımda, o viski içer, ben de bir fincan çayı zevkle içiyormuş gibi yaparım. Ve kesinlikle ona dilini tatmak istediğimi söylemeyi düşünmem.

Ah, anılar.

Bazen mutfak adasında dondurma yeriz. Bir pint Ben & Jerry's ve birkaç kaşık. Belki rugby (sağlık önlemleri alınmamış futbol gibi bir şey) odanın diğer tarafındaki büyük ekranda oynanır

Belki de arka planda müzik alacak ve bir saat kadar sonra birbirimize iyi geceler dileyip ayrı yollara gideceğiz.

O aşağıya spor yapmaya ya da yukarıya duş almaya gidebilir. Ben de geçici evime geri dönerim ve onun bu şeyleri yaptığını düşünmemeye çalışırım. *Denerim ve genellikle başaramam.* Onu hayal ederim, vücudu ıslak, cildi parlak. Kasları gergin, damarları belirgin, penisi elinde gururla duruyor...

Çünkü onun yaptığı egzersizlerin bu tür olduğunu hayal ediyorum.

Ama haftanın çoğu günü, iletişimimizin çoğunu mesajlaşarak sürdürmeyi başarıyorum ve o bana yukarı gelip gelmeyeceğimi sorduğunda, yorgun olduğumu, erken yatacağımı söylüyorum. Ya da ofisten Martine ile buluşmaya gittiğimi söylüyorum, ama Theta ile garip bir şekilde ayrıldığımızdan beri bunu sadece bir kez yaptık. Onun kirli sırrı gibi hissediyorum kendimi, ama dayanacağım. Gelecekteki iş bağlantılarımı bir yerlerde geliştirmeliyim.

Bölüm 27

RYAN

"Selam Martine. Yine ben... Eminim bir ara görüşürüz! Ya da belki de görüşmeyiz," diye mırıldanarak telefonu kapatıyorum, moralimi bozmamaya çalışıyorum.

Yirmi hafta, sanırım, kararan pencerede kendime bir bakış atıyorum. Bu, yarıdan fazlası demek. *Çok şişmiş gibi görünüyorum*. Bahçe hala çorak ve gri, ben de karnımı ovuşturuyorum, sanki mide ağrım varmış gibi. *Ama bu osuruk değil*, diye düşünüyorum pencereden uzaklaşırken.

Peki ya profesyonel hayatım? O da bayat hava gibi görünüyor. Martine telefonlarıma bile cevap vermiyor, bu işimle ilgili olmaktan çok, ofis dışında hiçbir ortak noktamız olmadığını fark etmemizle ilgili olabilir.

Hamileyken, İngiltere'de ve yanlış vizayla iş aramanın zor olacağını biliyordum, ama imkansız olacağını düşünmemiştim. İşleri yoluna koyabileceğimi, serbest çalışabileceğimi düşünmüştüm. Belki de geçmişte para kazandığım, hala iletişimde olduğum eski müşterilerim adına bazı bağımsız işler yapabilirdim. Amerika'da oldukça sağlam bir ağı kurmuştum. *Öyleyse neden kimse telefonlarıma cevap vermiyor?*

Bir tabureye oturup üzücü arama kaydımı gözden geçiriyorum. Pete'in bu konuda parmağı olabilir mi? İstifamı verdiğimde bu pislik oldukça sinirlenmişti. Londra'da olduğumu her düşündüğünde yeşil işlediğini hayal etmek hoşuma gidiyor. Geriye dönüp bakınca, benim başarımın ona bir bedeli olduğunu düşünüyor gibi görünüyordu. *Lanet olası erkekler*.

"Üzgünüm, fasulye." Özür dilercesine karnıma elimi koyuyorum. Matt ve benim seks hakkında şaka yaptığımızı biliyorum (bizi buraya getiren seks değil, çocuğumuzun cinsiyeti hakkında), ama burada bir erkek çocuk büyüyebileceğinin farkındayım. Uzak bir ihtimal olduğunu hissediyorum. Ama dikkate alınması gereken bir ihtimal.

"Senin ne olduğun umurumda değil, yeter ki sağlıklı ol," diyorum kendime. "Ve bunun için elimden geleni yapıyorum, tüm tavsiyeleri, vitaminleri ve diğer şeyleri uyguluyorum. Ve sen geldiğinde, seni mutlu etmek için elimden geleni yapacağım

mutlu etmek için elimden geleni yapacağım. Ve seni güvende tutacağım." Elimi karnımın üzerinde gezdirirken bir rahatlık ve memnuniyet hissediyorum. Kalbimi sevindiren bir tür sıcaklık.

Ve memnuniyet, diğer her şeyden daha iyidir. Korku ve endişe. Bebek doğduğunda, daha sonra iş bulamazsam ne olacağını düşünmenin yarattığı stres. Matt'in asla gerçek bir baba olamayacağını bilerek, Amerika'ya geri dönmek zorunda kalırsam işlerin nasıl olacağını hayal ederek beynimi zorladığımda. Sorumluluk ve baskının ağırlığı çok büyük geliyor.

Yani, geri dönersem bu nasıl işe yarayabilir ki?

Şu anda bağlantılarım telefonlarıma cevap vermese de bir şeyler yapabileceğimi biliyorum. Beni bir veya ikisiyle yüz yüze bir odaya koyun, ben hallederim. Onları ikna ederim. Hatırlamalarını sağlarım. Ama sonra ne olacak? Bir dadı ve bir iş, yani ona kahvaltı hazırlayamayacağım, onu yatıramayacağım. En iyi ihtimalle hafta sonu annesi. Ya da belki de onun hayatında olmak için mücadele etmek zorunda kalırım. Matt ayrılmamı engellemek için mahkemeye başvurur mu? Ve çocuğunun ihtiyaçlarını ön planda tuttuğu için onu kim suçlayabilir ki? Ben suçlamam, çünkü o iyi bir adam. Tanıdığım en iyi adamlardan biri.

Elimden geleni yapmaya çalıştım ama düşüncelerim çok karışık ve telefonumu o kadar sıkı tutuyorum ki bileğim ağrıyor. Telefonu bırakıp parmaklarımı ve avuç içlerimi serin mermere bastırarak kendimi sakinleştiriyorum. Nefes alıp ciğerlerimi sonuna kadar dolduruyorum, sonra havayı yavaşça dışarı veriyorum. "Nefes al... Nefes ver ... nefes al... nefes ver."

"Gördüğün beş şeyi say."

Bahçeye bakıyorum. Gri gökyüzü ve göletin yüzeyindeki dalgalar. Meşe ağacında oturan bir karga ve yere kadar uzanan söğüt dalları, hüzünlü bir şekilde sallanıyor. Ayaklarıma bakıyorum. Göremiyorum, o yüzden sayılmaz. Karnımdaki şişkinlik. Yeni bir hayat. Elimi oraya koyuyorum.

Duyabildiğim dört şey. Buzdolabının düşük uğultusu ve mutfakta ayaklarımin sesi. Musluğu açtığımda lavaboya çarpan suyun sesi ve uzaklardan gelen boruların gürültüsü. Bir evin tatlı senfonisi.

Dokunabileceğim üç şey. Belfast lavabosunun serin porseleni ve cildimden akan soğuk suyun hissi. Doğal süngerin yumuşaklığı.

Koklayabildiğim iki şey. Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum. Kahve telvesi ve tostun kalıcı kokusu. Matt'in kahvaltısı, sanırım.

Tadabileceğim bir şey. Onun öpücüğünde bu iki şeyin tadı. Keşke.

Gözlerimi açıyorum, iç çekiyorum ve düşüncelerimi bir kez daha başka yöne çeviriyorum.

Bu sefer Matt'ten uzaklaşıyorum.

Param ve zamanım var. Rahat ve istikrarlı bir hayatım var. Stres yapsam da yapmasam da olacak olan olacak. Sadece kafamı oyunda tutmam lazım. Pozitif olmak. Meşgul olmak. Bebeğimin kortizol içinde yüzmediğinden emin olmak.

Görünüşe göre bir aşçılık kursuna kaydolmak üzereyim.

UNKNOWN NUMBER: Hi Ryan, this is Letty, Matt's sister. I hope it's okay that he gave me your number. I'm in the area and wondered if you were home.

Ev. Evet, sanırım evimdeyim. Geçici evimde. Bu eklemeyi, bu müdahaleci düşünceyi sevmiyorum. Ama durum bu. Şu anda olması gereken bu.

ME: Hey Letty. It's good to hear from you. I am home, actually.

LETTY: Fancy some company? A party of two.

ME: Sure! I'd love that.

LETTY: Great! See you soon.

Ve o gerçekten bu civarda olmalı, çünkü beş dakika sonra kapı zili çalıyor.

"Merhaba!" Letty, kolları alışveriş poşetleriyle dolu olarak kapının eşiğinden el salladı.

"Annemin anahtarı var," diyor Clodagh, annesinin arkasından ortaya çıkarak. Merdivenleri koşarak çıkıyor ve başını eğip bana bakıyor. "Ama kullanmak istemedi."

Clo koridora atlayarak girerken Letty omuz silkerek "Doğru gelmedi" diyor. "Bir interkom var, biliyor musun? Görmek istemediğin ziyaretçiler gelirse diye."

"Tüm ziyaretçiler hoş karşılanır." Başka bir işim yok. "Hay aksi," diyorum ve kapıdan geri çekiliyorum. "Ne kadar da kaba davrandım. İçeri gel." *Garip davranma Ryan!*

"Teşekkürler," diyor minnettar bir bakışla.

Clodagh antika salon masasının etrafında zıplamaya başlarken ön kapıyı kapatıyorum.

"Eskiden burada yaşıydık," diyor. "Ve annem masaya koymak için çiçek alırdı."

"Ryan bunun için çok meşgul, tatlım."

Gümüş vazodan gözlerimi ayırdığımda, annesi bana özür diler gibi bir bakış attı.

"Sanırım çiçek alabilirim," diyorum. Ama almayacağım, çünkü burası benim evim değil ve bunu unutmamam gerekiyor.

"Matt'in fark edeceğini bekleme," diyor Letty. "Bir fincan çaya çok ihtiyacım var. Su ısıtıcısını çalıştıralım mı?"

"Evet, tabii."

Alışveriş poşetlerini hala elinde tutarak mutfığa doğru aceleyle yürürken, Clodagh ve ben onu takip ediyoruz.

"Sakıncası yok, değil mi?" Çantalarını tezgaha bırakır, Clodagh kendini kanepeye atarken, küçük sırt çantasını da yanında sürüklerken, düşünceli bir bakış atar. Çantanın içindekileri çıkarmaya başlar.

"Hayır." Neyi? Alışverişi mi? Çayı mı? Onun uğramasını mı? Hiçbiri umurumda değil. "Seni gördüğüme çok sevindim."

Letty rahatlamış görünüyor, yüzündeki ifade anında gevşiyor. "Sadece, Matt'le birlikte olmadığınızı biliyorum, ama burası hala senin evin ve ben rahatsızlık vermek istemiyorum."

Buna biraz güldüm. "Bu ev çok büyük. Bir ordu içinden geçse bile muhtemelen fark etmem."

"Evet, bu doğru." Su ısıtıcısına doğru yürüdü ve onu lavaboya götürdü. "En azından kocaman olması doğru."

Birkaç dakika sonra çay hazırlandı ve biz de koltukta oturuyorduk. "Ee," diye başladı Letty. "Nasılsın?"

"İyiym. Her şey yolunda," diyorum, karnıma dokunma isteğine direnerek. Tanrım, ben de o kadınlardan biri haline geliyorum.

"Peki Matt? İkiniz nasıl gidiyorsunuz?"

"İyi. Gerçekten iyi." *Her şey yolunda.* Tanrım, ne kadar da yalancıyım, çünkü bazen, iyi olmaktan çok uzağım. Ama şöyle diyemem ki:

Kardeşin harika biri ama ben bağlanmaktan korkuyorum. Gelecekte korkuyorum. Ama bu, onun yüzüyle seks yapmak istememi engellemiyor.

Hayır, bunların hiçbirini söylemiyorum.

"Matt gerçekten iyi bir adam. En iyilerinden biri," diyor. Çayını kaldırıp bir yudum alıyor. "Onun kardeşim olduğunu ve onun tarafında olmam gerektiğini biliyorum, ama o pisliğin teki olsaydı, sana gerçekten söylerdim. Sen bebeği doğurmadan önce." Gözleri kısa bir süre karnıma kayıyor. "Bana kalırsa, bazı insanlar çocuklarının hayatında olmayı hak etmiyor."

Eski kocasını kastettiğini tahmin ediyorum. Matt bana, onun çirkin bir boşanma sürecinde olduğunu söyledi; bu yüzden Clo ve o, yakın zamana kadar Matt'in yanında yaşıyorlardı.

"Evet, anlıyorum," diyorum, süveterimin kenarındaki ipliği çekerek. Ben de biliyorum.

"Burada arkadaşların var mı? Londra'da?" Çay fincanının kulpunu sıkıca kavrar ve fincanın kenarından biraz sıvı dökülür. "Hay aksi," diye mırıldanır ve pantolonundaki damlaları siler. "Meraklı yaşlı bir kadın olmam seni rahatsız etmiyor, değil mi?"

"Hayır. Ve hayır, değilsin." En azından yaşlı değilsin. Hafifçe gülümserim. "Sanırım arkadaş edinmek için burada yeterince uzun süre kalmadım."

"Ben arkadaş edindim," diye Clo, boyama kitabından başını kaldırarak araya girer. "Okulda çok arkadaşım var."

"Ne şanslı bir kızsın." Tanrım, o çok tatlı.

"Ben senin arkadaşın olurum, Ryan. Aynı anda hem aile hem de arkadaş olabiliriz, değil mi anne?"

"Tabii ki, tatlım."

Clodagh kalemlerine geri döner ve ikimiz de onu bir dakika kadar izleriz. izleriz.

"Taşınmak zor, biliyorum." Letty'nin kaşları endişeyle çatıldı.

"Arkadaş edinmek falan zor olabilir. Ama bebek doğduktan sonra, seni meşgul edecek bebek grupları ve diğer anne etkinlikleri olacak."

"Ve iş. Umarım."

"Evet, tabii. Yani, o da önemli. Kendini bulmak. Çünkü annelikte kendini kaybetmek çok kolay. Oh," der ve kocaman çay fincanını masaya bırakır. "Unuttum. Sana bir şey getirdim. Küçük bir şey." Bir an durur. "Batıl inançlı değilsin, değil mi?"

"Ben çok pratik biriyim."

"Sadece kontrol etmek istedim. Matt, henüz bebek için bir şeyler almaya başlamadığını söyledi." Konuşması kesik kesik ve garip.

"Evet." Cevabım çok fazla heceye yayılıyor. Bebekle ilgili tüm konuşmalardan kaçınıyorum. Her şey çok... "Biraz bunaltıcı geliyor. Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Beşik mi, karyola mı lazım, yoksa ikisi aynı şey mi? Araba koltuğu olan bebek arabası mı seçmeliyim, üçü bir arada olanlardan mı? Ne tür bir bebek monitörü seçmeliyim, beyaz gürültü makinesine gerçekten ihtiyacım var mı? Ayrıca, popo spatulası da neyin nesi?"

"Bu yepyeni bir dünya gibi," diyor gülerek. "Uzman değilim ama istersen sana yardımcı olabilirim. Alışverişe çıkabiliriz, şehre gidebiliriz. Daha sonra istediğin ve ihtiyacın olan şeyleri internetten sipariş etsen bile, kafanda bir fikir oluşturmaya yardımcı olabilir."

"Gerçekten mi?" Ondan bir uzvunu istemişim gibi omuzlarım geriliyor. "Sizin için sorun olmaz mı?"

"Alışveriş yapmayı kim sevmez ki?"

"Ben de alışveriş terapisini çok severim."

"Bütün gün alışveriş yapalım. Öğle yemeği de yiyelim," diyor, kanepenin etrafından dolaşarak alışveriş çantalarını almaya gidiyor.

"Bu çok iyi olur. Sanırım yakında yeni pantolonlara ihtiyacım olacak," diye mırıldanıyorum, karnımı okşayarak.

"Oh, işin bitene kadar pantolondan çok daha fazlasına ihtiyacın olacak," diyor, tüm sırları bilen ama söylemeyen birinin tonuyla. Sanırım bu adil. İnsanları ilk fırsatta korkutup kaçıramazsın.

"Bu senin için," der, geri gelip yanıma tereyağı renginde bir kutu koyar. Beyaz saten kurdeleyle bağlanmış kutu çok güzeldir.

"Çok nazıksın," diye mırıldanıyorum, elimi kenarından geçirerek. En son ne zaman birinin bana bir şey aldığını hatırlamıyorum. *Şey, kahve ve zeppole vardı. Ondan önce de Pierre'de bir gece. Oda servisi ve şampanya.*

"Açacak mısın?" Clo bana bakarak sorar. "Yardım etmek ister misin?"

Annesi gülüyor. *Tabii ki yardım eder.*

"Evet!" Küçük kız kalemlerini bırakıp kanepeden kalkar. "Şeridin ucunu çekeyim." Ve çeker.

Kalbim. Letty'nin hediyesi çok, çok düşünceli. Hamile anneler için seçkin losyonlar ve iksirler ve pastel renkli gül tomurcukları gibi görünen bir sürü minik çorap.

"Bu, bebek biraz büyüdüğünde için," diyor Clo ve bana kumaştan yapılmış bir çingirak uzatıyor. "Yumuşak, gördün mü? Böylece bebeğin kafasını incitmez," diye ekliyor ve kısa bir gösteri yapıyor.

"Çok sevimli."

"Ben seçtim. Zebra," diyor. "Çünkü bebekler siyah ve beyazı sever."

"Öyle mi?"

"Dükkândaki bayan öyle söyledi."

"Peki, teşekkür ederim," diyorum, yanaklarından sarı saçlarını düzelterek. "Mükemmel, eminim bebek çok sevecektir."

"Ve buradaki ise boob tube deniyor." Bana süslü losyonlardan birini uzatıyor. "Göğüslerin için."

"Teşekkürler?" Kekeleyerek gülüyorum.

"Bu kötü bir kelime olmadığı için söyleyebilirim, değil mi?" Annesine bakıyor ama onay beklemeksizin devam ediyor. "*Sosis* de kötü bir kelime değil."

"Clo!" Annesi sinirli bir şekilde güldü.

"Ya da *ta-tas*, hatta Brad Pitts. Seb amcanın söylediği başka bir isim daha var ama hatırlayamıyorum."

"Tanrıya şükür," diye mırıldanır Letty.

"Sanırım *thumb bags'dı*, ama bu hiç mantıklı değil. Neden göğüsler bir torba başparmak gibi görünsün ki?" Bu düşünceyi omuz silkerek bir kenara bırakan Clodagh, mutlu bir şekilde kalemlerine ve kitabına geri döner.

"O adamla böyle bir konuşma yapacağım," diye mırıldanır Letty, yanakları biraz kızarır.

Kutudan son eşyayı çıkarırken, *bunun öfke değil utanç* olduğunu düşünüyorum. Altın rengi kabartmalı, "Bebeğin İlk Yılı" yazan güzel bir ciltli kitap.

"Bunu ilk ben yaptığım için kusura bakma," diyor yumuşak bir sesle.

"Oh, çok güzel. Resimler," diye fısıldıyorum, her biri fotoğraf, düşünce veya hatıra için bir alan içeren güzel sayfaları birbiri ardına çevirirken. "Ma ziyarete geldiğinde muhtemelen Matt'in bebek kitabını da getirecek ve onunla ilgili hikayelerle ve büyük maceralarıyla seni sıkıntıdan

öldürecek." Kafamı kaldırıyorum. "Hepinizin böyle bir kitabı var mı?"

O, şaşkınlığı belli olan bir şekilde başını sallar. "En az bir tane."

"Bu çok tatlı," diyorum, gafimdan utanarak tekrar aşağı bakıyorum.

"Bebeğe bir resim çizeceğim," diyor Clo, garip sessizliği doldurmak için.

"Bu harika bir fikir. İzninizle," diye ekliyor Letty, kot pantolonunun arka cebinden telefonunu çıkartıyor. "Ah, lanet olsun!"

"Küfür kavanozumu getirsem iyi olacak." Clo kalemini bırakıp minderlerden kalkar.

"Vakit yok. Yarım saat sonra veli toplantın var. Diğer annelerden biri bana hatırlatmış, iyi ki de hatırlatmış." Bana özür diler gibi bir bakış atar. "Açıkçası, bebek beyni yıllarca sürer."

"Gitmek istemiyorum," diye sızlanır Clodagh. "Matty amcanın evinde sıcak çikolata iebileceğimi söylemiştin."

"Belki sonra. Hadi, geç kalmak istemeyiz."

"Geç kalmak istemediğimizi biliyorum, çünkü gitmek istemiyorum!"

"Clodagh'ı bana bırakmaya ne dersin?" diye öneriyorum, bu tekliften kendim de şaşırmışım. Ama küçük kız gerçekten istemiyor ve annesi çok yorgun görünüyor. Ve ben de ağızımdan kaçırdım.

"Emin misin?"

Başımı sallarım. Çünkü "*Hadi canım, şaka yapma, hayır*" diyemem, değil mi? Ama gerçekten, ne kadar zor olabilir ki? Clodagh beş yaşında, neredeyse kendi kendine yetebiliyor! Ya da belki de öyle olan bendim.

"Bir saat sürer. En fazla doksan dakika," diyor Letty, bir kolunu ceketine soktuktan sonra çantasını alıyor. "Öğretmeni biraz geveze. Bazen uzaklaşmak zor oluyor."

"Sorun değil. Ben buradayım." Her zamanki gibi.

Kızının başına hızlıca bir öpücük kondurup, bana minnettar bir gülümsemeyle veda etti ve gitti.

Her şey iyi başlıyor. Clodagh'ın boyama kitabıyla kanepede oturuyoruz.

"Bu sensin," diyor, iğne başlı ve sarkık saçlı bir üçgeni işaret ederek. "Ve bu da Matty amca."

"Anlayabiliyorum." ünkü üçgen vücudu ters duruyor, alt kısmı dar ve omuzları geniş. Hikaye doğru, ama iğne kafası hariç.

"Ve bu da senin yanında duran benim, bak, bebeğini kuşağında tutuyorsun." "Görüyorum. Erkek mi kız mı?"

"Sanırım bir kobay olabilir." "Harika.

Hiç kobayım olmamıştı."

"Ryan, eğer zaten aileden olmasaydın, senin aileden olmanı seçerdim."

"Oh, Clodagh. Çok nazıksın." Kalbim Grinch gibi davranıyor gibi atıyor. Onu düzeltmeyeceğim. Bu onun ailesi ve benim bebeğimin ailesi. Ama ben onların bir parçası değilim. Buraya ait değilim.

"Susadım."

"O zaman sana su getireyim."

Sonra Clodagh sıcak çikolata içmek istiyor, ben de ona krema, şekerleme ve marshmallow ekleyerek bir tane yapıyorum, çünkü görünüşe göre akşam yemeğinden önce bunları yemesi serbest.

Sonra kızarmış peynir yemek istiyor. Saat neredeyse 4:30 olduğu için, bunda bir sorun görmüyorum ve hatta annesine bir iyilik yaptığımı düşünüyorum. Ta ki alerjileri düşünene kadar. Clodagh bunun yerine bir parça meyve ile yetiniyor.

Sonra bacakları ağrımaya başlar ve görünüşe göre bunun çaresi bahçede koşmaktır. Çünkü "büyüyen bacakların yapacak işleri olmalı." Bu yüzden bahçede koşar. Sonra ıslak çim ve çamurda kayıp düştüğü için kıyafetlerini değiştirmek zorunda kalır.

Bir zamanlar pembe olan taytına dehşetle bakarken, "Merak etme" diyor. "Yukarıdaki eski odamda kıyafetlerim var."

Oraya gideriz ve o temiz taytlarını giyerken, iki saniye boyunca gözlerimi ondan ayırırım. Ve puf! Ortadan kaybolur. Gider. Sanki uzaylılar onu birdenbire ışınlamış gibi. Yani, onu ne görebilirim ne de sesini duyabilirim.

Dolaba ve yatağın altına bakıyorum, yan odada da aynısını yapıyorum, sonra bir sonraki odada. Ve böyle devam ediyor, panik başlıyor ve büyüyor, sesim duvarlardan yankılanıyor, sarmaşık bir ağacı boğar gibi kaburgalarımı sarıyor.

"Clodagh!" Her seferinde onun adını çağırdığımda, kendi kulaklarıma bile biraz çaresiz geliyor. "Clodagh, tatlım, neredesin?"

Kapılar kilitli, nereye gitmiş olabilir ki? Tabii

... içinden açacak kadar uzun boylu değilse. Ve annesini aramaya gitmişse.

Bunu yapmaz, değil mi?

Büyük merdivenlerden aşağı koşarak kapıları kontrol ediyorum. Mutfak, kiler, bahçe, odalarım... Kalbim kaçak bir atın nalları gibi çarpmaya devam ediyor.

Aklım başımdan gitmişken, telefonumu alıp başka çarem olmadığını anladım — annesini aramam gerekecekti.

Hey, Letty. Sana nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum, ama ev kızını yuttu. Evet, aynen öyle dedim. O gitti.

"Ne haber, tatlım?"

"Oh!" Dönüp Matt'in kollarına neredeyse düşüyorum. "Oh, şükürler olsun!" "Ne oldu?" diye soruyor, kollarıyla beni sıkıca sarıyor.

"Letty, veli toplantısına gitmek için Clodagh'ı bana bıraktı." Sözler o kadar hızlı dökülüyor ki, onun anlayabildiğine şaşırıyorum. "Ve her şey yolundaydı, ta ki yukarı çıkıp çamurlu taytını değiştirmek için odasına girene kadar. Şimdi ise ortada yok!"

"Kayboldu da ne demek?"

"Bu komik değil, Matt!" Yumruğumun kenarıyla göğsüne vuruyorum. Çünkü adam eğleniyor. Eğleniyor!

"Kaybolmadı," diyor ve beni kendine çekiyor. Beni kolunun altına alıp dikkatini merdivene çeviriyor. "Oh, ne yazık," diye yukarıya doğru sesleniyor. Yüksek sesle ve teatral bir abartıyla. "Clodagh'ım olmadan nasıl yaşayacağım!"

"Sence benden saklanıyor mu?" diye fısıldarım. "O beş yaşında. Ve küçük bir pislik."

"Ama o çok tatlı," diye itiraz ediyorum.

"Hepsi öyledir. Öyle olmaktan çıkana kadar. Onu kaybetmiş olamazsın," diyor, beni güven verici bir şekilde sıkarak. "Dış kapıların kilitlerini açamaz. Sadece seni kızdırmak için yapıyordur."

"Peki ya yüzme havuzu?" Midem düğümlenir.

"O da şifreli kilitli. Ve iki yaşından beri balık gibi yüzüyor. Hadi, şu küçük teröristi bulalım. Eminim seni perişan etmiştir," diyor, bana yan bakarak.

"Hayır, o... evet, gerçekten yaptı." Merdivenlerden yukarı çıktık.

"Çocuklar işte."

Bilemem. Bunun nasıl işlediğini bilmiyorum. *Ebeveynlik. Çocuklar. Her*

"Raaah! Ben bir canavarım!"

"Siktir!" Birinci katın sahanlığında, Matt beni arkasına alıp beni arkasına çekip vücuduyla korudu. Sanırım içgüdüsel bir hareket. Tehdit o kadar da korkutucu değildi.

"Matty amca, kötü bir kelime söyledin!" diye bağırır küçük kız, elleri hala pençe gibi havada. Lateks pençeler. Çünkü her parmağında ekstra büyük bir prezervatif asılıdır.

Bölüm 28

RYAN

Uyuyamıyorum.

Hamilelikten değil. En azından fiziksel olarak değil. Ama belki de duygusal gerçeklerden. Clodagh'a bir saat bakarken bile zorlandığım gerçeğinden. *Belki de henüz kaydolmadığım aşçılık derslerinin yanı sıra ebeveynlik dersleri de almalıyım.*

Okuduğum çoğu şey, anneliğin içgüdüsel bir şey olduğunu ima ediyor gibi görünüyor. Umarım bu içgüdü devreye girer, çünkü şu anda kendimi çok yabancı hissediyorum. Ama belki de kendime biraz müsamaha göstermeli ve bunun aslında benim ilk deneyimim olduğunu hatırlamalıyım.

Babamı tanımadım ve annem berbat bir durumdaydı. Çocukluğum kaotik ve zehirli geçti. Kendimi güçsüz hissediyordum ve sık sık korkuyordum. Ama dünyanın benim için başka planları olduğunu biliyordum. Tanrı, evren ya da başka bir tanrı olsun, eminim. Bu döngüyü sürdürmeyeceğimi, bir yere varacağımı biliyordum. Büyüyüp akıllı olacağım, para kazanacağım, mutlu olacağım. Güvende olacaktım. Ve bir daha asla geriye bakmayacaktım.

Bunu yaptım, hepsini yaptım. Çalıştım, çok çalıştım ve dünyada yerimi buldum. Ama şimdi yönümü kaybettim. Derin sularda yüzüyorum. Ve zihnimi boş bırakırsam, korkutucu bir yer haline geliyor. İşim hayatımın çok büyük bir parçasıydı ve sanki, belki de onsuz gerçekte kim olduğumu bilmiyorum gibi hissediyorum.

Anne adayı Ryan, katil kraliçe Ryan değil. Bu lakabı, geçmişimi yansıtmaması nedeniyle ne kadar sevmesem de —ki bu geçmişi benden başka kimse bilmiyor— keşke o kız gibi hissedebilseydim. Herkesi alt edip, başarıdan başka hiçbir şeyi umursamayan.

Bunun yerine, Matt'in mutfağında dururken, odadaki tek ışık kaynağı dolap ışıklarıyken, kendimi gerçekten kaybolmuş hissediyorum.

Büyük mutfaktayım çünkü bir zamanlar sevdiğimi iddia ettiğim ama şimdi gerçekten sevdiğim çayım bitti. Çay hazırlamanın yatıştırıcı bir yanı var, suyu kaynatmak ve çay yapraklarının demlenmesini beklemek bir tür farkındalık. *Demlemek, demlemek değil. Ben zaten*

öğrendim. Ve sonra içecek var, ki şimdi onu sıcak bir fincan rahatlık gibi buluyorum.

Yaprakların demlenmesini beklerken, tabureye oturup yakın zamanda telefonuma yüklediğim hisse senedi alım satım uygulamasını açıyorum. Düşüncelerimi başka yöne çevirip bu akşama biraz pozitiflik katmanın zamanı geldi. *Hormonlar. Öyle olmalı.*

Özel olarak borsayla uğraşmayalı yıllar oldu. Hedge fonunda çalışmak sizi bundan neredeyse tamamen muaf tutuyor ve ben işimi riske atmakla hiç ilgilenmedim. Bunun yerine, karlı olmasına rağmen o kadar eğlenceli olmayan çalışan fonuna yatırım yaptım. Ya da kişisel değildi.

Hedge fonları krediler ve kredi limitleri ile işlem yapar. Ben ise kendi birikimlerimle oynuyorum. Bu yüzden konservatif davranıyorum, ancak piyasayı belirli olaylar, hisse senedi veya türevlerin fiyatını etkileyebilecek şeyler için izlerken aynı parametreleri kullanıyorum. *Fiyatı her iki yönde de etkileyen* şeyler. Neyi seviyor olursanız olun, oyunun adı en uygun zamanda çıkmaktır. Kâr için en uygun zaman. Ve şu ana kadar oldukça iyi gidiyorum.

Yeteneğimi kaybetmedim, diye düşünüyorum, bu küçük kazancı sindirmeye çalışırken, ekranda bir e-posta bildirimi beliriyor. New York'taki bir iş bağlantımdan geldiğini fark edince midem bulanıyor.

Dear Miss Hoffman . . .

Garip, çünkü o ve ben birçok kez birlikte öğle yemeği yedik.

Thank you for your recent email . . . *blah, blah, blah* . . . currently aren't in need of advisory services in any capacity, nor will we be in the future.

Ne oluyor? E-postamda böyle bir şey yazmamıştım. Belki ima etmiştim. Aslında sadece telefonla konuşmak için vakti olup olmadığını sormuştum. Bu pislik daha önce benim tavsiyelerimi dinlemeye istekliydi! Bu resmi dil ve kaba reddetme de neyin nesi?

Orospu çocuğu.

Telefonumu bırakırken, yanaklarımdan daha fazlasının acıdığını fark ettim. Reddedilme acısı yakıcıydı, belki de bu kişi benim... tam olarak arkadaşım olmasa da dostça bir tanıdığım olduğu içindi. Ama aynı zamanda, iş aramak için bir sürü spekülatif e-posta gönderdikten sonra aldığım tek reddedilme bu değildi. Doğru, bu reddedilmelerin çoğu

sessizlik şeklinde geldi. *Ben de bunu, açık bir reddetme olarak değil, başka bir şey olarak yorumlamaya çalıştım.*

Ne oluyor böyle? Belki haberler kıtalararası yayılıyor ve bu yüzden duvarlara çarpıyorum. Belki kovulduğumu biliyorlar. *Ya da hamile olduğumu.*

Şu anda hayatım ne durumda? Beş yaşındaki bir çocuğu idare edemiyorum ve kimse telefonuma cevap vermiyor ya da e-postalarımaya yanıt yazmıyor. Sanki kimliğim elimden kayıp gidiyor.

Bir şey gözümün ucuna takıldı. Tezgahın üzerinde, Letty'nin bana verdiği hediye duruyordu. *Bebegin İlk Yılı.*

Bir şeye ihtiyacım olduğunu hissediyorum... dikkatimi başka yere çekecek bir şeye... Kitabı kendime yaklaştırıp kapağını açıyorum. Sayfaları çeviriyorum, sevimli resimlere dalıp gidiyorum, her sayfa çocuğumuzun önemli anlarını kaydetmek için bir yer. Ta ki kimsenin benim geçmişimi kaydetmediğini fark edene kadar. İlk dişimin çıkışı. İlk adımlarım. İlk sözcüğüm. Birinin fotoğrafımı çektiğini hatırlamıyorum, nazik bir söz söylediğini ise hiç hatırlamıyorum. Muhtemelen fotoğraflar vardı, ama evden ayrılırken hiçbirini almadım. Hatırlatılmasını istemedim. Sanki o da beni istememiş gibi.

"Kendini çok akıllı sanıyorsun."

"Sen sadece bir erkeğin sikebileceği bir delik olacaksın." Bunlar onun veda sözleriydi.

Yansıtma mı yapıyorsun anne? Küçük kızını ne kadar da nefret ediyordun.

Ama bu kitap. Bu insanlar—Matt, Letty, Clo. O kadar çok sevgi var ki. Benim deneyimim onunki gibi olmayacak, çünkü bu bebek hayranlıkla izlenecek. Teşvik edilecek, sevinecek. *Ve ah, ne güzel bir hayatı olacak,* diye düşünüyorum, kalbim bu mutlulukla ağrıyor. Ve yine de biraz hüzün var.

Matt temellerden bahsetti ve ben onun ne demek istediğini anlamaya başlıyorum. *O adamın omuzlarında durarak ulaşacağı yükseklikler.*

Yumuşak, hafif adımlar duyduğumda kalbim atıyor ve omzumun üzerinden bakınca Matt'in yatak kıyafetleriyle bana doğru geldiğini görüyorum. Kareli pijama pantolonu kalçalarına zar zor tutunuyor, sağ elinin parmakları bir kitabı kavırıyor.

"Üzgünüm, burada olduğunu fark etmedim."

Dikkatsiz bir hareket yapıyorum — özür dilemesi gerekmiyor — ve kitabımı tekrar açarken, sanki yanıyormuş gibi örgümün ucunu bırakıyorum. Bu, çocukluktan kalma eski bir alışkanlık, ucuyla dudaklarımı okşamak. *"Burası senin mutfak." Bu senin dünyan. Ben sadece bir süreliğine burada yaşıyorum.* Bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum.

İkinci kez bakmaktan kendimi alamıyorum. Yarı çıplak hali, kanımın bir kısmını lav, bir kısmını şampanya gibi hissettiriyor, çünkü bu loş ışıktaki her yeri çukur ve girintilerle dolu.

"Acıktım," diyor, sorulmamış bir soruyu yanıtlayarak. "Sen her zaman acıkmaz mısın?"

"Nasıl olduğunu bilirsin," diyor. "Neden karanlıkta oturuyorsun?"

"Karanlık değil. Rahatlatıcı."

"Peki neden fısıldıyoruz?" Kitabını yere koyarken gölgesi üzerime düşüyor. *Bekleyen Baba El Kitabı*. Fin'in hediyesi olduğunu söyledi.

"Çünkü gece oldu." Ve bu iyi bir şey, çünkü geceliğimin pamuğu altında meme uçlarım sertleşiyor. Burada olmamalıyım. Burada olmamalıyız. Fısıldayarak ve her türlü şekilde yatmaya hazır olarak.

Neden nefesim bu kadar yüksek sesli?

"Neye bakıyorsun?" diye soruyor, omzumun üzerinden eğilerek.

"Letty'nin daha önce getirdiği hediye. Çok nazikti."

"Clo'dan sonra sana daha fazlasını borçlu..."

"Bana hiçbir borcu yok," diyerek başımı ona doğru çeviriyorum. Bir hata, çünkü onun boynunu ovma için elini arkaya uzattığını görüyorum. Kolunun altındaki koyu renkli saçların parlaması içimi burkmamalı. En azından, pazı kaslarının şişmesi, göğsündeki kasların ve tendonların gerilmesi için kendimi affedeceğim.

"Sence bebeğimizin ilk sözcüğü ne olacak?"

"Bilmiyorum," diyorum alçak bir kahkaha atarak. "Ama içimden bir ses, *baba* diyeceğini söylüyor."

"Baba," diye tekrarlar. "Akıl almaz, değil mi?" Bakışları benimkilerle buluştuğunda, mutluluğu yüzünden okunur.

"Evet," diye fısıldarım. "Şunlara bak." Kutudan minik beyaz pamuklu gül tomurcuklarından birini alırım. "Bunlar çorap." Parmağımı birinin altına bastırıp tomurcuğu açarak gerçeği ortaya çıkarırım. "Ne kadar küçük olduklarına bak," derim, sesim hayranlıkla doludur.

"Ve muhtemelen çok büyük gelecekler. En azından başlangıçta."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Yüzüne bakarak, benimle dalga geçip geçmediğini merak ediyorum.

"Clo doğduğunda, tüm vücudunu ön koluma sığdırabiliyordum." Göstermeye çalışır, eli görünmez bir kafayı kucaklar. Bunu görünce aklıma iki farklı düşünce gelir. Birincisi, ikimizden birinin daha önce bebek tutmuş olması iyi bir şey. İkincisi, Tanrım, Matt'in çıplak göğsünü ve bebeğimizi kucakladığını görmek için sabırsızlanıyorum.

"Oh!" Sırtımda ani bir ağrı hissedince tamamen istemsiz bir ses çıkarırım ve gerginliği gidermek için tabureden kalkarım.

"Ellerini tezgaha koy."

Bu emirle içimde duygular kabarıyor, içimden kudzu gibi yayılıyor. "Sadece..."

"Sırtın ağrıyor. Biraz ovayım."

"Gerek yok." Her hücrem onun dediğini yapmak istese de başımı sallıyorum. "Sadece hafif bir ağrıydı."

"İyileşmene yardımcı olabilir. Letty Clo'yu taşırken bu ona iyi gelmişti."

O böyle söyleyince, çok normal geliyor. Hiç cinsel değil. Öyleyse neden meme uçlarım kapı tokmağı kadar sert?

"Söz veriyorum, tuhaf bir şey yapmayacağım."

"Bu değil..." Hadi ama, aptal. Matt tam bir beyefendidir. *Öyle olmadığı zamanlar hariç.* O zamanları sevgiyle hatırlıyorum. Ve sık sık. Ama oynadığım bu oyun tehlikeli, kafam ve libidom çatışıyor. Belki de dokunulmaya aç olduğunda böyle olur. *Ve biraz incinmiş hissettiğinde. Biraz savunmasız hissettiğinde.*

"Ryan?"

"Tamam." Bu seksi olmayan anlaşmayı onaylamak için şiddetle başımı sallıyorum. Çünkü bu onun için farklı bir anlam ifade ediyor.

"Evet?"

Onun şaşkınlığını suçlayamam. "Neden olmasın." Elimde titremeyi görmezden gelerek kitabı kapatıp tezgahın üzerine kaydırıyorum. Bu, kaşıntıyı gidermekle ilgili bir mesele değil, ama...

"Aferin kızım," diye fısıldar ve arkama geçer.

Elim kitap üzerinde durur. Tanrım, bu küçük cümle *hayatımın amacı* gibi geliyor. Matt örgümü omzumun üzerinden kaydırduğında, sağ meme ucumun etrafında soru işareti gibi kıvrılan kenarı daha da öyle hissettiriyor.

Tanrım, bana bunu atlatacak gücü ver.

"Derin nefes al," diye mırıldanıyor, avuçlarını omuzlarımdan arkasına bastırarak.

Nefes alıp veriyorum, o da öyle yapıyor, boynumun arkasından geçen havadan anlaşılıyor. Bir an sonra, çalışmaya başlıyor, aslında sihrini kullanmaya başlıyor, parmakları ve başparmakları çok gergin omuzlarımdaki gerginliği kolayca çözüyor.

Bu çok hoş. Çok hoş. Böyle dokunulmak, neredeyse kucaklanmak gibi. İlgi görmek. Boynumdan kuyruk kemiğime kadar uzanan uzun bir okşama beni iç geçiriyor.

"İyi mi?"

Başımı sallıyorum ve Matt, bir kedinin battaniyeyi yoğurması gibi hareketi tekrar tekrar yapıyor. Sadece battaniye, inlememek veya daha fazlasını istemek için dudağını ısırılmaz.

"Basınç nasıl?"

Artıyor, sanırım. Dikkatli olmazsak baraj gibi patlayacak.

Başımı sallıyorum, onun alçak ses tonu etkiye katkıda bulunurken, okşar gibi okşarken, kendime güvenip cevap veremiyorum.

"Geri it. Evet, aynen öyle."

Neden her şey bu kadar cinsel geliyor? Buna karşı koymuyorum ve avucunu kuyruk kemiğime bastırıldığında dediğini yapıyorum.

"Oh, Tanrım!" Bu sözle içimdeki baraj yıkılıyor, uzun, zevk dolu bir iç çekiş gibi bir haykırış.

"İyi mi?"

"Sen bilmiyorsun..." *bana ne yaptığını.* "Yatman daha iyi olur."

Kekelediğim kahkaham neredeyse bir onay gibi geliyor.

"Hayır, gerçekten." Eğlence onun cevabını da hafifletiyor ve tek düşünebildiğim, yüzümü görememesinin iyi olduğu. "Bırak da..." Yan tarafa geçiyor, kolunu bana doluyor. "Sadece denge için," diye beni sakinleştiriyor, kolu karnımın hemen üstüne bastırıyor. "Tanrım, bu his..."

"Durma," diye fısıldıyorum, kolunu benim kolumla yakalayıp onu orada tutuyorum.

Etrafımızdaki hava durulur ve ben gözlerimi bir çocuğun "*Ben yapmadım*" der gibi sıkarım.

Hayır, hayır. O noktayı ovmaya devam ederken beni tutmanı istemedim, çünkü nedense bu beni tahrik ediyor. Bu nasıl mümkün olabilir? Vücudum vurulmuş bir diyaazon gibi titremeye başladığında bunun mümkün olduğunu anlıyorum.

Bu arada Matt hiçbir şey söylemiyor. Nefesini bile duyamıyorum. Bu arada, uzun bir nefes alırken nefesim kesinlikle duyulabilir. "Böyle mi?" diye soruyor, avucunu geri getiriyor.

O daha sıkı bastırırken ve sonra döndürürken başımı sallıyorum. Yönümü geri çekiyorum.

Daha sert, daha fazla, parmaklarım onun ön kolunu kavradığım yerde keskin bir şekilde sıkılıyor. "Ben..." Kendimi durduramıyorum.

"Sadece gerginlik, Ryan."

"Hormonlar," diye fısıldıyorum. *Fahiş inlemeleri*, kafamın içinde yankılanıyor. Tanrım, ben de biraz yapmak istiyorum. "İnanamıyorum..."

"Daha önce hiç hamile kalmadın."

"Hiç böyle hissetmemiştim. Hiç ihtiyaç duymamıştım." Bir başka duraklama, bu sözler içime işliyor. "O zaman... izin ver."

Zevk kudzu patlar, içimi sarar ve düşüncesiz sözler ağzımdan dökülürken sıkı sıkı sarılır. "Umarım bu senin kız kardeşinin başına gelmemiştir."

O gülüyor ve ben de buna seviniyorum. Çünkü bu çok tuhaf geliyordu. "Teacup, bu bastırılmış baskıyı hafifletmeme izin ver."

İç çekerek başımı eğiyorum. *Keşke ne kadar baskı olduğunu bilseydi.* Bana cinsel olmayan bir şekilde dokunması bir şey, ama beynimin ve vücudumun bu dokunuşu başka bir şeye dönüştürdüğünü itiraf etmesi bambaşka bir şey. İçimi, sanki doruğa ulaşmak üzereymişim gibi titretip ağrıtan bir şeye.

"Seni rahatlatayım." Bu sessiz sözlerde ne kadar büyük bir cazibe var. Anlayış bile. "Sadece bir masaj." Ama ikimiz de bunun öyle olmadığını biliyoruz.

"Yarın ne olacak?" Fısıltım neredeyse panik dolu.

"Hiçbir şey. Tabii sen tekrar yapmamı istemezsen." "Ciddi ol, Matt."

"Ne istersen," diyor çok yumuşak bir sesle. "Konuşabiliriz. Ya da hiç olmamış gibi davranabiliriz. Seçim senin."

İçim, ah, anılarla nasıl da çarpıyor. "Bu işleri karmaşıktırır."

"Öyle olmak zorunda değil." Sesi dumanlı. Cinsel. Eli kalçamı kavıyor, ama yukarı doğru kayarken tutmuyor, başparmağı küçük bir çekiç gibi kaburgalarımın ksilofonunu okşuyor.

Sanırım ben de müzikal olmalıyım, çünkü hafifçe mırıldanıyorum.

"Ryan." Eli göğsümü kavrayarak, ağırlığını avuçlar. "Durmamı söyleyebilirsin. Ve ben dururum."

Başparmağı sert meme ucumu okşarken, zevk dolu iniltiyi geri tutuyorum.

"Bunu ne kadar çok hayal ettiğimi söylersem yardımcı olur mu? Sana dokunmayı, tadını almayı nasıl hayal ettiğimi."

"Sus." Konuşma. *Bunu çok gerçek hale getirme.*

"O zaman uslu bir kız ol. Ve arkana dön."

"Ne?"

"Aç olduğumu söylemedim mi?"

Onun beni döndürmesine izin veriyorum ve mıknatısa çekilen demir tozu gibi parmaklarım hemen göğsüne doğru çekiliyor. *Dokunulduğunda çok sıcak ve sağlam.*

"Çok güzelsin." Gözleri altın rengi parıldarken, örgümün ucunu tutup ağzına götürüyor.

"Sen izliyordun." O saçımı dudaklarında gezdirirken, suçlamamda zevk belirir.

"Kıskançlıkla."

Yumuşak, gururlu bir kahkaha atıyorum.

"Seni öpmek istiyorum." Bir an geçer ve itiraz etmediğimde, başını eğdiğinde ışık onun koyu saçlarını parlaklaştırır. Hayal ettiğimden daha düşük, çünkü ağzı sıcak, ıslak ve büyümlü bir şekilde geceliğimin kapladığı meme ucumu kaplar.

İnliyorum. Tanrım, nasıl da inliyorum, o emişin derinlerde yankılanmasıyla bacaklarımın arasında muazzam bir his uyandırıyor.

"Yapabilir miyim?" Sorusu tereddütlüydü, geceliğimin pamuğunu çekiştirirken.

"Ben... *bilmiyorum.*" Çok çelişkili hissediyorum. Bunu istiyorum, ama...

"Lütfen." Bu kelime, içindeki ihtiyaç, beni mahvediyor. Geceliğimi kendim toplamaya başlıyorum ve ikimiz de onu başımdan çıkarmak için uğraşıyoruz.

Ağır göz kapakları, bakışları beni içiyor. Göğüslerim, sert meme uçlarım. Yuvarlak karnım, yumuşak kalçalarım. Basit pamuklu külotum.

"Çok güzelsin, Ryan."

Elleri göğüslerimi kavradığında küçük bir çığlık atıyorum ve ağzı geri dönüyor, dili sert bir tomurcuğun üzerinde dönüyor. Onu ağzına sıcak bir şekilde emdiğinde inlemem boğuk çıkıyor.

"Sen çok, *çok* güzelsin. Güçlü. Ama narin, benim küçük çay fincanım."

O eğilirken, ellerini bana dolayarak beni tezgahın üzerine kaldırırken, beynimden önce vücudum anlıyor gibi görünüyor.

Ve sonra her şey biter, sadece çığlık atmak kalır.

Bölüm 29

MATT

Romero ailesi grup sohbeti, *aul wans* hariç. Yaşlılar, yani ebeveynler.

BEN: Bir duyuru yapacağım. HUGO:

Eşcinselsin

SEBASTIEN: Ama iyi anlamda değil.

LOLA: Evet, aoual eşcinsel türünden değil.

LUCfA: O kadar havalı değil. Mart, 2000'lerin sonlarında ortaya çıkan, berbat türden bir eşcinsel.

LETTY: Ne zaman büyüyeceksiniz? HUGO:

Sen benim testislerimin arkasını yaladığında.

LETTY: Kız kardeşine söylemek için çok hoş bir söz.

HUGO: Üzgünüm. İyi değilim. Hala yataktayım.

LETTY: Neyin var?

HUGO: Çoğunlukla viski.

SEBASTIEN: Ve bir dizi boktan oyun.

HUGO: Bir kutunun içinde eve gitmek ister

misin? BEN: Bana geri dönelim...

LOLA: Yine ana karakter rolünü oynuyor.

LUCfA: Mart da buradan alıyor. Yaşlılar hep ana karakterlik yapmaya bayılırlar.

LETTY: Siz ikiniz bir dil mi konuşuyorsunuz?

LUCfA: Hikaye kontrolü. Ebeveynler bu konunun doğum günü hediyelerini ve diğer şeyleri ayarlamak için olduğunu düşünüyor.

BEN: Lanet olsun. Hepiniz bitti mi?

HUGO: Bitti. Bu işi bitirebilir miyiz de ben yatağıma dönebileyim?

SEBASTIEN: Şu anda yataktasın. Ve yalnız değilsin, sik kafalı.

LOLA: Sik kafalı mı? Aslında, cevap verme.

SEBASTIEN: Çünkü dokunduğu her şeyi mahvediyor. HUGO:

Dün gece kimseyi tavlayamadığın için kıskanıyorsun. MATT: KESİN

SESİNİZİ, HEPSİNİZ!

HUGO: Ama en azından Mart'tan daha fazla aksiyon

yaşıyorsun. SEBASTIEN: Peder O'Flannery bile Mart'tan daha

fazla aksiyon yaşıyor. LUCfA: Mart, "youse" gerçek bir kelime

değil.

LOLA: Kız arkadaşı olmamasına şaşmamalı.

BEN: Çok komik. Ama hepiniz yanılıyorsunuz çünkü ben baba olmak üzereyim.

HUGO: Sen tam bir geveze.

LETTY: Doğru.

LOLA: SANA İLK ÖNCE SÖYLEDİ Mİ?!?!

BEN: Clodagh ve onun harita kulaklarını suçla.

SEBASTIEN: Clodagh senin bir taşıyıcı anne

kullandığını biliyor. BEN: Tamam, tamam.

LEWY: Adı Ryan. Çok iyi biridir. Mart'ın evinde kalıyor. İkisi bu işte birlikte ama birlikte değiller.

BEN: Teşekkürler, Letty. Bir dahaki sefere haberi sana bırakırım.

SEBASTIEN: Mart... O zaten verdi.

BEN: Ah, Letty. Lanet olsun.

LEWY: Üzgünüm. Senin için çok

heyecanlandım. SEBASTIEN: Tebrikler,

ağabey.

LOLA: Evet, tebrikler Matty!

LUCfA: Ben de.

HUGO: Eminim tarlalarda ot çiğneyen senden daha akıllı varlıklar vardır.

ME:...

Eh, beklediğim kadar iyi gitti.

Bölüm 30

RYAN

Yirmi beş hafta geçti ve karnım artık fazla yemek yemiş gibi görünmüyor. Matt'in bebek ansiklopedisi, bebeğin artık salatalık büyüklüğünde olduğunu söylüyor, ama bence karnım daha çok yarım kabak gibi görünüyor. Yarım kabak vajinama ne yapabilir, tam kabak ise hiç düşünemiyorum.

Bir daha asla seks yapamayabilirim.

Bu arada, mutfakta kendimi kapattığım günün ertesi günü, onun yüzüne bakamadım. Bu arada, sözüne sadık kalan Matt, her şey normalmiş gibi davranmaya devam etti. Sanki hormonlarım onun sırt masajını müstehcen hale getirmemiş gibi.

Soğuk gün ışığında, yalnız ve kendi yatağında, tepkilerimi Google'da aradım ve aklımı kaçırmadığımı anladım. Bir kişi sakral bölgenin masajından orgazm olabilir. Tabii ki, ardından gelen orgazm sırt masajıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Ama Matt'e çok yakın hissetmiştim ve onun dokunuşu... Şey, buna ihtiyacım vardı. Bağlantı ve yakınlık. Onun sıcak nefesi ve fısıldadığı sözlere ihtiyacım vardı. Parmaklarına, diline. Tüm o mutluluğa.

Bu deneyim kesinlikle tam isabet oldu. *Birkaç kez.*

Ve Matt kadar rol yapma konusunda iyi olmadığım için, konuyu açtım. Sözleri söyledim. Esas olarak bunun bir daha olamayacağını söylemek için. Ve o bu konuda çok rahattı — "Evet, tamam."

Onun cevabı yardımcı olmalıydı, incitmemeliydi, değil mi? Ama cehalet mutluluktur, öyle derler.

Bir sonraki klinik randevumda bilgisizmiş gibi davranamazdım. Yatağa uzanmış, Matt'in üzerimdeki karanlık bakışlarının ağırlığına tepki vermemeye çalışıyordum. Ya da dilinin içimde nasıl hissettirdiğini hatırlamamaya.

Artık ona "Seksi Doktor Travers" diyorum — tabii ki yüzüne karşı değil — planlanan ultrasonda bebeğimizin cinsiyetini öğrenebileceğimizi önermişti. Biz reddettik. Matt sürprizleri sever, öyle diyor. Ben

. Ama bebeğimizin cinsiyetini öğrenmek, benim henüz hazır olmadığım bir gerçeklik gibi geliyor. Bunun mantıklı olup olmadığından bile emin değilim.

MATT: Bu akşam menüde ne var?

Küçük bir gülümsemeyle pes ediyorum. Matt'in öğleden sonra attığı mesaj tam zamanında geldi.

BEN: Sen söyle. Mary senin şefin.

MATT: Evet, ama muhtemelen kokusunu

alabilirsin. BEN: Benim aç olduğumu

nereden biliyorsun?

MATT: Çünkü dün gece seni görmedim.

BEN: Bu da demek oluyor ki...

MATT: Bu, istatistiksel olarak konuşursak, bu gece göreceğim anlamına geliyor. Beni kaçınmadığın için değil. Ya da birlikte geçirdiğimiz zamanı kısıtladığın için falan, değil mi?

Telefonuma kaşlarımı çatarak bakıyorum ve korkakça bir çıkış yolu seçiyorum.

BEN: İstatistiksel olarak7 Gizli bir nicel veri toplayıcı mısın7

MATT: Daha kötüsü de söylendi.

BEN: Bu tür şeyler seni tahrik ediyor mu?

Tehlike! Tehlike! Zamanı geri almalıyım, çünkü parmaklarım beynimden daha hızlı davrandı!

MATT: Beni neyin tahrik ettiğini biliyorsun, Ryan.

BEN: Evet, ama bunun hakkında konuşmamaya

karar vermiştik.

MATT: And I know what gets you hot.

ME: Matt, we can't have this conversation.

Zaten belimden aşağısı heyecanlanmışken olmaz. Şu anda belim olduğu için değil tabii.

MATT: You started it.

ME: And you're riding too much into it.

ME: Reading—you're reading too much into the conversation, I mean.

Dün gece rüyamda binicilik yapıyordum. Ve ortada at falan yoktu. Matt asılı...

Dur.

Sanırım geçen ayki küçük kaçamağımızın hormonlarıma pek yardımcı olmadığını söyleyebiliriz.

MATT: But am I? I don't really think so.

Kalbim biraz sıkıştı. Onun da umursamadığını umuyordum. Hayır, bu doğru değil. Onun fark etmemesini umuyordum.

Tamam, bu da yalan.

Onun aptal olmadığını biliyorum, ama çoğunlukla beni uyarmamasını umuyordum. *Birlikte geçirdiğimiz zamanı kısıtlamak.* Tam da bunu yapıyordum.

MATT: By the way, my parents are coming to visit next month. I hope that's okay.

Matt'in mesajlarını tam kelimelerle yazmasını sevmem garip mi? Onun birçok özelliğini seviyorum ve onun da beni sevdiğini biliyorum. Birlikte geçirdiğimiz zamanlar çok keyifli. Çoğunlukla. Sırt masajındaki aksaklığı görmezden gelirim çoğunlukla.

Kendime, kısa ama çok gerçek geçmişimiz göz önüne alındığında, arkadaş olduğumuzu, aramızdaki kimyanın doğal olduğunu söylüyorum. Ama bu, harekete geçmemiz gereken bir şey değil.

Yine. Ama bazen bana bakışını gördüğümde içimde kelebekler uçuyor. Ama bu sadece fiziksel bir çekimden daha fazlası, çünkü onu bir insan, bir erkek olarak sevdiğim hislerim iliklerime işliyor.

BEN: Bu senin evin.

MATT: Ve senin evin. Ayrıca, beni ziyarete gelmiyorlar. Gerçekten değil.

BEN: Durumumuzu biliyorsun, değil mi?

MATT: Onlara söyledim. Bunun onlar için pek mantıklı geldiğini sanmıyorum, ama buraya geldiklerinde anlayacaklar.

Bazen bana da pek mantıklı gelmiyor. En azından beyin açısından mantıklı. Kalp ve libido ise tamamen başka bir konu.

MATT: Yaşlı kadının mesajlarını kontrol etmesi ne kadar sürer diye merak ettim.

BEN: Aul ne?

MATT: Aul wan, İrlanda lehçesinde annemize hitap şeklimizdir.

BEN: Yaşlı olan, sanırım?

MATT: Doğru tahmin ettin.

BEN: Sanırım annene yüzüne karşı böyle demiyorsundur.

MATT: Onun yanında asla böyle bir şey söylemem. Kulak çekmeceye hazırlıklı olmadan olmaz.

BEN: Asla o kadar büyük olamazsın.

MATT: GörünüŖe göre, asla çok büyük ya da çok yaŖlı değilsin. Ayrıca, kardeŖlerime bizden bahsettim.

Bizi. O küçük kelimede o kadar çok düşünce, duygu ve anlam var ki. O kadar çok kafa karışıklığı. Fırsat. *Cazibe.*

BEN: Nasıl gitti?

MATT: İyi gitti. Bildirecek bir Ŗey yok. Bebek doğana kadar onları görmeyeceğiz sanırım.

BEN: Tamam.

MATT: Seb üniversitede, sanırım. Hugo'nun futbol sezonu ortasında. İkizler Lucia ve Lola ise Ŗu anda Avustralya'yı geziyorlar.

BEN: İkiz olduklarını söylememiŖtin. Vay canına, biyolojik bir felaketten kurtulduk!

MAG: Varsayımsal ikizlerimiz o haylazlara hiç benzemezdi. Ama o grup ne kadar uzun süre uzak kalırsa, o kadar iyi. Onlar çekirge sürüsü gibidirler. İçeri dalarlar. Evdeki tüm birayı ve yiyeceği tüketirler ve sen ne olduğunu anlamadan tekrar çekip giderler.

BEN: KardeŖlerin mi, yoksa annen ve baban

mı? MATT: @an komik bir Ŗey yaptı.

ME: Hey, peki, babana ne diyorsun?

MAG: Antonio, dinlemediği zamanlarda. Aksi takdirde, aul fella. İkiliye ma ve da da denir. Ve topluca aul wans olarak da bilinirler.

BEN: Bilgin olsun, bu çocuk bana "aul wan" ya da "ma" diye hitap etmeyecek. Maaaaaa! Koyun gibi ses çıkarıyor.

MATT: Biz Mammy& Daddy7 ya da senin dilinde Mommy olacağız.

Bu çok tuhaf geliyor. Ama aynı zamanda hoş da.

MATT: Neyse, Letty'ye Clo'yu artık çözebileceğini söyledim.

BEN: Umarım bunu mecazi olarak söylemişsindir.

İki dakika sonra telefonum tekrar çaldı.

MATT: Kediler mi köpekler mi?

BEN: Akşam yemeği için mi?

MATT: @an yine komik bir şey yaptı.

BEN: Bütün hafta burada olacağım.

MATT: Seni daha uzun süre burada tutmayı umuyordum.

Kalbim biraz sıkıştı.

MATT: Hangisi?

BEN: Hiç evcil hayvanım olmadı.

Sadece birini seçmeliydim. Bunu itiraf etmeme gerek yoktu.

MATT: Altın balığı bile mi?

BEN: Evet, bir zamanlar bir akvaryum balığım vardı. 12 yaşındayken bir fuarda almıştım.

MATT: What was his name?

ME: David Swimmer.

MATT: Ah, a preteen FRIENDS fan.

ME: Reruns were always available.

MATT: So not a cat or dog person but a fishy friend.

ME: I can't really say. He only lived a handful of hours.

Neden şimdi tüm bunlar aklıma geliyor ki?

MATT: Fairground fish aren't destined for longevity, sadly.

O zamanlar üvey babam varken olmazdı. Muhtemelen ayın üvey babasıydı, ama bazen sanki sadece birkaç günlüğüne ortalıkta gibi görünüyordu.

Annem, balığın akvaryuma ihtiyacı olduğunu ve onu nereden bulacağımı sorup duruyordu. Onu plastik bir kaba koydum ve yarın bir çözüm bulacağımı söyledim. Muhtemelen şehre gidip, ucuzluk mağazasına bakacaktım. Orada bir şeyler bulabilirdim. Belki öğleden sonraya kadar beklerdim, çünkü annem bazen öğleden sonra daha iyi bir ruh halinde olurdu. Sabahları, önceki gece içtiği içkilerin etkisi ve o günkü erkek arkadaşıyla kavga etmesinin etkisiyle zor geçerdi. Öğleden sonraya kadar kendini toparlardı, ama akşamdan kalma hali ile sarhoş hali arasında, daha uysal olduğu kısa bir dönem olurdu. En azından daha az huysuz olurdu.

O gece pislik erkek arkadaşı odama gizlice girip sadece yardım etmek istediğini söyleyince bu teoriyi test etme fırsatım olmadı. Biz arkadaşlık, değil mi? Küçük sorunumu çözmem için bana biraz para vereceğini söyledi. *Ben de onun sorununa yardım edersem, tabii ki.*

Ona gitmesini söyledim, *hemen* gitmezse o kadar yüksek sesle bağıracağımı, komşu ilçeden bile duyulacağını söyledim. Ayrıca bıçakla uyuduğumu ve onu kullanmaktan çekinmediğimi de söyledim. O yaşta kavga konuşmalarında oldukça tecrübeliydi.

İntikamı, altın balığımı bir gecede ortadan kaldırmak oldu ve "küçük sohbetimizi" kimseye anlatırsam, bir sonraki kaybolan kişinin ben olacağımı söyledi.

O lanet olası balık için aylarca ne kadar üzüldüğüm çok garip.

Yıllardır o geceyi hiç düşünmemiş olmam da tuhaf. Anlatmaya değer bir hikaye değil. Daha önce anlatmadım. Son mesajımı gönderirken de anlatmayacağım.

ME: It was nice while it lasted.

Matt de bu deneyimi geriye dönüp baktığında aynı şeyi söyleyecek mi acaba?
Benim balığımdan daha güzel anıları olacağını düşünmek istiyorum.

Bölüm 31

MATT

Lanet olası Theta.

İçgüdülerimin doğru çıkmasından nefret ediyorum. Onlar ve onun pislik eski sevgilisi hakkında haklı olduğumdan nefret ediyorum.

Sokakta hızla yürürken telefonumu çıkarıyorum, ruh halim başımdaki bulutlar kadar karanlık. Bunu daha önce araştırmalıyım, ama işlerle çok meşguldüm. *Ve onunla*. Belki bir şeyler yapabilir, zararı azaltabilirdim. Ama o hala orada çalışmak ister miydi? Bunun cevabının "*Hayatta olmaz*" olacağını biliyorum.

Bu çok yanlış. Cinsiyet ayrımcılığı. Ücret eşitsizliği. Cam tavanlar. Taciz ve ayrımcılık. Finans dünyası erkekler kulübü gibidir ve bunun kanıtı, az önce Theta'nın CFO'su ile yaptığım konuşmadadır.

Ona göre, Ryan'ın Londra'ya transferi ve fiili terfisi haberi, sinsi eski sevgilisinin kulağına gitmiş. Çünkü o pislik, Theta'nın New York ofisinin fon yöneticisiyle öğle yemeği yemek için zaman ayırmış ve Grill'de prime rib yerken Ryan'ın karakterini neredeyse mahvetmiş. Ve kötü haberler, doğru olsun ya da olmasın, hızlı yayılır, çünkü insanlar başkalarının talihsizliklerini paylaşmayı *severler*.

Siktir et onları, konuşmamız da böyle sona erdi.

Ve siktir git Nigel. Yanlış adama bulaştın.

Sadece değerli bir varlığı kaybetmekle kalmadılar, aynı zamanda onun arkasında duran adamı da kızdırdılar.

Bir düğmeye basıyorum ve arama bağlanıyor.

"Matías." Oliver'ın keskin sesi hattın diğer ucunda yankılanıyor.

"North 1 projesi için işbirliği ortakları aradığınızı biliyorsun, değil mi?" Manchester'da karma kullanımlı bir kentsel yeniden geliştirme projesi. Ortaklarımızı çeşitlendiriyoruz. Temel olarak yenilerini arıyoruz.

"Evet." Tek kelimelik cevabı oldukça şüpheli geliyor.

"Theta değil."

"Nigel'dan aldığım geri bildirime göre, çok ilgileniyorlar."

"Bu Nigel mı, CFO mu?"

"Evet, o."

"Az önce sikini kulağına sokmasını söylediğim adam o."

"Özel bir nedeni var mı?"

"Sanırım ima ettim... *Hayır*. Aslında, *ima etmek* yeterince güçlü bir kelime değil. O omurgasız pisliğe, sikini kulağına sokup kafasına biraz akıl sokabilir mi diye bakmasını *söyledim!*"

"Bana bağırmanın bir nedeni var mı?"

"Üzgünüm, yok. Sadece sinirliyim. Kızgıyım." Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum, ama asıl yapmak istediğim bir şeye yumruk atmak. *Birine*. Tercihen tüm bunların kaynağı olan adama.

"Anladım. Peki, sanırım Andrew'a onları listeden çıkarmasını söyleyeceğim."

"Muhtemelen en iyisi bu."

"Onları bir listeden çıkarıp başka bir listeye mi ekliyoruz?" "Başka hangi liste?"

"Kadınım zarar verirsen dünyanı mahvederim listesi, sanırım buna böyle diyebiliriz. Ya da belki 'yıkım listesi'? Evet, bunu tercih ederim."

"Neden, Oliver," diye başladım, adımlarım yavaşladı ve dudaklarım da aynı yavaşlıkla yukarı doğru kıvrıldı. "Seni duygusal yaşlı adam..."

"*Yaşlı* deme, teşekkürler."

"İyi bir kadının sevgisi bir erkeğe böyle mi yapar?" Gülümsemem, artık onu dizginlemek mümkün değil. "Seni yumuşatması gerektiğini sanıyordum."

"Onlara karşı yumuşak, Matías. Diğerlerine karşı acımasız. Ve eğer biri onlara karşı gelir, onları incitirse. O zaman cehennemi yaşatırız."

Cevap vermedim. Adam tam isabet etmişti.

"Ve tabii ki, onları incittiğimiz zamanlar da vardır. Genellikle egolarımızla. O zaman onlara telafi etmek için elimizden geleni, yapmamız gerekeni yaparız. Sanırım bunu sana söylememe gerek yok."

Uzun bir nefes alıp yakındaki bir pencerede kendimi görüyorum. Deli bir herif gibi görünüyorum, saçlarım diken diken, otobüste yanına oturmasından korktuğun türden bir insan gibi. Uzun zamandır otobüse binmedim gerçi. Peki neden deli bir otobüs yolcusu gibi görünüyorum? Çünkü biri Ryan'ı küçük düşürdü ve ben onu ezmek istiyorum.

Ama bu benimle ilgili, Fin'in dediği gibi. Bu benim egomla ilgili, onunla değil. Peki hazırlandığım şey? Onun izni olmadan yapmayacağımı söylediğim şey? Belki de fikrimi çoktan değiştirmişimdir.

"Bir zamanlar sevdiğini iddia ettiği kadınlara kötü davranan erkeklere karşı özellikle hassas olduğumu söyleyebilirim," diyor Oliver.

"Öyle mi?"

"Evet. Onları incitmekten hoşlandığım bir zaafım var." "Bu kirli bir savaş gibi geliyor."

"Cüzdanlarını kastettim, Matías."

"Tabii ki öyle. Senin için sıradan bir haydutluk olmaz." *Bırak onu bana,* diye düşünüyorum, gergin parmaklarımı kırarken telefonumu kulağımla omzum arasına sıkıştırıyorum. Onun bilgisi olmadan, *ya da izni olmadan* yaptığım bir dayak hatırlıyorum. "Atalarının mezarlarında kemiklerini sızlatamayız, değil mi?"

"Mezarlık."

"Tabii ki." Gözlerimi devirip tekrar arabaya doğru yürümeye başladım. "Onların ortak bir mezara gömüleceklerini düşünmem ne kadar aptalca."

"Yapacak işlerim var, Matías. Theta'yı da listeye ekleyip iki kıtada hedge fonlarına savaş açacak mıyız?"

"Theta değil," diyorum. Nigel artık sektör dedikodularına inanmadan önce iki kez düşünenecektir. Ego'm sakınleşebilir artık.

"Anlaşıldı," diyemirıldanır. "Bu çok bir bir olalı bir birinin geçim kaynağını mahvettiğimden beri.

"Bunu dört gözle bekliyormuşsun gibi konuşuyorsun."

"Bu benim oyunum değil, Matías. Ama çabalarında sana iyi şanslar diliyorum. Yine de, söz konusu hanımefendiyle henüz tanışmadığımızı söylemeliyim. Tüm bunların sebebi."

"Evet, biliyorum. Yakında," diye ekliyorum, sağ elimle parmaklarımı neredeyse çaprazlayarak.

"Fazla baskı yapmak istemem ama Fin kapına gelmeden önce güvenliğini artırmanı öneririm."

Kıkırdayarak güldüm. Grubumuzun altın avcısı. Eh, beni kandırmıyor.

"Bu sadece zaman meselesi. Ryan'ın yapması gereken çok fazla değişiklik var." Yoksa onun için bahaneler mi uyduruyorum?

"Bu şarap çok lezzetli." Ryan kadehini masaya koyar ve sandalyesine yaslanarak sırtını hafifçe kamburlaştırır.

"Oliver'ın şarap tüccarından sipariş ettim," diyorum, bu küçük hatırlatma yüzünden zihnimin birkaç hafta öncesine kaymasına izin vermemeye çalışarak. Tezgahın üzerine uzanmış, koyu renk gözleri ve dolgun vücuduyla çok çekici görünüyordu.

Umarım onu tekrar tadabileceğim gün çok uzak değildir. Onu kollarımda tutup, birlikte geleceğimizi hayal ederiz.

"Adam, bu günlerde oldukça iyi alkolsüz şarap çeşitleri bulabileceğini söyledi." Bu tamamen saçmalık, çünkü adam tanenleri yumuşatmak ve asiditeyi gidermek için alkolün gerekli olduğunu söyleyip durdu. Ayrıca "bu işlemin ağız hissine olan şeytani etkisi"nden de şikayet etmiş olabilir. Tanrım, o susana kadar yumruğumu ağzına sokmak istedim.

Ama konudan saptım.

Bugün randevu gecesi. En azından benim için öyle. Haftada kaç kez olacağı hala sevgili arkadaşım tarafından belirleniyor, *hatta* kontrol ediliyor, ama ben bu akşamları her şeyden çok bekliyorum.

Tabii ki evde lezzetli bir yemek, çünkü bu dört duvarın dışında her şey dünyanın geri kalanı tarafından yanlış anlaşılabilir. O, aylardır bu masada romantik randevular yaşadığımızı bilmiyor, sadece onu tezgaha bastırıp yaladığım o seferi değil.

Tanrım, ne kadar romantikim.

Ama romantizmimiz olmasa da, en azından seksimiz var. Bir nevi. Ya da belki de bu sadece benim için geçerli, çünkü o küçük dairesine geri döndüğünde kendimi yarı ölü hale getirene kadar mastürbasyon yapmaya başladım.

Bu gece de farklı olmayacak, diye düşünüyorum, gözlerimi onun üzerinde gezdirirken. O kadar güzel ki. Aklıma gelen kelime "*cömert*", ama bunu yüksek sesle söylemeyeceğim, çünkü muhtemelen bunu "*büyük*"ün bir varyantı olarak yanlış anlayacaktır. Göğüsleri - yalan söylemiyorum - kocaman olsa bile. Hatta muhteşem.

Bu ay vücudu çok daha dolgun. Dişlerimi geçirmek istediğim bir şeftali gibi. Kısacası, ağzımı sulandırıyor.

"Günün nasıl geçti?" *Sevgilim*, diye ekliyorum zihnimde. *Mi mujer. Mi amor.*

"Peki." Bakışları masaya kayar ve peçetesini bir santim yana doğru kaydırır. "Biraz araştırma yaptım. Birkaç yeni fırsat var."

"İş mi, yatırım mı?"

Bunun üzerine bakışları yükseldi. "İş tamamen bitti."

"Geçici bir durum."

"Yapamam bağlantılar bağlantılar kur İngiltere'de
İngiltere'de Ve ve yapamıyorum edemiyorum
ABD bağlantılarımı

"Sonunda her şey yoluna
girecek." "Öyle olsa iyi olur,"
diye mırıldanıyor. "Portföyün
nasıl gidiyor?"

"Tavsiye mi istiyorsun?" Dudaklarını esprili bir şekilde kıvrırdı.

"Her zaman." *Tanrım, saçlarını açık bıraktığında ona bayılıyorum,*
omuzlarında yumuşak bir şekilde kıvrılan saçlarını izlerken mutlu bir iç
çekişle düşünüyorum. Ayrıca evin her yerinde saç tokaları bulmayı da
seviyorum. Sanki Ryan versiyonu "Hansel ve Gretel" in ekmek kırıntıları gibi.

"İki haneli rakamlara ulaştım."

"İşte bu yüzden işe yarayacak," diyorum, diğer parmaklarım hala
bardağımı kavrarken, onu işaret ederek.

"Teşekkürler, Matt."

"Ne için? Bu gerçek. Kim bu rakamlara karşı koyabilir ki?"

Ya da o rakamlara. Kıyafeti yumuşak gri yünlü iki parçalı bir takım
elbiseydi — rahatlığı için nervürlüydü, benim zevkim için değil, ama yine de
manzarayı keyifle izliyordum. Kare yakalı ve kolsuz elbisesinin etekleri, ayak
bileklerine kadar vücuduna yapışıyor. Kolları ve omuzları, uyumlu ve çok
sevimli, yaşlı bayan tarzı bir hırka ile örtülü. Kenarları yuvarlak ve boynunda
fiyonkla bağlanmış bir kurdele ile birleştirilmiş, eski moda bir yatak ceketi
gibi görünüyor.

Yatak ceketi neye benziyor, nereden bileyim? Hiçbir fikrim yok. Ama
yatak odamın zemininde görmek isterim. Ve o kurdele... *Beni aç,* sanki alay
ediyor gibi. *Benim ucumu çek!*

Keşke Ryan...

Lanet olası beyin. Masada dikkatlice kendimi düzeltirim. Kesinlikle
aklımı kaçıyorum. Her geçen gün daha da fazla.

Ryan tekrar kadehine uzanıyor, onu ışığa tutuyor ve bir şey söylüyor.
Muhtemelen şarapla ilgili bir şey. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum,
dikkatim hala o kurdeleye, o güzel dekolteye ve *bir görünüp bir kaybolan*
etkiye takılı kalmış durumda.

Kahretsin, ona dokunmak için can
atıyorum. "Bitirdin mi?"

Bunu duyuyorum, ama beni düşüncelerimden ayıran daha çok ses tonu. Sapık mı? Her neyse, bakışlarımı onun keskin bakışlarına çeviriyorum, ama dudaklarının ne kadar parlak olduğunu fark etmeden değil.

Az önce dudaklarını yaladı mı?

"Şimdilik bitti," diye rahat bir ses tonuyla cevap veriyorum. Peçetemi masaya bırakıp sandalyeme yaslanıyorum.

"Ben akşam yemeğinden bahsetmiyordum."

"Biliyorum. Ama bir erkeği bakmakla suçlayamazsın. Özellikle de bu kadar çekiciysen."

"Neredeyse bir ev kadar büyüğüm," diye alay ediyor. "Çok kompakt bir ev olmalı. Küçük bir konut."

Ağzı isteksizce kıvrılır, ancak başını eğerek bunu gizlemeye çalışır.

"Aslında, düşününce, yanına taşınabilir miyim?"

"Sen." Tek söylediği bu. *Sen.* Yanakları hoş bir pembe renge bürünse de. Ayrıca uzun zamandır acı çeken biri gibi başını sallar.

"Bunu hayır olarak kabul edeceğim."

"Gördüğün gibi," diyor, ellerini yuvarlak karnına koyarak, "hanımızda yer yok."

"Hmm. Anlıyorum. Ve aklıma ne geldi biliyor musun?"

"Düşünmek bile istemiyorum."

"Kusursuz bir gebelik olmasa da, oldukça muhteşemdi."

"Bu gece sana ne oldu?"

Sen, tekrarlamak istiyorum. Kafama girmişsin. Ve kalbime. Ama o bu itirafları duymaya hazır değil. Belki de sadece pratik yapması gerekiyordu.

Tezgahta daha fazla zaman geçirmek mi?

Dünyada yalnız olduğunu, berbat bir çocukluk geçirdiğini ve muhtemelen evcil hayvan eksikliği ve kötü bir anneden daha fazlası olduğunu anlıyorum. Keşke bana güvense.

Aynı zamanda, bu itirafların onun şartlarına göre olması gerektiğini de biliyorum.

Yalnız olmayı hayal edemiyorum. Tek çocuk olmayı bile hayal edemiyorum, ama birçok kez bunu dilemişimdir. Özellikle de benim aileminki gibi çok çocuklu bir evde, kızların banyo sayısından fazla olduğu bir evde. Ama ergenlik dönemini bir kenara bırakırsak, kardeşlerim olmadan yaşamayı hiç istemezdim. Ailem. Arkadaşlarım. O nasıl başa çıkıyor? Moral verici bir konuşmaya veya kışına bir tekme atılmasına ihtiyaç duyduğunda kime başvuruyor? *Ya da bir hedge fonunu mahvetmeye.*

O pislik tarafından terk edilmesinin onu bu hale getirmesi şaşırtıcı değil. Ve öyle de oldu, çünkü kabul edelim ki, kimse onun düğününe gitmek için onun kadar uğraşmaz. Mesele sadece birlikte çalıştığı pislikler değildi. Ya da belki *de onlardan biri demeliyim*. Mesele itibarını korumaktı.

Mesele şuydu: *Ben buradayım. Ayaktayım. Beni yenemedin.*

Bunun için onu kim hayranlıkla izlemez ki?

Ama ben de endişeleniyorum. Bir kez yanılmış, iki kez çekingen davranan tavrı ve aşırı bağımsızlığı. Bu akşam yemekleri, zamanımızın kısıtlı olması bile saçma. Özellikle de benim yanımda ne kadar rahatladığını gördüğümde. Ve dikkatimi vermediğimi sandığında bana nasıl baktığını gördüğümde. Bana bir şans verse, ona iyi olacağımı biliyorum.

Zamanım var, diyorum kendime. Öncelikle, hamileliğinin on haftadan fazla süresi kaldı. Ya da belki de zamanımız bebek doğduktan sonra gelecek.

Ben sadece o zamanı şimdi istiyorum.

"Peki," diyor, ses tonu ve rahatsız edici hareketleri konuşmanın yönünün değiştiğini gösteriyor. "Ofiste ne var ne yok?"

İş, Ryan'ın hayatının çok büyük bir parçası. Ofiste olmamak, bir uzvunu kaybetmek gibi hissettiriyor olmalı. *Ama uzun sürmeyecek.*

"Nasıl olduğunu bilirsin. Para kazanmak için yine zorlu bir gün geçirdim." Bugün bir doların, gelecek hafta bir dolardan daha değerli olduğu teorisi, bu iki tarih arasındaki dönemde kazanç potansiyeli nedeniyle ortaya çıkmıştır. Başka bir deyişle, yatırımlar. Maven bu konuda ünlüdür. Çoğunlukla gayrimenkul yatırımı yapıyoruz ve şu anda kentsel dönüşüm projelerine ağırlık veriyoruz. Bu kısmen Fin'in Mila'nın sosyal davalarını desteklemesinden kaynaklanıyor. Ve bu, ilgili tüm taraflar için sorun değil, çünkü hala çok fazla para kazanıyoruz. Oliver, (hala çok zengin olan) gözlerine kadar borca battığını iddia etse de, bunun nedeni Evie'ye olan sevgisi. Ve Evie'nin onu, görkemli bir ev ve safari parkının iyi bir tadilat projesi olacağına ikna etmesi.

Aslanlar, kaplanlar ve labradoodles, ah, kahretsin!

Eşleri için yaptıkları şeyler. Aşk için değiştikleri ve boyun eğdikleri şekiller... Bu boktan şeyi inanılmaz buluyorum.

"Bunu bir görevmiş gibi anlatıyorsun," diyor Ryan, sesinde hafif bir alaycılık var. "Sanki daha büyük bir iyilik için yapıyormuşsun gibi."

"Eh, daha büyük bir iyilik de önemlidir."

"Senin cebinin iyiliği için."

Onun enerjik, ateşli ve zeki olduğu zamanları seviyorum. Saçlarını açık bırakmasını, dağınık saç tokaları ve gözlüklerini takmasını seviyorum

... muhteşem! İstediğin zaman benim zorlu patronum olabilir.

"Para için değil, sevdiğin için finans sektöründe çalıştığını mı söylüyorsun?" diye karşılık veriyorum.

"Fark ettin mi bilmiyorum ama şu anda hiçbir yerde çalışmıyorum." Yarı ayağa kalkar ve küçük masanın üzerinden viski bardağıma uzanır. "Sadece... koklayabilir miyim?"

"Tabii." Ona yetişip, bardağı uzatırken, sanki bir Regency romanında olduğu gibi parmak uçlarımızın birbirine değmesini zevkle hissediyorum. *Lütfen karartma olmasın.* "Özel bir nedeni var mı?"

Kısa bir nefes alır. "Belki garip bir istek."

"Sende de böyle bir şey oldu mu? Bunlar hamileliğin erken dönemlerinde olur, değil mi?"

Kafasını sallar. "Sadece birkaç günlüğüne. Turşu ve dondurma. Birlikte." Son bir kez kokladıktan sonra, bardağı geri verir ve masanın öbür ucuna kaydırır.

"Ne düşünüyorsun?"

"Malt ve odun gibi kokuyor."

"Meşe. Fıçılardan." "Ve tatlı bir şey."

"Ama tadı hoşuna gitmedi mi?"

"Sonra tekrar sor." Bakışlarımız birbirine kilitlenirken karnına bir kez daha çekinerek dokunur ve sessizlikte kalbimin her atışını hissederim. "Peki. İş." Bakışları kaçır. "Bırak da ben de dolaylı olarak yaşayayım."

"Ah, yakında yine işine döneceksin."

"Bilmiyorum. Hedge fonlarında çalışan çok anne tanıyor musun?"

Ellerimi açıyorum: *Hiçbir fikrim yok.* Tek ilgilendiğim şey, karşımda oturan anne adayı.

Sonunda müstakbel eşim olarak adlandıracağım kadın.

"İşimi seviyordum ve bu işte çok iyiydim. Neden gülümsüyorsun?"

Öne doğru eğilip dirseğimi masaya koyarak elimi çeneme sürttüm. "Küfür ettiğinde ya da kötü bir şey söylediğinde, daha iyi bir kelime bulamadığım için, ellerini karnına koyarsın, değil mi? Sanki Matt Junior'ın kulaklarını kapatır gibi."

Kaşlarını çattı. "Ben... öyle mi yapıyorum?" "Çok sevimli."

"Öyle mi düşünüyorsun? Belki de sen garipsin."

"Aradığın kelime 'büyülü'."

"Büyülü," diye tekrarlar, bana şüpheli bir bakış atarak.

"Sihir gibi."

Gözlerini indirir, kirpikleri düşüncelerini gizler. Ama umarım sihir ve spontanlık hakkındaki konuşmamızı hatırlıyordur. Ve kaybolan vücut parçaları hakkındaki konuşmamızı.

"Ne diyordun?" diye sorarım. "İş hakkında mı?"

"Sadece anne olmayı dört gözle bekliyorum, ama ben sadece..." Bir iç çekerek omuzlarını kaldırıp indiriyor. "Sanırım endişeliyim."

"Bence bu tamamen doğal. Yani, ben de bazen *'Tanrım, ya onu düşürürsem ne olur?'* diye düşünüyorum."

"En azından sen bir bebek tutmuşsun," diye mırıldanır.

"Elbette tuttum. Ama bu farklı, Ryan. Daha önce de söylediğim gibi, bu işte birlikteyiz."

"Bunu söylediğini biliyorum. Samimi olduğunu biliyorum, ama bu bebeği doğuracak olan benim," der ve ellerini tekrar karnına bastırır. "Bedeni en büyük yükü taşıyacak olan benim. Beynim yıpranacak olan benim. Uykusu ve zamanı kısıtlanacak olan benim. Bakımının büyük kısmından sorumlu olan ben olacağım. Kariyeri zarar görecektir olan benim."

Zarar gördü, diye düşünüyorum kaşlarımı çatarak.

"Bu bebeği taşımanda ya da doğurmanında sana yardım edemem ve dürüst olmak gerekirse, bunun için Tanrı'ya şükrediyorum. Eğer bu erkeklere kalsaydı, dünya sona ererdi. Ama geri kalanı senin kadar benim de sorumluluğumda."

"Pratikte işler öyle yürümüyor. Bir ara işe dönmem gerekecek ve..."

"Yardım ederim."

"Neye yardım?"

"Bebeğe. Doğduğunda. Ve işe dönmeye hazır olduğunda."

"Tabii." Biraz sinirli görünüyor.

"Bana inanmıyor musun?"

"Eminim sen de benim kadar çok çalışıyorsundur. İşine benim kadar tutkuyla bağlı olduğunu biliyorum. Öyleydi. Tabii katkın bir dadı tutmak değilse?"

"Eğer istediğin buysa. Yani, evet." Omuz silkiyorum. "İkimiz de boyun kadar belaya batmışken yedek plan olarak fena fikir değil. Ama ben bundan bahsetmiyorum. Ben aktif bir baba olacağım, Ryan. Planım bu. Yani,

gerçekçi olmak gerekirse, ikimiz de bizi neyin beklediğini bilmiyoruz. Ama bu *bizim* bebeğimiz, sadece senin değil. Eşit sorumluluklar. Benim umduğum bu."

"Gerçekten bunu yapar mısın?"

İkna olduğunu sanmıyorum, şu anda ifadesini anlamak zor.

"Neden yapmayayım ki? Özellikle de benim paramı sen idare edeceksen." "Senin... ne dedin?"

"Seninle biraz para yatırmaya karar verdim."

"Ama ben çalışmıyorum." Sanki doğru duymamış gibi başını salladı.

"Ama özlüyorsun, değil mi?"

"Tabii ki. Hayatım boyunca yaptığım tek şey bu."

Bu da bir şey. Onun ilgisini çekmişim. Ve beni reddetmemiş olması iyiye işaret.

Bölüm 32

RYAN

Eşit sorumluluk. Gerçekten ciddi mi?

"Ve bence senin bana yardım etmenin, benim de sana yardım etmenin en kolay yolu, özel yatırım yapmaktır."

"Ne?" Az önce bebeklerden konuşmuyor muyduk, işten değil?

Geçmişimi bilseydi, bana parasını emanet etmezdi. Bana çocuğunu emanet etmezdi.

O bana tamamen hoşgörülü bir bakış attığında, bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyorum.

"Bu terimi sana açıklamama gerek olmadığını biliyorum."

"Ne olduğunu biliyorum," diye karşılık verdim. "Finans dünyasının kovboyları gibiler."

"Bazıları öyle diyebilir. Ama ben genelde başkalarının fikirlerini umursamam, özellikle de para söz konusu olduğunda. Ayrıca, sen başlayken itibar konusunda endişelenmeme gerek kalmaz."

"Ne... Neyden bahsettiğini anlamadım." Ebeveynlik konusunda çok samimi görünüyordu. Şimdi de bu mu? Onu anlamakta zorlanmamın sebebi bebek beyni değil.

"Bir hedge fonu kurmayı düşündüm. Ama dürüst olmak gerekirse, İngiltere'deki düzenlemeler çok katı. Tüm süreç tam bir baş belası olurdu. Bir sürü evrak işi ve aşılması gereken engeller. Baş ağrısı ve yasal sorunlar. Ayrıca, bu tür şeylerin kurulması çok uzun sürer. Ve sen şu anda boşta duruyorsun." Ellerini açtı. "Bence doğru yol bu."

"Doğru yol bir prop fon mu? Kimin için doğru?"

"Mükemmel değil, ama işe yarayacak. Şimdilik. Kime uygun olduğu konusunda, bu fonun tek yatırımcısı ben olacağım."

"Matt, senin paranı alamam, bunu yapamazsın." Benim için zaten çok fazla şey yaptı.

"Elimden geldiğince sorumluluğun bir kısmını üstlenmeme izin ver." Bu mu yani? Yoksa bir hayırseverlik mi?

"Yapabileceğimi göreceksin. Yapabileceğimi biliyorum. Aslında, zaten yaptım. Haftalardır bunun üzerinde çalışıyorum."

"Ama neden?" Ellerimi yanaklarıma bastırıyorum, sanki yanmaları bu soruyu yeterince yüksek sesle cevaplamıyormuş gibi.

"Portföyün çeşitlilik içermesi iyidir. Tüm paramı Maven'a yatırdığımı düşünmüyorsun, değil mi?"

"Bilmiyorum." Maven'ın çoğunlukla gayrimenkul ile uğraştığını duydum. Büyük anlaşmalar. Milyar dolarlık hisseler. Görkemli evler, fallik kuleler ve geniş kentsel gelişmeler. Günlük ticaret değil. O küçük işler. *Değil mi?* "Paranla ne yaptığını bilmiyorum, ama senin cahil biri olmadığını biliyorum. Senin adına yatırım yapan bir sürü insan olmalı."

"Senin yatırım yapmanı istediğim alanda değil. Benim adıma."

"O zaman başarısı kanıtlanmış birini bul," diye cevap veriyorum. "Bunu benim için yapma
benim için yapma."

"Senin için. Benim için." Durur, ifadesi sertleşir. "Seni seni araştırmadığımı mı sanıyorsun? Gereken özeni göstermediğimi mi? Evet, birlikte bir bebeğimiz olacak. Ama yatırım yapmamın sebebi bu değil. Lanet olsun Ryan, neden sen *yapmıyorsun* diye sormalısın."

"İyi olduğumu söylemene gerek yok, iyi olduğumu *biliyorum*. Bu yüzden durumumu kabul etmek çok zor. Neden o pislikler telefonlarıma cevap vermiyor?"

"Hadi ama," diye neredeyse yalvarırcasına. "Nedenini biliyorsun."

"Bilmiyorum. Ama tahmin edebilirim." Ve tahmin ettim. Sadece gerçeği kabul etmek istemedim. *Çünkü bu da benim kontrolüm dışında olan bir şey gibi geliyor.*

"Stinky Pete." Matt, kadeh kaldırır gibi viskisini kaldırdı. Ama Pete'e kadeh kaldırmıyordu, o zaman ne yapıyordu... "Onu mahvedelim mi?"

"İntikam için mi?" İçimde bir şey aniden filizlendi. Heyecan mı, yoksa endişe mi?

"Sırf eğlence için yapabiliriz. Ya da kadın düşmanı bir pislik olduğu ve hak ettiğini bulacağı için yapabiliriz."

"Sadece onu düşünmemiz gerekmiyor." Annabelle de var. Neden ona zarar vereyim ki?

"Ve bunu *gerçekten* iyi yapmak istiyorsak, SEC'i de işin içine katabiliriz." "O zaman insanların geçim kaynaklarını mahvedersiniz."

Ama o benim için bunu yaptı,
Annabelle'in itibarını ve şehirdeki evini kaybetmesine neden olur. Ama birlikte çalıştığım insanlar da kaybeder.

"Belki, ama benimkiler değil. Ve seninkiler de değil," diyor rahat bir şekilde. "Bu sen değilsin, Matt."

"Çünkü ben iyi bir adam mıyım?" Çenesi gerilir ve bakışları sertleşir, ama bu değişim geçicidir, çünkü ifadesi yumuşar ve ekler: "Sadece düşünmen için. Tabii ki, bir gün sen de bunu yapmak isteyebilirsin."

"Sana intikamcı bir tip gibi mi görünüyorum?" diye sordum sessizce.

Omuzlarını silkiyor ve içimde çirkinlik kabarıyor. Çünkü ben çirkinim. Kimsenin görmediği bir yanıam var. Çok sıkı kontrol altında tuttuğum bir yanıam. Ama intikamın sevinci kısa sürer. İntikam tatlı olabilir, ama ruha ağır gelir, biliyorum.

Bir seçimim var, her zaman bir seçimim vardır. Ve benim seçimim öyle yaşamamak.

Bir daha asla.

"Zaten muhtemelen artık işi bitti," diye ekliyor. "Onun ulaşamayacağı bir yerdesin. Onun küçük menzilinın dışında."

Ve Matt'in kolunun altında. En azından mecazi olarak.

"Elinden geleni yaptı." Matt iç geçirir. "Ve eminim annesi hala onun hayal kırıklığı yaratan yüzünü seviyordur."

"Umarım Annabelle kişisel antrenörüyle bir ilişki yaşar," diyorum, bardağımı kaldırarak. Görünüşe göre çirkinlikle işim *henüz* bitmemiş, ama onun cevaplanmamış e-postalarımın ve çalan telefonlarımın en altında olduğunu görmezden gelmeye çalıştım. *Aşāğılık piç*.

"Bundan daha iyisini yapabilirsin."

Matt duymuş gibi başımı kaldırıyorum. "Ben bundan daha iyiyim," diye karşılık veriyorum. "Bırak geçmişte yaşasın ve intikam planları yapsın. Ben takılmıyorum ve onu düşünmüyorum."

"Buna kadeh kaldırırım." Bardağıyla oynuyor ama henüz kaldırmıyor. "Peki ya diğer konu... teklifim?"

Şarabımı bırakıp dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve onun oyununu uzun uzun izlemek için kendime bir dakika veriyorum. Elbette tuzaklar var. Duygusal tuzaklar. Bana zaten çok şey teklif etti, ama bedeli ne olacak? Benim için? Onun için? Mali açıdan, olabilecek en kötü şey, benim performansımın düşük olmasıdır — ki olmayacak — ve o da yatırımını başka bir yere yöneltir. Bu da beni başladığım yere geri döndürür.

Masada, başını eğdi, gözleri şu anda altın renginde. Sanki peynirle dolu güzel bir tuzağın etrafında dikkatlice yürüyen bir fareyi izleyen bir kedi gibi.

"Kendin için yatırım yapıyorsun. Neden benim için yapmıyorsun?"

"Aynı şey değil. Ben sadece kaybettiğim maaşı telafi etmek için yapıyorum." Ve aklımı kaçırmamak için.

"Rakamların ne durumda? *İki haneli rakamlar* dediğini duydum, ama tam rakam ne?"

"Başladığımdan beri yüzde yirmi üç artış var."

"Bu rakamlar iyi," diyor, etkilenmiş bir şekilde başını eğerek.

"Biliyorum," diye biraz kibirli bir cevap veriyorum. "Ama benim geçmiş performansım

uzun sürmez. Dreyland'da nasıl gittiğimi bilmek istiyorsan..."

"Bunu zaten biliyorum." Burnunun kenarına dokundu. "Gerekli özen."

Gerçek beni tanısaydı, hayatımda bulunduğum yere gelmek için neler yaptığımı bilseydi, bu konuşmayı yapmazdık.

"Yüzde yirmi üç," diye tekrarlar. "Bunu benim için yapabilir misin?"

"Matt, lütfen." Güzel sözlerinle ve güzel ağzıyla beni baştan çıkarmaya çalışma.

"İki milyonluk bir başlangıç yatırımla başlayacağız."

"Ben kendi paramdan iki milyon yatırım yapmadım," diyorum çabucak. Çünkü o kadar param yok. *Bu onun için cep harçlığı gibi bir şey mi?*

"Ama müşterileriniz için yaptınız."

"Hedge fon müşterileri için. O farklı bir oyun. Farklı bir yatırım türü, nadiren kişisel servetle yapılır."

"Ama kendi paranızdan iki milyon yatırım yapma şansınız olsaydı, başkasına bu işi yaptırır mıydınız?"

"Hayır," diye cevap veriyorum hemen, avuç içlerim kaşınmaya başlıyor. Tanrım, bunu istiyorum, eski Ryan beni zorluyor. İyi bir anlaşma için içgüdücü olan kız.

"Çünkü bunu senin gibi yapabilecek kimse olmadığını biliyorsun."

"Yedekleme, ofis sistemleri, kuantumlar ve diğer şeyler var. Ama bu? Çok para, çok fazla risk, ki aslında benden istediğin de bu."

"Yüzde yirmi üç oranında mı? Bu riski alırım. Sana iki milyon yatırım yapmama izin ver."

Masanın altında ellerimi yumruk yapıyorum. İstiyorum... Bu çok cazip. Yaptığım işi, yaptıklarımı seviyorum, ama bu aslında bana yaptığı başka bir iyilik. Ona kira ödeyerek mesafemi koruyamayacağım bir iyilik.

"Sen olmazsan, parayı başka bir yere yatırırım."

"Prop fonuna yatırmazsın."

"Senin prop fonuna deęil. Bir dűşűn, Ryan. Beni ilgilendiren mod deęil, getirisi."

"Benden ne bekliyorsun?"

"Şimdiye kadar senden çok mu fazla Şey bekledim?"

Kafamı hafifçe salladım. O hiçbir Şey talep etmedi, ama çok Şey verdi. "Ama mesele sadece getiri değil." Bu tartişmayı yapmamızın asıl nedeni bu değil.

"Koşulsuz, Ryan. Sana yatırım yapıyorum. *Sana inanıyorum.*"

İnanç. Çok kűűk ama çok bűyűk anlamı olan bir kelime.

Siktir et.

"Şartlar nedir?" diye soruyorum, başımı kaldırarak. *Gűzel bir yemle bař edemeyen bir balık gibi.*

"İki milyon, çekilme yok. Riski iki yűz bin ile sınırlıyoruz. Çoęu yirmi ile sınırlı." Bu, parayı kűűk, çekilebilir miktarlarda almayacaęım anlamına geliyor. Hemen iře koyulabilirim. Ayrıca, parasını korumak için bireysel yatırımların 200 bin sterlinin űzerine çıkamayacaęı anlamına da geliyor. *Akıllıca.* Ayrıca, kendi takdirime gűre en fazla yirmi yatırım yapabilirim.

"Risk?" diye soruyorum.

"Ben űstlenirim."

"Peki kar paylařımı?" Kalbim hızla atmaya bařladı. Eęer bana çok avantajlı bir teklif yaparsa... ya da daha kűtűsű? *O zaman ona bunu kıına sokmasını sűylerim.*

"Altmış-kırk." Elini hareket ettirir. "Tabii ki tűccara."

Kalbim iki adım atıyor. Fena deęil. "Yetmiş-otuz," diye karřılık veriyorum, çenemi kibirli bir Őekilde kaldırarak. Bir an dűřűnűyormuř gibi yapıyor, ama ben sűzűnű kesiyorum.

"Ve seni yűzde yirmi űte yakaladıęımda bunu yeniden gűrűřmek isteyeceęim." "Sert pazarlık yapıyorsun, çay fincanı."

Aęzı neredeyse isteksizce kıvrılırken, etkilenmiř mi yoksa eęlenmiř mi? Her ne olursa olsun, bu lakap doęrudan kuaęıma dűřer ve orada titrer. Duygular, çok fazla duygu. Dűřűnceler, hisler, korkular ve minnettarlık, bunların hiçbirini açıęa ıkaramam.

"Şartlarım bunlar." Cevabımın i dűnyamı ele vermedięine çok sevindim. "Senin paran. Bařka műřteri yok. Sadece senin adına çalıřırım."

Matt masanın üzerine eğilip elini uzatıyor. "Anlaştık."

"Güzel." Küçük elim onun eliyle buluşur, heyecan ve mutluluk damarlarımdan akar.

"Bana bir şey söyle." Elini benimkinin üzerine koyarak beni etkili bir şekilde sıkıştırdı. "Herhangi bir şey söyle."

"Hâlâ o oyunu mu oynuyoruz?"

Senin tüm sırlarını öğrenene kadar, gözleri öyle diyor gibi. Bu hayatta olmaz.

"Oh!" Dikkatim dağılmadan önce serbest kalan elimi karnıma bastırıyorum. "Bebek az önce kıpırdadı!"

"Gerçekten mi?" Gözleri fal taşı gibi açılır, elimi bırakır ve masanın etrafından hızla dolanır. "Bu ilk kez mi?" diye sorar, dizlerinin üzerine çökerek, sözleri hayretle doludur.

"Ben... evet. Daha önce de bu tür küçük kelebek hissi gibi şeyler yaşamıştım, ama bunun gibi değildi," dedim, bunu onunla paylaşmamış olduğum için içimde bir sızı hissederek. Ama mutfaktaki karşılaşmamız...

"Ben de... ben de hissedebilir miyim?"

Sesi çok tatlı. O, elini tutup o heyecanı hissettiğim yere bastırmama izin verirken, ben başımı sallayıp yutkunuyorum.

Bir saniye geçer. İki. Üç.

"Hiçbir şey." Karnıma bakıyor, gülümsemesi tam olarak sabit değil.

"Tekrar olacak... giderek daha fazla," diye cevap veriyorum çabucak, onu onu sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Elbette olacak." Yüzündeki ifade yumuşar. Sonra başını kaldırırken yüzü aydınlanır. "Hissettim!"

"Ben de. Sanki plastik poşetin kenarına çarpan bir akvaryum balığı gibi."

"Ona David Swimmer demiyoruz!" Bu sözler onun ağzından sevinçle döküldü. "Flipper nasıl?" dedi, başını eğerek.

"Cinsiyet ayrımı yapmayan bir isim, sanırım."

"Flipper, sen ve muhteşem annen günümü güzelleştirdiniz."

Bölüm 33

RYAN

Yirmi dokuz hafta oldu ve yatırım hesabımda iki milyon pound var. Ayrıca Matt'in ofisiyle aynı katta, bahçeye bakan penceresi ve resim gibi bir pencere koltuğu olan bir ofisim var.

Küçük Flip işini gördüğü gün bu oda ofis değildi — şu anda bebeğe böyle sesleniyoruz. Benim için hala "Hareket ediyor — Flip tekmeliyor — çabuk gel ve hisset!" Matt için ise: "Çok güçlüsün Flipper, benim küçük adamım. Kısa sürede İrlanda için gol atacak hale geleceksin."

Hala oynadığımız başka bir oyun var, ama konudan sapıyorum.

Flip'in ilk hareketinden sonraki sabah, ofisim yatak odasına dönüşmüştü. O günün sonunda, iç mimarlık dergilerinden çıkmış gibi görünüyordu. Aslında, o sabah bir iç mimar habersizce gelmiş, yarım düzine konsept panosu, mood board ve kim bilir başka neler getirmişti.

Sohbet ettik, ben sersemlemiş bir halde seçimlerimi yaptım ve o akşam Matt eve geldiğinde müteahhitler işlerini çoktan bitirmişlerdi. Şikâyetlerim kulak ardı edildi, ama ona sarıldığımda teşekkürlerim iyi karşılandı.

O da bana sarıldı ve sarılması sağladı. Güçlendiriciydi. Güç kaynağı gibi, dünyamı yeniden şarj ediyordu.

Evden çalışmak - *benim* evim olmasa da - oldukça harika. Sıcak ve rahatlatıcı, ve Mary buradayken aşağı inip onunla sohbet edebiliyorum. İhtiyacım olan her şeye sahibim - yazılım, donanım, pist büyüklüğünde bir masa ve uzay gemisine ait gibi görünen bir ofis koltuğu.

Sırt kaslarına dikkat etmek lazım. Ve bunu spontan orgazmlarla kastetmiyorum.

İş yorucu değil. Eğlenceli ve heyecan verici, slot makinesi oynamak gibi. Bazen sinir bozucu olabiliyor ama sorun değil çünkü işimi seviyorum. Bu sayede Matt evdeyken konsantre olabileceğim başka bir şeyim ve konuşabileceğim başka bir konumuz oluyor.

"Onlar hep giderler. Sana hiçbir şey öğretmedim mi, kızım?"

Bebeğimi korumak istercesine elimi karnıma bastırıyorum. Ama onu kimden korumak için? Annem öldü.

Onu senden kim koruyacak?

Kalbim hızla çarpmaya başlar ve sarhoş gibi güzel pencere kenarındaki koltuğa doğru sendelerim. Bu şimdi olmuyor, diye içimden sessizce tekrarlarım ve minderlere bırakırım kendimi. Geçmişimle, kararlarımınla barıştım. Tüm o öfkeden, tüm o nefretten uzaklaştım...

Özlemimi ve annelik arzumdan vazgeçtim. Onun benim için öyle olamayacağı gerçeğiyle barıştım.

Acımasız. Bu kelime kafamda yankılanıyor.

Bana bu kadar az merhamet gösterirken, nasıl merhamet bekleyebilir?

Pencereden dışarı bakıyorum, eski cam bahçenin manzarasını hafifçe bozuyor. Bahar güneşi, soğuk kıştan sonra toparlanan çimlerin üzerine dökülüyor. Kuşlar göletin etrafında zıplıyor; söğüt dalları yere sarılmak ister gibi görünüyor. Odanın içinde, beni saracak biri olmasını diliyorum.

Tek istediğim sevilmekti. Birazcık şefkat görmekti.

O kucaklamanın yerine, ellerimi karnıma doladım.

Matt fırsat bulsa bana sarılırdı. Çünkü o dürüst, nazik, cömert ve iyi biridir, belki de normal bir ailede büyüdüğünde böyle olursun. Seilmeyi öğrenirsin. Ve sevgiyi göstermeyi.

O bebeğimizi seviyor. Ben izin versem beni de severdi.

Ama izin vermeyeceğim, çünkü gerçeği öğrenirse her şeyi mahveder.

O benden daha iyisini hak ediyor. Katil bir kraliçeden daha iyisini.

Bölüm 34

RYAN

Karnıma bakarak, sanırım *otuz dört haftalık* olduğumu düşünüyorum. Bebek kitabına göre, bebek Flip kavun büyüklüğünde. Ve seksi Dr. T.'ye göre, o normalden ileride ve muhtemelen küçük bir karpuz büyüklüğünde.

Çünkü babası çok güçlü bir adam.

Bu düşünce kafamda yankılanırken, etrafımda açıklamam gereken kimse olmadığı için gülümsemeden önce ağzım kıvrılıyor. Bu, Matt ile tanıştığımız gece onun hakkında düşündüğüm şeylerden biri. Smokin ve şık görünüşüne rağmen, adam kırsal kesimden gelen güçlü bir adam gibi görünüyordu.

Ve görünüşe göre çocuğu da onun izinden gidiyor. Basketbol oynayacak bir kızım olacak. Sekiz yaşında olacak ve ben ona yukarıdan değil, aşağıdan bakarak elini tutacağım. Ama sorun değil, çünkü onu çok seveceğim. Herkes gibi.

Küçük Flip başka bir açıdan da önde. Kafası çoktan çalışmaya başladı. Bu kulağa korkutucu gelse de, Dr. T. bunun tamamen normal olduğunu söylüyor.

Bir bebeğim olacak. Çok yakında!

Dün gece Matt ailesiyle bir grup görüşmesi ayarlamıştı, ben de sanal olarak onlarla tanıştım. Ailesi planladıkları gibi ziyarete gelmemişti. Matt'in dedesi kötü bir düşüş yaşadktan sonra İspanya'ya gitmeleri gerekmişti. Dedesi kalçasını kırmıştı ama ameliyat oldu ve iyileşiyor.

Bu arada Matt, benimle sohbet etmenin onların dikkatini dağıtmak ve moralini yükseltmek için iyi bir fikir olabileceğini düşündü. Kendimi moral verici biri olarak tanımlayamam ama onun duygularını anlıyorum. Bu, pelvik muayeneye gider gibi bu görüşmeyi iple çekmediğim anlamına gelmez.

Her neyse, sonra telefon görüşmesi büyük bir olay haline geldi: Romero ailesiyle bir grup görüşmesi. Kuzey Londra'daki evlerinden Letty ve Clo; İspanya'daki kardeşleri Sebastien ve Hugo; Sidney'deki dairelerinden çok sevimli görünen, sözde yaramaz ikizler Lola ve Lucía;

Matt'in ebeveynleri Catherine ve Antonio; hatta Cádiz'deki hastane yatağından sevimli *büyükbabası* bile.

Bebeğimin onu görmek için sabırsızlanan bir büyükannesi, bir büyükbabası ve bir büyük büyükbabası var. Ve gülerek hediye vermek için uygun olduklarını ama bebek bakıcılığı görevini üstlenemeyeceklerini söyleyen amcaları ve teyzeleri. Letty hariç tabii. Matt, bunun sorun olmadığını, onlara bir kobay bile emanet etmeyeceğini söyledi. Bunun üzerine Clo, Matty amcasının kobayı nereden aldığını sordu ve kendisine izin verilmediğinin ne kadar adaletsiz olduğunu söyledi. Görüşme çok eğlenceliydi! Gürültülü ve gürültülü, insanlar birbirlerinin üzerine konuşuyor, tartışıyor, gülüyor ve birbirlerine isimler takıyorlardı, Matt'in babası Antonio ise ciddi adam rolünü oynuyordu.

Bu aile. Hepsi birbirine çok uyumlu. Küçük Flip'in de onlardan biri olacağı için çok mutluyum. Onlar tarafından seviceği için çok mutluyum.

Otuz dört buçuk hafta oldu ve ben kocaman oldum. Resmen dev gibi! Karnım o kadar büyüdü ki, ağırlık merkezim değişmiş gibi hissediyorum. Ama cildim harika, resmen parlıyorum ve saçlarım süper model saçları gibi, yumuşacık ve parlak.

Kötü tarafı ise, deli gibi azgınlığım.

Zavallı değneğim, bu bebek doğduğunda yıpranmış olacak.

Matt ve ben... evet, o olaydan sonra pes edip yeni bir tane aldım.

En sevdiğim modeli ABD'den getirmediğim, ayrılmadan önce attım. Voltaj sorunları vardı, ama daha da önemlisi, o şeyle gümrükten geçmemin imkanı yoktu.

Beyan edecek bir şeyiniz var mı?

Aşırı çalışmış bir seks oyuncuğu ve İrlandalı bir seks işçisine olan aşkım, tamam mı?

İrlandalı bir seks işçisi, ki o da bir nevi mükemmel çıktı. En azından Flip için.

Beni bu denkleme dahil etmeye gerek yok.

Beynimde seks düşünceleri, birkaç gün önce rutin tarama için gittiğim klinikteki bir anla sonuçlandı. Zavallı teknisyen probu çıkardıktan sonra gözlerine bakamadım, zihnim önceki geceye gitti, o gece değneğimi kullanmıştım ve Matt'i düşünmemeye çalışmıştım. Kaçınılmaz olarak, beynim yine oraya gitmişti ve onu orada,

o odada, tamamen cinsel olmayan ve steril bir ortamda yatakta uzanırken beni izlerken görmek, hala beni titretmeye devam ediyordu.

Belki de ben sadece bir sapığım. Ya da belki de o gözlerdi, o yeşil-altın bakışların yoğunluğu.

Teknisyen bir şişe kayganlaştırıcı çıkardığında, çok tahrik olduğumu ve bunun gerekli olmayacağını söylememek için dudaklarımı ısırarak zorunda kaldım. Bu saçma düşünceye gülmeye başladım, utanmıştım ve evet, hala biraz tahrik olmuştum. Kıkırdarak güldüm ve neredeyse altına işeyecektim, Matt'in dikkati yoğunluktan şaşkınlığa dönüştü. Daha sonra beni neyin güldürdüğünü sorduğunda, *senin penisin* dışında başka bir cevap bulamadım.

Gerçekten. Senin penisin. Ve neredeyse
bunu söyleyecektim. Hamilelik
hormonları *deli gibi*.

Çıplak ayaklarımla sıcak ahşap zeminde masama doğru yürürken, tekrar eden tedirginliğimi atmaya çalışırken, telefonum bir mesajla titredi.

"Kim olabilir?" diye Flip'e sordum. "Benim tahminim babam."

Bunu biraz müstehcen mi söyledim? Bir kız hayal kurabilir. *Ve kurar da. Sık sık.*

MATT: I have a dinner this evening, so I won't be home for long.

Telefonuma kaşlarımı çatarak bakıyorum, ruh halim başımla birlikte düşüyor. Bu gece Matt ile takılmayı dört gözle bekliyordum. İyi bir gün geçirmiştim ve kendimi oldukça neşeli hissediyordum.

Artık değil.

ME: Okay. Well, you have fun!

MATT: It's nothing special. Just dinner with the guys from Maven and their better halves.

Kalbim biraz titrer. Şimdiye kadar hepsiyle tanışmış olmam gerekirdi, ama kendi kafamda o kadar meşguldüm ki. Ve şimdi çok geç olduğunu hissediyorum. Yani, onlarla tanışacağım. Tanışmak zorundayım, çünkü Matt onlara *vaftiz ebeveynleri* olmalarını teklif etmekten bahsetti — *padrinos* ve *madrinas*, öyle diyor.

Aklımda kimse var mı diye sordu, ama ben sadece omuz silktim ve onun seçebileceğini söyledim, çünkü bu benim için olduğundan daha çok onun için önemliydi. Zaten kime sorardım ki?

BEN: Umarım iyi vakit geçirirsin. Saçlarını

.

Neredeyse hiç dışarı çıkmaz, benim yanımda neredeyse hiç içki içmez.

MATT: Eğer sen de istersen, hepsi seninle tanışmak ister.

Ama onlar evli. Ve biz birlikte değiliz. Sence de bu biraz tuhaf değil mi?

Bunu yazmaya başlasam da, kafamda cıvıldamaya başlayan tavuğu görmezden gelerek hepsini siliyorum.

BEN: Onlarla tanışacağım ama bu gece değil. Çok yorgunum.

MATT: Fikrini değiştirirsen teklifim hala geçerli.

BEN: Teşekkürler, ama fikrimi değiştirmeyeceğim, ama sen eğlen. Ve yapma

Yapmayacağım hiçbir şey!

MATT: Oh, olasılıklar. BEN:

Offun?

MATT: Yapmayacağın türden şeyler. Senin zaten yaptığın şeyleri bildiğim için...

Mesajı alaycı bir üslupla ve o kadife gibi ses tonuyla gelmiş gibi görünüyor. Flört mü ediyor, yoksa ben hayal mi kuruyorum?

BEN: Bu, Flip'e ASLA açıklamayacağımız bir hikaye.

MATT: Bu, "bebekler nereden gelir"
" sorusunu çok garip hale getirirdi.

BEN: Katılıyorum!

MATT: A child will always be too young to hear how he was conceived, especially when the tale includes pseudo sex workers, green lingerie, and the kind of mind-blowing sex that ruins you for all other encounters.

"Lütfen daha fazla" mı, "lütfen dur" mu? Kar **Matt, please.**

"Lütfen daha fazla" mı yoksa "lütfen dur" mu yazayım? Kararsız kaldım, metni tekrar sildim.

MATT: Just so we're straight, I mean me. The best night of my life was playing whore for you.

Avuç içimi yanağıma bastırıyorum, cildim aniden milyonlarca sıcak iğneyle batırılmış gibi hissediyorum. *Oh, Matt. Bu yasak.*

MATT: So what do you say?

Bence bu konuda yalnız değil. Benim için onun gibi bir başkası asla olmayacak.

MATT: You should come with me. Then you could make sure I won't get up to no good ...

"Oh." Elim düşüyor, midem de onunla birlikte. Düşündüğüm şeyi mi kastetti, kulağa öyle mi geliyor? Yani... benimle yatmak gibi bir planı mı var?

Hayır. Reddetmem neredeyse anında oldu. Matt olmaz. İmkanı yok. Taşındığımdan beri

...ben taşındığımdan beri yapmadı. Tabii iş yerinde prezervatif stoğu yoksa ve ilişkileri mesai saatleri arasında değilse.

"Erkek erkek erkeğin. Hiçbiri güvenilir değildir." Annemin sesi beni geçmişe geri götürdü. O akşamlardan birinde sarhoş ve üzgündü ve onay arıyordu. "Gülümsüyorlar ve sana iyi davranıyorlarsa, bir şey saklıyorlar demektir."

Ama bunlar onun deneyimleri. Ve tamam, geçmişte benim de deneyimlerim. Ama Matt, Pete değil ve burada olan şey bu değil — Matt'in mesajının anlamı bu değil çünkü Matt öyle biri değil. Bunu kendi adıma bildiğim kadar net biliyorum.

Yine de göğsüm hala ağrıyor, midem düğümlenmiş ve gergin. Telefonumu masanın üzerine bırakıp en yakın tuvalete gidiyorum ve yüzüme biraz soğuk su serpiyorum.

"Biz birlikte değiliz," diyorum aynadaki yansımama. "Ama yine de bana böyle saygısızlık yapmazdı."

Ama neden bu kadar üzgün olduğumu anladığımda gözlerim yine de yaşlarla doluyor.

Bu gece olmayacak, ama Matt'i başka birine kaptıracağım zaman gelecek.

Bölüm 35

MATT

Aynada gömleğimin yakasını düzeltirken yüzüm gergin. Bir saattir evdeyim ama Ryan ortalarda yok. Kapısını çaldım ama cevap yok. Orada olduğunu biliyorum, düşün sesini duydum. Dürüst olmak gerekirse, bu durumla uğraşmamak için uydurduğu ucuz bir bahane gibi geliyor.

Uzun lafın kısıası? Küçük bir alay yüzünden sessiz muamele görüyorum. Ya da itekleme. Ama siktir et, bu gece onun orada olmasını gerçekten istedim. Yanımda. Beşinci tekerlek olmaktan nefret ediyorum.

Arkadaşlarımın hepsinin aşık olması harika, ama Ryan'la hiçbir ilerleme kaydedemediğimi hissettiğimde, onların mutluluğunu yüzüme vurmalarını istemiyorum. Artık zamanı geldi. Artık kararını vermesi zamanı. Lanet olası bir risk alması zamanı — benim için.

Çekmeceyi açıp Cartier kol düğmelerimi alıyorum, sonra hemen Graff düğmelerini tercih ederek onları bırakıyorum. Aşk düğmeleri, sözde. Şanslı tılsım olabilirler. Bir zamanlar öyleydiler. *O gece çok şanslıydım.*

Ona arkadaşlarımla tanışması için baskı yapmıyorum — ikimizin oluşturduğu baloncüğümüzde yaşamayı seviyorum. Sadece bunun daha fazla olmasını diliyorum. Daha fazla gün. Daha fazla gece. Ertesi sabah halının altına süpürülmeyen daha fazla samimiyet.

Bunu çok istiyorum, onu her şeyden çok istiyorum ve sonunda aşık olacağı adamdan önce ben olursam yazıklar olsun bana.

Yeter, diye düşünüyorum, çift manşetimin deliğine kol düğmesini geçirip, ayağını açıyorum. Hareketi tekrar ederken omuzlarım gerginleşiyor, sonra ceketimi giyip saçımı elime alıyorum. Cüzdanımı ve telefonumu alıyorum, kararlı ifademi bir kez daha kontrol ettikten sonra odamdan çıkıp merdivenlerden aşağı iniyorum.

Koridora vardığımda, resmi salonun kapısının açık olduğunu ve loş ışığın yere yayıldığını fark ettim.

Ne oluyor... O odada düzenli olarak bulunan tek kişiler temizlikçiler. Hala iç mimarın son dekoratif yastığı kabartıp bana göz yaşartıcı bir fatura vermeden önceki günkü gibi görünüyor.

"Ryan?" diye yüksek sesle bağıryorum, ayakkabılarımın tabanları fayanslara yüksek sesle vuruyor. Hâlâ çok sinirliyim. Kendime, ona kızgınım. Bu saçmalıkla işim bitti.

"Buradayım."

Elimi kapıya dayadım. "Konuşmamız lazım," diye başlıyorum, kapı tamamen açılmadan önce sert ama dürüstçe sözlerimi döküyorum. "Kıranı alıyorum. Sana kendi alanını veriyorum. Lanet olası akşam yemeğimi feodal bir lord gibi tek başıma yiyorum, ama Tanrı aşkına Ryan, artık benimle orta yolu bulmanın zamanı geldi..." Sözlerim kesiliyor, geri kalanı kafamda yankılanıyor: *orta yolu bul ve benimle akşam yemeğine gel.*

"Fikrimi değiştirdim." Sesi zayıf ve sözleri tereddütlü, odanın uzak köşesinde, art deco tarzı burl ağacından yapılmış kokteyl dolabının önünde duruyor. "Umarım sorun olmaz."

Sersemlemiş bir şekilde ağzımı açtım, ama kelimeler hemen aklıma gelmedi. Kafamı salladım, beynimin sıkışmış dişlilerini sallayarak. "Evet, tabii ki." Beynimin işleyişini düzeltme çabam boşa gitti, çünkü bakışlarım yaşlı bir sapık gibi onun üzerinde dolaşıyordu. Ancak, o buna alınmış gibi görünmüyordu.

"Flip'in kulaklarını kapatmak isteyebilirsin."

Ağzı kıvrılır, cevabı eğlencelidir. "Neden?"

"Çünkü lanet olsun, çok güzelsin."

Elbisesi koyu orman yeşili, neredeyse siyah sayılabilecek kadar koyu bir renk. Tehlikeli derecede ince askılar omuzlarında duruyor, yakası göğsünün üzerinde sarkıyor. *Beni rahatsız eden hırkasındaki kurdeleye biraz benziyor, tüm cazibesi ve imalarıyla.* Kumaş ipeksi görünüyor ve tüm kıvrımlarına su gibi yapışıyor, küçük şişkinliğimizi vurguluyor. *Ve muhteşem göğüsleri.*

O, modern zamanların Afrodite'i, bereket tanrıçası. Çökmüş, bereketli, ihtişamlı ve aklıma gelen tüm üstünlük sıfatları.

"Muhteşem," diye kekeliyorum, yeterince açık ifade edememiş olabileceğim ihtimaline karşı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor, dirseğine yaslanarak. Belki sırtı ağrıyordur, şanslıysam. Ya da belki de benim ne düşündüğümü tam olarak biliyor.

Göğüsler. Dünyadaki en güzel şey.

Sonra ayaklarımın olduğunu hatırladım ve onları hareket ettirerek, o izlerken odayı uzun adımlarla geçtim. Bakışları, iyi hissettiriyor. Bana bakış şekli, kendimi onun etrafına kıvrılmak istememe neden oluyor.

"Yani sorun yok mu? Gelebilir miyim?"

Ağzımı açmaya cesaret edemediğim için başımı sallıyorum, dilimdeki kelimeler bu ana uygun değil. *Evet, gelebilirsin. Benim de bir şeyim varsa, birden fazla kez. Parmaklarımın, dilimin ve Gaston gibi çenemin her yerinde. Ve sikimde. Sikimde birçok kez, lütfen. Kaybettiğimiz zamanı telafi edelim, hayatım.*

"Fikrini ne değiştirdi?" Ne yaptığımı fark etmeden, uzanıp onun koyu, ipeksi saçlarına dokunuyorum. Bunun asıl planım olduğundan emin değilim, çünkü zihnimde, o ince askıyı omzundan kaydırıp dudaklarımı oraya bastırıyorum. *Oops. İçeride kalalım.*

Derin bir nefesle göğsü genişlerken, ona bir soru sorduğumu hatırlıyorum. *Neydi o soru?*

"Sanırım zamanı geldi."

Doğru. Evet. Katılıyorum. Artık bir şeyler değişmeli.

Bu gecenin şoförümüz Dave, geldiğinde bana mesaj atıyor. Şirketin Bentley SUV'lerinden biriyle.

"Araba geldi," diyorum ve telefonumu kenara koyuyorum.

Genelde şoför kullanmam. Bu daha çok Oliver'ın ve bazen de Fin'in tarzıdır. Onlar arabayla taşınmayı severler ve şoför sürerken çalışıyormuş gibi davranırlar. Ben ise araba sürmeyi düşünme zamanım olarak görürüm. Bu gece araba sürmeyeceğim, ama bol bol düşüneceğim. Bu gece benim yanımda olmasının nedenini anlamaya çalışacağım. Çünkü bu, sadece arkadaşlarımla tanışmasının zamanı geldiğinden daha az belirsiz bir şey olduğu kesin.

Zaman. Zamanın aleyhimize işlediğinden endişeleniyorum. Aramızdaki sorunları çözmek için çaresizce uğraşıyorum ve bebek gelmeden önce bunları çözemezsem, Ryan'a onun benim için ne kadar önemli olduğunu ve ne kadar iyi olabileceğimizi gösteremezsem, mutluluk şansımı kaçıracağımdan endişeleniyorum. Çünkü bebeğimiz geldiğinde, değişkenler değişecek. O, olması gerektiği gibi bizim odak noktamız olacak ve bu, yepyeni, harika ve korkutucu bir oyun olacak.

Bebeğimizi kucağına aldığı anda, ondan yayılan sevgiyi görmek için sabırsızlanıyorum. Ama çocuklar insanı değiştirir, önceliklerini değiştirir. Gerçekleri. Sevgi getirirler, evet, ama aynı zamanda yeni korkulara da maruz bırakırlar. Evinizde, arabanızda ve zihninizde çok fazla zaman ve yer kaplarlar. Ve ben sadece

gözlerinde bana olan o sevginin parıltısını görmek istiyorum. *Fırtına gelip bizi içine çekmeden önce.*

Kalbimde ve ruhumda buna ihtiyacım var. Hayatımı, onun yatakta yer kapladığından şikayet ederek ve timsah gibi yuvarlanırken tüm battaniyeleri çaldığını söyleyerek geçirmek istiyorum. Günün sonunda ekranından gözlerini kaldırmasını, onu izlediğimi fark edince utangaç bir gülümsemeyle bakmasını istiyorum. Giysilerimizin aynı dolapta asılı olmasını, losyonlarının ve kremlerinin banyo dolabını doldurmasını istiyorum. Her yere bıraktığı ayakkabılarından şikayet etmek ve milyonlarca saç tokası olmasına rağmen hiçbirini bulamadığı için onu sonsuza kadar taklit etme hakkına sahip olmak istiyorum.

Aşk kalbimi dolduruyor, damarlarımdan akıyor ve dokularıma yerleşiyor. *Kaslara, tendonlara, kemiklere.* Bebeğimizi istiyorum. Birlikte bir hayatımızı istiyorum. Onun aşkını istiyorum.

O zaten benim sevgime sahip.

"Ceketimi alayım." Ryan hareket etmek üzereyken duraksıyor. Parmaklarımın bileğini kavradığı yere bakıyor.

Ona söylemek istiyorum. "*Seni seviyorum, Ryan*" demek istiyorum. *Beni sevebilir misin? "Birazcık..."*

Elim yükselirken, parmağımı onun çıplak köprücük kemiğine bastırırken, titreyerek küçük bir nefes alır. O narin kanadı boyunca parmağımı gezdirirken, gözleri kararmış ve kirpikleri titriyor.

"Parlak bir şey, görüyor musun?" Parmağımı çekip, ona incelemesi için kaldırıyorum. Belki de korkak olduğum içindir. Ya da belki de mesele bu değildi, belki de benim tam bilincim olmadan yapılan bir testti. Titreyen nefeslerinde bir şeylerin değiştiğinin kanıtı.

Bizi nereye götürüyorlar?

Dave, Fin'in verdiği adrese bizi bırakıyor ve Evie'nin geceyi planladığını söylüyor. Şirketimizin kruvaziyer direktörü olan Fin, eğlenceli olan her yere gitmiştir. Tüm popüler mekanları, her ülkeden milyarderleri eğlendirecek yerleri bilmek, kelimenin tam anlamıyla onun işi. *Kruvaziyer direktörü, müşteri ilişkileri direktörü. Aynı şey.*

Diğer bir deyişle, o sorumlu değilse başımıza ne geleceğini kimse bilemez. "Görünüşe göre buradan geçiyoruz." Eski görünümlü bir kapıyı iterek açıyorum
eski bir arnavut kaldırımı avluya açılır.

"Biraz atmosferik," diye mırıldanır Ryan, gözleri ay ışığında parıldayarak.

"*Atmosferik* derken, ürkütücü demek istiyorsan, evet."

"Oh!"

"Dikkat et." Topuklu ayakkabılar ve parke taşları pek iyi bir kombinasyon olmadığı için, sallanırken onu yakaladım. "Yapabilir miyim?" Onu kollarıma alırken beklemedim. O bana yumuşak bir gülümsemeyle eğilip bana yaslandığında, kalbim durdu ve göğsümde yükseldi.

O anda, kırk yıl sonrasını görüyorum. Kollarım hala onun etrafında, pratiklik için. Güvenlik için. Aşk için. Ve her zaman onun baştan çıkarıcı kıvrımları için.

"O senin miden miydi?" diye soruyor, yarı gülerek.

"Sana şarkı söylüyordu." İfadesi çok sevimli. "Ve ben açlıktan ölüyorum."

"Sen her zaman açsın."

Sana açım. "Evet, ama şu anda o kadar açım ki, alçaktan uçan bir martının kıcını bile yerim."

Yaklaştığımızda bir kapı açılır ve müzik dışarıya yayılır. Yumuşak caz ve aşk ve yanak yanağa dans hakkında bir şarkı.

İçeri girerken gülümsemeden edemiyorum. "Bunu Evie'nin ayarladığını görebiliyorum." "O Oliver'ın karısı, değil mi?"

"Evet." *Bu kadar gergin olma, hayatım. Seni sevecekler çünkü ben seviyorum.* "O bir veteriner," diyorum. "Hayvanlara deli oluyor. Düşündüm de, muhtemelen bu yüzden onunla birlikte oldu."

"Çünkü o bir hayvan mı?" Yüzünde şüphe belirir. "Bir kurt kadar kurnaz. Onu seveceksin."

"Peki Fin? O nasıl biri?"

"Ah, onu daha çok seveceksin. Golden retriever gibi. Belki de yakışıklı bir Labrador? Bir zamanlar, Mila'dan önce, muhtemelen bacağına atlayıp çıkmaya çalışırdı."

"Değişmiş playboy," diyor, sesinde eğlence dolu bir tonla. "Kurt ve köpek. Peki sen nesin?"

Omuz silkiyorum. "Azgın bir kurbağa mı?"

Yumuşak bir kahkaha atarak kolunu koluma doladı. "Bu, prensimi elde etmek için seni öpmem gerektiği anlamına mı geliyor?"

"Gerçekte bir kertenkele olan kurbağaya sadık kal." "Öyle mi?"

"Bence çok daha seksi. Özellikle de o dil hareketleriyle." "Aklından bile geçirme." Sözleri uyarı dolu.

"Ne, bu mu?" Müstehcen bir hareket yapıyorum. Gene Simmons'ın benden daha iyi bir ben. yanı yok.

Tanrım, ben de bunu istiyorum. Hayatım boyunca bana hayır deyip gülerek geçirdi . Tabii ki tam o anda hostes ortaya çıktı. Sarı saçları parlak bir fularla geriye toplanmış, pantolon, beyaz gömlek ve ayaklarında da, her şeyden önce, tozluklar. Bir tema seziyorum.

"Beklettiğim için özür dilerim," diye mırıldanıyor, benim sözlü hava seksimi duymamış gibi davranarak.

Onun yerinde olmak istemezdim.

"Maven için masa," diyorum, umursamaz bir güvenle ve kocaman bir gülümsemeyle.

"Tabii ki," diye onayladı. "Ceketinizi alabilir miyim?" Bu soruyu, şu anda ceketini kafasına geçirmek istermiş gibi görünen Ryan'a yöneltti.

"İzin verin," diye araya giriyorum. Ryan dönüyor ve ben de ceketini omuzlarından çıkarmaya yardım ediyorum, bu da bu dalganın için çok geç olduğu anlamına geliyor... ikinci düşünceler, muhtemelen mağara adamı tarzı. Ama elbisesinin önünü görebiliyorum, bu da diğer insanların da görebileceği anlamına geliyor. Aniden onu tekrar örtmek, sonra onu kucaklayıp buradan çıkarmak istiyorum. Tüm bu güzelliği kendime saklamak istiyorum.

Ama bunu yapamam ve onun benim için ne kadar değerli olduğunu onlarla paylaşamam. En azından bir oturuşta değil. Bu yüzden hostesi takip ediyoruz. Daha doğrusu, Ryan takip ediyor. Ben ise *mi mujer'i*, kadını ve onun hipnotik kalça sallamalarını takip ediyorum. *Bu kadını her yere takip ederim.*

"İşte geldiler!" Fin, masaya yaklaşırken ilk ayağa kalktı, gülümsüyor, hoş geldiniz diyor ve iyi yetiştirilmiş bir samimiyet sergiliyordu. Oliver da hemen arkasından geldi, tavırları ve kıyafeti kusursuzdu. Tanıştırmalar yapıldı, Evie ve Mila kucaklaşıp coşkulu selamlar verdiler.

"Aman Tanrım, muhteşemsin!" Evie, Ryan'ın elini tutar ve bana suçlayıcı bir bakış atar. "Bana dövüşeceğini söylemedin, Matt."

"Sus, ona söyleme. Gidebilir." Sır paylaşır gibi sesimi alçaltıyorum. "Oliver'ın bana öğrettiği gibi, zayıf bir anında ona pençelerimi geçirdim."

"Çok hoş," Oliver eğlenmiş mi yoksa etkilenmemiş mi, belli değil.

"Sorun değil, bebeğim," Evie, onun çenesini okşayarak diyor. "Seni yine de seviyorum."

"Matt hamile kadınları sever," diyor Fin, ben Ryan'ın beline elimi koyup onu koltuğuna oturturken.

"Fetiş gibi mi?" diye soruyor Ryan gülerek, sonra o mavi gözlerini bana çeviriyor. "Ben ilk değil miyim?"

"Sen...," parmaklarımla sayıyormuş gibi yapıyorum. "En az on ikincisin. Ama benim fetişim hamile kadınlar için değil. Vaftiz pastası için. Burayı kim buldu?" diye soruyorum, restoranın etrafına bakınıyorum. Teknik olarak ana salondan ayrılmamış, yani genel atmosferin bir parçası olan özel bir oda verilmiş bize.

"Mila buldu," diyor Evie. "Ya da onun projelerinden biri buldu. Harika, değil mi? Sürekli genç Evelyn Waugh'un içeri girmesini bekliyorum."

"O kim?" Ağzım kıvrılır ve Evie bana etkilenmemiş bir bakış atar. Ama ne demek istediğini anlıyorum. Burası... bir döneme ait, sanırım. Sofistike ve seksi, dokunsal mobilyalar ve devekuşu tüylerinden yapılmış lambalarla dolu karamsar bir renk düzeni sayesinde. Aşırı kitsch olmadan, belirgin bir 1930'lar havası var.

"*Ha ha*," diyor Evie, abartarak. "Bence burası Bloomsbury grubu ile Jay Gatsby'nin bir restoran çocuğu gibi."

"Bana bunu Abena anlattı," diyor Mila. "Senin ev ofisini tasarlayan iç mimar mıydı?"

"Ryan'ın ev ofisini," diyorum, ona sevgiyle bakarak. "Çoğu gün orada çalışıyor."

"Matt, onun için yatırım yaptığını söylüyor," diyor Mila, ona dönerek. "Biraz." Ryan başını sallıyor. "Sadece işime devam ediyorum."

"Papazın aktrise söylediği gibi."

"Aman Tanrım!" diye bağıyor Evie. "Kocam komik bir şey yaptı!"

"Belki de Abena'dan bebek odasını tasarlamasını istemeliyiz," diye Ryan'ın kulağına fısıldarım. Ama bunun nerede olacağı konusunda kimsenin bir fikri yok. Üst katta mı? Alt katta mı? Neye ihtiyacımız olduğundan bile emin değilim. Letty ve Ryan'ın alışverişe çıktıklarını biliyorum, ama kardeşim çok az şey aldıklarını söyledi. Ryan'ın bunalmış görüldüğünü, ama hala bolca zaman olduğunu söyledi. Ama gerçekten öyle mi? Hamile kadınlar bir noktada yuva kurmaya başlamazlar mı? Güvercinler gibi falan değil tabii. "Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum, cevap vermediğinde.

"Belki," diye yanıtladı, bakışları başka yere kaydı.

Yüzümdeki ifade değişir, akşamın sıcaklığına buz damlası düşer. Bir dönüm noktasına geliyoruz, değil mi? *Çok hızlı çok fazla şey bekleme*, diye kendime hatırlatırım ve elimi beline kaydırıp kaslarının gergin olduğunu hissedirim.

"İstersen ona mesaj atayım mı?" diye sorar Mila.
Ryan koltuğundaki pozisyonunu düzeltir. "Gerek yok. Numaram var."
"İyi misin?" Konuşma devam ederken fısıldarım.
Hızlıca başını sallar ve daha da hızlı bir gülümsemeyle karşılık verir.
"Bu gece geldiğin için teşekkürler," diyorum. "Benim için çok anlamlı."
"Tabii ki." Bir sonraki gülümsemesi içtendir ve uzun sürer. Loş ışıktaki bile yanaklarının rengini görebiliyorum.
"Yüzünün kızardığını sevdiğimi söylemiş miydin?" "Ben kızmam."
"Tabii ki kızmazsın," diye mırıldanıyorum, gülümsemeyi zorla bastırarak. Ve avucumun içini belinin altına bastırıyorum. "Hoş mu?"
Ryan dudaklarını ısırır, yüzünde hem zevk hem de acı ifadesi vardır. Ama sonra bana, "*Oyununu biliyorum*" der gibi bir bakış atar.
"Bence güzel."
"Bu ses tonunu kes," diyor yarı fısıldayarak, yarı uyarıyor. "Bunu da mı?" diyorum, şimdi daha sert bastırarak.
İnlemesini bastırır ve gülümsemem serbest kalır.
"Kendini fazla beğenme," diye itiraz etti. "Bu hamileliğin bir belirtisi. Pembe yanaklar da öyle."
"Benim sihirli ellerimle bir ilgisi yok mu?"
"Hormonal dalgalanmalar ve kan akışının artması."
Düşük bir ses çıkarırım. Kısmen soru, kısmen *daha fazla bilgi istiyorum*.
"Kes şunu!" Gözlerini kaçırırken yüzü daha da kızarıyor. Yine de gülümsemesi o kadar geniş ki, sanki ona uzanıp gıdıklamışım gibi.
"Belki de kızaran ben olmalıyım, çünkü sen en *seksi* şeyleri söylüyorsun."
"Saçmalık!"
"Dur," diye mırıldandım. "Sen de benim kan akışımı hızlandırıyorsun!"
"Aman Tanrım." Bir tutam saçını kulağının arkasına atar, başını eğerek sözleri birbirine karıştırır. "Sen en kötüsüsün."
Haklı olabilir.
Onun için en kötü türden bir aptal.

Yemekler harika, viski ise daha da iyi. Ben biftek sipariş ediyorum, Ryan ise makarna, ama sonunda tabaklarımızı paylaşıyoruz. Akşam, dostluk ve kahkahalarla

dostluk ve kahkahalarla geçiyor. Tabii ki utanç verici hikayeler de dahil.

"Hayır, hayır, hayır," diyor Mila, gülerek elini sallıyor. "Bu Stockholm sendromu değil. Değil mi?" Kocasına bakarak, yüzünü eliyle tutuyor.

Fin eğilip dudaklarına dudaklarını değdirdi. "Yani, ikimiz de bir adada mahsur kalmıştık."

"Ve mantarların etkisiyle kafanız güzeldi," diye ekliyor Evie. "Belki de seni endişelendirmesi gereken şey, Londra'ya döndüğünde onun seni nasıl takip ettiği."

"Hayır," diyor Fin, ciddiyetle. "Onu takip etmedim. Daha çok dostça bir... şantajdı. Teknik olarak, birini suçlamak istiyorsan, onu suçla," diyor Fin, suçlamayı bana yönelterek.

"Daha çok bana teşekkür etmelisin."

"Ne yaptın?" diye sorar Ryan, bana bakarak.

"Bana *Bridgerton*'ı okumamı söyledi," diye Fin benim yerime cevap veriyor.

"Saçmalık!" diye alay ediyorum. "Şantaj konusuna geri dön."

"Hayır," diye karşılık verir Fin. "Aşk fedakarlık gerektirir, bunu romantik kitaplardan öğrendim. Ya da şeytani bir plan."

"Şeytani mi?" Evie, Oliver'a kurnazca bir bakış atar. Oliver ise onun elini tutup elinin arkasına bir öpücük kondurur.

"Hadi ama Evie," Mila kıkırdar. "Kızma. Adam sana bir hayvanat bahçesi satın aldı."

"Doğru." Evie düşünceli bir şekilde başını sallar. "Ve kadınlar hayvanat bahçelerini sever," der, Ryan'a bakarak. "Ve aslanları, kaplanları ve labradoodleleri."

"Onlar çok sevimli." Bu sözler, Fin'in koluna yaslanmış olan Mila'dan gelir. "Ne olacağını biliyor musun?" Gözleri, Flip adındaki şişkinliğe sıcaklıkla bakar.

"Clo'ya göre, bir kobay," diyorum, bardağıma uzanırken. "Clodagh çok komik," diyor Mila. "Matt'in ailesi harika, değil mi değil mi?"

"Ah, evet," Ryan tereddütle başlıyor. "Bizi çok sıcak karşıladılar."

Başparmağımla sırtını okşuyorum. *Garip hissetmene gerek yok, çay fincanı.* "Tabii ki Matt de harika biri." Ryan başını bana doğru eğiyor ve gülümsemesi beni etkiliyor. *Kalbime bir ok gibi.*

Bölüm 36

RYAN

Ev sıcak ve misafirperver, lambalar yanıyor ve koridorda balmumu cılası ve gardenya kokusu var. Mary dün bahçede ot toplarken onları koparmış, sonra da bu güzel aranjmanı gümüş vazoya koymuş.

Harika bir akşam geçirdik. Yemekler muhteşemdi, arkadaşlar da harikaydı. Bol bol güldük, hatta bir iki dans bile ettik. Matt'in arkadaşlarıyla tanıştığıma çok memnunum, ama bunu bu kadar uzun süre ertelediğim için biraz da üzgünüm. *Özellikle de onlar çocuğumuzun hayatının bir parçası olacaklar.* Ama yine de, belki de bu ilişkileri kurmamış olmam en iyisi olmuştur. *Geride bırakacak daha az şey var.*

Matt arkamdan kapıyı kapatıyor ve ellerini omzumda hissediyorum, ceketimi çıkarmama yardım ediyor.

"Bu gece benimle kal." Sesi boğuk ve arzulu, elimi tutup beni kendine doğru çeviriyor.

Bütün gece etrafında dolandığımız konu. Matt'in bir dönüm noktasına geldiğimizi düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Kim bilir, belki de öyle. Ama ötesinde bekleyen şey mutluluk değil. *En azından benim için.* Çünkü onu kaybedeceğim. *Bizim için* başka bir sonuç olamaz.

Ona bağlanamam çünkü aşk sırları barındırmaz. İçini kemiren sırlar varken olmaz.

Bir gün biriyle tanışacağı ve onu kaybedeceğim gerçeği beni çok düşündürdü. *Düşündürdü ve biraz da kalbimi kırdı.* Ama bu dünyada Matt Romero'dan daha iyi bir erkek yok ve o dünyayı hak ediyor. Benim çarpık aşkımı değil.

Keşke daha güçlü olsaydım. Ama değilim. Bu yüzden bu gece benim. Ayak parmaklarımın ucuna basıp, elimi yakasına bastırarak, en büyük bencilliği yapıyorum.

Lütfen beni affet, diye sessizce mırıldanıyorum. *Her şeyi hatırlayacağım.* Parmaklarımın altındaki ince kumaş ve başını eğip bana yaklaşırken nefesinin yumuşak dokunuşu. Dudaklarımız hassas bir şekilde birleşiyor, yumuşak dudaklar ve kesik kesik, acılı nefesler. Ama kasıtlı olarak, özgürce öpüşüyoruz, Ekim ayındaki o geceden beri ilk kez, onu kendimin olarak düşünmeme izin veriyorum.

Aşkım benim ve ben de onunum...
Ama sadece bu gece için.

Matt'in yatak odası, evin geri kalanı gibi şık ve zariftir. Yatağı elbette çok büyüktür, komodinlerinde bankacı tarzı lambalar ve kitaplar vardır. *Bir fotoğraf kitabı, bir tane Viktorya dönemi mühendisliği hakkında, bir tane de Yunan mitolojisi hakkında.* Bunlar, onun uyumadığı yatağın yanına yerleştirilmiştir, biliyorum.

Çoğu sabah, o işe gittikten sonra odasına girerim. Dağınık çarşaflarına kıvrılır ve yastıklarından onun kokusunu içime çekerim. Ve son zamanlarda okuduğu tek kitap gibi görünen kitabın sayfalarını karıştırırım. *Bizim bebek İncilimiz.*

Odanın kenarlarında yavaşça dolaşırken, adımlarım ahşap parke zeminde yankılanıyor. Sanki buraya ilk kez gelmişim gibi her şeyi içime çekiyorum.

"Güzel olmuş," diyorum, omzumun üzerinden bakarak. "Burayı çok güzel düzenlemişsin."

Matt kapıda duruyor, ellerini ceplerine sokmuş, benim beyaz yalanıma uyuyor. İkimiz de sol kapının partiler verebilecek kadar büyük bir banyoya açıldığını ve sağ kapının ardında bir krala layık bir dolap olduğunu biliyoruz.

Odanın uzak köşesinde, orijinal şöminenin yanında, iki deri koltuk boş duruyor, sadece yastıklar ve kürk benzeri battaniyeler var. Ahşap panjurlar geceyi dışarıda tutuyor, ayaklarımın altında devasa bir kabile halısı adımlarımı susturuyor. Koyu renkli duvarlarda bazıları modern, bazıları soyut sanat eserleri asılı, yatağın ucunda ise pirinç çivili bir puf duruyor. Yeni ve eski tüm mobilyalar, odadaki konumları düşünülmüş gibi görünüyor.

Oda benzersiz, eklektik ve tam ona göre.

Kapının sessizce kapanma sesini duyunca, başımı omzumun üzerinden çeviriyorum. "Işığı kapatır mısın?" Bunun hem bir istek hem de bir davet gibi gelmesinden nefret ediyorum.

İsteğimi görmezden gelerek, başını eğip daha da yaklaşıyor. Saçlarımı omzumun üzerinden kaydırıyor ve dudakları boynuma değdiğinde hafifçe inliyorum.

Külotum küçük, yeşil ve dantelli ve ona yabancı değil, ama bu gece ona uyan sütyenimi giymiyorum çünkü artık bana olmuyor. *Elbisenin gizli desteği için şükürler olsun.* Karanlık istiyorum çünkü eskisi gibi görünmüyorum. Vücudum çok değişti ve gülünç görüneceğimden korkuyorum, sanki La Perla'nın küçük bir parçası içindeki bir su aygırı gibi.

"Lütfen Matt, ben..."

"Güzel." Dudakları boynumdan aşağı kayarken, parmakları yanımdaki fermuarı çekiyor. "Seni görmek için sabırsızlanıyorum, Ryan."

O yatak odası tonları ve elbisenin askıları omuzlarımdan kayıyor. Kumaş cildimi okşarken, göğüslerimin uçlarından kayarken gözlerimi kapatıyorum. Yere düşüyor.

"Çünkü sen çok güzelsin."

Nefesimi veriyorum, aniden tüm duyularım uyanıyor, cildimin her santimetresi onun her santimetresinin farkında. Pantolonunun çıplak uyluklarıma değmesi, göğsünün sırtıma sürtünmesi. Dudaklarının boynuma baskı yapması. Beni saran güçlü kollarının hissi ve ardından gelen sıcak penisinin baskısı.

"Kalacaksın." Sesindeki şefkat, kalbimi milyonlarca parçaya ayırıyor.

"Gece hırsız gibi kaçmam gerektiğini biliyorsun."

"O zaman sabaha kadar seni meşgul etmem gerekecek," diye mırıldanıyor, göğüslerimi ellerine alıyor. "Benim küçük çay fincanım." Sözleri tenime şekil veriyor.

Beni ona sarılmak istememe neden olduğu için mi buna sevgi adı deniyor?

"Çok narin ve kıvrımlı."

"Matt." Başparmakları sertleşmiş meme uçlarımı okşarken, onun adını inleyerek söylüyorum. Yumuşak bir çekişle, nefesim kesiliyor, vücudum onunkinden sıcıyor.

"Ve ellerimi nasıl doldurduğuna bak."

"Bir el arabasını dolduracakmışım gibi hissediyorum," diye alaycı bir şekilde söylüyorum.

"Sus," diye fısıldıyor, boynuma bir öpücük konduruyor. "Sana baktığımda hissettiğim şey lanet olasıca ilkel bir şey. Sen çok seksi olduğun için üzerine atlamak istiyorum. Sana her baktığımda aklımın bir parçasını kaybettiğimden eminim."

"Sen delisin."

"Senin için deliyim. Dön, sevgilim." Elleri kalçalarımı bulur. "Dön ve hayalini kurduğum şeyi görmeme izin ver. *Siktir beni.*" Gece yarısı bakışları üzerimde dolaşır, cesur, sahiplenici, aç.

"Peki, madem buradayız..." Sözlerim, yarını, pişmanlığımı bir kenara iterek, aslında hissetmediğim bir özgüven içeriyor.

"Beni haftanın her günü sikebilirsin, çay fincanı." Dudakları kıvrılır. "Ve pazar günleri iki kez, eğer iyi davranırsam."

"Eğer iyiysen mi?" Gömleğinin düğmelerine uzanıyorum, ellerimin titremesini gizlemek için gömleği belimden çekiyorum.

"Oh, uslu duracağım," diyor, omuzlarının arasına uzanıp onu başının üzerinden çekerek. "O kadar uslu duracağım ki, ağlayacaksın."

Biliyorum, diye düşünüyorum, dudakları benim dudaklarımı hafifçe okşarken. Parmak uçlarım hedeflerini bulurken, onun iniltiğini yutuyorum, yiyip bitiriyorum. Sıcak ten ve kaslar, dokunuşuma tepki olarak karın kasları dalgalanıyor. Parmaklarım aşağıya doğru hareket ediyor ve pantolonundaki şişkinliği bastırıyor.

"Tanrım, seni istiyorum Ryan." Alt dudağımı hafifçe emiyor. "Seni o kadar çok istiyorum ki, gözlerim bile görmüyor."

"Evet, hadi..." Kendimi ıslanırken hissediyorum, vücudum bunu istiyor. *Kalbim onu istiyor.*

Sanki hareketler koreografisi yapılmış gibi, sanki La Perla külot ve topuklu ayakkabılar giymiş bir su aygırı değilmişim gibi, Matt bizi odanın diğer ucundaki yatağa taşıyor. Oturma fırsatı bulamadan, vücudu zarifçe önümde eğiliyor, elleri kutsama yapar gibi karnıma bastırıyor.

Merkezine çok tatlı bir öpücük konduruyor, sonra parmakları sağ ayak bileğimi kavıyor. Bir ayakkabı. İki. Dengemi sağlamak için ellerim omuzlarına düşüyor. Ellerimi kenara koyuyor, sonra başparmaklarını külotumun lastiğine takıp bacaklarımdan aşağı kaydırıyor. Ellerimi olduğu yerde tutuyorum, dengem hala sallanıyor.

Yatağın üzerinde, işler artık daha hızlı ilerliyor. Ellerim saçlarında, dili sıcak ve ustaca ağızımı yalıyor. "Lütfen, sana ihtiyacım var."

"Biliyorum, hayatım. Tanrım, biliyorum."

Dizlerimi ayırıyor, nabız gibi atan klitorisime gelen hava neredeyse fazla geliyor. Fazla ve yetersiz, çünkü dikkati göğüslerime kayıyor ve yumuşak bir iniltiyle meme uçlarımı yalıyor.

"Oh, Tanrım!" O yalayıp okşarken, parmaklarıyla o sıkı çekişi yankılarken, ben ona doğru eğiliyorum ve yüksek sesle inliyorum.

"Tanrım, çok güzelsin. Ve çıkardığın sesler." "Dokun bana, lütfen," diye yalvarıyorum, bacaklarımdaki boşluğu genişleterek.

"Yakında, çay fincanı," diye fısıldıyor, başını eğerek tepkilerimi izliyor ve sonra çakıllı tomurcuğu tekrar ağızına çekiyor. Bakışları benimkilerle buluşuyor

ve dişleriyle nazikçe okşuyor.

"Bu his... "Muazzam. Dilinin ıslak kadifesi, dişlerinin tehdidi ve sakallarının alaycı dokunuşu sinir uçlarımı coşturuyor, beni neredeyse...

"Sence böyle gelebilir misin?"

—*patlamaya.*

"Ben... " İçim titrerken nefes nefese kalıyorum. "Öğrenmek istemiyorum."

Matt karanlık bir kahkaha atıyor ve ben çığlık atıyorum, o başparmağını bacaklarımın arasında gezdirirken kalçalarım dalgalanıyor. "Belki bu sefer olmaz." Sözleri saf takdir gibi. "Siktir, sen duyular için bir ziyafetsin."

Gözlerimi açtığımda, onun alay ettiği yeri izlediğini görüyorum. Oynadığı yeri. Başparmağı daha aşağıya iniyor, ıslaklığını toplayıp klitorisime sürüyor.

"*Dios.*" Gözleri parıldıyor, parmağını ağzına götürüp emiyor. "*Me encanta el sabor de tu coño.* Ve ben senin amının tadını seviyorum, çay fincanı," diye fısıldıyor, üzerime eğilip yatağın üstünden bir yastık çekerek sırtımın kavisini destekliyor. "Şimdi uzan ve biraz daha tadına bakayım."

"Çok tatlısın," diye fısıldadım.

"Sen de sıcak bal gibi tadı var," diyor, koyu renkli sakallarını iç uyluklarıma bastırarak.

"Oh!" Bir ısırık, sonra yatıştırmak için bir yalama.

"Hayatım," diyor, bacaklarımı daha da açarak. "Keşke ne kadar hazır olduğumu görebilseydin. Ne kadar ıslak olduğumu ve benim için nasıl attığını."

Onun sözlerinin heyecanı ve içlerindeki gerçeklikle, o klitorisimi okşarken, onun altında kıvrılmaya başlıyorum.

"Oh, Tanrım!" Neredeyse yataktan havalanacaktım ama parmakları içime girip beni orada tuttu. Vücudum ona hiçbir direnç göstermedi, kalçalarım o yavaş itişlere karşılık vermek için dalgalandı, dili sanki tadına varılacak bir lezzetmişim gibi beni şımarttı. Parmaklarım o kalın, koyu renkli saç tellerinde kıvrıldı, sanki onu sonsuza kadar orada tutabilecekmişim gibi. Ya da en azından

.
Sonsuza kadar. Onu sonsuza kadar tutmak istiyorum, gözümün köşesinden bir damla yaş süzülürken düşünüyorum.

MATT

Kalbim çarpıyor ve nefesim kesik kesik. O, bir dirseğiyle kendini yukarı itip beni soyunurken, yatak örtüsü hışırıyor. Parmaklarımla kaslarımı okşarken, gözleri pazı kaslarımın kıvrımlarına ve karın kaslarımın çizgilerine düşüyor. Ve daha aşağıya, koyu renkli kıl izlerine.

Aşağı, aşağı... O, çıkıntılı penisimi elimle tutmamı izliyor ve o elimi ittiğinde içimi saran heyecan neredeyse deprem gibi.

"Bana bırak." Parmakları, yanık gibi olan cildimde serin.

Penisimi al. Elim al. Hayatımızın geri kalanında bunu yapalım.

Şair olduğumu hiç iddia etmedim, ama Tanrım, vücudumun titremesini durduramıyorum.

Farkında mı, dokunuşunun bana ne yaptığını görebiliyor mu?

Burada olduğumuza inanamıyorum. Sonunda. *Sonunda.* Bu kadın benim için her şey.

"Ellerinin üzerimde olmasını seviyorum," diyorum boğuk bir sesle, o elini gergin uyluğuma bastırırken tırnaklarındaki nötr ojeye bakarak. Elini yukarı, içe doğru çekiyor, testislerimi avuçluyor.

Oh, siktir. Evlen benimle. Hayatını bana işkence etmek ve benimle oynamakla geçir. Kendine gel, sik kafalı. Oral seks yap ve bunu bir zafer olarak kabul et.

Sadece onu sonsuza kadar tutabilirsem. Sadece yapabilirsem...

Dili yalamak için dışarı fırlar ve vücudum bu temasta eğilir.

Elimi saçlarına kaydırıp daha iyi görebilmek için kenara çekerek, onun adını homurdanıyorum. Kalın, kırmızımsı sikime dilinin nazikçe dokunması neredeyse müstehcen geliyor. Daha fazlasını istemek için çabaladığımdan değil.

Ve o aniden beni emmeye başlayınca daha fazlasını veriyor. Kısa bir süre sonra, ağzı ve penisim duyulabilir *bir sesle* ayrılıyor. "Bir sorunuz mu vardı?" diye soruyor, gözleri sahte bir masumiyetle.

"Teacup," diye homurdanıyorum, elimi kafasına bastırarak onu geri dönmeye teşvik ederken, onun takma adını kullanıyorum.

"Sanırım yok," diye fısıldıyor, beni tekrar ağzına alıyor.

"Evet." Onayım kekeleyen bir iç çekiş. "Evet, em beni."

O, onaylayan, zevk dolu bir ses çıkarır, bu ses benim zevkimi de tavan yapar. Kafası sallanmaya başlar, ağzı ıslak ve dağınık bir şekilde kayar.

Siktir. Sadece siktir.

"Güzel, güzel ağzında benim sikim varken çok güzel görünüyorsun," diye fısıldıyorum, elimi başının arkasına koyarak onunla birlikte hareket etmeye başlıyorum. "Ama beni boşaltacaksın."

"Mmmm." Mavi gözleri benimkilere yükselir ve neredeyse kendimi kaybederim, bacaklarım pes etmek üzereyken nabzım kulaklarımda çarpmaya başlar.

"Seni kötü, kötü kadın." Sözlerim her zamankinden daha İrlandalı geliyor. —geri çekilip bir uzvumu diğerine değiştirirken, onu yatağa bastırıp öpüşmek için her zamankinden daha mutluyum. "Ve Tanrı şahidimdir ki, bunun için seni seviyorum," diye itiraf ediyorum, onun tepkisini düşünmeden. Kırdığım kuralları düşünmeden. Sonuçlarını düşünmeden. "Bu doğru," diye fısıldıyorum, elim onun yanağında. "Sana aşığım. Sanırım en başından beri öyleydim."

Bölüm 37

RYAN

Göz kapaklarım isteksizce titrerken, günün ilk ışıkları pencereden içeri sızıyor. Bacaklarımı düzeltirken, kaslarımın ve kemiklerimin gerilmesini o kadar keyifli buluyorum ki, sanki geceyi en güzel şekilde geçirmişim gibi hissediyorum...

"Seks." Kafamı çevirip Matt'in yanımda bana baktığını görüyorum. Kolu bükülmüş, başını bir eliyle destekliyor, koyu renk saçları sevimli bir dağınıklık içinde.

"Şimdiden mi?" Çok kışkırtıcı bir şekilde kaşlarını kaldırıyor. "Heveslisin."

Kalbim güm güm atıyor — hala burada olduğumu fark etmenin şoku, bacaklarımın arasında yankılanan nabızı. Ya da belki de kalbimi çarptıran, bana bakışlarıdır. *Sanki ben onun dünyasımıymışım gibi.*

"Vay canına." Konuşma sırası bende olduğu anlaşılınca boğazımı temizledim. "Hırsız gibi kaçmak için çok fazla."

"Bunu yapmadığın için çok mutluyum." Parmağı nazikçe burnumun eğimini okşadı. "Ve tam açıklık? Seni burada tutmayı planlıyorum."

"Ne, sonsuza kadar mı?" Şaka yapmaya çalıştım, ama daha çok panik içinde mırıldanıyordum.

"Bu hoşuma gitti." Elini yuvarlak karnıma koyar. Onu itme dürtüsüne, içgüdüsüne direnirim. İstedğimden değil, aramızda olanlara rağmen yapmam gerektiğini hissettiğimden.

"*Sana aşığım. Sanırım en başından beri aşıktım.*" Bu sözler. Onun sözleri. Çok cazip ve beni başımı döndürüp aptalca davranmaya itecek kadar. "*Bana bir şey söyle. Öyle olmak zorunda değil.*"

Ama söyledim — ona ben de seni seviyorum dedim. Sözler ağzımdan kaçtı. Kalbim parçalandı.

Zihnim karışık, parçalanmış anlarla ve dün gecenin anlık görüntüleri ile dolu. Tutku, her şeyin doğruluğu. Bana bakışı ve söylediği şeyler beni tamamen sevildiğimi hissettirdi.

Ve akşamın erken saatlerinde, arkadaşlarıyla birlikteyken. Onlara olan sevgisi çok açıktı, onların da ona olan sevgisi öyle. Duygularımın

bırakmamalıydım, yüzünü görmediğim gelecekteki bir kadına duyduğum kıskançlığın beni mantığımdan uzaklaştırmasına izin vermemeliydim. Çünkü bir gün uyanacağım ve onu kaybettiğimi fark edeceğim.

Çünkü bu olamaz. Bir yalanla yaşayamam ve ona gerçeği söyleyemem.

Onu hak etmediğimi.

Manhattan'da, Londra'da tek iyi adam. Onun kollarında, tutkusunda ve sözlerinde bir yuva buldum. Ama o benden daha değerli.

Benim gerçeklerimden habersiz, şişmiş karnıma dudaklarını bastırmak için eğiliyor. Hızla gözyaşımı siliyorum. *Onu senin için saklayacağım, ufaklık. Bu adam her zaman senin baban olacak.*

"Buenos días, mi dulce niño." Bal gibi fısıltısı tenimde yankılanıyor. "Günaydın, tatlı çocuğum. Umarım anne ve baban dün gece seni uyandırmamışlardır." Gözleri parıldayarak tekrar uzaklaşıyor. "Sonsuza kadar," diye fısıldıyor. "Biliyor musun, sanırım bu yeterince uzun olmayabilir."

"Matt." Gülümsemesinin donduğunu görüyorum ve kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor. *Henüz değil*, içimden bir ses fısıldıyor.

"Ne oldu?" Sanki benim uzaklaştığımı hissetmiş gibi elimi tutuyor.

Biraz daha. Güneş ışığını görmezden gel, çünkü gece henüz bitmedi.

"Kendimi aldatılmış hissediyorum," diyorum, kelimeleri havadan koparıp. Parmaklarımı onun parmaklarıyla iç içe geçiriyorum.

Yüz hatları gevşiyor, ağzını parmak eklemelerime bastırıyor ve şakacı bir ses tonuyla soruyor: "Nasıl aldatılmış?"

"Keşke sabahları bir korsan gibi göründüğünü bilseydim..." Onun yakınlığından yararlanarak, elimi yanaklarının ve dudaklarının çukurlarını vurgulayan koyu gölgeye bastırırım.

"Korsan mı?" diye sorar. "Sadece söyle, ben de senin ganimetinizi yağmalayayım."

Göğsümden bir kahkaha çıkar. *Tanrım, onun berbat şakalarını özleyeceğim.*

"Peki," diyor, bana daha da yaklaşarak. "Sarılmakla yetineceğim."

Sarılmak, cennetsel bir işkence gibi geliyor. Ama kolunu bana dolayarak beni kendine yaklaştırırken başka bir şey söylemiyorum. Onun büyük kaşığına ben küçük kaşık oluyorum. Ya da *kepçe* daha doğru bir tanım olur.

"Bu çok güzel." Derin bir nefes alıp, onun vücudunun verdiği hissi ve karnıma bastırıldığı elinin rahatlığını içime çekiyorum. Dokunma, insanın ihtiyacıdır. Eski komşum Ava böyle derdi. Ve ben kendimi bu ihtiyaçtan mahrum bırakmıştım. *Ama boşuna değil*, diye fısıldıyor içimden bir ses.

Gece henüz bitmedi. Git buradan, güneş ışıdı. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, bu anı biraz daha uzun süre yaşamak için. Ama gözyaşlarım hala akıyor ve yastıkta küçük birikintiler oluşturuyor.

Sevdiğin insanlar için acı çekebilirsin, bu deneyim bana bunu öğretti. Kalbim boşuna kırılmıyor. Onun için kırılıyor. *Sana acı çektireceğim için üzgünüm,* diye fısıldıyorum sessizce, kolumu onun koluna daha sıkı sarıyorum. *Çok, çok üzgünüm.*

"Güzel kelimesi yetmez," diye mırıldanıyor, benim ani kargaşamdan habersiz, saçlarımı bir tarafa toplayıp, dudaklarını hafifçe enseme değdiriyor. "Mükemmel. Bu, zaman içinde mükemmel bir an. Çünkü sen buradasın. Ve sen benim için mükemmelsin."

Kalbim aniden kanıyor gibi hissediyorum, kan ve acı görünmez bir şekilde dökülüyor ve çarşafı ıslatıyor. Ben mükemmelin tam tersiyim, onun antiteziyim. Yalanlarım sözlü değil, suskunluktan ibaret. Nefret adına yaptıklarımı bilseydi, beni yanına, çocuğumuzun yanına yaklaştırmazdı.

Kusurlarım çok fazla ve kalbim parçalanıyor. Aman Tanrım! Benim bencil kalbim! Dün gece, asla yapmayacağıma yemin ettiğim bir sınırı aştım. Bu küçük bebek daha doğmadı bile, ama ben ona verdiğim sözleri şimdiden bozuyorum.

Ne tür bir anne olacağım? Benimki gibi, ömür boyu acı çektirecek bir anne mi?

"Sen benim yaptığım en büyük hatasın."

"Hiçbir işe yaramazsın."

"Babanı bile yanında tutamadın."

Matt'ın kolunu itmeye başlıyorum. Asla onun gibi, annem gibi olmayacağıma yemin etmişim. Ama belki de elma ağaçtan çok uzağa düşmemiştir.

"Dur." Matt, azarlamasını yanağıma bastırıyor, beni daha sıkı tutuyor. "Kafanda ne dönüyorsa, buna bir son vermelisin, çünkü seni bırakmayacağım."

Onun adını söylüyorum. Parmaklarım kolunu sıkıca kavrarken, sanki düşüncelerimi ve korkularımı ona aktarabilir, dokunarak ona anlatabilirmişim gibi, bu bir yalvarış gibi geliyor. "Sen beni tanıyorsun."

"Evet, tanıyorum."

"Sadece görmek istediğini görüyorsun, çünkü sen çok iyisin." "İyi.

Güzel." Dişleri yanağıma değdiğinde sözlerinde bir keskinlik var.

kulak memesi. "Dün gece seni ikna edebileceğimi sanmıştım. *Tamamen* ikna edebileceğimi. Nazik davranmıyordum,

centilmen davranmıyordum. Ya da buraya hayranlığımı resmettiğimde." Göğüslerimi avuçladı, sertleşmiş meme uçlarını parmak uçları arasında yuvarladı.

Bu sefer, adı sadece bir iç çekişti, itiraz yoktu, dokunuşunun verdiği zevkli acı her şeyi bastırıyordu.

"Bu bir sahiplenme, Ryan. Seni istiyorum. Seni elde tutmak istiyorum. Ve bunu yapacağım, çünkü gerçek şu ki, ben zaten senin bir parçana sahibim. Tıpkı senin benim bir parçama sahip olduğun gibi." Eli bacaklarının arasına kayıyor, bu temasla anında zevk dalgaları yayılıyor, zihnim bulanıklaşıyor.

"Eski halimize döneceğimizi sanıyorsan, yanılıyorsun. Endişelendiğini, korktuğunu biliyorum, ama sadece benimle ol. Zaman gerisini halleder."

Hain klitorisim, parmakları onu bulduğunda ihtiyaç duyulan bir nabız atışı verir, vücudum onun kaygan kıstırmasıyla titrer.

"Sen benim hayatımdasın ve kafamdasın, sevgilim. Bana bu konuda yalnız olduğumu söylemeye çalışma."

Arkamdan uzanıp ağzını boynuma çekiyorum, sakallarının dokunuşu beni ateşe veriyor. Bunu istiyorum. Onu istiyorum. Şimdi ve her zaman. Ama şu anda çalabileceğim şeyle yetineceğim.

Git buradan, güneş ışığı. Geceyi geri getir.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım, onun dokunuşuna kendimi bırakarak. *Lütfen benden nefret etme*

"Gerisini siktir et, çay fincanı. Sadece benimle burada ol. Neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Sen, kalbim kanıyor.

Sen, kalbim çarpıyor.

Ama ağzımdan tek bir ses bile çıkmıyor.

"Sen yokken aklıma gelen şey bu." Sözleri

sıcak bir yalama gibidir. "Geceleri tek başıma, elimde sikimle, beni bekleyen bu sıcak ve ıslak amcığı düşünüyorum."

Her şey bu itirafta, onun boğuk ses tonunda gerginleşiyor.

"Bu vücut."

Bacağımı kavradığında keskin bir nefes alıyorum. "Bu yüz."

Çok kayganım ve buna hazırım, onun saten gibi kayganlığı ikimizi de inlemeye zorluyor.

"Bu..."

O ilk hamlesiyle bizi birbirimize bağlarken ben çığlık atıyorum. "...kalbim."

Elim hala boynuna dolanmış halde, gözyaşlarımı görmemesi için onu kendime çekiyorum.

"Te sientes jodidamente bien. Çok iyi hissettiriyorsun," diye kulağıma inliyor. *"Çok sıkı. Te amo con locura. Ryan, seni çok seviyorum."* Dudakları boynuma yapışırken, sözleri kalbimi kırıyor.

Bir eliyle göğüslerimi okşarken, diğer eliyle klitorisimin etrafında sıkı daireler çiziyor. Kalçalarının dalgalanması, vücutlarımız birbirine kenetlenmiş ve birlikte sallanıyor. Parmaklarım çarşafı buruşturuyor.

"Seni bırakmayacağım."

Git buradan, güneş ışığı. Bana biraz daha yalan söylemesine izin ver.

"Beni duyduğunu söyle."

"Evet." İçimi tatlı bir ıstırap dalgalandırırken fısıldadı.

"Evet," diye yankılanıyor, o da aynı şeyi hissediyor. "Ben buradayım, sevgilim. Artık yalnız değilsin. Rahatlayabilirsin."

Bölüm 38

MATT

Midem gurulduyor, açlık içimi kemiriyor. Yatakta uzanıyorum, bu his kollarımı, bacaklarımı ve göğsümü iyi hissettiren endorfinlerle dolduruyor. Harika hissediyorum, aslında inanılmaz bile denebilir. Ta ki yatağın ağırlığı altında elim düşene kadar. Ryan'ı bulmak yerine, sadece boşluk buluyorum.

Hayır. Söylemediğim kelimeyi yutuyorum. *Yine mi...*

Oturduğumda çarşaf lar hışırdar, ilk fark ettiğim şey sessizliktir. Bacaklarımı yataktan uzatıp dün geceki pantolonumu giyerim, fermuara özellikle dikkat ederim. Endişelenmeme gerek yok. Cep roketi işkolik muhtemelen ofistedir.

Koridora çıkarken beynim, *ofisi çocuk odasından daha çok dekore etmekten heyecanlandığını* hatırlatıyor. Bunun bir anlamı yok. Uzun süredir dünyada yalnız olduğu ve güvenini kazanmanın zor olduğu dışında bir anlamı yok.

Ama bu artık geride kaldı. O beni seviyor. Ve bedenim, kalbim ve ruhumla, her zaman onun olacağım.

Ofisinde ona dair bir iz yok, bu yüzden aşağı kata iniyorum. Ve tekrar aşağı.

Onu mutfakta bulduğumda, ihtiyacım olduğunu düşünmediğim bir rahatlama hissi sinir sistemimi kaplıyor. Çıplak ayakla yaklaştığım için, o fark etmeden bir anlığına onu izleyebiliyorum. Bana sırtı dönük, hamile olduğu pek belli olmuyor. Saçları başının üstünde dağınık, omuzları ince ve kalçaları kalp şeklinde. Dün gece giydiğim gömleğimi giymiş - sabahın en güzel keşfi - ve üzerine açık renk bir tayt. Belinden eğilmiş, Letty'nin ona hediye ettiği kitabı dikkatle inceliyor gibi görünüyor.

Bebeğin İlk Yılı.

Hediyeler almaya alışkın olmadığını mı, yoksa bu hediye nin çok anlamlı olmasının nedeni mi diye boş boş düşünüyorum. Hediye nin bebeğimiz için olması.

Onu çok şımartacağım. Bu düşünce beni çok heyecanlandırıyor. Artık metroyla seyahat etmeyecek. Ona lüks bir araba alacağım. İstersen şoför de. Tatiller. Mücevherler... ama o takmaz ki. Siktir et, yine de alacağım.

Hayatın bizim için neler hazırladığını görmek için sabırsızlanıyorum.

"Günaydın. Öğleden sonra mı? Henüz telefonuma bakmadım." Saatin kaç olduğunu kim bilir, kollarımı ona dolayarak başını öpüyorum. Gürültülü midem beni buzdolabına doğru yönlendirmeden önce.

"Aç mısın?" Kapıyı açarken omzumun üzerinden soruyorum. "Bacon ve yumurta istiyorum. Bacon ve yumurta ister misin?"

"Ben aç değilim."

"Yemek yedin mi?" Göğüs kafesimdeki kaşıntıyı ovuşturup rafları karıştırmaya başlıyorum. "Açlıktan ölüyorum." Her zamanki gibi. "Tanrı'nın elini bile yiyebilirim," diye mırıldanıyorum, alt rafları daha iyi görebilmek için eğiliyorum.

"Matt."

"Hmm?" *Lanet olası pastırma nerede? Peynir. Brie? Hayır. Red Leicester. Kahverengi soslu pastırma, yumurta ve peynirli sandviç. Evet, tam da istediğim şey gibi.* Midem yine guruldadı.

"Matt," diye seslenir, bu sefer biraz daha yüksek sesle. "Konuşmamız lazım."

Omuzlarım gerilir ve peynir bloğu cam rafa hafif bir sesle çarpar. Bu cümleyi duymak hiç iyiye işaret değildir.

Hayır, lanet olsun. Bu konuşmayı yapmayacağız. Bu noktada *değiliz*. Dün gecedен sonra olmaz. Bu sabah mı? *Bu sadece bir yanlış anlaşılma,* beynim domuz pastırmasını geri ittiğimde böyle diyor.

Hafızanın, geçmişin bir oyunu. Öyle olmalı. Ta ki dönüp ona bakana kadar.

Kalbim sıkışır. Ağlamış, gözleri kızarmış ve cildi lekelenmiştir.

Ama en çarpıcı olan şey, bana yüzüne bakamaması.

Buzdolabının kapısı arkamda çarparak kapanırken şişeler ve kavanozlar tıkırdamaya başlar, ayaklarım sanki tekerlekler üzerindeymişçesine beni mutfağın diğer ucuna taşır.

"Ne oldu?" diyorum, aptal ada mutfağı dolaşarak, ellerim onun gergin omuzlarını buluyor. "Neler oluyor?" Neyi kaçırdım ben?

"Annen bana bir hediye gönderdi." Burnunu çekiyor. "Bir bakım paketi, sanırım sen böyle adlandırırsın." Eli, görünmez kukla ipleriyle hareket ediyormuş gibi kalkıyor ve kanepeyi işaret ediyor.

"Değil mi?" Ama bu doğru olmaktan çok uzak. Hiç mantıklı değil. Ne göndermiş ki?

"Bu sabah geldi. Bir kutu çay göndermiş. Çay yaprakları. Bu arada, ben çaydan nefret ederim."

"O zaman... neden hep içiyorsun?"

"Ve kendi yaptığı dediği küçük bir örgü hırka. *Matine ceket*i dedi."

"Evet, örgü örüyor." Bunu neden söyledim ki? "Çok güzel." Gözleri yaşarır. "Tamam." Aile fikri onu korkutuyor mu? "Ve bir pasta vardı."

"O pişirmeyi sever. Ve insanlara yemek vermeyi."

"Ve senin, Letty'nin ve kardeşlerinin küçükken çekilmiş fotoğrafları vardı. Yeşil tarlalarda ve bahçelerde, hepsi kazak ve atkılarla sarılmış halde. Ve diğerlerinde hepiniz çilek gibi kahverengi ve sahildeydiniz."

"Bizim çocukluğumuz güzeldi." *Senin de aynı şeyi yaşayamadığın için çok üzgünüm.*

"Zamanı geldiğinde aile benzerliklerini görmeme yardımcı olacaklarını söyledi. Flip senin burnunu mu yoksa Hugo'nun burnunu mu almış? Senin elmacık kemiklerini mi almış? Benim gözlerimi mi? Babamın gülümsemesini mi?"

Ah, lanet olsun.

"Benim bilebileceğim bir şey değil."

"Önemli değil," diyorum hızla, kollarını ovuştururken. "Kime benzediği önemli değil. Hugo'ya benzemediği sürece," diye ekliyorum kayıtsızca. "Çünkü o pisliğin burnu çok büyük."

"Gönderdiği bu eşyaların bazılarını senin doğumundan beri saklamış olmalı. Otuz sekiz yıldır sakladığı hatıralar." Elinin tersiyle burnunun altını siler. "Bunu hayal edebiliyor musun?"

"Çatı katı anılarla dolu, canım. O öyle bir insan."

"Sanırım aradığın kelime '*sevgi dolu*'. Mükemmel bir anne."

"Ah, sevgi. Öyle bir şey yok." Başparmağımla yanağını okşuyorum. "Hatalar yapacaksın, ikimiz de yapacağız. Ve annem de sana ilk olarak kendisinin de hata yaptığını söyleyecektir."

"Ben ayrılırken annem bana ne verdi biliyor musun?"

Hızlıca başımı salladım. Çünkü bilmek istemediğimi düşündüm. Ne kadar adaletsiz görünse de.

"İyi ki kurtuldum. Siktir git. Ve veda yerine, 'Zaten seni istemiyordum' lafını duydum."

"Ah, canım. Üzgünüm." Gözlerindeki acı içimi parçalıyor, içimi düğüm düğüm ediyor. Çünkü ne halt yiyorsun sen? Kötü bir çocukluk geçirdiğini söylemişti, ama bu tamamen narsisizm. Ne tür bir... Şey, bunlar *anne* unvanını hak eden birinin sözleri değil.

Ama anlıyorum, sanırım. Bunun neden şimdi ortaya çıktığını anlıyorum. Annem her zamanki annelik tavrıyla Ryan'ın geçmişindeki kötü bir olayı ortaya çıkardı, tıpkı şarap barında hamileliğini haber verdiğinde ve benim onu terk edeceğimi varsaydığı gibi. *Tıpkı kendi babasının yaptığı gibi.*

O olayı atlattık, bu sabah ortaya çıkan korkuyu da atlatabiliriz.

"Dürüst olmak gerekirse?" diyorum, onun üzgün ama sevimli yüzünü ellerimle tutarak. "Kulağa zor bir kadın gibi geliyor ve artık seni incitmeyecek olmasına seviniyorum. Bunu hak etmiyordun. Ne çocukken, ne de bir insan olarak."

"Onun da öldüğüne sevindim." Sesinde bir şiddet, yüzünde mutlak bir samimiyet var.

"Bana anlattığın için teşekkürler, canım. Ne söylemek istersen, bana ne anlattıysan anlat. Üstüne düşen sorumluluğu üstleneceğime söz veriyorum."

"Matt." Bakışları kayıyor. "Ne dediğinin farkında değilsin."

"Farkındayım. Her şey için buradayım. Annemin gönderdiği şeyler böyle hissettiriyorsa özür dilerim." Bu bir şekilde tetikleyici oluyor.

"Sorun paket değil," diyor biraz çılgınca. "Sorun benim sorumlu olduğum bu berbat durum." Sert mavi gözleri yaşlarla doluyor, benden uzaklaşıp aramıza mutfak adasını bir bariyer gibi koyarken sözleri titriyor. "Seninle burada kalamam."

Beton gibi bir his içimi doldurur, soğuk, ağır bir his içime sızar. "Nasıl kalamazsın? Seni seviyorum, lanet olası bir bebeğimiz olacak!"

"Bu sana haksızlık, bebeğe de haksızlık. Kalacağım demiştim, biliyorum, ama işler daha da karmaşıklaşmadan bunu şimdi yapmamızın daha iyi olacağını düşünüyorum."

"Çok karmaşık mı?" Neredeyse bağırıyordum, beton soğuk ve sert bir öfkeye dönüşmüştü. "Hayır." *Siktir et.* "Ben de bu işin bir parçası olabileyim diye kalacağını söylemiştin. Şimdi benimle olmak istediğin için kalmalısın. Çünkü biz bir aile olmak üzereyiz!"

Güneş ışığı pencereden içeri süzülüyor, yaz günü kalbimde yarattığı kışla keskin bir tezat oluşturuyor. Ta ki onun ne kadar donmuş olduğunu fark edene kadar,

Ryan, vitrayda bir Madonna gibi duruyor ve travma tepkileri daha iyi ele alınmayı hak ediyor.

"Özür dilerim. Bağırarak istemedim. Sen sadece... korkmuşsun." Aşırı bağımsızlık bir travma tepkisidir, değil mi? Bunu bir yerde okuduğuma eminim. Ve Tanrı şahidimdir ki, o bazı travmalar yaşamış. Hayatının bir parçası olmak istemeyen bir baba. Hayatında olmayı hak etmeyen bir anne. "Anlıyorum," diye başlıyorum, nereye varacağımı bilmeden. "Hepimiz deneyimlerimizin ürünüyüz. Ama sen çok güçlüsün. Tüm o zehirli aile ve kariyer saçmalıklarını aşarak kendine bir hayat kurdun. Sonra güvenilebileceğini düşündüğün bir adamla tanıştın. O sana insan ırkının berbat olduğunu hatırlatmadan önce." Onu kollarıma almak ve acısını dindireceğime söz vermek istiyorum. "Kimseye güvenemeyeceğini düşünüyorsun, ama güvenilebilirsin Ryan. Bana güvenilebilirsin."

"Matt, lütfen," diyor yumuşak bir sesle, gözleri benden veremeyeceğim bir şey için yalvarıyor.

"Bana güvenilebilirsin." Ona gitmek istiyorum, ama kendime güvenmiyorum. Onu bir şey sarmış gibi görünüyor. Belki bir sakinlik ya da ilgisizlik.

"Seni seviyorum," diyorum, farkına vardığımda. Bu konuşma boyunca o bir kez bile aynı şeyi söylemedi. "Dün gece beni sevdiğini söyledin."

"Senin gibi insanların sorunu bu," diye başlıyor. "Ne demek istediklerini söyleyen insanlar. Diğer insanların da söylediklerinde ciddi olduklarını düşünürler."

"Saçmalık." Cevabım, onun kaçıracağını bildiğim bir kurşun gibidir. Kederin yedi aşaması vardır, ama travmanın kaç aşaması olduğunu merak ediyorum. Ve bunlar nelerdir? İnkâr? Pazarlık? Öfke? Şu anda bulunduğumuz aşama gibi görünüyor. İyileşmeye ulaşmadan önce kaç aşama daha var?

"Annem kötü bir fahişe olabilir, ama bana bazı şeyler öğretti." "Bilgece sözler mi?" diyorum, kollarımı kavuşturarak. Duruşum bile saldırgan.

"Tabii." Omuzlarını silkiyor. "Gerçek. Yılbaşı gecesi, ölüm döşeginde ya da seninle sevişirken birinin söylediklerine güvenemezsin."

"Peki dün gece kim kimi beceriyordu?" diye soruyorum, kanım damarlarımdan lav gibi kaynarken. Ne hissettiğimi bilmiyorum. Acıma mı? Öfke mi? Kırgınlık. Ve acı. Sanki elini göğsüme sokup kalbimi bükmüş gibi hissediyorum.

Bunca aydır dikkatli davrandım, onun işaretlerini takip ettim, reddedilmesine dayandım ve inkarlarından çekinmedim. Ama bu acımasızlık. Bununla ne yapacağım

ne yapmam gerekiyor?

"Sanırım birbirimizle yatıyorduk," diyor, bilinçsizce karnını korumak için elini karnına götürüyor. *Çocuğumuz.*

"Bu kadar mı?" diye soruyorum düz bir sesle. "Sadece gitmene izin mi vereyim?"

"Evet." Bir fısıltı. Neredeyse algılanamayacak kadar hafif bir baş sallama.

"Peki ya bebek? Yılbaşı değildi, ben ölmüyordu ve sen onun hayatının bir parçası olabileceğimi söylediğinde sevişmiyorduk."

"Senden babalığını almayacağım."

Kafamı sallıyorum. İnanamıyorum. Güvenemiyorum. Kafam çok karışık ve bu durum çok berbat.

Gözleri yere düşüyor. "Üzgünüm. Ama biz sadece kısa bir süre yaşadığım bir fanteziydik."

Bölüm 39

RYAN

Yüzündeki ifadeyi nefret ediyorum. Benim sevgimden şüphe etmesine neden olduğum için duyduğu tereddüt ve acı. Ona yaptıklarımın nefret ediyorum, ama bunu hafife almıyorum. Ve bunu onun için yapıyorum. *Onun için en iyisi bu.*

"Siktir et bu saçmalığı," diyor, odanın diğer ucuna doğru yürürken. "Dün gece, bu sabah, oradaydım, senin içindeydin. Bu tür duyguları taklit edemezsin."

"Belki sen yapamazsın," diye fısıldıyorum, pencereye dönerek.

"Sen sadece korkuyorsun," diyor, arkama gelip duruyor. Yansımada, elinin kalktığını görüyorum. Ama bana uzanmadan tekrar indiriyor. *Belki de öğreniyor.*

"Haklısın." Gerçeğin bir kısmını itiraf etmek bana zarar vermez. "Sürekli korkuyorum. Yalnız kalmaktan ve başa çıkamamaktan korkuyorum. Bebek beynimden, odak noktamın kaymasından ve keskinliğimi kaybetmekten endişeleniyorum. İşimi yapamayacağımdan endişeleniyorum, iş bulamayacağımdan endişeleniyorum. Burada. Evde. Ama en kötüsü," diyorum, sesim kırılırken, "annem gibi olmaktan çok korkuyorum."

"Öyle bir şey olmayacak." Yansımamızda Matt elini saçlarından geçiriyor. "Sen öyle biri değilsin. Sen nazik ve sevgi dolusun..."

Hıçkırık gibi bir kahkaha atıyorum.

"Bu lanet olası gerçek."

"Sen bilemezsin," diyorum, dikkatim omzumun üzerinden başka bir yere kayıyor. "Sonuçta, o benim tek rol modelimdi."

"Sen kendi rol modelin, Ryan. Ve bu bebeği seviyorsun." Kolunu bana dolayarak bana dokunmak ister, ama ben uzaklaşıyorum.

"Ama bu bebek beni sevecek mi, yoksa benden nefret etmeyi mi öğrenecek?"

"Neden bahsediyorsun?" diye sorar, kolumu tutup beni durdurur. "Sen harika bir anne olacaksın, şimdiye kadar onun için yaptıklarına bak."

"Sevmediğim çayı içmek, şaraptan uzak durmak ve kokaini burnuma çekmemek oldukça düşük bir çıta."

"Bana taşındın. Bu büyük bir güven göstergesiydi ve bunu kendin için yapmadın."

Sözleri doğru geliyor. Onun teklifini birçok nedenden dolayı kabul ettim, ama hepsinin temelinde tek bir sabit vardı. Çocuğumuz. Güvenlik ve emniyet için evet dedim. Bu bir güven atılımıydı ve o bizim yumuşak inişimizdi. Matt'in baba olabilmesi ve çocuğumuzun babasız kalmaması için bunu yaptım. Ama bu beni burada tutmaya yetmez.

"Diğer tüm o saçmalıklar? O engeller? Hepsini aşacaksın. Birçok şey gördün, ne kadar acı çektiğini bilmiyorum. Ama hayatta kaldın. Kendine bir bak, Ryan. Sen başardın."

"Annelik beni yumuşattı. Hayal görmeme neden oldu." *Bir an için seni elde tutabileceğimi düşünmeme neden oldu.* "Gerçek benliğime döndüğümde ne olacak?"

"Ben gerçek seni seviyorum," diyor o kadar kararlı bir şekilde ki, sözlerim onun öfkesini daha da artırıyor. "Onu tanımadığımı söylemeye cüret etme."

"Senin sevgine layık değilim," diye karşılık veriyorum, onun kollarından kurtulmaya çalışarak. "Dinlemiyor musun? Bilmiyorsun, Matt. Hiç bilmiyorsun. Dün gece, yatakta, göğsüne uzanmışken, tüm şefkatini içimden söküp çıkarmak istedim."

"Sana aşkımı gösterebilmek için, göğsümü parçalamanı izin verirdim. Sana bunu kanıtlamak için."

"Neden kaldığımı biliyor musun?" diye soruyorum, dönerek. Fiziksel olarak. Taktiksel olarak. "Çünkü başımı sokacak bir yere ihtiyacım vardı. Ve beni sorumlu tutacak birine ihtiyacım vardı."

"Siktir git!" diye bağırdı, öfkeyle dolu. "Bu hiçbir zaman senin için iyi olanla ilgili değildi."

"Sen beni tanı mıyorsun," diye tekrar ediyorum, dairemin kapısına doğru dönerek. Gitmem lazım. Gideceğim. Artık burada kalamam. "Yaptığım şeyleri bilmiyorsun."

"Sen benim sevdiğim ilk kadınsın. Tek kadın."

Bunu duymak kalbimi acıtıyor. Ama o başka birini bulacaktır. Onu kim sevmez ki?

"Bana umut bağlamamalısın," derim, kapıya yaklaşmışken ona dönerek. "Ben iyi bir insan değilim. Bana güvenmemelisin."

"Gitme."

Çok incinmiş görünüyor. *Bunu yapmak zorunda olduğum için kendimden nefret ediyorum.*

"Başka birini bulursun. Mila ya da Evie gibi birini. İçinde iyilik olan bir kadını."

"Siktir et."

"Evie ve hayvanları. Mila ve sosyal davaları. Ryan ve onun... paragöz tavırları." Tam zamanında kendimi yakalıyorum.

"Bütün bahanelerini siktir et," diye öfkeyle karşılık verir. "Mila'yı istemiyorum, Evie'yi istemiyorum, ya da onlara benzeyen kimseyi. Seni seviyorum! Benim tanıdığım Ryan pes eden biri değil. O korkusuz ve, evet" —kıkırdayarak güler—"oh, çok bağımsız. Gitmek zorunda değilsin. Sadece kendin hakkında en kötüsünü düşünmeye şartlandırılmışsın. Her şey hakkında. Bunu göremiyor musun?"

"Ben kim olduğumu biliyorum." Parmaklarımı göğsüme götürüyorum. "Ve ben, herkesten daha iyi, neler yapabileceğimi biliyorum."

"Peki ya ben?" Bana doğru bir adım atıyor, ama ben elimi kaldırıyorum. *Dur. Yapma. Bunu tekrar yapmayalım.* "Daha iyisini hak ettiğimi mi düşünüyorsun? Senden daha değerli olduğumu mu? Sen hiçbir şey bilmiyorsun," diyor ve yine de yaklaşıyor. "Ekim ayında seni lobide bıraktığım gece. Prezervatif almaya gitmedim." Şimdi karşımda, çenemi kaldırıp yumuşak bir sesle şöyle diyor: "O sik kafalıya akıl vermek için gittim. En azından onlardan birine."

Kaşlarımın çatıldığını hissediyorum.

"Brandon," diye tükürüyor. "Yüzünü parçalamak istedim, ama dikkatli davrandım. Senin başının belaya girmesini istemedim. İş yerinde olmaz," diye ekliyor alaycı bir şekilde.

Göğsümde sıcak bir şey çiçek açıyor — bir farkındalık. O geceden sonra, o pislik beni rahat bıraktı. Sonunda mesajı aldığını düşündüm. Ve almıştı da. Sadece mesajın nasıl iletildiğini fark etmemiştim. "Neden böyle bir şey yaptın?"

"Çünkü hak etmişti. Çünkü zorbalardan nefret ederim. Şimdi bana diğer pisliğe ne yaptığımı sor."

"Pete'e mi?" Eğer o...

"Benim yanımda onun adını anma, çay fincanı. Bu kadar gergin olduğumda olmaz."

"Sen yapmazsın..."

"Sana zarar vermek mi? Asla." Başparmağıyla yanağımı okşadı. "Ama aynı şeyi başkası için söyleyemem."

"Ne yaptın, Matt?"

"Sadece... sistematik olarak eski sevgilini yok ettim. Onun geçim kaynağını. Ve eskiden çalıştığın şirketi."

"Ama sen demiştin ki..."

"Ne dediğimi biliyorum. Ne yaptığımı da biliyorum. Ve ikisi aynı şey değil." Elini rahatça salladı. "Sen istememiştin. Her şeyi geçmişte bırakmayı tercih ettiğini söylemiştin. Ama..." Geri çekildi ve ellerini ceplerine soktu, neredeyse topuklarında sallanmaya başladı. "Her zaman sonuçları vardır, Ryan. Onlar olmadan nasıl öğrenebiliriz ki?"

"Hayır."

"Seni güçsüz hissettirdiği için tuvaletteki o pisliği cezalandırdım. Ve belki de cezasını çekmemesi, bir dahaki sefere iki kez düşüneceği anlamına gelir. Bir dahaki sefere, daha ileri gitmeyecek, iradesini çok daha kötü şekillerde dayatmayacaktır. Aynı şey Pete için de geçerli, ancak çok daha büyük ölçekte."

Kalbim sıkışıyor, ama onun yaptıkları için değil. Onu bu duruma sürüklemiş olabileceğim için.

"Sonuçlar," diye ekliyor. "Her zaman sonuçlar olmalı. Yasayı çiğnemek, sözleri tutmamak, kuralları çiğnemek için. Yoksa ne anlamı var?"

"Sen..." *Yargıç ve jüri*, diyecektim.

"Sana yaptıklarını karısına da yapmasını ister misin?" "Onu denetlemek bana düşmez." Ve o benim sorumluluğumda değil.

"Benim de işim değil. Ama niyetimi yanlış anlamayın. Ben parlak zırlı bir şövalye değilim. Bu tamamen egomdan kaynaklanıyordu. Ona zarar vermek istedim ve verdim de. Sana yaptıkları için onu mahvettim. Anladın mı?" Elleri uzatır. "Sonuçta o kadar da mükemmel değilim."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez, Matt. Aslında, benim demek istediğimi kanıtlıyor. Bunu ben yaptım, değil mi? Bütün bu çirkinliğin sebebi benim."

Bana attığı bakış tamamen tiksinti doluydu. "Şehit rolünü oynamak istiyorsan, devam et. Çünkü bunu yaptığın için siktir git. Beni terk ettiğin için. Hayatımın eksik parçası olarak kalacaksın."

"Belki de benimle kavga etmelisin."

Kaşlarında şaşkınlık belirir. Belki de kafa karışıklığı.

"Benim için savaşmak değil. Çocuğumuzu korumak için savaşmak," diyorum, ellerimi karnıma bastırarak. Söylediği ve yaptığı şeyler kafamda dönmeye başlayınca kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyor. Ben olmasaydım, o bu duruma düşmezdi. O böyle biri değil.

"Neden bahsediyorsun?"

İçimde çirkinlik kabarıyor, itirafım. İtirafım. Gerçekten tüm bu yıllar boyunca içimde sakladığım sırrı anlatacak mıyım?

Kara ruhumu ortaya çıkaracak ve tövbe edilemeyecek bir intikam eylemini itiraf edecek miyim?

"Bütün bu iyiliği hak etmiyorum." Gözlerim yaşlarla, kalbim utançla dolarken ellerimi karnıma bastırıyorum. "Mutlu olmayı hak etmiyorum, anne olmayı da hak etmiyorum. Kendi ocuğumu öldürdüğüm için."

Bölüm 40

MATT

Karşımda Ryan titremeye başlar, vücudunu sarsan titreme neredeyse deprem gibidir.

"Aman Tanrım." Eli yavaş çekimde hareket ederek yüzüne doğru yükselir. "Bunu daha önce hiç yüksek sesle söylememiştim." Sanki kusacakmış gibi parmaklarını dudaklarına bastırır.

Hareketsiz, az önce söylediği şeyi anlayamıyorum.

Doğumla ilgili bir şey miydi?

Annesiyle birlikte büyümüş, annesinin evi terk ettiğini söylemişti.

Bu da demek oluyor ki... Hayır. O bir katil değil.

Katil. Ekim ayında şakayla ona öyle dediğimde ve Dreyland'daki o serseriler de ona öyle dediğinde gösterdiği ateşli tepkiyi hatırlayınca, bu kelime beynimin duvarlarından yankılanıyor.

Katil kraliçe. Dinamit ve...

Ryan lavaboya sendeleyerek ulaşır, tam zamanında. Kusmaya başlar, bu seferki rahatsızlığı beni harekete geçirir.

Üç uzun adımla yanına gidip saçlarını tutuyorum, sırtını ovuyorum, o kıvrılırken yatıştırıcı sesler çıkarıyorum. Karnı ve boyu bu işi zorlaştırıyor, midesindeki az miktardaki içerik de pek yardımcı olmuyor.

"Sorun yok," diyorum, tekrar tekrar. O kusarken. O ağlarken. "Al." Bir havlu alıp ellerine tutuşturuyorum. Yüzüne koyuyor, omuzları hala titriyor.

Kalbim onun için acıyor, ama lanet olası egom onu daha da kötü hissettirmek istiyor. Ve zavallı kafam patlayacakmış gibi hissediyorum. O bir katil değil, ama her ne ise onu düğüm düğüm bağlamış.

Eğilip onu kucakladığımda beni durdurmaya çalışmıyor. Onu koltuğa taşıyorum ve bizi koltuğa indiriyorum, onu bir çocuk gibi kucağımda tutuyorum. Acı dolu nefesler alıp verirken, gözyaşları havluyu ıslatıyor, ta ki ona verecek hiçbir şey kalmayana kadar.

"Hey," diye fısıldıyorum.

Gözleri kısa bir süre benimkilere bakıyor, sonra uzun bir nefes alıyor ve bakışları bahçeye kayıyor.

"Annem beni istemedi." Ardından derin bir yutkunma geliyor. Havluyu yeniden kullanıyor, parmakları arasında büküyor. "Ben sadece bir erkeği elde tutmak için bir girişimdim. İşe yaramadı." Bakışları bana doğru kayıyor ve ben ciğerlerimden derin bir nefes alıyorum.

"Burada olan şey bu değil." *Tabii, hastalıklı bir tersine dönüşten bahsetmiyorsak.* Parmağımı yanağına yapışmış saça takıyorum. Saçı çekip omzuna düzeltiyorum. "Hazır olduğunda ben buradayım. Bana her şeyi anlatabilirsin."

"Seni uzaklaştırmak için her şeyi mi? Çünkü öyle olacak."

Cevap vermedim. Onsuz bir hayat düşünemiyorum. Onu bir katil olarak göremem.

"Çocukken sürekli bir belirsizlik içinde yaşıyordum, o zamanlar bunun farkında değildim. Sorularım vardı. Her zaman çok fazla sorum vardı. O gün okula gidecek miydim? Buzdolabında yiyecek bir şey bulacak mıyım? Annem ne tür bir ruh hali içinde olacaktı? Sarhoş ve huysuz mu olacaktı, yoksa sarhoş ve yeni aşık mı? Ve sonra erkekler vardı." Tiksinti dolu bir titreme onu sarar ve midem tekrar betonlaşır.

"O kadar çoklardı ki, hayatımıza girip çıkanların yüzlerini hatırlamıyorum. Yeni babalar, amcalar ve beni neredeyse hiç tanımayan diğerleri. Ve sonra gittiklerinde, ki giderlerdi, annem yine bana saldırmaya başladılar. "Baksana kendine, sıska, işe yaramaz şey. Lanet olası babanı tutacak kadar lanet olası babanı tutacak kadar bile değildin." Bunu o kadar sık söylerdi ki, uzun süre bunun benim hatam olduğunu düşündüm. Bunun bir çocuğa ne yaptığını biliyor musun?"

"Hayal bile edemiyorum," diye fısıldıyorum, elimi sırtına koyarak.

"Hiç iyi bir şey değildi. Tanrım, ondan nefret ediyordum," diye ekledi, sesi alçak ve acımasızdı. "Ve onların için kendini küçük düşürmesinden nefret ediyordum. Beni küçük düşürmesinden nefret ediyordum."

Midem bulanıyor. Ona bunun ne anlama geldiğini sormak istiyorum.

Çocukken erkeklerin elinde acı çekmiş mi? Ama zorlamayacağım. Her şeyin zamanı var. "Ona benziyorum, biliyor musun?" Başını bana çeviriyor, gözlerindeki ışık sönmüş.

"Arada sırada bir aynanın veya vitrinin önünden geçerken bir anlık bir görüntü yakalarım. Kendimi değil, onu. Ve kim olduğumu, nereden geldiğimi yeniden hatırlarım. Bütün bunların altında - kıyafetler, saçlar, cesaret. Hatta işim bile. Hala Ryan'ım, onun kızıyım. Ben onun bir parçasıyım, o da benim bir parçam. Ve bu beni korkutuyor."

"Sen o değilsin. Asla. Sen harikasin ve seni seviyorum," diyorum, kalbim onun için sızlanıyor.

Gülümsemesi küçük, kırılgan bir şey, yanağıma kısa bir süre dokunuyor.

"Mümkün olduğunca çabuk evden ayrıldım. Onu o berbat kasabada bıraktım. Kendimi bir devlet üniversitesine yazdırdım ve son yılımı daha az... " O, anılarıyla omuzları inip kalkarken içini çekiyor. Taşıdığı tüm yükün ağırlığıyla. "Daha az ben olan bir yere."

Elimi onun elinin üzerine koyup parmaklarını sıkıca tutuyorum.

"Zamanla iyi bir iş buldum. Biraz para kazandım. Akıllandım. Her zamanki tuzaklardan kaçındım." Erkekler, diye seziyorum, bana bakarken. Uygun olmayanlar, umarım bunu kastediyordur. "Bir kez bile eve gitmedim. Ama aradım. O, dünyada sahip olduğum tek insandı. 'Kendini benden çok daha iyi sanıyorsun, değil mi? Kötü bir gününde yakalarsam böyle derdi. Ve Tanrı korusun, ona hayatımla ilgili bir şey söylersem. Bir erkek arkadaşım olursa, "Bak, yine aynı tuzağa düştün. Senin zekan ve büyük fikirlerinle." derdi. Sanki benim başarısız olmamı, mutsuz olmamı istiyormuş gibi bundan zevk alırdı. Ama sanırım o hayatı boyunca mutsuzdu ve bu benim suçumdu."

"Bebekler masum doğarlar." Elini çekiştiriyorum. "Beni duyuyor musun? Sana kötü bir el dağıtılmış, ama bunların hiçbiri senin suçun değildi."

Ve onu sen öldürmedin, biliyorum.

Tanrım, ifadesi çok üzücü. "Belki öldürmedin. Ama sonra öldürdün. Bu benim suçum."

benim suçum."

"Bana söylemek zorunda değilsin, istemiyorsan söyleme." *Belki de Bilmiyorum.*

Siktir et. Bana söyleyemeyeceği hiçbir şey yok.

"Sana söylemeliyim. Bak, bu bebeği benden almalısın," diye fısıldadı, ellerini şişkin karnına bastırarak. "Onu hak etmiyorum ve o da benim gibi olmayı hak etmiyor." Büyük, iri gözyaşları karnının yuvarlak kısmına düştü, gömleğimde mürekkep lekeleri gibi yayıldı.

"Yanılıyorsun." Bunu biliyorum.

"Ona para gönderirdim," diye fısıldadı. "Ve onun benim için çok az şey yapmasına rağmen ona yardım ettiğim için bir parçam bundan nefret ediyor. Ama ona yardım etmek için para vermedim. Bunu yaptım çünkü onun içki içerek kendini öldüreceğini biliyordum." Başını bana doğru çevirdi. "Ve öyle de yaptı. Ve ben her gün bununla yaşamak zorundayım."

Bölüm 41

MATT

Ryan kollarımda ağlayarak uykuya dalıyor, yıllardır içinde tutmuş olduğu gözyaşları.

Kalbim onun için acıyor ve onu özliyor. Onun itirafını siktir et, çünkü hiçbir şey benim hissettiklerimi değiştirmeyecek.

O bir katil değil. Sadece boktan bir duruma düşmüş bir insan. Travma yaşamış bir çocuk. Yaralı bir yetişkin. Annelik, seni zarardan korumak içindir. Ama onun hayatında, zararın sebebi anneliği idi.

Onu seviyorum, ama yine de ayrılacağını söylüyor.

Çocuğumuzu teslim etmeye söz verse bile onu seviyorum.

Benim sevgimin yeterli olacağını söylüyor. Kendine güvenemediğini, benim de aynı şekilde hissetmem gerektiğini söylüyor.

Kendisinin bir canavar olduğunu söylüyor, ama bu dünyadaki kötülüklerin büyük resminde, o bir katil değil. Ayrıca dinlemeye de yanaşmıyor, ama ben ne yapabilirim, ne söyleyebilirim ki? Onun eylemlerini aynı şekilde görmediğimi itiraf etmenin bir faydası olacağını sanmıyorum. Ya da onun yaptıklarını umursamadığımı. Eğer o bir canavarsa, o benim canavarım.

"Çünkü sen benimsin," diye fısıldıyorum, saçlarını minik kabuk gibi kulağının etrafına dolayarak. "Sen benimsin, ben de seninim, ve buna alışsan iyi olur, iyi ya da kötü. Ve evet, söyledığımı söyledim, çay fincanı."

Kafasına bir öpücük kondururken, birdenbire uyanarak kafasıyla burnumu kırmak üzereyken, elleriyle karnını tutuyor ve yüzünde acı dolu bir ifade var.

"Oh. Bebek... Sanırım geliyor."

Ve kucağımda yayılan nemli sıcaklığa bakılırsa, haklı olabilir.

Bölüm 42

MATT

"Çekil lan yolumdan!" Range Rover'ı bir MINI'ye daha uygun bir boşluğa sıkıştırmaya çalışırken kornaya basıyorum.

"Siktiğimin herifi!" Bir kurye bisikletini önümüzden geçerek, hakaretine uygun evrensel el işaretini de ekliyor. Ve sol dönüş işareti demek istemiyorum.

"Burada bir bebek doğuruyoruz!" diye bağıryorum, başımı pencereden dışarı çıkarıyorum. Kahretsin. Ben de *o* insanlardan biri oldum. Yumuşak başlı "*Hamileyiz!*"

diye bağırان aptallardan biri oldum. Benim bebeğim yok, Ryan'ın var. Onun çıkardığı seslere bakılırsa, yakında doğacak.

"Lütfen bağırmayı kes," diyor.

Başımı hemen içeri çekiyorum ve hemen pişman oluyorum. Kahretsin, korkmuş ve paniklemiş durumdayım. Ve bir başka kasılma daha gelirken ve o yine o doğaüstü sesi çıkarırken, bu acıyı çekmediğim için çok mutluyum. *Kısmen uzaylı, kısmen eski bir yalvarış.* Erkeklerin, eşlerinin doğum sancılarını paylaşabilmeyi dilediklerini söylediğini duydum, ama ben buna saçmalık diyorum çünkü bu gerçekten çok şiddetli bir acı gibi görünüyor.

"Üzgünüm, hayatım." Orta konsoldan uzanıp elini tutuyorum. *En azından, bunu yapmanın güvenli olduğu bir anda.* "Bağırdığım ve lanet olası trafiğin yoğun olduğu için üzgünüm. Ama en çok da, acını dindiremediğim için üzgünüm."

"Seni affediyorum," diyor, sözleri neredeyse bir fısıltı, alnı ter damlalarıyla kaplı. "Bana bir şey söyler misin?"

Neden sözleri bu kadar acı tatlı geliyor?

"Seni seviyorum. Bebeğimizi görmek için sabırsızlanıyorum."

"Sen çok iyi bir baba olacaksın. O çok, çok şanslı olacak."

"Öyle olacak. Hem anne hem baba olarak, çünkü sen harikasin, aşkım."

"Onu seçeceğine söz ver bana."

"Ne?" Gözünden bir damla yaş süzülürken içimi korku kaplar. Bir an konuşmaz, sanki dua eder gibi gözlerini kapatır.

"Henüz çok erken," diye fısıldadı. Bakışları sabit değildi.

"Biliyorum," diyorum, gözlerim sanki güven doluymuş gibi fal taşı gibi açılmış. "Ama Dr. T.'nin telefonda söylediklerini duydun. Otuz beş, yeni kırk."

"Bir şeyler yolunda değil, Matt. Biliyorum."

"Sadece zor bir gün oldu." Elini hafifçe sıkarak onu sakinleştiririm.

"Duyguların çok yoğun ve falan."

"Bana söz ver," der, aniden sıkıca tutarak.

Ne söylemem gerektiğini bilemeden dudaklarımı yalıyorum. Yalan mı söylemeliyim?

Oyuna mı katılmalıyım?

Her şeyin yoluna gireceğini söyleyip durmalı mıyım?

"Matt." Adımı söylerken sesi çatallanıyor ve şimdi gözlerim yaşlarla doluyor. "Hayır." Çenemi sıkıp gözyaşlarımı geri çekiyorum. *Korkuyor.*

Tabii ki korkuyor. Ben de çok korkuyorum. "Söz veremem." Bu sefer eli sıkılaşıyor, neredeyse parmaklarımı ezmek üzere.

"Lütfen bunu benim için yap." Sözleri acı veriyor ve onun böyle hissetmesi kalbimi parçalıyor.

"Kes şunu." Talep değil, güvence. "Her şey *yoluna* girecek." *Lütfen Tanrım. Öyle olmak zorunda.*

"Çok mutluydum," diye fısıldadı. "Ama bunu yapamam."

"Sana bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum," diye mırıldanıyorum. "Bu durumdan kurtulmanın tek yolu, bunu atlatmakmış."

"Onu almanı istiyorum, Matt. İkimiz için de onu yeterince sev." "Hayır.

Onu bir kişi için yeterince seveceğim. Ne fazla, ne az. Gerisini sen geri kalanını sen üstlenmelisin. Tembel olma şimdi."

Benim sert sevgi anlayışım bu, ama Tanrım, o benim bilmediğim bir şey mi biliyor? Bu benim algılayamadığım bir tür sezgi mi? "Çekil lan!" diye bağırıyorum ve avucumu tekrar kornaya bastırıyorum.

Yan aynamda mavi ışıklar yanıp sönmeye başlar. Polis arabası yanıma yanaşırken, sevinçten ağlamak isterim. Londra'nın en iyilerinden birini görmekten hiç bu kadar memnun olmamıştım. Bizi lanet olası hastaneye götürmelerine yardım ederlerse, şimdiye kadar gördükleri en büyük bağışı yapacağım.

Ve yardım ediyorlar, Tanrı o mavi üniformalı çocukları korusun.

Hastanede arabayı terk ediyorum, anahtarları içinde bırakıyorum. Bırakın biri çalsın. Umurumda değil.

Sevgilimi eşikten geçirirken bir ses "Affedersiniz" diyor. "Affedersiniz!" diyor ses, ikinci sefer biraz daha sert bir tonda.

Dönüyorum ve Ryan'ın terliği ayağından fırlıyor. Kolunu boynuma dolayarak endişeli yüzünü gömleğime bastırıyor.

"Evet?" diye kısa bir cevap veriyorum ve güvenlik görevlisine keskin bir bakış atıyorum. *Ne istiyorsun lan? Biraz meşgul olduğumuzu görmüyor musun?* Orada park edemeyeceğimi söyleyecek, biliyorum. Ben de cevap vereceğim: *Tebrikler, 150 bin dolarlık bir araba kazandın!*

"Bu sağlık ve güvenlik kurallarına aykırı," diyor adam.

Tam da ihtiyacımız olan şey. Lanet olası bir işgüzar. "Umurumda mı sanki?" diye soruyorum. "Doğum odasının yolunu göster!"

"Matt," diye fısıldıyor Ryan. "Lütfen," diye mırıldanıyorum.

"Önce kayıt yaptırmalısın," diyor güvenlik görevlisi. "Ve bak." Bir oyun programı sunucusu gibi, yanındaki tekerlekli sandalyeyi işaret ediyor.

"Tamam," derim ve tekerlekli sandalyeye doğru yürürüm. Bu küçük aksilik halledilince, tekrar yola koyuluruz.

Başımı Ryan'ın kulağına eğip, arabamı sürer gibi tekerlekli sandalyeyi itiyorum. *Sınırdaki bir adam gibi.* "Şu anda kasılmaların aralığı ne kadar, aşkım?"

"Üç dakika," diye fısıldar, acı dalgası tekrar geldiğinde telefonumu daha sıkı tutar. "Acıyor," diye itiraf eder birkaç saniye sonra, eli gergin karnını okşar.

"Üzgünüm. Yüzüme yumruk atmana izin versem kendini daha iyi hisseder misin?"

"Topları seç," diyor bir komedyen ya da hemşire, biz kayıt masasına ulaştığımızda.

Kayıt işlemlerini tamamladıktan sonra her şey yolunda gider. Tekerlekli sandalyeyi sürme görevi benden alınır ve Ryan doğum odasına götürülürken ben de yanında koşarak giderim. Çok geçmeden Dr. Travers, sahneye çıkan başrol oyuncusu gibi odaya girer. Dürüst olmak gerekirse, onu ilk kez görüyorum ve onu gördüğüm için rahatlamış hissediyorum. Şu anda o kibirli tavrı çok hoşuma gidiyor.

"Nasıl gidiyor?" "İyi," diyorum.

Bana etkilenmemiş bir bakış attı.

"Ama Ryan çok acı çekiyor," diye ekliyorum, o elimi sıkarken, bir başka kasılmayı atlatmaya çalışırken yüzümü buruşturuyorum.

"O zaman oyun başlasın." Hemşire Ryan'ı monitöre bağlarken, o tamamen kaygısız bir şekilde konuşuyor. "O zaman biraz bakalım, olur mu?" diyor ve lavaboya dönüyor.

"Lütfen." Ryan doktorun önlüğünün arkasını tutar. "Lütfen, bebeğimi riske atmayın."

"Böyle bir niyetim yok, hanımefendi." Elinin sırtına güven verici bir şekilde hafifçe vurur.

"Ciddiyim. Onu öncelikli düşünmelisin."

"Şu anda bunun sizin için çok zor olduğunu biliyorum, ama emin ellerdesiniz." Sanki bir topu yakalamaya hazırmış gibi ellerini uzatır. *Bebek kitabında yakalamaktan bahsedilmiyordu, değil mi?*

"Bir seçim yapmak gerekirse," dedi, herkesin duyabilmesi için sesini yükselterek. "Bebek önce gelir. Benim isteğim bu."

"Şimdi, Ryan," diye tekrar başlar doktor.

"Bebek," diye tekrarlar, daha yüksek sesle. Ve daha çok Ryan gibi. "Önemli olan tek şey bu. O önce gelir, yoksa seni dava eder. Onlara söyle," diye talep eder. "Bana söz ver, Matt."

"Ryan, lütfen."

Elini son bir kez karnına koyar, bakışları benimkilerle buluşur. "Seni seviyorum," diye fısıldar. Ve sonra, gözlerimin önünde, o sadece... kaybolur.

"Kalp atışı yavaşlıyor." Bir hemşire, ebe, Ryan'ın bileğini parmaklarıyla tutar.

"Kanaması var," diyor başka biri.

Her şey hızlanıyor gibi görünüyor, eylemler ve tepkiler parçalar halinde gerçekleşiyor gibi görünüyor. Yatağın üst kısmı alçaltılıyor, kontrol edilmiş bir kargaşa odayı sararken, ekipmanlar birdenbire ortaya çıkıyor.

"Gitmelisin." Sanırım bileğimi tutan hemşire beni kapıya doğru itmeye başlar.

"Hayır. Bana onun iyi olduğunu söyle," diyorum. "Neler oluyor? Lütfen, neler oluyor?"

"Birazdan biri size açıklayacak. Ama şu anda Ryan'ı ameliyata almamız gerekiyor."

Yatak ve sağlık görevlileri yanımdan hızla geçiyor, dünyamın merkezindeki kadın küçük, tepkisiz ve bu fırtınanın ortasında ulaşılamaz durumda.

Bölüm 43

MATT

Sevgili Maeve bebeğim,
Sana bu dünyaya nasıl geldiğini anlatmak istiyorum.
Özlemle beklenen ama erken gelen.

Temmuz ayında doğman gerekiyordu, ama biraz acele ettin...

Bu mektubu okuyup o tehlikeli ilk günleri öğrendiğinde, hayatın sana ne getireceği önemli değil, her şeyle başa çıkabileceğini bilmeni isterim. Çünkü sen azimli birisin. Bir savaşçısın. Tıpkı annen gibi. Ve onun gibi çok güzelsin.

Biraz erken doğdun, neredeyse otuz beş haftalıkken, ve plasenta dekolmanı denen bir şey yüzünden öğleden sonra saat beşte on beşte dünyaya geldin. Bunu yazarken kalbim ağırlaşıyor çünkü seni koruyamadım. Ya da anneni.

Senin canlandırılman gerekiyordu. İkinizin de. Ve bu olduğunda ben orada değildim, risk çok yüksek olduğu için sağlık görevlileri tarafından odadan çıkarılmıştım. Şimdi bunun için Tanrı'ya şükrediyorum, çünkü ikinizin acı çekmesini izlemeye dayanabileceğimi sanmıyorum.

Bunun yerine, ikinizden haber almak için bekledim, bekledim, hastanenin koridorlarında deli gibi dolaştım. Ve tüm kutsal olanlara yemin ettim ki, ikinizi kucağıma aldığımda, sizi sıkıca saracağım ve ikinizi de asla bırakmayacağım. Hayatımın en uzun iki saatiydi ve şimdiye kadar karşılaştığım en korkunç şeydi. İlk kez kendimi yalnız hissettim ve bu, dünyadaki en üzücü yerdi.

Bana olanları anlattıklarında ağladım. Oh, lanet olsun, nasıl da ağladım. Küfür ettiğim için özür dilerim. (Kız kardeşimin

kuzenin Clodagh sana onun yöntemlerini öğretmeye başlar başlamaz beni soyup soğana çevireceğini biliyorum).

Sana anneni anlatayım. Sen onun içindeyken sana olan sevgisi sınır tanımıyordu. Seni kendi vücuduyla besledi. Kalbiyle korudu. Ve sağlık ekibine senin hayatını öncelikli tutacaklarına dair söz verdirdi. Bana da söz verdirdi, ama ikiniz arasında nasıl seçim yapabilirdim ki?

Sonunda, seçim yapmak zorunda kalmadığım için mutluyum.

Annen muhteşem bir kadın. O benim kahramanım. Belki senin de kahramanın olur.

Bu öğleden sonra ona sonsuza kadar bağlılık yemini edip onu karım olarak adlandırabileceğim anı sabırsızlıkla bekliyorum.

Maevy-wavy, sen ve annen benim yaşam nedenimsiniz.

Seni her
zaman
seveceğim,
baban.

P.S. Muhteşem annen bebek albümünü en güzel fotoğraflarını doldururken, ben de en komik fotoğraflarını topluyorum ve yirmi birinci yaş günün için saklıyorum. Hepsini büyütüp duvarları onlarla kaplayacağım! *Burada alçakça kahkaha sesi*

Epilog

RYAN

"Bunu gördün mü?" Letty, telefonunu uzatırken ağzında meraklı bir gülümseme beliriyor.

Matt'in, yani bizim tatil evimizin terasında duruyoruz. Ev, İspanya'nın güneyindeki en büyüleyici *pueblos blancos* (beyaz köyler) bölgesinin yakınında bulunuyor. Zeytin ve narenciye bahçeleri arasında, dağ sıraları ve dalgalı vadilerin manzarasına sahip olan ev, daha doğrusu malikane, çok güzel. Eski Mağribi motifleriyle ve güneşle ıslanan duvarlardan aşağı sarkan canlı begonvillerle dolu bu ev, bizim sığınağımız oldu.

Gökyüzü masmavi, güneş çok parlak ve hava acı portakal çiçeklerinin kokusuyla dolu. Evlenmek için mükemmel bir gün.

Dünyanın çöküşünden bu yana dokuz yoğun ay geçti. Korkunun beni kendi kendimi yok etmeye itmesinden bu yana dokuz ay geçti. En azından, Toprak Ana devreye girip beni bitirene kadar.

Ya da daha doğrusu, benim için savaşmaya değer olduğumu gösterdi.

Ve ben mücadele ettim. Hayatım için mücadele ettim ve bedenim Maeve'nin hayatı için mücadele etti. Ve ikimiz de bu mücadeleden galip çıktığımızda, Matt'in sevgisiyle mücadele etmek yerine onun sevgisi için mücadele etmeyi öğrendim.

Doğum deneyimim ne kadar zorlu olsa da, aynı zamanda alçakgönüllüydü. *Kendini aş*, dünya bana öyle diyor gibiydi. *Dinlen. İyileş. Buraya ihtiyacın var.* Yalnız kalmayı hak ettiğimi düşünürken, birdenbire sevgiyle çevriliydim. Ve bir hastane yatağına mahkum, ondan kaçamıyordum!

Matt hiç yanımdan ayrılmadı ve sevdikleri de bize destek oldu. Umut dolu sözler söylediler ve Maeve için sessiz dualarımıza katıldılar, parmaklarını NICU'nun pencerelerine bastırarak.

Onun doğumundan önce hissettiğim güvensizlik, kendinden nefret etme ve acı —o günlerde iyileşmedi. Ama onu eve götürmemize izin verildiğinde hissettiğim bakış açısı kesinlikle yardımcı oldu. Tanrı ile pazarlık edip onun hayatı için kendi hayatımı teklif ettikten sonra, diğer her şey çok önemsiz, çok gereksiz göründü. Bunu bir saniye bile düşünmeden tekrar yapardım —ve bu sevgi, yükümü bırakmamı sağladı.

Annemin ölümündeki rolüm için kendimi affettim mi? Tamamen değil. Ama artık, bıçak olabileceğimi, ama elin ben olmadığımı kabul ettiğim bir noktaya geldim.

Artık geriye değil, ileriye bakıyorum, hayatın iyi ve kötü yanlarıyla birlikte yaşanarak oluştuğuna inanıyorum. Ve sevginin de sevgi göstererek oluştuğuna. Matt'in sevgisi bana bir şey öğrettiyse, o da birini mükemmelliği için sevmediğindir. Onu, olmadığı her şeye rağmen seversin.

Bu öğrenmesi zor bir ders ve sanırım hâlâ öğreniyorum. Eski alışkanlıkların geri döndüğü anlar oluyor. Bazen tartıştığımızda — ve tartışıyoruz, çünkü mükemmel değiliz — kendimi kapandığımı hissediyorum. Uzaklaştığımı. Ama sonra bunun sadece bir an olduğunu hatırlıyorum. Bir deneyim. Bu, bizim sonumuz olduğu anlamına gelmez. Yalnız kalmam gerektiği anlamına gelmez.

Ve bana beni sevdiğini söylediğinde, onun sevgisine layık olduğumu kendime hatırlatırım.

"Onu okuyacak mısın, okumayacak mısın?"

"Ne? Ah, evet." Letty'nin telefonuna bakıyorum. *Ve çevrimiçi bir gazetenin çevrimiçi baskısı mı?* İmzadan anlaşıldığı kadarıyla bir dedikodu köşesi.

Küçük bir kuş bize söyledi...

Gather round, little cluckers. Let us bow our heads and reflect.

Stop all texts and close down email,

Silence the notifications on your phone.

Our time, our opportunities, have passed.

Bring out the mourners, for he is gone ...

From the market, at least.

"Ne..." Kafamı kaldırıyorum. Letty şimdi gerçek bir gülümsemeyle gülümsüyor. "Bu ne? Çok kötü bir cenaze şiiri gibi. Kim öldü?"

"Gerisini oku." Parmaklarını ağzına götürüyor, sanki saçındaki çiçekleri titreten kahkahasını bastırmak istercesine. "Çok komik, söz veriyorum."

Gözlerimi aşağıya indirip sayfayı kaydırıyorum.

It's a sad day indeed for London's single gals, as the last of the Maven Inc. bachelors is no more.

"Artık yok..." diye mırıldanıyorum, başımı kaldırıp aşağıdaki kalabalığı tarıyorum. "Merak etme, hepsi orada. Hepsi hazır ve yerinde." Letty şu anda çok eğlenmiş gibi geliyor. "Hiçbiri terastan düşüp aşağıdaki kayalıklarda korkunç bir şekilde ölmedi. En azından ben onları itmedim," diye ekliyor, masum bir ifadeyle.

"Öyle kalmasını sağlayayım. Kardeşini önümüzdeki elli yıl kadar daha yanımda tutmak istiyorum." İçimi hafif bir heyecan kaplıyor.

"Gerisini oku," diyor Letty.

Ben de geri dönüp biraz daha okudum.

The dark-haired and mysterious Matías Romero is to be married this morning, so we've heard.

"Ne oluyor yahu?" diye soruyorum, ironik olmayan bir şekilde, telefonunu geri verirken. "Bu gerçek mi?"

"Bundan bahsetmeyeceğini biliyordum! Onun bir karanlık at olduğunu söylemek isterdim, ama şahsen bence o daha çok bir eşeğe benziyor."

"Ne kadar da iltifat edici!" Biraz güldüm. Yani, o kıcı var.

"Zevkler ve renkler tartışılmaz, alınma," diye gülümseyerek ekler. "Ama Londra'nın susamış kadınları ona bayılıyor. Bazı yorumları okumalısın, çok komikler!"

"Hayran kulübü mü var?"

"Evet, ama üçlü listenin sonuncusu. Bence bu da onu, manav reyonunda kalan tuhaf görünümlü, hafif çürük kavunla eşdeğer yapıyor."

"Bu hoş değil, Letty," diye şakacı bir şekilde azarlıyorum. Bu ailenin sevgi dili birbirlerine işkence etmek. Ve ben de bunun için buradayım!

"Onu iyi bir parti olarak görmeleri garip."

Cevap vermek için ağzımı açtım - erkeğimin onurunu savunmak için - ama onun sesi ikimizi de döndürdü.

"Ben iyi bir erkeğim."

Gözlerimiz buluştuğunda göğsümde hafif bir heyecan hissediyorum. *Merhaba yakışıklı.*

Teras kapılarının arasında duruyor, açık renkli, hafif keten düğün takım elbisesiyle çok şık görünüyor. Eşleşen yeleği ince belini sarıyor, beyaz gömleğinin yakası açık, yüzü bronzlaşmış ve saçları biraz uzun. *Parmaklarımı geçirmek için mükemmel uzunlukta.*

Yaka çiçeği kızımız Maeve'ye ithafen. *Maeve, güllerin kraliçesi.* Ve elinde tuttuğu şey... katlanmış bir gazete mi?

"Sen mi, bir av mı?" Letty'nin küçümseyen homurtusu aramızdaki büyüğü bozdu. Nedense, görünmez bir olta makarasını çekiyormuş gibi mimik yaptı. "Gökkuşağı alabalığı beklerken eski bir çizme gibi."

"Bir şeyi kaçıırıyormuşum gibi hissediyorum," diyor, biraz kafası karışmış gibi.

"Ryan'a fan kulübünün haberlerini gösteriyordum. Henüz yorumlara gelmedik."

"Ne?"

"O aptal köşe yazısı, Maven erkeklerini takip eden." "Ben değil," diye alaycı bir şekilde yanıtlar. "Onlar sadece şık ikiliyle ilgileniyorlardı."

"Sanki sen sokakta selfie çekilmek için durdurulmamışsın gibi!" der kapıya doğru ilerlerken.

"Bu gerçekten oldu mu?" diye soruyorum, bu konuşma ve itiraftan çok memnun olarak. *Çünkü bizim aşk dilimiz de biraz alay etmeyi içerebilir.* Yatak odasında olan alaylar dışında. Teknik olarak, bu biraz sınırları zorlayabilir.

"Bir kez oldu," diye mırıldanır, kaşları aşağı iner. Ve elmacık kemikleri birazcık pembeleşir. *Bayıldım!*

"Evet, evet," diye karşılık veriyor Letty. "Aşağıda görüşürüz?" diye ekliyor, omzunun üzerinden bana bir bakış atarak.

Ben başımı sallarım ve o da kardeşinin yanağına hızlıca bir öpücük kondurur. Sonra gider.

"Bir ünlüyle evlendiğimi kim bilebilirdi ki?" diye mırıldanıyorum, bu durumdan kesinlikle yararlanmaya hazır bir şekilde.

"Bence tam tersi olduğunu göreceksin," diyor Matt yaklaşırken, pembe sayfalarıyla hemen fark edilen *Financial Times* gazetesini açıyor.

"Onu nereden buldun?" Ve daha da önemlisi, bu ne anlama geliyor?

"Oliver. O ve Evie, bunu okumak isteyebileceğini düşündüler." İkisi de bu sabah uçakla geldiler.

"Bugünün bunun için uygun bir gün olduğunu sanmıyorum..." Daha fazla konuşmadan, sayfayı açıp bir resme geliyorlar... benim resmime. Şirketimdeki resmi fotoğrafım. "Bunu biliyor muydun?" Ama Matt çoktan başını sallamış. Ve gülümsüyor, yani sanırım iyi bir haber olmalı. "*Mahallenin Yeni Çocuğu*," diyorum, başlığı yüksek sesle okuyarak. "Daha kötüsü de olabilirdi. *Kız* diyebilirdiler."

"*Güçlü de* diyebilirdiler," diyor, dudaklarında şakacı bir gülümsemeyle.

"Ondan emin değilim." Ama bu iltifat yine de sıcak bir kucaklama gibi geliyor. Makalenin geri kalanını hızlıca gözden geçirip iyi kısımları okudum. "*Sosyal sorumluluk sahibi özel sermaye fonu hızlı bir başlangıç yaptı.*"

"Öyle oldu. Senin sayende."

"Bizim sayemizde," diye fısıldıyorum.

Çünkü acımasız yatırım dünyasında, Maven Inc. çeşitleniyor. Fon, son zamanlarda enerjisinin bir kısmını sosyal amaçlı yatırımlara yöneltmeye başladı (Evie ve Mila'nın iyi etkisi sayesinde), şimdi bunu yapmak için yeni bir bölümleri var. Benim başkanlığında.

Bu bir öğrenme süreci oldu, ama içgüdülerimin aktarılabilir olduğu ortaya çıktı. Artık yatırımları sadece potansiyel kâr marjına göre değerlendirmek yerine, o yatırımın dünyaya ne gibi faydalar sağlayacağını da inceliyorum. Yatırımcıların da yeni bir dönemi var. Motivasyonları etki odaklı zenginlik olan, önemli sosyal ve çevresel değişimlere yardımcı olmak isteyen bireyler. Aynı zamanda bu değişimlerden zengin olanlar.

"Yatırım çözümleri direktörünün sözlerini okudun mu?" diye soruyor Matt, yüzünde gururlu bir gülümsemeyle. "Unuttuysan hatırlatayım, o kişi sensin."

"Bunu asla unutmayacağım." Çünkü benim rolüm mükemmel. Sanki benim için yaratılmış gibi. Sanırım öyle. *Bana tam uyuyor.*

"Ve bilirsin, ne derler, her büyük kadının arkasında..."

"Onun kahvaltı masasında telefonunu unuttuğunu hatırlatan bir erkek vardır." Çünkü ben de korkunç bebek beyni sendromundan etkilenmiş durumdayım. Bu, aramızda birbirimizi desteklemeye çalışarak, neredeyse mükemmel bir iş-yaşam dengesi kurmaya çalıştığımız için ödenmesi gereken küçük bir bedel.

Matt ve ben birlikte çalışıyoruz. Birlikte yaşıyoruz. Çocuğumuza birlikte bakıyoruz. Ve birlikte geliyoruz. Önümüzdeki elli yılın

bizi neler beklediğini görmek için sabırsızlanıyorum. *Birlikte.*

"Mürekkep lekeli parmaklar!" Matt'in ellerini iterek küçük bir çılgılık attım. Kağıdı düşürdü ve bana doğru yaklaştı. "Daha mihraba bile ulaşmadan elbisemi mahvedeceksin."

"Çıkarırsan mahvetmezsin," diyor o, çok imalı bir şekilde.

"Letty'nin beni bu şeye giydirmesi ne kadar sürdü biliyor musun? Şunlara bak," derim, dönüp ona ipek kaplı küçük düğmelerin sırasını gösteririm. Dudakları omzuma, elleri göğüslerime değdiğinde keskin bir nefes alırım. Elbisem hafif ve dökümlü, bir prenses için uygun, ancak korsesi biraz hizmetçi elbisesi gibi. *Bu yüzden onu suçlayamam...*

"Bu gece hepsini açacak sabrım yok." Sesi alçak ve kadifemsi, ağzı kulağımda. "Kumaşı yırtmam gerekebilir."

"İpek," diye fısıldadım, ağzı boynumu ele geçirirken. "Belki ben bu geceye kadar sabırlı olamayacağım."

"Siktir et," diyor ve beni süslü korkuluğun üzerine eğiyor.

"Yapamayız," diyorum, gülerek, başımı omzumun üzerinden çevirerek. "Herkes bizi beklerken olmaz."

"Bırak beklesinler." Bakışları bahçeye kayıyor ve ifadesi kaynayan şehvetten sevgiye dönüşüyor.

Etrafıma bakıyorum, çiçeklerle süslenmiş koridorun iki yanında toplanan arkadaşlarımızı ve ailemizi görünce kalbim ısınıyor. Matt'in kardeşleri yerlerine geçiyor; Catherine, benim harika müstakbel kayınvalidem, çoktan yerine oturmuş. Maeve kucağında otururken, Antonio, onun lelo'su (Clo onu paylaşmaktan mutlu olduğunu söyledi), ellerinin arkasından saklanıp bakarak sevgilimizi güldürüyor. Matt'in ona ne kadar benzediği inanılmaz.

"Ona bak." Fısıltısı boynuma yumuşak bir nefes gibi geliyor, kolları belimi sıkıca sarıyor. "O kadar mükemmel ki. Belki kulağa saçma gelebilir," diyor duygusal bir yutkunmayla. "Ama teşekkür ederim."

Ne samimiyet ama. Ne sevgi ama.

Ama mavi gözlerinden sakın mizacına kadar, Maeve tamamen Romero'ya benziyor. İlginçtir ki, hamileliğim boyunca bir kızım olacağını söylerken, Matt ise karnımdaki bebeğin erkek olduğunu iddia ediyordu.

Bir şekilde, evren ikimizin planlarını da gerçekleştirdi. Ve çok daha fazlasını.

Gördüğüm beş şey.

Stresli ya da bunalmış değilim, sevinçliyim.

Dağları ve gölleri görüyorum. Evimizden uzaktaki evimizi. Aşağıda onları izlerken ailemizi ve onların sevgisini görüyorum.

Dört şey duyabiliyorum.

Kadeh kaldırmaya hazır şampanya kadehlerinin tıkırtısı. Matt'in kardeşlerinin alaycı sataşmaları. Kızımızın bulaşıcı kahkahası ve Matt'in kulağıma fısıldadığı yumuşak kahkahası.

Dokunabildiğim üç şey.

Parmaklarımın altındaki eski ve sağlam demir parmaklık. Yolculuğumuzun sonunda aşkımızın nasıl olacağı. Matt'in beni saran güçlü kolları ve her zaman olan sevgisi.

Koklayabildiğim iki şey.

Dönünce duyduğum erkeğimin kolonyası ve nefesinden gelen hafif viski kokusu.

Tadabileceğim bir şey.

Şimdi ve sonsuza kadar, dudaklarım onun dudaklarında.

"Teşekkür etmene gerek yok," diyorum, öpüşmemizden uzaklaşarak. Ona dokunuyorum. Onu seviyorum. "Beni kurtardın." İtiraz etmek için ağzını açtığı anda, parmağımı oraya bastırıyorum. "Hadi, zamanı geldi."

"Öyle mi?" Zarif kaşlarından biri kalkıyor.

"Evet. Manhattan'dan çıkan en iyi şeyle randevum var."

"Zeppole mi?" diye soruyor, başını eğerek.

"Sevgili beyaz şövalyemle."

Ve o her kuruşuna değdi.

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle, kitaplarımdan birini okuma şansı veren herkese teşekkür etmek istiyorum. Yıllar geçmesine rağmen, diğer tarafta insanlar olduğunu düşünmek hala beni şaşırtıyor. Hem de okuyucular! Benim gibi insanlar. Yorumlarınız ve nazik sözlerinizle günlerimi, haftalarımı, aylarımı ve yıllarımı güzelleştirdiğiniz için teşekkür ederim. Desteğiniz için minnettarım ve çok müteşekkirim.

Lindsey Faber, Sammia Hamer, Annie S. ve Anna B.'ye bu kitabın bugünkü haline gelmesine yardımcı oldukları için teşekkür etmek istiyorum. Lindsey, ustaca dokunuşların için minnettarım, düzenleme sürecini hiç bu kadar sevmemiştim! Annie ve Anna'ya da keskin gözleri ve mükemmel önerileri için teşekkür ederim.

Küçük ekibime her zaman teşekkürlerimi sunuyorum. Lisa, Elizabeth ve Michelle, hepiniz harikasınız. Ve Lambs'a, yanımda olduğunuz için teşekkürler.

Ve en iyi yazar arkadaşım Tee'ye.

Ve son olarak, belirsiz bakışlarıma ve (bazen) tek kelimelik cevaplarıma katlandıkları için aileme teşekkür ederim. Harika çocuklarıma, tüm güzel sözlerinizi benden çalmama izin verdikleri için teşekkür ederim (burada alçakça bir kahkaha atın) ve M'ye sonsuz çay bardakları, yazma canavarına katlandığı ve sevgisi için teşekkür ederim.

Sayfayı çevirerek Donna Alam'ın *The Gamble* kitabının önizlemesini görün!

Eminim çok iyi öpüşüyordur...

Tabii ki iyi öpüşüyordur. Öyle bir ağızla başka nasıl olabilir ki? Bu zevki tattığımdan değil, öpücüğün beni bu odaya getirmesinin sebebi olduğunu düşündüğümünden de değil.

Keşke onun gibi dolgun ve yumuşak dudaklarım olsaydı. Onu öpmek, bir kızı öpmek gibi olurdu herhalde. Hatta daha da iyi, çünkü kampta Jenny Sullivan'ı öptüğümde pek de heyecanlanmamıştım.

"Açıklamaya çalıştım Lavender, ama sanki dinlemiyordu."

Diğer odadan gelen hafif müzik sesine biraz sallanıyorum. Normalde ev partilerini sevmem, ama bu ev Chelsea'de ve tek kullanımlık bardaklarda ılık bira değil, şampanya servis ediyorlar. Konuklar, sanki bir debutante balosunda gibi, şık elbiseler ve akşam kıyafetleri giymişler. Ve parti hapları gümüş tepsilerde dolaştırılıyor. *Parti hapları benim tarzım değil.*

Her neyse, Tod bu gece onunla gelmemi istedi ve beni istemediğim şeylere ikna etmekte oldukça iyidir. Ama en azından bu bir ağ kurma deneyimi. Zengin insanlar sanata yatırım yapmaktan hoşlanırlar ve ben de onlara sanat satmaktan hoşlanırım.

"Sonra bunun onun sorunu olmadığını söyledi," diye devam ediyor, ellerini boşuna bir jestle havaya kaldırarak.

"Gerçekten mi?" Kafamı eğip dikkatle dinliyormuş gibi yapıyorum. Sanırım öyle de, ama daha çok sesinden çok ağzının şekillerine dikkat ediyorum. *Sesi biraz mızız olabilir.* Konuşurken elleriyle de şekiller yapıyor. Hiçbir erkeğin parmaklarını bu kadar ilgi çekici bulmamıştım. Biraz kısa sayılırlar, ama o nasırlı uçlar en ufak bir dokunuşta bile beni titretir.

Ya da bana dokunsa, ürperirdim.

Tırnaklarının altında biriken boya bile beni rahatsız etmiyor. *Çok fazla değil.* Ve kirli tırnaklar genellikle beni en çok tiksindirir.

"Lütfen beni anladığını söyle." Bana köpek yavrusu gibi bakıyor, ki bu çok sinir bozucu, çünkü o bir Labrador değil. "Yapabileceğim başka bir şey yoktu."

Bir gün, o ağzın beni öpmesini ve o ellerin bana dokunmasını sağlayacağım, ve sonra...

"Bir şey söyle. Lütfen."

"Tabii ki." Şampanya kadehimi masaya geri koyuyorum, topuklu ayakkabılarımla birkaç adım yaklaşırken kalçalarımı sallıyorum. "Tabii ki anlıyorum."

Bir gün, elbisenin ipeksi hışırtısını ve uzun yırtmaçtan görünen tonlu bacaklarımın uzunluğunu fark edecek.

"Oh, *şükürler olsun*." Sözler ağzımdan dökülür ve o gülümsediğinde, içim bir yudum iyi içki gibi ısınır. "Sen en iyisisin Ned."

Neredeyse yüzümü buruşturuyordum. En sevimli takma isim değil, ama sanırım Lav'dan daha sevimli. Kardeşlerimin bana öyle demesinden nefret ediyorum. Tuvalet olarak anılmak çok onursuz bir şey.

"O zaman onunla konuşacak mısın?"

"Kesinlikle." Ellerimi Tod'un omuzlarına koyuyorum ve o çenesini kaldırdığında, papyonunun açısını düzeltiyorum.

"Sana söylemekten çekinmiyorum, onun kadar korkutucu birini daha önce hiç görmedim.

Şey," diye ekledi gözlerini aşağıya indirerek, "sen hariç."

"Ben korkutucu değilim," diye mırıldandım.

"Lavender, sen benim en iyi arkadaşımısın, ama çok korkutucusun. En azından, ben öyle düşünürdüm."

"Aptal." Yanağını avucumun içine alırken, çocuksu gülümsemesi avucumda belirir. *Arkadaşlar*. Bizimki bu arkadaşlıktan doğacak bir aşk olacak. Tod'un bir gün kahvaltı masasının karşısından bana bakıp, bir anda, hayatında ihtiyacı olan tek kadının ben olduğumu fark edeceğini biliyorum. Sonra gerçek hayattaki Barbie ve Ken gibi gün batımına doğru yelken açacağız.

"Ben bunu bir iltifat olarak söyledim."

Bir ses çıkardım. Ne büyük bir övgü.

"Ama korkutucu olman gerekecek çünkü ona senin bu iş için uygun olduğunu söyledim." "Oh, ben hazırım. Yani, bu iş için uygunum."

"Harika!" Sanki bu hareket beni güçlendirecekmiş gibi, bir elini omzuma koydu. Bu sırada, onun güzel gözlerine bakarken biraz kendimi kaybettim. "Ned?"

Hayır, pantomim eşiğinin yarısı olarak anılmaktan hoşlanmıyorum.

"Dinliyor musun?"

"Üzgünüm." İçimden kendimi sarsıyorum. "Kimi korkutmam gerekiyordu?"

"Deveraux." Yüzündeki ifade değişir. "Raif Deveraux mu?"

Ağzımın köşeleri seğirir. "Filmden çıkmış gibi. Adı Deveraux. Raif Deveraux," 007 filmlerinden ödünç alarak derin bir sesle söylerim. "Bu gerçek bir isim değil."

"Bu gerçekten onun adı."

"Evet, benimki de Felicity Tugwell," diye kekeledim, Bond kızı alter egomu anında uydurarak. Tanrım, bazen kendimi çok komik buluyorum.

"Yani onu hiç duymadın mı?"

"Duymam mı gerekirdi?" Tod'a eleştirel bir bakış attım. "Parti haplarından mı aldın?"

Sinirli bir ses çıkarır. "Herkes Deveraux'yu bilir. Londra'daki kulüplerin çoğu ve bir sürü otel onun. Geçen yıl İbiza'ya gittiğimde sana iki bin euroluk masa servisi olan kulüpten bahsetmişim, hatırlıyor musun? O kulüp onun. İnsanlar adanın yarısının onun olduğunu söylüyor. Ve Marbella'nın da bir kısmı!"

Omuz silkiyorum. Bunları nereden bileyim, ilgilenmek bir yana? Parti günlerim çok geride kaldı.

"Herkesin onu tanıdığını sanıyordum."

"Belli ki öyle değilmiş."

"Adam Midas kadar zengin ve Machiavelli'den daha entrikacı... Machiavelli'den daha fazla entrika çeviriyor!"

"O zaman çok talihsiz bir ismi var. Hiç de tehditkar gelmiyor."

"Tehdit etmek değil... Beni dinliyor muydun sen?"

"Tabii ki dinledim. Sadece isminin tarihi bir romantizm romanındaki kahramana daha uygun olduğunu söylüyorum. Korkulacak biri gibi gelmiyor."

"Ama korkulacak biri." Tod, inleyerek uzaklaşır ve dramatik ruhuna uygun olarak ellerini saçlarında gezdirir. Ben şampanyaya geri dönerim ve bardağıma biraz daha şampanya dökerim.

"Hadi ama Tod. Ne demek istediğimi biliyorsun. Fabio tipi, dalgalı kasları ve peştamalı olan, koyu saçlı, çekici bir adam." Hızlıca bir yudum alıp, konuma ısınırım. "Ya da daha da iyisi, geyik derisi pantolon ve parlak deri çizme."

Bu, Tod'un okuma tercihlerimle dalga geçmesi için mükemmel bir giriş. Ama o bunu yapmaz. Bunun yerine, ben arkamı döndüğümde, gerçekten üzgün görünür.

"Beni öldürecek. Muhtemelen kafamı pahalı kokteylleri servis etmek için kullanacak."

"Saçmalama." "Ned,
ona büyük bir borcum
var." "Ne borcu?"

Omuzları çöküyor. "Para. Ona borcum var. Sen ağ kurarken, ben poker oynuyordum."

"Ama sen kumar oynamazsın."

"Biliyorum!"

"Daha da önemlisi, kumar oynayacak paran yok."

Sanki hassas bir noktaya dokunmuşum gibi yüzünü buruşturur. Poker mi? Benim sosyalleşmem için beni bırakıp, karanlık bir köşede aptal bir kızla oynamaya gittiğini sanıyordum.

"Baştan başla." Chesterfield deri koltuğun kenarına otururken sesim yorgun geliyor.

"Seni o finansçı adamla konuşurken bıraktığımda, bir oyun oynanan arka odaya girdim. Deveraux oradaydı ve kendimi ona bakarken buldum çünkü, şey, onu gerçek hayatta hiç görmemiştim. Ve koluna asılmış muhteşem bir kız olmadan hiç görmemiştim."

Sahte bir öğürme sesi çıkardım. "Bir başka Avrupalı playboy. Tam da dünyanın ihtiyacı olan şey."

"Nereli olduğunu bilmiyorum. Garip bir aksanı var. Neyse, oyuna katılmak isteyip istemediğimi sordu ve orada durup ona bakarak tam bir ucube gibi görünmek istemediğim için evet dedim."

"Sadece bir saat yoktun. Ne kadar kötü olabilir ki?"

"Çok kötü." Göz kapakları titriyor ve sesli bir şekilde yutkunuyor. "Her şeyi kaybettim."

Omuz silkme isteğine direniyorum. Hiçbir şeyin olmadığında her şey çok büyük görünür. Tod şu anda benimle yaşıyor — o, faturaları paylaştığınız bir ev arkadaşı değil, kira ödemededen benimle yaşayan bir ev arkadaşı. Benim sıcak suyum kullanıyor, buzdolabımın içindekileri yiyor, şarabımı içiyor ve benim sanat galerim Whit & With'e gelip beni etkileyerek bazı çalışmalarını sergilememi sağladığından beri başka bir şey yapmıyor. Ona sürekli borç veriyorum, bir sonraki işinden kazandıklarıyla geri ödeyeceğini söylüyor ama hiç ödemiyor.

O, her hafta birkaç vardiya galeri asistanı olarak çalışarak bana büyük bir iyilik yaptığını düşünüyor, çünkü ben ona gerçekten para ödüyorum.

Şakaklarımdaki rahatsız edici batma hissini görmezden geliyorum. Galeri yakında kâr etmezse, kardeşim Leif zararını kesebilir diye düşünüyorum. Leif, ya da onun tercih ettiği adıyla Whit, benim pek de sessiz olmayan ortağım. O olmasaydı, bu işi yapamazdım. Ama o bir bankacı, hayırsever değil.

Belki de Whit'ten Tod'a para konusunda ders vermesini istemeliyim, çünkü bu konuda umutsuz vaka. Randevular konusunda da umutsuz vaka. Ve

zamanın geçmesi konusunda da umutsuz vaka. Bulaşık makinesini boşaltmak ve genel olarak yetişkinlik konusunda da öyle. Sanırım bu onun sanatsal mizacından kaynaklanıyor. İlham perisi onu vurduğunda, hayatındaki diğer her şey griye dönüyor gibi görünüyor.

"Sanırım ihtiyacın olan parayı sana ödünç verebilirim," diyorum, pes etmiş bir şekilde iç çekerek. "Hayır, veremezsin."

"Bu ilk kez olmuyor ki." Kaşlarını çatmasını görmezden gelerek devam ediyorum. "Hadi ama. Ne kadar paradan bahsediyoruz? Birkaç yüz dolar mı?" Tod hiçbir şey söylemiyor. "Bin dolar. Birkaç bin dolar mı?" Sanırım o kadarını halledebilirim. *Acil durum kredi kartımı kullanırsam.*

Ama Tod başını sallar.

"Daha fazla mı?" Kahretsin. Kardeşlerimden birine sormam gerekecek. Tabii ki Whit'e değil. En büyük kardeşim Tanrı'dan daha fazla paraya sahip, ama parasına kolay kolay elini sürmez. Onu suçlamıyorum, sanırım.

"Daha da kötüsü," diyor Tod, somurtkan bir şekilde. Tanrım, ağlayacak mı? "Beş haneden fazla değil. Tod?"

"Sana anlatmaya çalıştığım şey bu. Bu kadar derine battığımı düşünmemiştim. Fark ettiğimde neredeyse bayılacaktım, ama sonra harika bir elim vardı, kazanan bir el. Tek sorun, oynamak için hiçbir şeyim kalmamış olmasıydı. Ama sonra ona senden bahsettim. Ve dedim ki..."

"Ne dedin?" diye soruyorum.

"Senin bu işi halledebileceğini söyledin."

"Umarım öyle dememişsindir." Sözlerim uyarıcı bir ton alır. "Ne? Oh. Hayır."

"Çünkü *bu* pek de gurur verici olmazdı," diye ekledim, kaşlarını çatmaya devam ederek. "Poker hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama, elin *o kadar* muhteşem olsaydı bu konuşmayı yapmıyor olurduk, bunu biliyorum."

"Dörtlüydü, ama Raif..." "Yani kaybettin."

"Straight flush vardı..." diye bitirir, sesi kısılır. "Ödemem gerekiyor. Sana gelip seni bulacağımı söyledim. O da 'İyi' dedi."

"İyi mi?"

"Çünkü seni bulacağımı ve o farkına varmadan buradan ayrılabilceğimizi düşündüm."

"Ona ödeme yapamadığın için gidebileceğimizi mi sandın?"

"Evet. Sayılır. Ama adamlarını benimle birlikte gönderdi ve şu anda kapının önünde duruyorlar."

"Tod, bu bir tür şaka mı?"

"Durum kötü. Gerçekten
kötü..." "Bana mı
söylüyorsun!"
"...çünkü o senin paranızı istemiyor. Seni istiyor."

YAZAR HAKKINDA

Donna Alam, Amazon Kindle Store ve *USA Today*'in en çok satan yazarları arasında 7. sırada yer almaktadır. Kalp, mizah ve tutku dolu aşk hikayeleri yazan yazar, okuyucularının hayatlarına biraz neşe katmayı amaçlamaktadır. Klavyesinde yazmadığı zamanlarda, Alam genellikle elinde bir kitap ve ayaklarının dibinde bir köpekle sorumluluklarından kaçarken bulunabilir.

Yazarı Amazon'da takip edin

Bu kitabı beğendiyseniz, Donna Alam'ı Amazon'da takip edin ve yazarın yeni bir kitap çıkardığında haberdar olun!

Bunu yapmak için lütfen şu talimatları izleyin:

Masaüstü:

- 1) Amazon'da veya Amazon uygulamasında yazarın adını arayın.
- 2) Yazarın adına tıklayarak Amazon sayfasına gidin.
- 3) "Takip Et" düğmesine tıklayın.

Mobil ve tablet:

- 1) Amazon'da veya Amazon uygulamasında yazarın adını arayın.
- 2) Yazarın kitaplarından birine tıklayın.
- 3) Yazarın adına tıklayarak Amazon sayfasına ulaşın.

Kindle eReader ve Kindle Uygulaması:

Bu kitabı Kindle eReader veya Kindle uygulamasında beğendiyseniz, son sayfanın ardından yazarın "Takip Et" düğmesini bulabilirsiniz.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

